

Adamczyk, Stanisław. Siatkówka była jego wielką pasją życiową. Całe swoje dorosłe życie związał z tą dyscypliną sportu (był zawodnikiem, nauczycielem akademickim, trenerem, działaczem sportowym). Przez kilkadziesiąt lat pracy w krakowskiej AWF przekazywał swoją wiedzę i doświadczenie przyszłym nauczycielom, trenerom i instruktorom. W środowisku siatkarskim był osobą nie tylko dobrze znaną, ale i powszechnie szanowaną. Urodził się 6 stycznia 1929 roku w Brzozowcu k. Brzeska. Po zdaniu matury, w roku akademickim 1949/50 rozpoczął studia w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie. Już w okresie nauki w gimnazjum wspólnie z kolegami grywał w siatkówkę. Miał ku temu bardzo dobre warunki fizyczne, gdyż natura obdarzyła go wysokim wzrostem (190 cm). O tym, że istnieje sekcja siatkówki w AZS Kraków, wiedział od znajomych studiujących w Krakowie. Przychodząc z małego środowiska do dużego miasta, nie czuł się wyizolowany, bo trafił na grono wielu życzliwych mu osób. Kiedy myślami cofam się do moich pierwszych kontaktów z Krakowem i Akademickim Związkiem Sportowym, to przede wszystkim wspominam ludzi przyjaznych, którzy serdecznie przyjęli mnie w swoim środowisku - mówił. - Zaliczam do nich kolegów: Wacława Obuchowicza - trenera, Jerzego Komorowskiego, Edwarda Bożka, Wacława Lipińskiego, Zbigniewa Wołowca i Edwarda Mroza. Na pewno to zadecydowało o mojej ostatecznej decyzji wstąpienia i „zadomowienia się” w tej organizacji. Bardzo szybko został zaakceptowany przez kolegów z klubu. Ich kontakty miały miejsce również poza treningiem, na gruncie towarzyskim. - Często po treningu w sali YMCA, zapraszali mnie do restauracji. Oni zamawiali sobie piwo, a mnie, ponieważ byłem zawodnikiem proponowali np. dobry obiad. (...) Uprawianie sportu w AZS to była okazja do wyżycia się w wysiłku fizycznym, to również możliwość wejścia w atmosferę koleżeńską - nie tylko z kolegami klubowymi, lecz także z przeciwnikiem, z zawodnikami z innych klubów. Również poza boiskiem pozostawaliśmy serdecznymi znajomymi. Jak bardzo ważny był to okres jego życia, świadczyć może fakt, iż właśnie wydarzenia sportowe z okresu młodości stanowiły często główny wątek wspomnień. Był siatkarzem niezwykle sumiennym, traktującym sport poważnie. Zwracał na to uwagę trener Wacław Obuchowicz, charakteryzując swojego byłego zawodnika tak: Poziom sportowy, jaki udało mu się osiągnąć, zawdzięcza sobie - niezwykle żmudnej i ciężkiej pracy, od której nigdy nie stronił. Był liderem zespołu. Solidny, zawsze punktualny - można było na niego liczyć. Ze względu na swój sposób bycia, cieszył się dużym autorytetem wśród zawodników, kierownictwa klubu i sekcji. Stanisław Adamczyk przez wiele lat pełnił funkcję kapitana zespołu. Jako reprezentant Polski startował w wielu imprezach o charakterze międzynarodowym. Od 1954 roku należał do ścisłej kadry Polski. Jego wspomnienia stanowią żywe świadectwo realiów, w jakich funkcjonował ówczesny sport. Brał udział m.in. w Akademickich Mistrzostwach Świata w Budapeszcie (1954). Do tej imprezy przygotowywaliśmy się na zgrupowaniu w Wilkasach. Mieszkaliśmy na kwaterach prywatnych - wspominał dr S. Adamczyk. - Trenowaliśmy na boisku znajdującym się blisko jeziora. Nasze koleżanki (też zawodniczki) zajmowały się przygotowaniem posiłków. I choć można odnieść wrażenie, że wszystko to odbywało się w atmosferze wielkiego pikniku, to jednak swoje na treningach trzeba było zrobić. Na Węgry wyruszyli pociągiem. Ale był to pociąg szczególny. Cały skład zarezerwowany był dla AZS-u. Specjalną atrakcją stanowił wagon z prowiantem (kiełbasy, soki, czekolady, owoce - jednym słowem wszystko). Już po przyjeździe na miejsce, wszystkie te dobra zostały złożone w hotelowym apartamencie, a ich dystrybucją zajmowała się specjalnie wyznaczona osoba. W 1955 roku brał udział w Ogólnopolskim Festiwalu Młodzieży, odbywającym się w Warszawie (II miejsce polskiej reprezentacji). W tym samym roku startował również w Mistrzostwach Europy w Bukareszcie. Reprezentacja występowała tam w roli jednego z faworytów, gdyż tuż przed wyjazdem wygrała z zespołem ZSRR. Ostatecznie zajęła tam jednak szóste miejsce, co nie do końca satysfak-

LUDZIE AZS-u

cjonowało zawodników. Był również uczestnikiem Akademickich Mistrzostw Świata w Paryżu (1957 nasza drużyna zdobyła tam tytuł wicemistrzowski) oraz Światowego Festiwalu Młodzieży w Moskwie (1957). W Moskwie niewątpliwą atrakcją dla wielu ekip (nie wyłączając również polskiej) były ogromne namioty, w których zorganizowane zostało żywienie zawodników. Znaleźć można tam było dania charakterystyczne dla kuchni z różnych regionów świata. Co większe łakomczuchy nabawiły się wówczas niestrawności, do której z pewnością przyczynił się brak jakichkolwiek ograniczeń co do ilości spożywanych dań. Był zawodnikiem uniwersalnym, bardzo wszechstronnie Wyszkolonym. Uprawianie sportu umiejętnie łączył najpierw ze studiami (ukończył je w 1953 roku), a później z pracą zawodową. W latach 1954-1956 pracował w Studium Wychowania Fizycznego Akademii Medycznej w Krakowie (poznał tam swoją przyszłą żonę Elżbietę - studentkę stomatologii, która grała w siatkówkę w krakowskim „Zrywie”). Od 1956 roku pełnił funkcję trenera siatkarzy AZS Kraków, działał też w Okręgowym Związku Piłki Siatkowej. Do osiągnięć, jakie udało mu się uzyskać z zespołem siatkarzy, zaliczyć należy zajęcie trzeciego miejsca w I lidze (1957) i tytuł wicemistrzowski w Akademickich Mistrzostwach Polski (1956). W latach sześćdziesiątych pracował również z zespołem żeńskim. Mimo dużego doświadczenia zawodniczego nie zaniedbywał podnoszenia własnych kwalifikacji trenerskich. W roku 1952 uzyskał stopień instruktora siatkówki. W 1957 roku został trenerem klasy II, w 1962 Klasy I, a w 1970-klasy mistrzowskiej. Posiadał też uprawnienia sędziego klasy państwowej (od 1958 roku). Za namową Emila Dudzińskiego związał się zawodowo z ówczesną Wyższą Szkołą Wychowania Fizycznego w Krakowie (od 1957 r.). Zajmował się przede wszystkim siatkówką ale na obozach letnich prowadził również zajęcia z żeglarstwa. Pracę trenerską zakończył w 1972 roku, a główną przyczyną było zintensyfikowanie przygotowań do sfinalizowania przewodu doktorskiego (doktorat obronił w roku 1973). Przez wiele lat prowadził wykłady ze studentami specjalizacji trenerskiej krakowskiej AWF. Jego wychowankami są m.in. trenerzy, którzy otarli się o wielki sport - na najwyższym światowym poziomie. W latach 1978-1984 był zatrudniony jako docent kontraktowy, pełnił funkcję dyrektora instytutu Wychowania Fizycznego. Dał też się poznać jako aktywny działacz związków zawodowych. Bezinteresownie pomagał wielu pracownikom uczelni w ważnych sprawach życiowych (jak choćby pomoc w uzyskaniu przydziału na mieszkanie). Zamiłowanie do sportu odziedziczyli jego synowie. Starszy z nich - Piotr, uprawiał siatkówkę w AZS AWF Kraków, natomiast młodszy - Paweł, absolwent AWF jest specjalistą od windsurfingu. W 1995 r. dr Stanisław Adamczyk odszedł na emeryturę, ale nie zerwał kontaktu z uczelnią. Do końca pozostawał też wierny swojemu klubowi. AZS-owi należy się spłata długu wdzięczności - mawiał. - Za okres pięknej młodości w okresie studiów, za umiejętność zwyciężania własnych słabości - tego także uczył AZS. To, co wiem najlepszego o morale i o ludziach, zawdzięczam klubowi, który stworzył mi możliwość pracy nad sobą oraz udziału w zawodach. na różnych szczeblach rozgrywek. Za to wszystko jestem wdzięczny mojemu klubowi AZS Kraków. A dzisiejszy AZS? Zmieniły się czasy, zmieniają się ludzie. Zawodnicy przychodzą głównie dla studiowania. W momencie, kiedy powołany został AZS-AWF, staliśmy się wyizolowani w środowisko akademickim Krakowa, bo trenują u nas przede wszystkim studenci AWF. Jest to z pewnością z uszczerbkiem dla kontynuacji idei, bo brakuje więzi między studentami uprawiającymi sport. To spłacanie długu trwało wiele lat. W okresie pełnej aktywności zawodowej, mimo licznych obowiązków na uczelni, nie zrezygnował z pracy na rzecz klubu. Działał w nim nieprzerwanie ponad pięćdziesiąt lat (m.in. w latach osiemdziesiątych był jego prezesem). Będąc już na emeryturze, nadal pozostawał człowiekiem niezwykle aktywnym. Swój czas dzielił między uczelnię, klub i... trójkę wnucząt, które były jego wielką radością. Często o nich opowiadał, przytykając przy tym oczywisty dla siebie sposób... Dr Stanisław Adamczyk zmarł 22

ŁUDZIE AZS-u

VI 2000 r. po długich zmaganiach z ciężką chorobą. Ta choroba przyszła tak nagle, niespodziewanie... Był przecież wzorem do naśladowania w zakresie zdrowego stylu życia (aktywność fizyczna, unikanie używek - powszechnie znana była jego niechęć do palenia papierosów, dbałość o własne zdrowie). W momencie zakończenia pracy zawodowej (emerytura), nie było nawet żadnego uroczystego pożegnania, bo uważaliśmy, że byłby to swoisty nietakt z naszej strony. Wierzyliśmy, że jeszcze wiele lat będzie razem z nami, że to tylko jakiś inny etap życia zawodowego... Z chorobą walczył najlepiej, jak umiał. W okresach poprawy samopoczucia znajdował czas na spotkanie z nami z dużym zainteresowaniem i życzliwością komentował nasze drobne sukcesy naukowe, przychodził na mecze kolegów - trenerów. Dla nas, jego współpracowników z Zakładu Piłki Siatkowej, był przede wszystkim wspianym nauczycielem i wychowawcą. Mimo znaczącej różnicy wieku zawsze podkreślał, że jest jednym z nas, bo przecież wszyscy należymy do rodziny siatkarskiej. - Musimy trzymać się razem, bo siatkówka jest najbardziej zespołową z gier - mawiał. Kiedy ktoś z zewnątrz podkreślał dobrą atmosferę panującą w naszym zespole, przymykał wtedy oczy i uśmiechał się tajemniczo. A my wiedzieliśmy wtedy, że naprawdę jest zadowolony. Zawdzięczamy mu wiele, nie tylko w sprawach stricte zawodowych, merytorycznych. Zapamiętaliśmy go przede wszystkim jako człowieka o wielkiej kulturze osobistej. To była cecha niezwykle istotna, która przejawiała się nie tylko w kontaktach z pracownikami, ale również ze studentami. To narzucało pewien styl bycia. Był człowiekiem stanowczym, ale przy tym niezwykle życzliwym, ciepłym. Człowiekiem wielkiego formatu, którego zawsze darzyliśmy wielkim szacunkiem. I tylko tak trudno nam uwierzyć, że mówimy już o nim w czasie przeszłym... Halina Zdebska, Pół wieku z uczelnią. Doc. dr Stanisław Adamczyk, w: red. W. Stawiarski, Oni byli wśród nas. AWF Kraków., Kraków 2002. s. 35-39; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 314. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 A. Pawlak, *Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport*, Kraków 1988; K. Mecner, *Mistrzostwa Polski w siatkówce 1929-2010*, Warszawa 2011

Adamik, Zdzisław (18 VI 1926, Rudawa), wioślarz, absolwent ASP w Krakowie, zawodnik AZS Kraków (od 1950). Dwukrotny finalista ME: Poznań 1958 - 6 miejsce w dwójce bez sternika (z C. Lorencem), Maucon 1959 - 8 miejsce (w tej samej osadzie). Wielokrotny medalista MP: pierwszy złoty medal w MP zdobył w czwórce ze sternikiem (1953), następne złote medale w dwójce bez sternika z K. Teodorowiczem (1954) oraz z C. Lorencem (1958), wicemistrz Polski (1955) w dwójce bez sternika z K. Teodorowiczem; brązowy medalista MP w dwójce bez sternika z C. Lorencem (1959) i w dwójce podwójnej z A. Zmudą (1962). Wielokrotny medalista AMP. Od 1953 r. instruktor, a następnie trener wioślarstwa, wychowawca wielu utalentowanych zawodników, reprezentantów Polski, trener kadry narodowej kobiet (1978-1980). Odnosił również sukcesy jako senior wioślarstwa. W 2009 r. w MŚ klasy „Master” w Wiedniu w dwójce podwójnej z R. Gostyńską zdobył złoty medal. Drugą jego pasją sportową jest narciarstwo, posiada stopień instruktora, rokrocznie bywa w Alpach, gdzie szkoli narciarzy. Wyróżniony godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982), Medalem 75-lecia PZTW oraz tytułem Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 314; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://dziennikpolski24.pl/mistrzowie-zycia/ga/2646164/zd/3001852>

Ader Alfred (17 X 1892, Kraków – 19 X 1941, Warszawa), dr praw, adwokat, czołowy szermierz Polski, członek AZS Kraków w latach 1921 – 1929, wielokrotny reprezentant Polski, olimpijczyk (1924). Po ukończeniu Gimnazjum św. Anny w Krakowie, studiował prawo i ekonomię w Wiedniu oraz w Krakowie, gdzie na Wydziale Prawa

UJ uzyskał w 1919 r. stopień doktora prawa. W latach 1916-1917 w czasie I wojny światowej służył w armii austriackiej w stopniu podporucznika, a od 17 listopada 1918 r. był już oficerem Wojska Polskiego. Przydzielony został do Sądu Wojskowego O.G. Kraków. Od 1 maja 1922 r. znowu został skierowany do służby czynnej w 21 Pułku Artylerii Polowej stacjonującym w Krakowie, a w lutym 1924 r. uzyskał awans do stopnia kapitana i przeniesiony do rezerwy. Szermierkę zaczął uprawiać przed rokiem 1914 w Krakowskim Klubie Szermierzy (klub ten istniał w latach 1909 - 1914). W roku 1921 był jednym z inicjatorów reaktywowania sekcji szermierczej w krakowskim AZS-ie, gdzie powierzono mu funkcję wiceprezesa. W roku następnym wystąpił w mistrzostwach Krakowa i zajął pierwsze miejsce w turnieju indywidualnym w szabli. Na rozegranych 7-8 lipca 1923 r. w Krakowie pierwszych akademickich mistrzostwach Polski zwyciężył w szabli, a we florecie zajął trzecie miejsce. W roku 1924 r. na odbywających się w Warszawie akademickich mistrzostwach świata zdobył dwa medale srebrne: w turnieju drużynowym w szabli oraz w turnieju drużynowym we florecie. W tymże roku zajął piąte miejsce w mistrzostwach Polski w szabli i został powołany do reprezentacji Polski na VIII Igrzyska Olimpijskie w Paryżu. Tam startował w drużynowym turnieju w szabli, w którym polski zespół odpadł w eliminacjach. W następnym roku zajął czwarte miejsce w mistrzostwach Polski w szabli i florecie oraz wystąpił w meczu międzypaństwowym z Czechosłowacją w szermierce. Był również sędzią i działaczem Polskiego Związku Szermierczego w latach 1926 – 1928, pełnił funkcję skarbnika. Od roku 1920 był współwłaścicielem firmy „F. Lord” w Krakowie, która zajmowała się sprzedażą artykułów technicznych. Po klęsce wrześniowej przeniósł się do Warszawy. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 20; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 335. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 34. Ryszard Wryk, Sport i wojna. Losy polskich olimpijczyków w latach drugiej wojny światowej, Poznań 2016, s. 229.

Anczyc Władysław Marcelli (17 X 1894, Kraków – 1940, Charków) wybitny działacz sportowy i turystyczny, w AZS w latach 1912 – 1939, wioślarz, narciarz i taternik, zastępca przewodniczącego Wydziału Głównego AZS. Syn Wacława, właściciela drukarni i zasłużonego działacza Towarzystwa Tatrzańskiego. Muzykolog i doktor filozofii (UJ 1921). W 1935 r. wspólnie ze Stanisławem Krystynem Zarembą dokonał drugiego przejścia na Basztową Przełęcz. W latach 1914 – 1917, po ukończeniu szkoły oficerskiej służył w armii austriackiej, jako podporucznik, a potem porucznik, walczył na froncie włoskim. Od 22 XI 1918 w Wojsku Polskim. Ciężko ranny w walkach o Lwów. Od 1938 roku prowadził po swym dziadku Władysławie Ludwiku i ojcu Wacławie drukarnię. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu kapitana artylerii, następnie przebywał w obozie jenieckim w Starobielsku. Rozstrzelany w gmachu NKWD w Charkowie w 1940 roku. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 34; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 335; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 122. Fot. https://lech-land.com/foto/06568_1.jpg

Arlet Tomasz (4.12.1950, Kraków) koszykarz, nauczyciel akademicki. Absolwent AWF Kraków. Karierę zawodniczą rozpoczął w drużynie młodzików krakowskiej „Wisły”, potem występował w „Koronie”, a w czasie studiów w AZS AWF (1970-74). Następnie trener zespołów koszykówki AZS AWF (1976-2000), wiceprezes Klubu AZS AWF i członek jego Zarządu przez kilka kadencji, wiceprezes KOZKosz.

(2006-10), przewodniczący Komisji Szkoleniowej OZKosz. Pracownik naukowo-dydaktyczny AWF Kraków (od 1975), kierownik Zakładu Koszykówki. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 315. Fot. https://wfs.awf.krakow.pl/grafiki/codzienne/rektor_tyka_awf.jpg

Arlet, Jacek (19 VI 1922, Kraków - 13 XI 2011, Kraków), koszykarz, siatkarz, piłkarz ręczny, trener, sędzia koszykówki, działacz sportowy, absolwent studiów prawniczych UJ. Karierę zawodniczą rozpoczął w krakowskiej YMCA. Przed II wojną światową czołowy tenisista stołowy Krakowa, reprezentant miasta w koszykówce. jako koszykarz 19 razy reprezentował barwy Polski (1946-1948), uczestnik dwóch ME (Genewa 1946 i Praga 1947). Z zespołem „Wisły” zdobył mistrzostwo spartakiady (1951), wicemistrzostwo Polski w koszykówce (1947, 1952), a także brązowy medal w MP w siatkówce (1946). Członek założyciel reaktywowanego w 1956 r. Klubu Sportowego AZS Kraków i członek jego pierwszego Zarządu. Trener koszykarskiej kobiecej drużyny AZS Kraków. Chlubne jego tradycje trenerskie kontynuuje syn Tomasz. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 315; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Grafika:1964_Mistrzostwo_Polski_koszykarzy_-_karykatura.JPG

Armatys, Marian (15 VIII 1940, Kraków – 19 II 2007, Kraków) koszykarz, absolwent AWF, zawodnik AZS Kraków, kierownik wyszkolenia sportowego KM AZS Kraków (1969-1974), następnie nauczyciel wychowania fizycznego AR (1974-2007), zastępca kierownika Studium WFiS ds. sportu (1984-1986), trener koszykówki męskiej w uczelnianym AZS. AZS UR dla uczczenia jego pamięci organizuje Memoriał Koszykówki im M. Armatysa (od 2008). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 315.

Augustyn Rafał (14.05.1984, Dębica) lekkoatleta (chodźarz na 20 km), olimpijczyk, Absolwent AWF Kraków (2008). Zawodnik AZS AWF Kraków (), w IO w Pekinie (2008) zajął dwudzieste dziewiąte miejsce, uczestnik PŚ (2006, 2008), uczestnik MŚ (2007, 2009). Czwarty zawodnik młodzieżowych ME w chodzie na 20 km (2005). Uczestnik trzech letnich Uniwersjad (2005 – trzynaste miejsce, 2007 – piętnaste miejsce, 2009 – ósme miejsce). Brązowy medalista PE (2009) w drużynie i siódmy indywidualnie. Mistrz Polski (2007), dwukrotny wicemistrz Polski (2006, 2009), brązowy medalista (2008); W hali w chodzie na 5000 m: mistrz Polski (2009) oraz dwukrotny wicemistrz Polski (2007, 2008). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. Fot. [https://pl.wikipedia.org/wiki/Rafa%C5%82_Augustyn,_Nowa_D%C4%99ba_2017-06-18_3.jpg](https://pl.wikipedia.org/wiki/Rafa%C5%82_Augustyn_(lekkoatleta)#/media/Plik:Rafa%C5%82_Augustyn,_Nowa_D%C4%99ba_2017-06-18_3.jpg)

Augustynek, Kazimierz (18 VI 1938, Podlesie), narciarz, lekkoatleta, brązowy medalista Uniwersjady w narciarstwie. Absolwent historii WSP Kraków (1960). Zawodnik AZS Kraków (1956-1965), należał do ścisłej czołówki krajowej w biegach narciarskich. Największy sukces sportowy to brązowy medal w sztafecie 4 x 10 km na AMŚ w Chamonix (1960). Startował w wielu imprezach międzynarodowych min. Akademickich Mistrzostwach Szwajcarii zdobywając złoty medal w sztafecie 4 x 8 km. Występował też w I-ligowym zespole lekkiej atletyki AZS Kraków, w biegach na 5 i 10 km oraz w biegu na 3000 m z przeszkodami. Członek Zarządu KM AZS Kraków (1962-1965). Cz. Mi-

chalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 316. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.archiwumspoleczne.up.krakow.pl/archiwalia/fotografie/lata-70-xx-wieku?gallery&i=158&e=272>

Babiarz, Anna (28 IV 1938, Oświęcim), żeglarka, mistrzyni Polski w klasie Finn. Zawodniczka AZS Kraków (1956-1968). Złoty medal zdobyła w MP w Kiekrzu (1962), brązowa medalistka żeglarskich MP w klasie Finn (1965), w 1963 r. zajęła - 5 miejsce, w 1966 r. - 4, a w 1967 r. - 6. Brązowa medalistka AMP (1960, 1963). Mąż Władysław (5 I 1927, Stopnica), żeglarz, absolwent AGH, dwukrotny akademicki wicemistrz Polski w klasie Finn (1954, 1956). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 316.

Bachleda Curuś, Andrzej (junior) „Jak ten czas szybko leci. Junior ma już 34 lata i bardzo interesujący dorobek życiowy, powstały na bazie rodzinnej. W dziedzinie sportowej korzenie sięgają do jego pradziadków ze strony Bachledów i Gąsieniców Wawrytków, ludzi gór zasłużonych w taternictwie i ratownictwie górskim. Nic dziwnego, bo babcia Maria z domu Gąsienica Wawrytko była

czołową alpejką lat 40. i 50., członkinią Klubu SNPTT, trzykrotną mistrzynią Polski. Mistrzem Polski w slalomie był też dziadek Andrzej Bachleda Curuś. Od nich w narciarstwie alpejskim rozpoczął funkcjonowanie „klan Bachledów”, Głowa rodu Andrzej I po studiach w P W SM Katowice został jednym z najlepszych tenorów występujących w Polsce i za granicą. Kultura i sport w rodzinie Bachledów idą równym krokiem. Ojciec juniora Andrzej Bachleda Curuś II, czyli popularny Ałuś, najlepszy polski „alpejczyk”, wicemistrz świata kolekcjonujący sukcesy na światowych stokach w Pucharze Świata przez okres 7 sezonów, i jego młodszy brat Jan reprezentowali średnie pokolenie. Ałuś gra na skrzypcach i pianinie. Największymi sukcesami Andrzeja III były 5. miejsce na Igrzyskach Olimpijskich 1998 i 10. na Igrzyskach Olimpijskich 2002, a także 11. w mistrzostwach świata, w których uczestniczył czterokrotnie (1997-2003). W 2001 nie ukończył slalomu z powodu odnowienia się kontuzji kolana. Był również mistrzem Polski w konkurencjach alpejskich i uczestnikiem Zimowej Uniwersjady. Sporadycznie brał udział w zawodach Pucharu Świata, ponieważ swój czas dzielił między sport, studia i muzykę. Niepełne poświęcenie się narciarstwu to na pewno braki w przygotowaniu ogólnym zawodnika pod względem fizycznym i wynikające stąd kontuzje. W młodości brał udział w szkoleniu w miejscu zamieszkania we Francji. Kiedy znalazł się w reprezentacji Polski, jego trenerem został Andrzej Bielawa, szkoleniowiec bardzo ambitny, doskonale przygotowany do zawodu poprzez studia na AWF i starty w najważniejszych imprezach światowych z mistrzostwami świata seniorów i Pucharami Świata łącznie. Andrzej Bachleda Curuś III, kontynuując tradycje rodzinne mocno zaangażował się mocno w muzykę. Jest liczącym się w świecie gitarzystą i kompozytorem piosenek w językach francuskim, polskim i angielskim. Jest absolwentem konserwatorium w Denver (USA). Mieszka we Francji w St. Nicolas de Yerce, bardzo często odwiedza Zakopane Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 122-3. Na zdjęciu z trenerem Andrzejem Bielawą

Bachleda-Curuś, Andrzej - najwybitniejszy polski narciarz alpejczyk, dwukrotny olimpijczyk igrzysk zimowych w latach 1968 i 1972, a także srebrny (1974) i brązowy (1970) medalista mistrzostw świata; w latach 1965-1975 studiował na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Sezon 1975/76 był ostatnim w jego karierze sportowej i przez krótki czas mieszkał w Stanach Zjednoczonych Ameryki. Do Polski powrócił w roku 1977 i zajął się wówczas popularyzacją narciarstwa alpejskiego, między innymi występując wraz z żoną i dziećmi w programie telewizyjnym *Andrzej*

Bachleda zaprasza. Wówczas też ukończył Studium Trenerskie w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie (1980), zdobywając dyplom trenera narciarstwa. W roku 1981 wyjechał do Francji na kontrakt trenerski i tam zastał go stan wojenny, więc we Francji zamieszkał na stałe, prowadząc szkołę narciarską w St. Gervaise w Alpach Francuskich. Utrzymywał jednak stałe kontakty z Polską, a zwłaszcza z Zakopanem i między innymi organizował polski pawilon na targach FAIREKPO '93 w Annecy, zajmował się też promocją i sprzedażą w Polsce sprzętu narciarskiego produkowanego przez renomowane firmy francuskie. W 1985 r. w Warszawie w Wydawnictwie „Czytelnik” ukazały się jego wspomnienia zatytułowane *Taki szary śnieg*. Andrzej Bachleda brał również udział w pracach organizacyjnych Uniwersjady '92 w Zakopanem, a podczas Zimowych Igrzysk Olimpijskich w Albertville w 1992 r. był honorowym przedstawicielem Polski i nieoficjalnym opiekunem polskiej ekipy. Gdy Zakopane ubiegało się o prawo organizowania Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 2006 r., Andrzej Bachleda decyzją Zarządu Gminy Tatrzańskiej był jej pełnomocnikiem do spraw tych igrzysk. Laureat medalu Kalos Kagathos w 2003 r. Czesław Michalski, Jacek Majka, *70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni*, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 216; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114. Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Badura Franciszek, Wiesław urodził się 28 czerwca 1936 r. w Pozowicach w powiecie krakowskim. Po ukończeniu Liceum Pedagogicznego w Krakowie podjął pracę nauczyciela w szkołach podstawowych nr 21, 31, 36 w Krakowie. Następnie podjął studia w krakowskiej Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego, które ukończył w 1960 roku uzyskując tytułu magistra wychowania fizycznego na podstawie napisanej i obronionej pracy magisterskiej „Zasada pogładowości w nauczaniu wychowania fizycznego” u prof. Dr hab. Henryka Smarzyńskiego. Po ukończonych studiach pracował przez rok jako nauczyciel wychowania fizycznego w Zakładzie Wychowawczym dla dzieci Głuchych, a następnie w Szkole Podstawowej nr 91 w Nowej Hucie. Stałe doskonalenie swojego warsztatu i podnoszenie kwalifikacji nauczyciela wychowania fizycznego spowodowało, że zaproponowano mu prowadzenie zajęć metodyki wychowania fizycznego w Studium Nauczycielskim nr 1 i 2 w Krakowie. Od 1969 roku rozpoczął pracę nauczyciela wychowania fizycznego w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu w ówczesnej Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Pełnił w nim szereg odpowiedzialnych funkcji m. in. zastępcy kierownika Studium WFiS (1977-1982, 1984-1991) oraz kierownika Studium (1982-1984). W czasie swojej długoletniej pracy w Studium wiele uwagi poświęcał sprawom wychowawczym młodzieży akademickiej, należał do tego grona pracowników, którym zależało na umasowieniu sportu wśród młodzieży. Sam zresztą w latach 1950 - 1954 zaczynał uprawiać sport w krakowskiej „Wiśle” pod kierunkiem znanego szkoleniowca lekkiej atletyki Włodzimierza Puzio startując w biegach przez płotki i na średnich dystansach. W czasie pracy trenerskiej w Klubie Uczelnianym AZS wychował wielu zawodników w piłce koszykowej i tenisie stołowym. Największe sukcesy pod jego kierunkiem odnieśli tenisiści stołowi zdobywając w mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych i filii Uniwersytetów srebrne medale w turnieju drużynowym (Kielce 1973) oraz akademickie mistrzostwo Krakowa w 1973 r. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Bahr Andrzej (24.11.1957, Kraków), piłkarz, trener I klasy piłki nożnej. Zawodnik „Garbarni”. Pochodził ze znanej sportowej rodziny Janiny (z d. Pudło) i Marka. Rodzice byli reprezentantami Polski. Matka Janina koszykarka AZS Kraków i Wisły, ojciec Marek w piłce ręcznej, wychowanek „Garbarni”, następnie AZS Kraków. Andrzej, absolwent krakowskiej AWF (1980), nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy (1992). był pracownikiem dydaktycznym Studium WFiS PK, trenerem sekcji piłki nożnej AZS PK (od 1986 r.) W latach 1988-1995 był trenerem drużyny juniorów Cracovii z którymi dwukrotnie zdobył mistrzostwo Polski juniorów w 1990 i 1991 r. W latach 2000-2012 był trenerem przygotowania fizycznego I drużyny Wisły i trenerem II drużyny. Jego podopieczni z AZS PK na mistrzostwach Polski uczelni technicznych zdobyli srebrny medal w 1995 r. i brązowy medal w 1996 (stadion) oraz srebrny (1992) i brązowe medale (1994, 1998) w halowej piłce nożnej). W akademickich mistrzostwach Krakowa (LM) jego piłkarze zawsze należeli do czołowej trójki najlepszych zespołów akademickich Krakowa. W począwszy od sezonu 1996/97 pięć razy pod rząd drużyna Politechniki była najlepszą drużyną akademicką w Krakowie. W 2008 r. obronił pracę doktorską z fizjologii na krakowskiej AWF. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.csir.pk.edu.pl/kadra-dydaktyczna/>

Bahr, Marek (19 II 1917, Kraków), szczypiornista, koszykarz. Karierę sportową rozpoczął przed wojną w KS „Garbarnia”, po rozwiązaniu sekcji piłki ręcznej w „Garbarni” (1947) przeniósł się wraz z W. Lipińskim do AZS. Stanowili oni mocny duet w akademickiej koszykówce i szczypiorniaku. Reprezentowali barwy Polski w meczu kwalifikacyjnym do MŚ ze Szwecją w szczypiorniaku. W czasie treningów w AZS poznał przyszłą żonę, utalentowaną koszykarkę i siatkarkę Janinę Pudło (6 XI 1934, Żelechów – 18 I 2008, Kraków), studentkę filologii polskiej UJ, która wkrótce w celu rozwoju swoich koszykarskich umiejętności przeniosła się do „Wisły” Kraków. Wielokrotnie reprezentowała barwy Polski. W ślady rodziców poszedł ich syn Andrzej (24. XI. 1957, Kraków), zawodnik i trener piłki nożnej, nauczyciel wychowania fizycznego PK. Córka Małgorzata Nycz kontynuuje tradycje zawodowe matki (redaktor naczelny Wydawnictwa Literackiego). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 316.

Bahranowski, Krzysztof (10 IV 1947, Polanica Zdrój), lekkoatleta (sprint), absolwent Wydziału Ceramicznego AGH (1971). Zawodnik AZS Kraków (od 1968), reprezentował klub na dystansach od 100 - 400 m, sporadycznie na 800 m, w sztafetach 4 x 100 m oraz 4 x 400 m, brązowy medalista AMP w biegu na 400 m w Łodzi (1970). Nauczyciel akademicki na Wydziale Geologiczno-Poszukiwawczym, obecnie Wydział Geologii, Geofizyki, Ochrony Środowiska AGH (od 1972), habilitacja (2000), profesor (2009), pełnił liczne funkcje min. prodziekana Wydziału. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 316.317.

Baranowska-Janota Maria Magdalena (09.01.1939, Kraków) lekkoatletka (skok wzwyż). Studia geograficzne na WSP odbyła w latach 1960 – 1965. Pracę magisterską obroniła 23. 06.1965, doktorat uzyskała w 1973 r. Obie prace wykonała pod kierunkiem profesora Jana Flisa. Będąc uczennicą LO wstąpiła do AZS w 1953 r. i jest związana z tą organizacją do dziś. Startowała w I ligowym zespole AZS Kraków z takimi słynnymi zawodniczkami krakowskiego klubu jak srebrna medalistka olimpijska Jarosława Jóźwiakowska – Bieda, reprezentantki Polski: Danuta Berezowska, Maria Kusion, Danuta Straszyńska. Jej trenerem był Adam Bezeg. Pięciokrotnie poprawiała rekord klubu.

bowy, zaczynając w 1953 r. wynikiem 136 cm, ostatni rekord ustanowiła w 1961 r. wynikiem 160 cm. Od połowy lat 50-tych była członkiem kadry narodowej, wielokrotnie reprezentowała Polskę w meczach międzypaństwowych i turniejach międzynarodowych odnosząc szereg sukcesów m. in. w słynnym meczu lekkoatletycznym Polska – USA w 1961 r. zajęła 3 miejsce, startowała również w mistrzostwach Polski, akademickich mistrzostwach Polski, Memoriale im. J. Kusocińskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 317.

Baranowska-Skowrońska, Anna (3 XII 1959, Bydgoszcz), wioślarka, olimpijka, absolwentka AWF (1981). Zawodniczka AZS AWF Kraków (1979-1981), mistrzyni Polski w jedynkach (1979), brązowa medalistka MP w jedynce (1980), na IO w Moskwie (1980) była zawodniczką rezerwową czwórki podwójnej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 317.

Barut, Bogdan (29 III 1944, Kraków), koszykarz, lekkoatleta, absolwent AM Kraków (1968). W AZS od 1961 r., początkowo zawodnik i kierownik sekcji koszykówki AZS Pomorskiej AM (1961-1963), następnie wiceprezes (1963-1964) i prezes AZS AM w Krakowie (1964-1969). Od 1966 członek ZS AZS Kraków i jego wiceprezes (1966-1974, 1980-1991), członek ZG AZS (1966-1981, 1983-1985), członek Prezydium ZG AZS (1969-1981). Przez cztery kadencje członek Centralnej Komisji Klubów Uczelnianych ZG AZS i jej przewodniczący (1976-1981). Współorganizator jubileuszy 60-, 70-, 75- i 80-lecia AZS, członek założyciel Koła Seniorów AZS Kraków (1992) i nieprzerwanie członek Rady tego Koła. Wykładowca i kierownik obozów szkoleniowych dla aktywu i organizatorów sportu uczelnianego. Członek Honorowy AZS Kraków. Członek Honorowy AZS. Asystent w Klinice Chirurgii Stomatologicznej AM Kraków (1969-1971), następnie powołany do okresowej, a później do zawodowej służby wojskowej (1971-2002). Pracował i służył w 5 Wojskowym Szpitalu Klinicznym w Krakowie jako lekarz stomatolog, specjalista chirurgii stomatologicznej, przez 22 lata kierował Przychodnią Specjalistyczną Stomatologii (1980-2002). Główny Specjalista Krakowskiego Okręgu Wojskowego w dziedzinie stomatologii. W 2002 r. przeszedł na emeryturę wojskowa w stopniu pułkownika WP. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 317. Fot. <http://www.oil.org.pl/xml/oil/oil72/tematy/aktual/r2013/Barut>

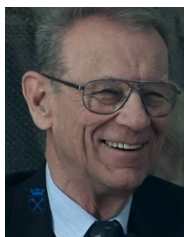
Batorska Katarzyna (14.02.1983, Tarnobrzeg) lekkoatletka. biegła przełaje i średnie dystanse. Zaczynała uprawiać sport w krakowskim „Sokole”, następnie była zawodniczką „Cracovii” i AZS PK. Na mistrzostwach Polski juniorów młodszych wywalczyła brązowy medal w biegach przełajowych (1999 r.) oraz brązowy medal w biegu na 1500 m (2000). Zdobywała również medale na MP uczelni technicznych: dwa medale srebrne w biegu na 800 m w 2003 – 2005 roku, jeden medal srebrny w biegu przełajowym w 2004 roku. Studiowała na Wydziale Inżynierii Lądowej, na kierunku budownictwo ogólne w latach 2002-2008. Prowadzi działalność w firmie budowlanej „INVES AREA” Pracowała przy odnawianiu podziemi Rynku Głównego w Krakowie, Pałacu Czapskich przy ulicy Piłsudskiego, remontu Muzeum Narodowego w Sukiennicach, Katedry Mariackiej oraz odbudowy gontyny na cmentarzu wojennym w Łuźnej koło Gorlic z okazji zbliżającej się setnej rocznicy bitwy pod Gorlicami. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Beltowska-Król Anna (06.03.1949, Nowy Targ) lekkoatletka. Karierę sportową rozpoczęła w latach licealnych jako reprezentantka K.S. Gorce w Nowym Targu. W roku 1967 rozpoczęła studia matematyczne na Wydziale Matematyczno- Fizyczno- Technicznym naszej Uczelni, następnie kontynuowała je na kierunku mechanicznym tegoż Wydziału, uzyskując dyplom magistra mechanika. Od I roku studiów była członkiem sekcji lekkiej atletyki Klubu Uczelnianego AZS. Ze względu na wyjątkowy talent została skierowana do I - ligowej sekcji lekkoatletycznej AZS Kraków, gdzie trenowali ją zasłużeni dla krakowskiej lekkiej atletyki szkoleniowcy: Emil Dudziński i Jan Żurek. Pod ich kierunkiem doskonaliła swój talent startując z takimi zawodniczkami jak mistrzyni Europy Barbara Janiszewska - Sobotta, z którą ustanowiła rekord okręgu w sztafecie 4 x 100 m w 1969 roku, /Mirosława Sałacińska, Danuta Straszewska, Danuta Berezowska/. W 1969 roku uczestniczyła w mistrzostwach Europy w Atenach w sztafecie 4 x 400 m w składzie: Krystyna Hryniewiecka, Danuta Piecyk, Anna Beltowska, Elżbieta Skowrońska odpadając w eliminacjach mimo ustanowienia nowego rekordu Polski. Startowała na Uniwersjadzie w Moskwie w 1973 roku zajmując IX miejsce w biegu na 800 m a w biegu na 400 m doszła do półfinału. Będąc studentką uczelni zawsze reprezentowała ją w lidze międzyuczelnianej środowiska krakowskiego i Mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych. Zdobyła dla Uczelni wiele medali na mistrzostwach Wyższych Szkół Pedagogicznych w biegach na 100 m, 400 m, w sztafecie 4 x 100 m w skoku w dal. Na I Akademickich Mistrzostwach Polski w 1968 roku zdobyła złoty medal w biegu na 800 m, srebrny na 400 m brązowy w sztafecie 4 x 100 m. Była najlepszą biegaczką wśród polskich studentów na dystansie 400 i 800 m. Po ukończeniu Uczelni w 1975 roku została nauczycielką w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Krakowie. Wróciła też do czynnego uprawiania sportu po przerwie spowodowanej urodzeniem i wychowywaniem córki Elżbiety. Startowała w barwach „Hutnika”, do 1986 roku występowała w reprezentacji Polski. Aż pięciokrotnie stawała na najwyższym podium Mistrzostw Polski w maratonie /1981,1982, 1983, 1984, 1987/, zdobyła też tytuł Mistrza Polski w biegu na 20 km /1982/. W 1985 roku wzięła udział w drużynowym Pucharze Europy w maratonie. Indywidualnie zajęła 31 miejsce, drużyna Polski uplasowała się na 6 pozycji. W 1988 roku będąc jeszcze czynną zawodniczką wzięła udział w Mistrzostwach Europy weteranów w maratonie / dla zawodniczek powyżej 35 lat/. Była pierwsza na mecie osiągając czas 2,52,29. Wyróżniona Złotą odznaką AZS, medalem Zasłużony Mistrz Sportu.
http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 318.
Fot. http://polskabiega.sport.pl/polskabiega/1,143985,17646378_Cracovia_Maraton__Anna_Beltowska_Krol_Pomyslalam_html

Bezeg, Adm (82 l.). Ur. 23.12.1929 w Rybniku, lekkoatleta (tyczkarz) Unii Krywań i AZS Kraków. Finalista (6. miejsce) Uniwersjady w Paryżu (1957) i dwukrotny finalista mistrzostw Polski (1954 – 5. miejsce, 1956 – 8. miejsce). Absolwent AWF w Krakowie (1953), doktor nauk wychowania fizycznego. W latach 1957–1964 oraz 1969–1971 był trenerem kadry narodowej skoku wzwyż kobiet i mężczyzn. Był wychowawcą wielu reprezentantów i rekordzistów kraju, m.in. Jarosławy Jóźwiakowskiej, Piotra Sobotty, Edwarda Czernika i Kazimierza Fabrykowskiego. Działacz sportowy. W latach 1970–1977 pełnił funkcję prezesa zarządzającego klubu ROW Rybnik, od 2001 był prezesem Klubu Olimpijczyka „Sokolnia”. Zmarł 30 maja w Rybniku. <http://www.kronika.sportu.pl/wydarzenia/ode-szli-od-nas>; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 318; R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 623. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.nowiny.rybnik.pl/arttykul,1789,rybniczanie-z-wunderteamu.html>

Białas Andrzej, (26.07.1936, Kraków), koszykarz, absolwent fizyki UJ (1958), prezes AZS UJ (1957-56), zawodnik AZS UJ i AZS Kraków. Doktoryzował się w 1962 r. w zakresie ogólnej teorii względności. Habilitację uzyskał w 1966, a 20 lat później został profesorem zwyczajnym w Instytucie Fizyki UJ; pracował również w krakowskim Instytucie Fizyki Jądrowej PAN. Jest członkiem krajowym rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk i członkiem krajowym czynnym Polskiej Akademii Umiejętności, a od 2000 r. prezesem Polskiej Akademii Umiejętności. Wcześniej, w latach 1991 – 1993 był przewodniczącym Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego, w październiku 2009 otrzymał zaszczytny tytuł Profesora Honorowego Uniwersytetu. W okresie studiów, w drugiej połowie lat 50-tych był zawodnikiem sekcji piłki koszykowej AZS Kraków i Klubu Uczelnianego AZS. Przez jedną kadencję w latach 1957 – 1958 był prezesem Klubu Uczelnianego AZS UJ. Był współorganizatorem kontaktów sportowych AZS Uniwersytetu Jagiellońskiego z uniwersytetami w Cambridge i w Pradze. Były to pierwsze udane próby nawiązania kontaktów sportowych z uczelniami zachodnimi po II wojnie światowej. Od 2010 roku pełni funkcję przewodniczącego Rady Koła Seniorów AZS Kraków. W czasie Jego kadencji odbył się Jubileusz 20-lecia Koła Seniora AZS Kraków została wydana II część monografii AZS Kraków i specjalne wydanie Akademickiego Przeglądu Sportowego. Została ufundowana statuetka Złotego Gryfa AZS przyznawana za wybitne osiągnięcia organizacyjne i sportowe na rzecz AZS Kraków. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, Koło Seniorów AZS Kraków, APS 05, 336, 2016, s. 22.; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 318; Koło Seniorów AZS Kraków (1992-2012), Kraków 2012, s. 6. Fot. <http://www.archiwum.uj.edu.pl/andrzej-bialas>

Biały, Czesław, absolwent Wydziału Architektury, wiceprezes Koła Uczelnianego AZS Politechniki Krakowskiej, współorganizator pierwszych Mistrzostw Narciarskich (1953 r.). Zarówno córka, jak i syn, będąc studentami krakowskiej Politechniki, byli członkami sekcji narciarskiej uczelnianego AZS. Mieszkający obecnie w Nowym Sączu, ceniony projektant kościołów. D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s.41.

Bibrowa Pokorny Kusionówna Maria, ur. 18. 07. 1936 w Jurkowie, zm. 1996. Lekkoatletka (100 m, w dal, 4 x 100 m), W. 169 cm, c.c. 63 kg. IO 1956 Melbourne, 9 m.; 10 1960 Rzym, 13 m.; brązowa medalistka ME 1958, dziesięciokrotna mistrzyni Polski 1955-61, rekordzistka Polski; Mistrz Sportu, Zasłużony Mistrz Sportu. Klub AZS Kraków i „Cracovia”. Wykształcenie wyższe wf., WSWF Kraków, nauczycielka wf i trenerka. Wdowa, dwie córki Anna i Jadwiga. Zm. 9.01.1998

w Tarnowie. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 31; Anna Pawlak, Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994., Warszawa 1995, s. 11; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 15. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Maria_Kusion-Bibro

Bieda (Józwiakowska) Jarosława lekka atletyka: skok wzwyż. Dwukrotna uczestniczka IO. Srebrna medalistka Rzym - (1960), 171 cm, ex aequo z D. Shirley (W. Brytania). W Tokio (1964) - 10 miejsce, 171 cm. Zdumiała wszystkich swą doskonałą postawą na Igrzyskach Olimpijskich w Rzymie, ale przecież nie była tam nowicjuską, reprezentowała międzynarodową klasę. Kilkakrotnie poprawiała rekord kraju, doprowadzając go do wysokości 175 cm. Pamiętajmy, że flop nie był jeszcze znany. Piętna-

ście lat sportowej kariery i solidnej pracy, to mówi samo za siebie! Trzydzieści dwa starty w spotkaniach międzypaństwowych. Zeszła z areny po mistrzostwach Europy w Budapeszcie (1966), gdzie zdobyła brązowy medal. Ur. 20 I 1937 r. w Poznaniu. Absolwentka Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Sopocie. Kluby: AZS Poznań, AZS Gdańsk, AZS Kraków. Wzrost 167 cm, waga 59 kg; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 128; Drążdżewski, S., W. Szkiela, Olimpijczycy XXX-lecia, Warszawa 1975, s. 146.

Bieda Maciej (23.02.1935, Limanowa - 7.09.2005, Kraków). Nauczyciel wychowania fizycznego, lekkoatleta, skok o tyczce), trener. W Limanowej rozpoczynał bogatą karierę sportową. Następnie kontynuował ją w szkole średniej (Technikum Energetyczne w Krakowie). W 1955 r. wstąpił na wydział wychowania fizycznego Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Krakowie i rozpoczął treningi w klubie sportowym AZS pod kierunkiem trenera I klasy Adama Bezega. Przez cały okres studiów reprezentował barwy pierwszoligowego AZS Kraków w skoku o tyczce, biegach sprinterskich, sztafecie 4 x 100 m. Dyplom magistra uzyskał w 1959 r. broniąc rozprawę magisterską pod kierunkiem dr Pawła Stoka, koszykarza, olimpijczyka, medalisty mistrzostw Europy. Pracę nauczyciela wychowania fizycznego rozpoczął w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie jednocześnie pełniąc obowiązki wizytatora metodyki wychowania fizycznego w kuratorium okręgu szkolnego. Uczył również w szkole podstawowej nr 90. Po ukończeniu specjalizacji lekkiej atletyki i kierunku trenerskiego został trenerem kadry narodowej w skoku wzwyż. Jego zawodniczki Jarosława Józwiakowska, Dorota Berezowska, Barbara Owczarek, Iwona Ronczewska, Mirosława Sałacińska, Magdalena Baranowska odnosiły wiele sukcesów sportowych na arenie ogólnopolskiej i międzynarodowej. Największy sukces odniosła Jarosława Józwiakowska, która na olimpiadzie w Rzymie w 1960 r. zdobyła srebrny medal olimpijski w skoku wzwyż. Pracując w Studium Wychowania Fizycznego był trenerem wielu sekcji sportowych, jego zawodnicy i zawodniczki biorąc udział w trzynastu kolejnych akademickich mistrzostwach Polski zdobywali wielokrotnie tytuły mistrzów Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych. Za swoje osiągnięcia trenerskie został odznaczony złotą odznaką AZS (1967), złotą odznaką Polskiego Związku Lekkiej Atletyki (1967), srebrną i złotą odznaką Polskiego Komitetu Olimpijskiego, odznaką zasłużonego działacza kultury fizycznej (1978), Złotym Krzyżem Zasługi (1980), Kawalerskim Krzyżem Orderu Odrodzenia Polski (1990). Zmarł w Krakowie, pochowany na cmentarzu w Staniątkach. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 318.

Biegun, Stefania (11 VIII 1935, Wieprz), narciarka, olimpijka (1960, 1964, 1968). Absolwentka WSWF Kraków (1960). Zawodniczka AZS Kraków (1958-1960) i Startu Zakopane (1961-1970). Wychowanka trenera E. Mroża. 26-krotna mistrzyni Polski w biegu na: 5 km (1961-1964, 1966-1968, 1970), 10 km (1960-1964, 1966-1967, 1970) i w sztafecie 3 x 5 km (1962-1969). Mistrzyni Uniwersjady (1962) w biegu na 8 km i wicemistrzyni w sztafecie 3 x 5 km, 6-krotnie zwyciężała w biegu o Memoriał Bronisława Czecha i Heleny Marusarzówny w Zakopanem. Na IO w Squaw Valley (1960) 4 miejsce w sztafecie 3 x 5 km i 13 miejsce w biegu na 10 km, trenerka narciarstwa. Po roku 1971 zaprzestała działalności w sporcie. Społeczniczka, prezes Towarzystwa Miłośników Wetliny i Okolicy. Inicjatorka tworzenia tras biegowych zimowych, które latem są ścieżkami rowerowymi, oraz narciarstwa zjazdowego i budowy ośrodka sportowego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 319. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa.1962, s. 336; Jerzy Szczypiński, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 65. Fot. <https://nekropole.info/lv/person/view?id=11377682&l=pl>

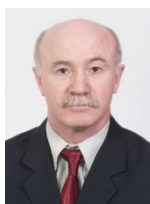
Bieniasz, Wiesław (26 X 1918, Mogilany - 18 II 2012, Kraków), absolwent prawa UJ (1945), w AZS od 1945 r., reanimator sekcji lekkoatletycznej, jej zawodnik, działacz i kierownik, wiceprezes AZS Kraków (1946), sekretarz Centrali AZS w Krakowie (X 1946-VI 1948). Współorganizator trzech Silesiad (1946, 1947, 1948), wiceprezes ds. sportowych ZO AZS Kraków (1949-1950). W 1952 r. wycofał się z pracy w AZS, powrócił w 1968 r. jako wiceprezes KM AZS (1968-1971), działał w KM AZS do 1980 r., współzałożyciel Koła Seniorów AZS Kraków (1992). Członek Honorowy AZS Kraków; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 319; Koło Seniorów AZS Kraków 1992-20012, Kraków 2012, s. 20.

Bieniek – Kuleszyńska Elżbieta (10.06.1951, Kraków), lekkoatletka, sprinterka. Zawodniczka AZS PK i KS „Hutnik” (1965 – 1972). Karierę sportową rozpoczęła w XI LO, gdzie wychowania fizycznego uczył trener „Hutnika”, były reprezentant Polski w biegu na 110 m ppł. Cezary Kuleszyński. Trener namówił ją do biegania i wkrótce znalazła się w kręgu zainteresowań trenerów kadry narodowej. Została reprezentantką kraju w trójmeczu Polska - NRD - Rumunia juniorów, w którym wygrała bieg na 200 m. W 1969 r. we Wrocławiu została mistrzynią Polski juniorów w biegu na 200 m oraz zdobyła złoty medal na tym samym dystansie podczas Spartakiady Młodzieży w Lublinie. W 1970 r. została objęta centralnym szkoleniem olimpijskim. Rozpoczęte studia chemiczne na PK w 1969 roku stanowiły pierwszoplanowy cel dla zawodniczki i świadomie zrezygnowała z obowiązkowych zgrupowań w kadrze. Po ukończeniu studiów (1975) wiele lat pracowała w Ośrodku Badawczo - Rozwojowym Budowy Urządzeń Chemicznych i Chłodniczych „CEBEA” w Krakowie, prowadziła też własną działalność gospodarczą z zakresu ochrony środowiska. Posiada międzynarodowe uprawnienia do przeglądów ekologicznych. Od 2003 r. jest sędzią lekkiej atletyki posiadającą II licencję, sędziowała m. in. mistrzostwa świata juniorów w Bydgoszczy (2008). Aktualnie pełni funkcję wiceprzewodniczącej Małopolskiego Kolegium Sędziowskiego Lekkiej Atletyki. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Bień Mieczysław (25.03.1958, Tarnów), pasjonat sportów wodnych zwłaszcza pływania i żeglarstwa. Wielokrotny mistrz okręgu krakowskiego młodzików i juniorów w pływaniu. W okresie studiów na Wydziale Transportu PK w latach 1977 – 1982 działał w KU AZS PK, był zawodnikiem i kierownikiem sekcji pływackiej (trener Zbigniew Kucia). W 1982 r. zdobył wraz z kolegami tytuł drużynowego mistrza Polski uczelni technicznych w pływaniu. Jeden z budowniczych Ośrodka Sportów wodnych PK w Żywcu, wieloletni instruktor żeglarski. Po studiach wrócił do rodzinnego miasta gdzie pracował w przedsiębiorstwach komunalnych. W latach 1990-1994 oraz 2002-2006 pełnił funkcję prezydenta miasta Tarnowa, Za jego pierwszej kadencji wybudowano obwodnicę północną i południową, uruchomiono grupową oczyszczalnię ścieków, za drugiej kadencji miasto Tarnów uzyskało Certyfikat Jakości Zarządzania Miastem ISO 9000, uzyskało środki z Unii Europejskiej na całkowitą przebudowę systemu wodno-kanalizacyjnego. W latach 2007-2013 był administratorem Ośrodka Szkoleniowo-Wypoczynkowego PK w pałacu w Janowicach. Obecnie pracuje w Specjalistycznym Szpitalu im. Edwarda Szczeklika oraz zarządza i przygotowuje do rewaloryzacji Pałac w Janowicach z ramienia ZAIKS w Warszawie. W 1999 r. został laureatem złotej księgi wychowanków PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Biskup, Leon (19 I 1961, Prudnik), gimnastyk, absolwent Instytutu Sportu w Sankt Petersburgu (1986) i AWF Wrocław (1991). Reprezentant Polski juniorów i seniorów (1976-1978). Trener klasy mistrzowskiej, trener kadry narodowej (1993-1998). Wiceprezes PZG ds. gimnastyki męskiej (2003), doprowadził drużynę AZS AWF do mistrzostwa Polski (2008). Konsultant kadry narodowej Danii (1991-1992), Belgii (1995-1996). Nauczyciel akademicki w Katedrze Gimnastyki AWF Kraków (od 1986). Dr nauk kultury fizycznej. Żona Anna Perzyńska-Biskup, gimnastyczka, absolwentka AWF Kraków (1991). Uprawiała gimnastykę artystyczną pod kierunkiem K. Georgiev. Trener klasy I w gimnastyce sportowej i artystycznej, trener i sędzia aerobiku sportowego, dyplomowany choreograf. Jego podopieczni wielokrotnie zdobywali tytuły mistrzowskie. Doktor nauk kultury fizycznej. Adiunkt w Katedrze Gimnastyki AWF Kraków (od 1991). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 319.

Blajda, Jan, (12 V 1944, Kraków), brydżysta, absolwent Wydziału Geologicznego AGH (1986). Zawodnik AZS Kraków (1972-1982), drużynowy mistrz Polski (1976), drużynowy wicemistrz Polski (1977), zwycięzca wielu turniejów międzynarodowych („Na Campingowym Kongresie” - 1971, „Wawelski Smok” - 1972, „Drewniane Głowy” - 1973, „Na Bałtyckim Kongresie” - 1976, „Na Barbórkowym Kongresie” - 1982). Prezes Zarządu Okręgu PZBS w Krakowie, członek Zarządu Głównego PZBS. Publicysta brydżowy. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 320. Fot. http://e-partner.pl/pzg/pzg_old/infopage7567.html?id=137

Blaschtschekowicz-Gostyńska Renata: członek AZS Kraków w latach 1948-1953. Czołowa wioślarka Polski. Wielokrotna nasza reprezentantka. W latach 1950 i 1952 wywalczyła tytuł mistrzyni Polski w jedynkach. W 1952 r. zdobyła mistrzowski tytuł w dwójce podwójnej, startując z Ireną Piątkowską. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336. Fot. <https://dziennikpolski24.pl/mistrzowiezygia/ga/2646164/zd/3001852>

Blecharz Jan (16.01.1954, Okocim), lekkoatleta (biegi średnie). Absolwent psychologii UJ. Zawodnik AZS UJ i AZS Kraków (1973-78). Wówczas najlepszy biegacz UJ na średnim dystansie. Uczestniczył niemal we wszystkich zawodach organizowanych przez AZS UJ od Biegów Juwenaliowych, aż po MP uniwersytetów osiągając szereg zwycięstw. W AZS Kraków trenował pod opieką J. Żurka. Pracownik naukowy katedry Psychologii AWF Kraków. Jako trener psycholog współpracował między innymi z Adamem Małyszem, Renatą Maurer i łyżwiarzami Danutą Zagórką i Marianem Siudkiem. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://wfs.awf.krakow.pl/institut-nauk-spolnych/132-pracownicy-institutu-ns/578-prof-jan-blecharz>

Bober Antoni (1 XI 1899, Tarnów - 16 IV 1940, Katyń), działacz krakowskiego AZS w latach trzydziestych, inicjator i popularyzator kajakarstwa w krakowskim środowisku akademickim. W początkach listopada 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego i brał udział w wojnie polsko-ukraińskiej (1918-1919), a po jej zakończeniu, uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 r. Był wszechstronnie wykształcony. Ukończył Wydział Prawa UJ (1917-1921), uzyskując stopień doktora prawa (1922); kontynuował studia na Wydziale Lekarskim UJ (1921-1928), gdzie otrzymał doktorat nauk medycznych. Ukończył tak że kurs w Akademii Handlowej. Znał języki obce (fran-

cuski, niemiecki, ukraiński), lubił podróżować (zwiedził Niemcy, Czechosłowację, Francję, kraje skandynawskie, Anglię). Zmobilizowany, brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. w stopniu porucznika rezerwy. Nie wiadomo, gdzie i w jakich okolicznościach dostał się do niewoli sowieckiej. Z obozu w Kozielsku wywieziony został 16 kwietnia 1940 r. i zamordowany w Lasku Katyńskim, ekshumowany z dołu śmierci i zidentyfikowany pod numerem 649. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 122-123; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 36; http://czeslaw.michalski.pl/?page_id=188

Bobkowski, Aleksander, (1884-1968), ukończył Politechnikę w Wiedniu, inżynier, płk., działacz państwowy i sportowy, legenda polskiego narciarstwa, propagator i działacz narciarstwa TTN i AZS Kraków. Współzałożyciel i w latach 1927-1930 prezes Warszawskiego Klubu Narciarskiego współzałożyciel PZN i jego prezes w latach 1930-1939 r., od 1926 r. członek prezydium FIS, w latach 1935-1936 jego wiceprezes. Wiceprezes ZPZS-PKOL w latach 1925-1927, członek zarządu ZPZS-PKOL w latach 1928-1931. Współtwórca Ligi Popierania Turystyki, Związku Ziem Górskich i Towarzystwa Wypraw Badawczych. Od 1933 r. do 1939 r. podsekretarz stanu w Ministerstwie Komunikacji. Przyczynił się do rozwoju narciarstwa i bazy narciarskiej w Polsce międzywojennej, zwłaszcza do przygotowania MŚ FIS 1929 i 1939 w Zakopanem. A. Bobkowski był inicjatorem i decydentem wybudowania kolejki linowej na Kasprowy Wierch w latach 1935-1936. Miał wielu przeciwników tego przedsięwzięcia, między innymi: Walerego Goetla, prezesa AZS Kraków, który twierdził, że budowa kolejki przeszkadza taternictwu, by w przyszłości rozwinęło się ono w ruch powszechny. S. Dziezic, Wydarzenie, w: 50 lat Akademickiego Związku Sportowego w Zakopanem, s. 78; A. Bobkowski, Bobkociągiem na Kasprowy, „Gazeta Wyborcza” z 15 XII 2007 r.; M. Słoniewski, Zarys działalności polskiego ruchu olimpijskiego w latach 1919-1939, Warszawa 1990, s. 100; Narciarstwo - zarys encyklopedyczny, pod. red. G. Młodzikowskiego, J.A. Ziemilskiego, Warszawa 1952, s. 66.; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 188. Fot. <https://www.szu.kajwarchiwach.gov.pl/jednostka/-/jednostka/5964087/obiekty/426563>

Boczar Mieczysław (- 29 maja 1978 w Krakowie), absolwent UJ, mgr prawa, urzędnik skarbowości, dyrektor Zakładów Papierów Wartościowych, działacz Stowarzyszenia Miłośników Broni i Barwy. W latach 1926–1927 kierownik sekcji atletycznej AZS i członek wydziału głównego AZS. Jeden z założycieli korporacji „Arcadia” o wyraźnie sportowym obliczu (powstała 4 grudnia 1924 roku w Czytelni Akademickiego Związku Sportowego). W latach sem. zim. 1930/1931 był prezesem tej korporacji, prezes Krakowskiego Koła Międzykorporacyjnego sem. zimowy 1931/1932. P. Tomaszewski, Polskie korporacje akademickie w latach 1918–1939 Struktury, myśl polityczna, działalność, Toruń 2011, s. 342-3 ; <http://www.archiwumkorporacyjne.pl/en/index.php/fraternities-museum/cracow/arcadia/>

Bodzioch Adam (31 X 1967), hokeista, nauczyciel wychowania fizycznego. Zawodnik „Cracovii”, reprezentował barwy narodowe podczas Zimowej Uniwersjady w Zakopanem (1993) zajmując z drużyną 5 miejsce w turnieju hokejowym. Absolwent krakowskiej AWF (1993). W 2001 r. rozpoczął pracę w Centrum Sportu i Rekreacji PK. Oprócz dydaktyki w 2005 r. objął opieką trenerską sekcję kulturystyki mężczyzn AZS PK, która z biegiem czasu przekształciła się w sekcję trójboju siłowego. Sekcja ta wielokrotnie zdobywała doskonałe wyniki w Akademickich Mistrzostwach Małopolski (3-krotne mistrzostwo, 5-krotne wicemistrzostwo, 2-krotnie trzecie miejsce oraz wiele zwycięstw indywidualnych w poszczególnych kategoriach wagowych oraz klasyfikacji open). Od 2007 r. sekcja trójboju siłowego

AZS PK występując w Akademickich Mistrzostwach Polski zdobyła 7 medali indywidualnych i 1 medal drużynowy co jest sporym osiągnięciem zważywszy, że startuje w tych mistrzostwach ponad 50 uczelni z całej Polski. Ostatnio sekcja wzbogaciła się o 1 medal srebrny zdobyty w mistrzostwach Polski seniorów. W ciągu 13 letniej pracy trenerskiej przez trzy lata prowadził sekcję piłki nożnej AZS PK z którą wywalczył złoty medal w akademickich mistrzostwach Małopolski. Reaktywował też sekcję unihokeja, która po ponad dwu-roczej działalności przestała istnieć z braku chętnych. W trakcie pracy dydaktycznej i trenerskiej nie zaniedbywał własnego rozwoju, ciągle podnosił swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc różnych kursach i szkoleniach organizowanych przez Centralny Ośrodek Szkolenia Zawodowego Nauczycieli Szkół Wyższych, Polską Akademię Sportu, Szkołę Żeglarską Koga Jachting, Centrum Sportu i Rekreacji PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.csir.pk.edu.pl/kadra-dydaktyczna/>

Bogdanowicz, Antoni Eugeniusz, (13 IX 1907, Kraków - wiosna 1940, Charków), wioślarz i narciarz AZS, członek Wydziału Głównego AZS. Ukończył VIII Państwowe Gimnazjum (1926), a następnie Wyższe Studium Handlowe w Krakowie (1930). Podporucznik rezerwy piechoty. Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 roku jako podporucznik piechoty (dowódca plutonu ckm) w 75. Pułku Piechoty. Nieznane są okoliczności, w jakich dostał się do niewoli i znalazł w obozie jenieckim w Starobielsku. Rozstrzelany w gmachu NKWD w Charkowie. Znajduje się na liście sowieckiej pod numerem 73. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 123.; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 37. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Bohdan Marcin (19.03.1971, Sosnowiec), piłkarz, medalista mistrzostw Polski uczelni technicznych. Zawodnik AZS PK w latach 1999-2001, srebrny medalista mistrzostw Polski uczelni technicznych – Błażewko 94' i brązowy medalista halowych mistrzostw Polski uczelni technicznych Rzeszów 93', Gliwice 95'. Organizator wielu imprez sportowych. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki

Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Bora, Piotr (2 III 1964, Jasło), lekkoatleta (skok wzwyż), absolwent AWF Kraków (1987). Zawodnik AZS AWF Kraków (1983-1987), a następnie trener AZS AWF Kraków (1987-1994 i 2006-2010). Wychowawca olimpijczyków: sprintera Dariusza Kucia, skoczek w dal Marcina. Starzaka, mistrzów Polski: skoczek wzwyż Aleksandra Waleriańczyka i sprintera Mateusza Pluty. Pracownik naukowo-dydaktyczny

AWF Kraków (1987-2011); Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 320. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Borek Mieczysław (4.04.1933, Kraków), lekkoatleta, sprinter. Zawodnik Cracovii (1951-1953) i krakowskiego AZS (1953-1962), należał do czołówki krajowej, srebrny i brązowy medalista MP w sztafecie 4 x 100 m, indywidualnie był siódmym zawodnikiem w Polsce w biegu na 100 m (1958). Dwukrotnie był akademickim wicemistrzem Polski. Rekordy życiowe na bieżni żużlowej w biegu na 100 m – 10,7 s (1956), bieg na

200 m - 21,9 s (1960). Studia na Wydziale Komunikacji rozpoczął w 1951 r., ze względu na karierę sportową przerwał je po dwóch latach, dokończył je na Politechnice Gliwickiej. Pracował w strukturach PKP, do przejścia w 1990 r. na emeryturę. Członek Koła Seniorów AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia

ŁUDZIE AZS-u

sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Boryczko Mirosław (9.10.1955, Tarnów), uprawiał siatkówkę, narciarstwo i windsurfing. Występował w ZKS „Unia” Tarnów i AZS PK. W latach 1980-82 prezesował KU AZS PK. Mimo trudnego okresu w działalności AZS (stan wojenny) przeprowadzono Mistrzostwa Politechniki w narciarstwie oraz mistrzostwa Polski Politechnik w narciarstwie. Za jego kadencji Klub AZS PK jako jedyny w Polsce otrzymał sztandar od władz uczelni w uznaniu dokonań w zakresie upowszechniania sportu wśród studentów i pracowników uczelni, Przez dwie kadencje był wiceprezesem ZS AZS Kraków i członkiem Zarządu Głównego AZS. Obecnie działa w organach rewizyjnych AZS Kraków. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK uzyskując 14.11.1984 r. tytuł magistra inżyniera budownictwa. Pracuje jako wykładowca w Katedrze Konstrukcji Metalowych Wydziału Inżynierii Lądowej. Aktywnie działa w Polskim Związku Inżynierów i Techników pełniąc funkcję wiceprzewodniczącego Oddziału Małopolskiego PZiIT, w Małopolskiej Okręgowej Izbie Inżynierów Budownictwa pełni funkcję skarbnika i jest członkiem władz krajowych PIIB. Ostatnio został wybrany prezesem Klubu Sportowego „Biezanowianka”. Żona Małgorzata również była działaczką AZS PK, nadal należy do czołowych narciarek wśród pracowników PK, pełni również funkcję powiatowego inspektora nadzoru budowlanego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Bośniacki, Tadeusz Maciej, (ok. 1911 - 24 VIII 1932, w Tatrach), taternik (członek sekcji taternickiej AZS), narciarz (członek sekcji narciarskiej), absolwent Politechniki Lwowskiej. Taternictwo zaczął uprawiać w roku 1928 lub nawet wcześniej, początkowo ze swym kuzynem Zygmuntem Bośniackim, potem z Janem Kiełpińskim i Alfredem Szczepańskim przeszedł nowe drogi w Tatrach. Zginął wraz z taternikiem Wojciechem Gąsienicą-Marcinowskim w południowym urwisku Zmarzłej Przełęczy. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 123.

Bromek, Zdzisław, urodził się 18 listopada 1945 r. w Krakowie, w rodzinie Karola i Aleksandry z Glińskich. Po ukończeniu szkoły podstawowej dalszą naukę kontynuował w I Liceum Ogólnokształcącym im. Nowodworskiego w Krakowie i tam w 1963 r. zdał egzamin maturalny. Zdzisław Bromek, zanim jeszcze ukończył szkołę średnią, zainteresował się wioślarstwem i w 1962 r. został zawodnikiem sekcji wioślarskiej krakowskiego AZS, dostając się pod opiekę trenera Andrzeja Gablankowskiego. W krótkim czasie trener Gablankowski uznał, że ma on duże predyspozycje do wiosłowania, zwłaszcza na skifie (łódź jednoosobowa), w szczególności ze względu na dobre warunki fizyczne (wzrost 187 cm i waga około 84 kg). Po zdaniu matury Zdzisław Bromek rozpoczął studia na Akademii Górniczo - Hutniczej w Krakowie na Wydziale Metali Nieżelaznych, lecz w okresie studiów nadal intensywnie uprawiał wioślarstwo i po kilku latach zaczął osiągać liczące sukcesy. Mimo, że najczęściej startował w konkurencji jedynek, to pierwszy swój tytuł mistrza Polski zdobył w dwójkach podwójnych w 1966 r. Pierwszy raz mistrzem Polski w konkurencji jedynek został w 1968 r. i w tymże roku zakwalifikowano go do polskiej ekipy olimpijskiej na Igrzyska odbywające się w Meksyku. Tam wystąpił tylko w konkurencji jedynek zajmując ostatecznie 7 miejsce. W wyścigu półfinałowym Zdzisław Bromek przeżywał wyraźny kryzys związany z tamtej-

szymi warunkami klimatycznymi (zawody odbywały się na torze regatowym położonym na wysokości ponad 2000 m n.p.m.) i do mety przyплыł ostatni. Pozostał mu więc start w tzw. finale B i walka o 7 miejsce (do finału kwalifikowało się 6 osad). Tym razem Bromek wiosłował znakomicie, wygrywając zdecydowanie ten wyścig z czasem 7.38,88 min, a jego rezultat był lepszy niż wynik złotego medalisty, Holendra H.J. Wienese (7.47,80 min). W następnym roku po igrzyskach w Meksyku, Zdzisław Bromek ponownie został mistrzem Polski w konkurencji jedynek, a łącznie w swej karierze był 8 razy mistrzem w tej konkurencji w latach 1968-1974 oraz w roku 1976. Był też wielokrotnie mistrzem Polski w dwójkach podwójnych w latach 1967, 1968, 1970, 1971, 1977 i 1978 oraz w konkurencji czwórek podwójnych w latach 1974, 1975, 1976 i 1977. Czterokrotnie reprezentował też Polskę na wioślarskich mistrzostwach świata, lecz bez sukcesów medalowych. W 1966 r. jedyny raz wystąpił w konkurencji ósemek, lecz polska osada odpadła wówczas w eliminacjach, w 1970 r. zajął 10 miejsce w konkurencji jedynek, w 1974 r. był 7 w konkurencji czwórek podwójnych (jego partnerami byli: W. Kujda, K. Lewandowski i R. Drygas) oraz w 1975 r. zajął 11 miejsce także w czwórkach podwójnych (jego partnerzy: R. Drygas, W. Kujda i R. Kowalewski). Ponadto czterokrotnie startował również w zawodach o mistrzostwo Europy. W 1967 r. był 12 w konkurencji jedynek, w 1969 r. zajął 10 miejsce także w jedynkach, w 1971 r. był 11 w dwójkach podwójnych (z R. Kowalewskim) i w 1973 r. w konkurencji jedynek odpadł w eliminacjach. Karierę sportową zakończył pod koniec lat 70. W międzyczasie w 1971 r. ukończył studia na AGH uzyskując tytuł magistra inżyniera metalurga. W późniejszych latach studiował także na AWF w Krakowie (otrzymał absolutorium bez tytułu magistra), a także odbył studia trenerskie w trybie eksternistycznym na AWF w Poznaniu, kończąc je w 1984 r. Po ukończeniu studiów na AGH w latach 1974-1980 pracował jako inżynier w Biurze Projektów Hutniczych „Biprostal” w Krakowie, a później już jako trener w krakowskim AZS do 1983 r. oraz w latach 1983-1991 w „Kolejowym Klubie Wodnym 1929” w Krakowie. Od 1994 r. do chwili obecnej jest nauczycielem wf w Zespole Szkół Zawodowych Polskiego Górnictwa Naftowego i Gazownictwa w Krakowie. Za osiągnięcia sportowe nadano mu tytuł „Mistrza Sportu” oraz został odznaczony Złotą Odznaką AZS. Od grudnia 1976 r. Zdzisław Bromek jest żonaty z Janiną Konopek, z którą ma dwie córki: starszą Ewę, która ukończyła studia biologiczne na Uniwersytecie Jagiellońskim i młodszą Magdalenę, aktualnie studentkę AWF w Krakowie, podobnie jak jej ojciec również uprawiającą wioślarstwo. Porada Z., Nasi Olimpijczycy z Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Krakowskiej, Kraków 2008, s. 23-24; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 39; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 320.

Bryjak Józef: w AZS Zakopane od 1951 r. W 1951 r. zdobywa mistrzostwo Polski w kombinacji klasycznej. Czołowy skoczek Polski. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336.

Budkiewicz, Mieczysław (13 VII 1911, Petersburg - 27 II 1992, Kraków), uprawiał piłkę nożną i biegi sprinterskie, absolwent AG (1937), działacz ZS AZS Kraków, pełnił odpowiedzialne funkcje we władzach AZS, przewodniczący Komisji Rewizyjnej AZS Kraków, pracownik naukowo-dydaktyczny AG (od 1937), profesor AGH (nadzwyczajny 1954, zwyczajny 1966), dziekan Wydziału Geologiczno-Poszukiwawczego AGH (1963-1964), prorektor AGH ds. Nauki (1966-1970). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 320.

Budny (Stempak) Weronika (30 X 1941 Wiązownica), narciarka - biegaczka, zaw. AZS i WKS Zakopane, żona Edwarda, olimpijka (1964, 68, 22), 4-krotna MP na 5 km i 10 km (1968 -22), 2-krotna zwyciężczyni Biegu Sylwestrowego; nauczycielka i trenerka narciarstwa. ZIO 1964: 7 m. (3 x 5 km), 1966: 7 m.(3 x 5 km), 1970: 8 m. (3 x 5 km); Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 104.

Budrewicz, Tadeusz (17 XI 1951, Kętrzyn), uprawiał sporty wodne i piłkę nożną, absolwent polonistyki WSP Kraków (1974), popularyzator sportu akademickiego. W czasach studenckich pełnił funkcje kierownika ds. kulturalnych i oświatowych na obozach, akademickiego organizatora sportu szczebla centralnego i środowiskowego. jako prodziekan (1996-1999), dziekan Wydziału Humanistycznego (1999-2005), prorektor AP Kraków ds. nauki (od 2005) stwarzał odpowiedni klimat dla rozwoju sportu i jego kulturotwórczej roli w życiu uczelni, niezwykle życzliwy dla studentów sportowców. Był zwolennikiem rozwoju badań naukowych w zakresie sportu na uczelniach humanistycznych, dzięki jego życzliwemu poparciu powstało wiele prac z zakresu historii sportu polskiego, krakowskiego i na ziemiach Pogranicza Wschodniego. Profesor zw. dr hab. w zakresie historii literatury. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 321. Fot. <http://biografik.up.krakow.pl/?p=23>

Buhl, Zygmunt (27 X 1927 - 28 IX 1978), pracownik instytucji sportowych, czołowy sprinter lat pięćdziesiątych, olimpijczyk z Helsinek (1952). Urodzony w Bydgoszczy. Ukończył miejscową Państwową Średnią Szkołę Techniczną (1947) oraz Studium WF (WSWF) w Krakowie (1952), gdzie też otrzymał tytuł mgr wf (1956). Pracował jako asystent i st. asystent w WSWF w Krakowie (1952-1958), trener i kierownik wyszkolenia GTS Wisła, od 1965 sekretarz, a potem (1973-1975) urzędujący wiceprezes tego klubu. W 1975 został przeniesiony do Warszawy i podjął pracę jako sekretarz generalny WKS Gwardia Od 1 stycznia 1977 był sekretarzem generalnym PZPN. Jako zawodnik (sprinter) debiutował w HKS Bydgoszcz (1945-1947), potem bronił barw AZS Szczecin (1948-1949), a w latach 1950-1958 klubów krakowskich. W barwach AZS został mistrzem kraju na 100 m (1949), i reprezentował Polskę w meczach międzypaństwowych. Był 12-krotnym mistrzem kraju w sprincie na 100 m, biegu 400 m i sztafetach; 4-krotnie bił rekordy Polski (także w sztafetach). W 1952 w Helsinkach biegł w sztafecie 4 x 100 m – (odpadła w półfin.). Partnerami Buhla w sztafecie byli: E. Kiszka, Z. Stawczyk i D. Sucheński. Rekordy życiowe: 100 m - 10.7 (25 czerwca 1950 Kraków), 200 m - 22.1 (14 czerwca 1953 Wrocław). Był zasłużonym działaczem kultury fizycznej w Krakowie i na arenie ogólnopolskiej, m. in. posiadał tytuł Zasłużonego Mistrza Sportu (1970). Zginął w Warszawie w wypadku drogowym we wrześniu 1978 r., pochowany w Krakowie. Bibil. Głuszek, Leksykon 1999 s. 165; Pawlak, Olimpijczycy, s. 42; Łojewski, Mecze mężczyzn, s. 38, 310; Fot -mojepisanie.vdl.pl/forumtrzy/viewtopic.php?p=24897foto

Bujak - Waga Anna (1927 Zakopane), narciarka, zaw. SNPTT i AZS Zakopane, 9-krotna MP w biegu zjazdowym, slalomie, slalomie gigancie, komb. alp. i trójkomb. alp. (1946-54); córka Ignacego Bujaka. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 106. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336. Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

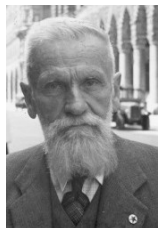

Bujwid - Jurgielewiczowa, Helena, (7 IV 1897, Kraków - 29 XI 1980, Warszawa), wioślarka, w AZS od 1912 r., amazonka, pierwsza kobieta oficer Wojska Polskiego. Córką profesora UJ Odon Bujwida, bakteriologa, oraz Kazimierzy z Klimontowiczów, znanej działaczki na rzecz emancypacji kobiet, dzięki której dopuszczono kobiety do studiów wyższych na Uniwersytecie Jagiellońskim. Po ukończeniu w 1915 r. średniej szkoły żeńskiej w Krakowie podjęła studia we Lwowskiej Akademii Medycznej Weterynaryjnej. Wychowywana w tradycjach niepodległościowych, podczas I wojny światowej brała udział w pracach konspiracyjnych, przewożąc z terenów wschodnich do rodzinnego Krakowa, a także do Lwowa, broń przeznaczoną dla drużyn strzeleckich POW. W czasie działań wojennych walczyła w składzie 11. Pułku Ułanów jako komendant ruchomego szpitala koni. W okresie międzywojennym była asystentem w Zakładzie Bakteriologii na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Obok pracy zawodowej dużo czasu poświęcała działalności społecznej i sportowej, jako wioślarka i amazonka. Była założycielką wielu klubów jeździeckich, w których propagowała sport, głównie wśród kobiet. Na krajowych i zagranicznych hipodromach zdobyła około 30 nagród, przysparzając chwały i sławy polskiemu sportowi. W czasie II wojny światowej wykazała odwagę i męstwo, działając we francuskim ruchu oporu. Aresztowana przez gestapo w 1942 r. wraz z córką Krystyną została osadzona w cytadeli Perpignan, a następnie w obozie pod Paryżem. Była więźniarką obozu w Ravensbruck. Po wojnie została kierownikiem zakładu produkcji surowic w Gorzowie, kierownikiem pracowni mikrobiologii żywności w Krakowskim Państwowym Zakładzie Higieny, a następnie stacji sanitarno - epidemiologicznej w Myślenicach. Zmarła w Warszawie. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 123-124; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 337; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. NAC.

Bujwid Jan (1899, Czaśław k. Myślenic – 1984, Kraków), zawodnik, trener i działacz wioślarski. W AZS od 1912 r. Maturę uzyskał w LO im. Jana Sobieskiego w Krakowie, a studia ukończył na Wydziale Rolniczym UJ (1921). Pracę naukową w zakresie hodowli zwierząt rozpoczął w rolniczym gospodarstwie doświadczalnym UJ w Mydlnikach, a następnie w Krakowie w katedrze Hodowli Zwierząt i Mleczarstwa UJ. Gruntowne przygotowanie humanistyczne, które wyniósł z domu rodzinnego oraz wszechstronne przygotowanie naukowe pozwoliło mu na rozwinięcie wielokierunkowej działalności naukowej, społecznej i sportowej. Zainicjował i zbudował szkołę rolniczą im. Jana Śniadeckiego w Myślenicach. Tej, jakże bogatej i efektywnej działalności zawodowej, towarzyszyła aktywna działalność na niwie sportowej. Poczynając od 1912 r. uprawiał różne dyscypliny sportowe, m.in. wioślarstwo, lekką atletykę, łyżwiarstwo, strzelectwo - jako zawodnik, następnie trener, sędzia i działacz. Jego działalność sportowa była głównie związana z dwoma klubami: Akademickim Związkiem Sportowym i w późniejszym okresie z Kolejowym Klubem Wodnym. Największe sukcesy osiągnął w wioślarstwie. Był wychowawcą i trenerem Rogera Vereya i Jerzego Ustupskiego, wioślarskich mis-trzów Europy, zdobywców medalu olimpijskiego w 1936 r. w Berlinie. Do grona jego uczniów należała plejada wybitnych wioślarzy a jednocześnie uczonych jak np. profesor Jan Kostrzewski późniejszy prezes PAN. Za zasługi i osiągnięcia na niwie sportowej został wyróżniony wieloma dyplomami i odznaczeniami, m. in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski. Podejmował liczne inicjatywy społeczne. Już jako emeryt prowadził wieloletnią akcję na rzecz odbudowy pomnika króla Władysława Jagiełły, działając w ramach Komitetu Odbudowy Pomnika Grunwaldzkiego, czynił starania o upamiętnienie budową pomnika syna ziemi krakowskiej generała

Jana Henryka Dąbrowskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 336-7.; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 124-125. Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 38. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/SM0/SM0_1-M-1906-1.jpg

Bujwid Odo Feliks (30 XI 1857, Wilno – 26 XII 1947, Kraków), lekarz, twórca mikrobiologii polskiej, profesor UJ, członek założyciel i mecenas AZS w latach 1909 – 1939. Szkołę średnią i studia lekarskie ukończył w Warszawie, dokąd jego rodzina przeniosła się po zwolnieniu ojca z rządowej posady za udzielanie pomocy powstańcom w 1863 r. W 1878 r. wstąpił na wydział lekarski UW, dyplom lekarski otrzymał w 1886 roku. Lekarz, bakteriolog. W 1892 r. został mianowany profesorem nowo utworzonej Katedry Higieny UJ, w 1894 r. wyprodukował pierwszą polską surowicę przeciwbłoniczą. Należał do zwolenników zmian systemu nauczania m.in. równouprawnienia kobiet. Przyczynił się wraz z żoną do założenia pierwszego żeńskiego gimnazjum w Krakowie. Szczególne zasługi położył dla rozwoju wychowania fizycznego na UJ, akademickiego wioślarstwa oraz budowy obiektów sportowych. Był właścicielem wytwórni surowic i szczepionek w Krakowie, która w czasie okupacji hitlerowskiej stała się ośrodkiem zwalczania duru plamistego wśród ludności polskiej. Wytwarzane w jego zakładach leki były dostarczane kanałem konspiracyjnym do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 37; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 337; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 124-125; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 38. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-N-79.jpg

Bukowiec Marian (12.08.1943, Krosna pow. Limanowa) lekkoatleta, biegi długie. Absolwent WSWF Kraków (1965) i WSP Kraków (1973). Zawodnik AZS Kraków (od 1962 r.) w biegach długodystansowych (3000 m z przeszkodami, 5000 m). Uczestnik Uniwersjady w Budapeszcie (1965), w biegu na 5000 m zakwalifikował się do półfinału, po czym odpadł z dalszej rywalizacji. Kierownik Wyszkożenia w Klubie AZS AWF Kraków (1976-77), członek ZŚ AZS (1979-82), członek Zarządu Klubu AZS AWF (1980-85, 1991-99). Nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1965 r.), jednocześnie trener sekcji lekkoatletycznej AZS Kraków. Od 1974 r. w AWF Kraków, po uzyskaniu tytułu doktora habilitowanego pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji we władzach AWF (dziekana, prorektora ds. studenckich, rektora uczelni). Rektor AWF Kraków (1.09.1999 – 31.08.2004). Członek Honorowy AZS Kraków (1999). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 134; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 321.

Calka Krzysztof (1.10.1946, Poręba Spytkowska), narciarz alpejszyk, menadżer sportowy, honorowy członek AZS. W okresie studiów zawodnik sekcji narciarskiej AZS PK (1969-1973). Od początku kariery zawodowej związany z AZS Zakopane. Dzięki jego inicjatywom stworzono znakomicie funkcjonujący klub AZS, zarówno w środowisku zakopiańskim, jak i dzięki współpracy z krakowską AWF, w środowisku akademickim. Od 1993 r. pełnił funkcję prezesa (1993-1995, 2007-2009), wiceprezesa AZS Zakopane. Współtwórca wysokiej pozycji AZS Zakopane w rywalizacji w sporcie dzieci i młodzieży, jak również w rywalizacji ogólnopolskiej i światowej. Współorganizator zawodów w ramach AMP w narciarstwie alpejskim i snowboardzie. Kieruje przygotowaniem i organizacją Memoriału

im. Kornela Makuszyńskiego „Koziołek – Matołek”, największej w Polsce imprezy narciarskiej dla dzieci, organizowanej w narciarstwie alpejskim, biegowym i skokach. Uczestniczył w przygotowaniach sportowych i organizacyjnych do udziału polskiej reprezentacji w zimowych uniwersjadach, współorganizator Zimowych Uniwersjad w Zakopanem w 1993 i 2001 roku. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK – kierunek samochody i ciągniki w latach 1969-1973. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot. Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Całka Krzysztof i Bartłomiej, „Buty narciarskie założył w wieku 28 lat, za namową Zbigniewa Kuci, będąc studentem „Polibudy”, a narciarskiego abecadła uczył się podczas obozów dla studentów organizowanych przez Studium WFiS. Wtedy narty pochłonęły go bez reszty... Mówiąc o swojej przygodzie z nartami, z Zakopanem często dziękuje „magistrowi” tak w gronie przyjaciół, mówi się o obecnym Dyrektorem Centrum Sportu PK Zbigniewie Kuci. „Osoba magistra jest doskonale znana od Bukowiny po Zakopane, jego osoba potrafi wszędzie otworzyć drzwi i spotka się z życzliwą reakcją”. Wspólnie z ówczesnym z-cą kierownika Studium WFPK ds. sportu Zbigniewem Kucią oraz pracownikami Studium, jako członek uczelnianego AZS, uczestniczył przy organizacji Narciarskich Mistrzostw Politechniki. W 1981 zrezygnował z pracy na Politechnice zamieszkał wraz z rodziną w Białym Dunajcu. Były Prezes Klubu AZS Politechniki Krakowskiej dr Piotr Jeż namawiał Całkę do zaangażowania się w zakopiański AZS. Na początku był niechętny, powiedział nie, ale dzisiaj, jak sam mówi: „Jestem AZS-iakiem z krwi i kości. Dzisiaj zakopiański AZS jest najlepszy w Polsce w konkurencjach zimowych”. W latach 1993-1995 był Prezesem zakopiańskiego AZS, a do dzisiaj jest członkiem zarządu Klubu. Krzysztof marzył, aby jego syn Bartek sięgał po najwyższe laury na slalomowych stokach. Gdy miał 3 lata, postawił go na nartach na dywanie, w pokoju, a później na śniegu. Ponieważ Bartek urodził się w Krakowie to jego przygoda z prawdziwym sportem narciarskim zaczęła się dopiero po przeprowadzeniu do Zakopanego. Gdy miał 11 lat znalazł się w grupie szkoleniowej w SMS. Jego trenerem był najpierw Krzysztof Malzacher, a następnie były świetny zawodnik trener Jacek Nikliński. Trenerem, z którym najdłużej współpracował był Mariusz Staszek trener kadry narodowej polskich zjazdowców. Już jako junior na MP seniorów, zajął 4 miejsce w gigancie i wszedł do czołówki polskich narciarzy. Niestety, poważna kontuzja kolana wyeliminowała go prawie na 2 lata z pełnego startu zawodniczego. Ale mówi się, że „nie ma tego złego, żeby w końcu na dobre nie wyszło”. Sezon 1992/93 to powrót do ścisłej czołówki alpejczyków. Zdobył tytuł Mistrza Polski w gigancie, zwycięstwo w Memoriale Bronisława Czecha i dobre tzw. FIS-punkty. Jeszcze drugi tytuł MP w kombinacji alpejskiej i dwa tytuły wicemistrza w slalomie gigancie i supergigancie. Wydawałoby się, że wszystko się świetnie układa. W międzyczasie trudne studia na Politechnice Krakowskiej Wydział Architektury i w dalszym ciągu starty w zawodach. Niestety, jednak jego poważna kontuzja ciągle daje znać o sobie. Następną operacja kolana i powoli zrozumiał, że muszę pożegnać się z narciarstwem. Praktycznie zakończył swoją karierę w roku 1997. „Za swoje przepiękne przeżycia - mówi Bartek-i wyniki sportowe chcę podziękować moim rodzicom, którzy zrobili wszystko, ażeby te wyniki osiągnął i spędził kilkanaście przepięknych i lat na białym, puszystym śniegu”. D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s. 36-9. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Christoff Otto, ur. 21 X 1906 r. w Kołomyi. Instruktor Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego, nauczyciel wychowania fizycznego szkół średnich w Krakowie. Członek AZS Kraków. Uprawiał narciarstwo i kajakarstwo. Działacz Polskiego Związku Narciarskiego.

Ludzie AZS-u

W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu podporucznika rezerwy. Poległ 14 IX 1939 r. pod Sądową Wisznią. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 38.

Chromy, Bronisław (3 VI 1925, Leńcze k. Lanckorony), żeglarz, absolwent ASP Kraków (1956), w sekcji żeglarskiej AZS Kraków (od 1950), jej przewodniczący (1956-1958), wraz z kolegami z sekcji żeglarskiej wybudował przystań żeglarską AZS na Bagrach. Światowej sławy artysta rzeźbiarz, współzałożyciel Piwnicy pod Baranami, profesor ASP Kraków i jej wieloletni prorektor (1981-1984). Autor *Wspomnień Kamień i marzenie*, Kraków 2005. Wyróżniony Medalem 75-lecia AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 321. Fot. <http://www.bronislawchromy.pl/biografia.html>

Chrzanowski Mieczysław (3.01.1923, Wolica k. Nowego Sącza – 2.11.1976, Kraków), absolwent Studium WF UJ (1950 – tytuł magistra uzyskał we Wrocławiu), nauczyciel wychowania fizycznego WSE Kraków (1954-55), następnie w Wyższej Szkole Rolniczej Kraków (1955-76), kierownik Studium WF AR (1955-1976). Działacz AZS Kraków, członek Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Chrzanowski, Ignacy, (5 II 1866, Stok Lacki k. Siedlec - 19 I 1940, Oranienburg), członek i założyciel sekcji wioślarskiej AZS, historyk literatury. W roku 1884 rozpoczął studia na UW na filologii klasycznej, następnie kontynuował je na uniwersytetach we Wrocławiu, Berlinie i Paryżu. Od 1910 roku objął Katedrę Historii Literatury Polskiej na UJ; był autorem wielu dzieł z zakresu historii literatury polskiej. Wśród jego prac na uwagę zasługują opracowana w latach 1914-1917 monografia o A. Fredrze, *Historia literatury niepodległej Polski* (1906), *Z epoki romantyzmu* (1918), *Studia i szkice, rozbiory i krytyki* (1939). Odegrał wybitną rolę w odrodzeniu niepodległościowym młodego pokolenia, m.in. przyczynił się do rozwoju wychowania fizycznego. Na początku okupacji niemieckiej (6 XI 1939) został aresztowany w Collegium Novum UJ wraz z grupą naukowców polskich. Po pobycie w więzieniach w Krakowie i Wrocławiu, wysłany został do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen-Oranienburg, gdzie zmarł. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 125-126. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 38. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Ignacy_Chrzanowski

Ciechanowski, Stanisław Witalis, (28 I 1869, Kraków - 10 VIII 1945, Kraków), kurator AZS, lekarz, pedagog, profesor UJ, członek PAU. Od 1886 r. studiował medycynę na UJ, gdzie w r. 1894 uzyskał tytuł doktora nauk lekarskich. W roku 1919 został profesorem zwyczajnym UJ, dwukrotnie był dziekanem Wydziału Lekarskiego UJ. Do 21 czerwca 1927 r. kurator AZS z ramienia Senatu UJ, inicjator i organizator Studium Wychowania Fizycznego UJ. Jeden z najaktywniejszych działaczy społecznych dwudziestolecia międzywojennego w zakresie stworzenia podstaw nowoczesnego systemu wychowania fizycznego, członek Rady Wychowania Fizycznego i Kultury Cieleśnej (1920-1925), Rady Naczelnej Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego (1925-1927), Rady Naukowej PUWF i PW. Rzecznik wprowadzenia powszechnego wychowania fizycznego w szkołach wyższych. W latach 1931-1939 był członkiem Międzyuczelnianej Komisji Akademickiej Wychowania Fizycznego w Krakowie. Autor licznych prac naukowych z dziedziny medycyny, higieny społecznej i wychowania fizycznego. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007,

s. 125-126. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/5/54/Stanis%C5%82aw_Ciechanowski.jpg

Ciesielski Tadeusz, ur. w 1905 r. Inżynier-leśnik. Członek AZS Kraków. Taternik i narciarz. Zdobycwca wielu nowych dróg tatrzańskich, m.in. wspólnie z Mieczysławem Świerżem. Działacz narciarstwa. W czasie okupacji hitlerowskiej pracował w leśnictwie Kościelisko w Kirach. Był organizatorem jednej z pierwszych komórek ruchu oporu w Zakopanem. Aresztowany przez gestapo w listopadzie 1941 r. i osadzony w więzieniu „Pałace” w Zakopanem, a następnie wywieziony do obozu koncentracyjnego w Oświęcimiu, gdzie zginął w marcu 1942 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 39.

Ciesielski, Jerzy, ur. 12 II 1929, Kraków - zm. 9 X 1970, Chartum - koszykarz, wioślarz, kajakarz. Absolwent krakowskiej WSWF (1951) i Wydziału Budownictwa Lądowego PK (dyplom inżynierski 1952). Nauczyciel akademicki PK (od 1957 r.), doktorem nauk technicznych został w 1960 r., habilitował się w 1968 r. W czasie studiów uprawiał koszykówkę w I ligowej Cracovii, był też zawodnikiem sekcji wioślarskiej krakowskiego AZS, wiosłował pod okiem trenera Jana Bujwida. W regatach o MP w Bydgoszczy (1948) zdobył tytuł wicemistrza Polski w jedynkach nowicjuszy oraz tytuł wicemistrza AZS w jedynkach półwyścigowych we Wrocławiu (1948). W tymże roku otrzymał tytuł „wicekróla sezonu” i został uhonorowany pamiątkowym żetonem za przewioślowanie 1127 k m. W czasie studiów był jednym z założycieli grupy studenckiej działającej przy duszpasterstwie sąsiadującej z Politechniką parafii św. Floriana, gdzie zaprzyjaźnił się księdzem Karolem Wojtyłą. Z biegiem lat stworzyli oni niezwykłą grupę określaną mianem „środowiska”, a Jerzy Ciesielski uznany został za nieformalnego przywódcę tej grupy. Wraz z żoną Danutą Plebańczyk, absolwentką krakowskiej WSWF, organizowali spływy kajakowe, obozy narciarskie, w których brali udział studenci krakowskich uczelni, zgrupowani w duszpasterstwie akademickim kierowanym przez ks. dra Karola Wojtyłę; następnie biskupa i arcybiskupa krakowskiego. We wrześniu 1969 r. Jerzy Ciesielski wyjechał do Chartumu (Sudan) jako wykładowca tamtejszego uniwersytetu. Zginął tragicznie wraz z dwójką dzieci w wyniku katastrofy statku na Nilu. Po jego śmierci Politechnika zatrudniła żonę Danutę w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego w Studium WFiS w latach 1972-1984. Obecnie w Kościele katolickim toczy się proces beatyfikacyjny Jerzego Ciesielskiego. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-lecie naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 49; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 322.; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Ciesielski, Roman (4 XI 1924, Kraków - 9 VI 2004, Kraków), koszykarz, piłkarz ręczny, wioślarz, absolwent Wydziału Inżynierii AG (1948). W czasie okupacji był żołnierzem Armii Krajowej IV dywizji piechoty Oddziału Partyzanckiego Żelbet. Zaraz po wojnie podjął studia. Uprawiał zawodowo koszykówkę i piłkę ręczną w KS „Cracovia” oraz wioślarstwo w AZS Kraków. Występował wraz z koszykarzami „Cracovii” w I lidze (1949-1953), przez wiele lat był kapitanem drużyny. Siedmiokrotnie w reprezentacji Polski w koszykówce. Był w kadrze, która miała wystąpić na Olimpiadzie w Helsinkach, jednak władze zdecydowały o niewysyłaniu reprezentacji w tej dyscyplinie

na olimpiadę. Jego trenerem wioślarstwa w krakowskim AZS był Jan Bujwid. Uczestniczył w wioślarskich MP na torze regatowym w Łęgnowie k. Bydgoszczy. Będąc jeszcze studentem, został w 1947 r. zatrudniony na stanowisku asystenta w katedrze Statystyki i Wytrzymałości Materiałów PK, gdzie pracował pod kierunkiem prof. Izydora Stella-Sawickiego, uznawanego za jednego z założycieli PK. Na tej uczelni przeszedł wszystkie szczeble kariery akademickiej. Profesorem nadzwyczajnym został mianowany w roku 1962, a profesorem zwyczajnym w roku 1974. W latach 1972-1975 pełnił funkcję prorektora PK. W roku 1981 został wybrany rektorem PK i po roku, w lipcu 1982, w okresie stanu wojennego, odwołany przez władze z tej funkcji. Był pierwszym przewodniczącym Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (1982-1985). W latach 1989 - 1991 senator I Kadencji III RP. W 1971 został członkiem korespondentem, a w 1983 r. członkiem rzeczywistym PAN. W latach 1987-1998 był członkiem Prezydium PAN. Od roku 1989 r. był członkiem czynnym reaktywowanej Polskiej Akademii Umiejętności. Doktor honoris causa PK (1995). Odznaczony min.: Krzyżem Wielkim OOP, Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą, Krzyżem Komandorskim, a także Krzyżem Walecznych, Krzyżem Partyzanckim, Krzyżem Armii Krajowej. Wyróżniony także Medalem *Kalos Kagathos* oraz Nagrodą „Solidarni w sporcie”. Wśród jego licznych odznaczeń sportowych była także Odznaka AZS Wrocław, przyznana mu z okazji 50-lecia AZS Wrocław, za bliskie kontakty wioślarskie z sekcją AZS Wrocław i ówczesnym jej trenerem (1948-1952) Janem Bujwidem. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 322; Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 50.

Cieślik, Kazimierz (4 III 1939, Brzesko - 6 IV 2007, Kraków), absolwent WSWF Kraków (1963), nauczyciel Studium WF AR Kraków (od 1965), jego kierownik (1976-2004), trener sekcji uczelnianych AZS w lekkiej atletyce i siatkówce, sekretarz klubu AZS i prezes AZS AR (1972), wiceprezes ZS AZS Kraków ds. klubów uczelnianych, trzykrotnie zdobył mistrzostwo Polski uczelni rolniczych z drużyną piłki siatkowej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 323.

Cięszki, Janina z domu Czerwińska (11.04.1954, Przemyśl), urodziła się w Przemyślu, w rodzinie ziemiańskiej spod Lwowa. Rodzice uciekali przed bandami UPA, zostawili spory majątek, jako repatrianci zamieszkali pod Przemyślem. Od najmłodszych lat interesowała się sportem, czynne jego uprawianie zaczynała od lekkiej atletyki. W I Liceum Ogólnokształcącym im. Juliusza Słowackiego w Przemyślu reprezentowała szkołę w rozgrywkach międzyszkolnych w piłce ręcznej i koszykowej, należała też do klubów MKS i Polonia Przemyśl. Po ukończeniu szkoły średniej rozpoczęła studia na Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie uzyskując 14 czerwca 1977 r. tytuł magistra wychowania fizycznego. Uzyskała również specjalizację instruktora piłki koszykowej u jednego z najlepszych w Polsce trenerów piłki koszykowej Jana Mikułowskiego. Pracę zawodową jako nauczyciel wychowania fizycznego rozpoczęła w szkole podstawowej nr 33, która w tym okresie była szkołą ćwiczeń Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, a od 1 sierpnia 1978 w szkole podstawowej nr 5. Jej wysokie kwalifikacje i zaangażowanie w pracy sportowej z młodzieżą spowodowały zatrudnienie jej od 1 października 1979 r. jako nauczyciela przedmiotu w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Uczelni. Przez cały okres pracy zawodowej wykazuje wiele inicjatywy i pełne zaangażowanie w wykonywaną pracę. Stale podnosi swoje kwalifikacje zawodowe. W 1986 r. uzyskała kwalifikacje pomocnika instruktora PZN, w 1996 r. instruktora narciarstwa PZN, w 2003 r. ukończyła szkolenie carvingowe oraz unifikacji instruktorów narciarstwa

i nauczycieli Studium WFiS w Zakopanem. W roku 1987 została wykładowcą, zaś w roku 1996 starszym wykładowcą Studium WFiS. Wiele uwagi poświęca rozwojowi sportu wśród młodzieży akademickiej. Od samego początku pracy na Uczelni trenowała sekcje sportowe Klubu Uczelnianego AZS, najpierw sekcję piłki ręcznej kobiet, następnie sekcję piłki koszykowej kobiet. Po zawieszeniu sekcji narciarskiej w 1985 r. poczyniła wiele starań, które doprowadziły do reaktywowania jej w roku 1994. Prowadzi sekcję narciarską do dziś, trenuje również sekcję piłki koszykowej kobiet. Posiada duże umiejętności nawiązywania bezpośredniego kontaktu ze studentami, co w połączeniu dużą wiedzą fachową przynosi rezultaty. Jej największe sukcesy szkoleniowe to zdobycie w roku 1998 drugiego miejsca przez sekcję narciarską w mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych w konkurencjach męskich i kobiecych, a w roku 2001 już mistrzostwa Polski. W roku akademickim 2002/03 prowadzona przez nią sekcja koszykówki kobiet wywalczyła brązowy medal w mistrzostwach Polski Szkół Pedagogicznych. Cała rodzina związana była ze sportem. Mąż Krzysztof, były koszykarz AZS i Wisły Kraków (w latach 70-76) pracował w Studium WFiS UJ, syn Dominik, absolwent prawa UJ był wybijającym się juniorem sekcji koszykówki TS Wisła, a następnie zawodnikiem sekcji koszykówki AZS UJ. Aktualnie jest na studiach doktoranckich UJ – kierunek amerykańistyka. Starszy brat, Tadeusz, zawodowy dyplomata (attaché oraz sekretarz ambasady w Moskwie 1978-1983, konsul generalny w Chicago 1988-1990) był zastępcą kierownika sekcji koszykówki i wiceprezesem TS Wisła Kraków (1965-1978), od marca 2004 r. pełni funkcję prezesa krakowskiej Wisły SSA. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 323.

Csaba Dezsö (), wioślarz, siatkarz. Absolwent Studium Wychowania Fizycznego UJ, uczestnik mistrzostw Europy w Amsterdamie w dwójce podwójnej z R. Vereyem (1949) – odpadli w eliminacjach. Sześciokrotny mistrz Polski w dwójce podwójnej (1945, 1946, 1948, 1949 – w osadzie z R. Vereyem; 1947 – w osadzie z Janem Kostrzewskim, 1953 – w osadzie z Stanisławem Galewskim). Siedmiokrotny wicemistrz Polski w jedynce (1948, 1949, 1952), w dwójce podwójnej (1950, 1951, 1954, 1955 w osadzie z S. Galewskim). Brązowy medalista w jedynce (1951) http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188. Fot https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-3337-2.jpg

Cudek Jan Ludwik (19 IX 1890, Kraków – 16 X 1942, Oświęcim), ppłk WP, piłkarz Wisły i krakowskiego AZS. Ukończył Gimnazjum św. Jacka (1910) i 6 semestrów Wydziału Prawa UJ (1911-1914). Od 1906 r. grał w TS „Wisła”, ale kiedy sformułowano się drużyna krakowskiego AZS, zasilił jej szeregi i grał w drużynie AZS do listopada 1912 r., kiedy to sekcja została zlikwidowana. W 1914 roku został zmobilizowany. Wraz ze służbą obowiązkową (1910 – 1911) spędził w sumie w armii austriackiej 5 lat i 3 miesiące (w tym pewien czas w niewoli we Włoszech). Wstąpił do Armii gen. Hallera (1 XII 1918), od 20 grudnia 1919 r. (aż do zawieszenia broni) walczył w wojnie z bolszewikami. Pozostał w wojsku i w okresie międzywojennym służył w wielu jednostkach. Uczestniczył w kampanii wrześniowej 1939 r. (w ostatniej fazie jako dowódca artylerii grupy „Dubno”), dostał się do niewoli niemieckiej (obóz jeńców wojennych w Bochni), skąd został zwolniony w wyniku starań żony. Aresztowany jako oficer zawodowy WP został zesłany do Oświęcimia, gdzie też zmarł. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 39. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksy-

kon sportowy, Kielce 2002, s. 35; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 126.

Cyprian, Tadeusz, (21 II 1898, Zabłotów k. Śniatynia - 8 VIII 1979, Poznań), założyciel sekcji fotograficznej AZS Kraków, wioślarz i narciarz, działacz Wydziału Głównego AZS. Szkołę średnią ukończył w 1915 r. we Lwowie. Podczas I wojny światowej został wcielony do armii austriackiej, potem przebywał w niewoli, a następnie służył w wojsku francuskim, gdzie pełnił funkcję oficera-fotografa w lotnictwie. W 1919 r. została opublikowana seria zdjęć krajobrazowych w „Tygodniku Ilustrowanym”, co stanowiło jego ogólnopolski debiut. Swoje zainteresowania skierował wówczas równocześnie ku nowej tematyce: fotografii sportowej i reportażowi. Współpracował z „Wiadomościami Sportowymi”, by zdobyć środki na studia prawnicze na UJ, które ukończył w 1922 r. uzyskaniem stopnia doktora prawa. W 1923 r. wziął udział w pierwszej ogólnopolskiej wystawie fotograficznej „Światłocień” w Poznaniu i mimo bardzo dużej konkurencji zdobył srebrny medal za zdjęcia pejzażowe, rodzajowe. W 1923 r. rozpoczął także publikowanie artykułów, recenzji i przeglądu zagranicznych pism fachowych w pierwszym polskim czasopiśmie fotograficznym „Światłocień”. Tu pokazał się jako świetny krytyk, dobrze znający fachową literaturę zagraniczną. Pełna, dynamiczna działalność artystyczna w okresie międzywojennym przejawiała się udziałem we wszystkich poważniejszych salonach i wystawach krajowych oraz zagranicznych. W roku 1925 przeniósł się z Krakowa do Poznania. W czasie II wojny światowej, jako żołnierz wraz z oddziałami wycofującej się Armii Polskiej, przekroczył granice Rumunii i poprzez Grecję i Afrykę przedostał się do Francji i Anglii. Po zakończeniu wojny jako specjalista z dziedziny prawa karnego brał udział w latach 1945-1946 w pracach delegacji polskiej na procesie zbrodniarzy wojennych w Norimberdze oraz przed Komisją Narodów Zjednoczonych dla Spraw Zbrodni Wojennych. Współautor książek o tym procesie. Od 1948 roku profesor prawa karnego na Uniwersytecie Poznańskim. Był jedną z najwybitniejszych postaci w historii polskiej fotografii artystycznej, jej popularyzatorem i publicystą. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 126-127; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 337. Fot. <https://www.uniwersyteckie.pl/sto-lat-uam/prof-tadeusz-cyprian-toga-i-objektyw>

Czapiński Kazimierz, ur. 18 XI 1882 r. w Mińsku. Publicysta i dziennikarz „Robotnika” i „Naprzód”. Działacz ruchu robotniczego. Poseł na Sejm w latach 1919 - 1935. Wiceprzewodniczący Zarządu Głównego TUR w latach 1922 - 1936, a następnie do 1939 r. jego przewodniczący. Członek sekcji narciarskiej AZS Kraków w latach 1911-1912. Inicjator utworzonego w Krakowie Robotniczego Klubu Turystycznego, pierwszego tego typu zrzeszenia na ziemiach polskich. Czołowy propagator i organizator turystyki w środowisku robotniczym w okresie II Rzeczypospolitej. Aresztowany przez gestapo 8 IX 1940 r. osadzony został na Pawiaku, a następnie w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu, gdzie zginął w lipcu 1941 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 39. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Czapi%C5%84ski#/media/Plik:Czapinski.jpg

Czarlińska Leontyna z d. Gadzińska (15.12.1919, Widynów pow. Śniatyn), siatkarka, gimnastyczka, nauczyciel wychowania fizycznego, trener siatkówki II klasy. Absolwentka Studium WF UJ (1949). Była nauczycielem wychowania fizycznego w Studium Wychowania Fizycznego PK od 1.09.1951 i pracowała aż do przejścia na

emeryturę. Oprócz zajęć dydaktycznych ze studentami trenowała sekcję piłki siatkowej kobiet (od 1954 r.), sekcję pływacką (od 1962 r.) Klubu Uczelnianego AZS. Siatkarki wywalczyły w 1968 roku tytuł mistrza tytuł mistrza Polski uczelni technicznych. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Czarnobaj - Knap, Wiera (2 III 1945, Brody), koszykarka, absolwentka filologii rosyjskiej UJ (1967), zawodniczka AZS Kraków (1962-1969) i „Korony” Kraków (1969-1971), podczas AMP w Rzeszowie najlepsza egzekutorka rzutów osobistych. Nauczycielka języka rosyjskiego, tłumacz przysięgły, pilot wycieczek zagranicznych, zastępca dyrektora XX LO. Syn Rafał kontynuuje tradycje rodzinne w koszykówce. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 324.

Czech Bronisław (25 VII 1908, Zakopane - 5 VI 1944, Oświęcim), narciarz, olimpijczyk z 1928, 1932, 1936, członek AZS Kraków w latach 1926- 1937, od roku 1926 członek sekcji lekkoatletycznej, od września 1936 r. narciarskiej. Studiował w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego w Warszawie (1932-1934), gdzie uzyskał uprawnienia nauczyciela i trenera narciarstwa. Był wszechstronnie utalentowanym sportowcem; uprawiał lekkoatletykę, narciarstwo, szymbownictwo, taternictwo, żeglarstwo. Był dwudziestokrotnym mistrzem Polski -

w biegach narciarskich, skokach, biegu zjazdowym i slalomie alpejskim. Reprezentował klub SNPTT Zakopane (1925-1926) i AZS Kraków. Po zakończeniu kariery sportowej prowadził na Kasprowym Wierchu narciarską szkołę zjazdową PZN oraz sklep ze sprzętem sportowym i wypożyczalnię nart. Był także ratownikiem górskim. W czasie II wojny światowej prowadził działalność kurierską. W dniu 14 maja 1940 r. aresztowało go gestapo i wraz z grupą zakopiańskich sportowców trafił do więzienia w Tarnowie, a potem do KL Auschwitz. Odmówił trenowania niemieckich narciarzy. Do wiosny 1944 r. pracował w obozowym warsztacie stolarskim. Zmarł na udar serca w obozie. Pośmiertnie odznaczony został Krzyżem Walecznych (1967) i Krzyżem Oświęcimskim (1987). Dla uczczenia pamięci Bronisława Czecha i Heleny Marusarzówny odbywa się w Zakopanem memoriał narciarski ich imienia. Od 1973 r. Akademicki Związek Sportowy przyznaje Medal im. Bronisława Czecha najwybitniejszym sportowcom w swojej organizacji. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 127-128; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 125-126; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 40-41; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 337.; Ryszard Wryk, Sport i wojna. Losy polskich olimpijczyków w latach drugiej wojny światowej, Poznań 2016, s. 234-5.

Czerwiński, Adrian, (26 XII 1901, Tetewczyce, Wołyń - 27 VII 1982, Warszawa), taternik, członek sekcji taternickiej AZS, literat, dziennikarz. Studia polonistyczne odbył na UJ (1925), czynny był w owych latach w krakowskiej awangardzie literackiej. Zakopane i Tatry poznał już w 1913 r.; jazdy na nartach uczył go wtedy Mariusz Zaruski. Taternictwo uprawiał głównie w latach 1925-1932, przeważnie z Alfredem i Janem A. Szczepańskimi. Uczestniczył w wyprawie na Etnę w 1924 roku. Jako dziennikarz i publicysta pisał przez wiele lat do licznych czasopism, m.in. na temat swoich podróży oraz taternictwa i alpinizmu polskiego. Po powstaniu warszawskim mieszkał krótko w Zakopanem (1945) i brał udział w pracach komitetu redakcyjnego „Biuletynu Zakopiańskiego”. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 128.

Czerwiński, Jan Wacław, (21 XI 1865 - 29 VII 1947, Kraków), narciarz, taternik. Członkiem sekcji turystycznej Towarzystwa Tatrzańskiego był od jej powstania w 1903 r., działał też przed I wojną światową w jej zarządzie. Przez 27 lat (1905-1932) był członkiem zarządu PTT, w tym 10 lat (1922-1932) na stanowisku prezesa. W r. 1926 został członkiem honorowym PTT, a w 1930 członkiem honorowym sekcji taternickiej AZS Kraków. Działał też w zarządzie Tatrzańskiego Towarzystwa Narciarzy w Krakowie (1912). Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz.

I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 130; [https://historia.agh.edu.pl/wiki/Jan_Wac%C5%82aw_Czerwi % C5%84ski](https://historia.agh.edu.pl/wiki/Jan_Wac%C5%82aw_Czerwi%C5%84ski) Fot. <https://audiovis.nac.gov.pl/obraz/230455/>

Czubak, Antoni (26 IV 1928, Piotrków Trybunalski), siatkarz, absolwent Politechniki Śląskiej (1952) i AGH (1954). Zawodnik AZS Gliwice (1950-1954) i AZS Kraków (1954-1958), brązowy medalista MP (1957), srebrny medalista AMP (1956). Nauczyciel akademicki AGH (1954-1993), profesor AGH. Zajmował się problematyką maszyn górniczych i transportu wibracyjnego. Wykładał na Uniwersytecie w Port Harcourt w Nigerii (1974-1979 i 1983-1986). Żona Janina Czubak z domu Pawlikowska również grała w siatkówkę w AZS Kraków (1951-1956). Tradycje rodzinne kontynuują dzieci: Marianna - profesor uniwersytecki w Kanadzie, Piotr - pracownik naukowy AGH, wielokrotny zwycięzca mistrzostw AGH w narciarstwie alpejskim w kategorii pracowników. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 324. Fot. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Antoni_Czubak

Czubała, Marek (2 IV 1948, Kraków), lekkoatleta (biegi średnie), absolwent AWF Kraków (1974). Zawodnik AZS Kraków (1967-1977), wielokrotny medalista AMP w biegu na 800 i 1500 m, wielokrotny medalista MP AWF w sztafetach 4 x 400 m, biegu na 1500 m. Nauczyciel wychowania fizycznego AR (1974-1981), trener uczelnianej sekcji lekkiej atletyki. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 324; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Czyżowski Zygmunt Wojciech, ur. 31. III. 1911 r. w Krakowie. W latach 1933 - 1935 studiował na Wydziale Lotniczym Politechniki Gdańskiej. Tenista „Cracovii” i AZS Kraków. Pilot Aeroklubu Krakowskiego i jego aktywny działacz. Poległ jako podporucznik rezerwy, pilot 26 Eskadry Obserwacyjnej Armii „Kraków”, 1 IX 1939 r. w czasie lotu obserwacyjnego na trasie Mikołów - Gliwice. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 41.

Fot. <https://niebieskaeskadra.pl/?control=8&id=1947>

Danek Andrzej (28.05.1941, Busko Zdrój), siatkarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy siatkówki. Absolwent Studium Nauczycielskiego Wychowania Fizycznego w Gdańsku (1959) oraz krakowskiej WSWF (1965). W czasie studiów aktywnie uczestniczył w życiu sportowym WSWF, był wiceprezesem AZS, zawodnik AZS Kraków (1962—1966). Jako trener prowadził I i II ligowy zespół siatkarek AZS Kraków (1966-1972 i 1980-1983) i męski zespół siatkówki AZS PK.

W mistrzostwach Polski uczelni technicznych jego podopieczni zdobyli srebrny i brązowy medal. W Studium WFiS PK pracował od 1.10.1968 do 31.12. 2006, pełnił funkcję zastępcy kierownika Studium ds. dydaktycznych (1988-1997). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 324; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Danilczyk Józef (06.08.1923, Grodno – 29.10.1972, Kraków), siatkarz, nauczyciel wychowania fizycznego. Organizator Studium WF PK i jego pierwszy kierownik (1951 – 1972). instruktor i sędzia lekkiej atletyki, pływania i piłki ręcznej. Absolwent Studium Wychowania Fizycznego UJ (1948). Równolegle z kierowaniem Studium WF PK kierował Studium WF Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Krakowie (1951 – 1953). Ogromne są jego zasługi dla rozwoju wychowania fizycznego i sportu na politechnice, zwłaszcza w zakresie narciarstwa i żeglarstwa. Politechnika posiadała wówczas znikomą bazę sportową, w związku z tym zajęcia wychowania fizycznego odbywały się w wynajmowanych obiektach sportowych. Był inicjatorem obozów narciarskich i żeglarskich oraz budowy ośrodka żeglarskiego nad Jeziorem Żywieckim. Był współorganizatorem mistrzostw politechniki w narciarstwie. Po raz pierwszy zawody te zostały zorganizowane w 1953 r. przy pomocy zakopiańczyków studiujących na politechnice. Wkrótce stały się najpopularniejszą masową imprezą narciarską w Polsce. W niektórych latach miały charakter ogólnopolski i międzynarodowy. Był również członkiem Rady Trenerów oraz Prezydium Zarządu Okręgu AZS Kraków (1954), trenerem siatkówki AZS PK (1953 – 1954). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Daszyński, Stefan Witold, (27 XII 1902, Kraków - 9 III 1959, Waszyngton) narciarz, pływak, taternik i alpinista, inżynier górnik. Syn znanego działacza socjalistycznego Ignacego. Po ukończeniu zakopiańskiego gimnazjum studiował w Krakowie i USA. Był inżynierem górniczym, geologiem i geofizykiem. Pracował przy poszukiwaniach ropy naftowej i w górnictwie w Kolumbii, Wenezueli, Iraku, Niemczech, Jugosławii, Anglii i USA. Był jednym z pierwszych działaczy sekcji taternickiej krakowskiego AZS, należał do czołowych zawodników sekcji narciarskiej i pływackiej. Brązowy medalista mistrzostw Polski w pływaniu w 1923 r. Był uczestnikiem pierwszej polskiej wyprawy w Andy. W czasie II wojny światowej walczył jako lotnik. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 129. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-3373.jpg

Dawidek, Paweł (ps. „Dejw”), zawodnik AZS Zakopane, w lutym 2003 roku uczestniczył w zimowej Uniwersjadzie w Tarvisio. We włoskim Piancavallo rywalizował ze studentami z całego świata o akademicki prymat m.in. w snowboardzie. Preferuje szybkość, agresywną jazdę, lubi walczyć o dziesiąte ułamki sekundy. Do snowboardu trafił zaczynając od nart, potem próbował swoich sił w judo. W końcu odnalazł się w snowboardzie, trenując nieprzerwanie w zakopiańskim AZS pod okiem Michała Sitarza trenera kadry uniwersjadowej. Uniwersjada w Tarvisio była trzecim startem „Dejwa” w międzynarodowym gronie studentów. Opowiada o tym w następujący sposób: „W Popradzie (1999) zająłem 23 miejsce w boarder-crossie, w Szczawnicy (2001) byłem: 14 w slalomie, 16 w gigancie i 14 w boarder-crossie, natomiast teraz w Piancavallo byłem 17. Starowałem tylko w gigancie”. W 2002 roku na rozgrywanych po raz pierwszy Mistrzostwach Szkół Wyższych w snowboardzie zdecydowanie zwyciężył w gigancie, przyczyniając się do drużynowego wicemistrzostwa w klasyfikacji ogólnej i mistrzostwa w typie Politechnik. Studiował na dwóch krakowskich uczelniach: na AGH Wydziale Automatyki i Robotyki ma do napisania tylko pracę magisterską, natomiast na „Polibudzie” studiuje na III roku Wydziału Inżynierii Środowiska. D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s. 42-43. <http://czeslawmichalski.pl/>

?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Dąbrowski, Zdzisław (18 II 1930, Mielec - 15 I 1983, Kraków), koszykarz, trener, sędzia, nauczyciel wychowania fizycznego. Błyskotliwą karierę zawodniczą rozpoczął w okresie gimnazjalnym. Zawodnik krakowskiej „Wisły”. Jego wielki talent koszykarski i wysoki poziom umiejętności sprawiły, że już w pierwszym roku swej kariery sportowej powołany został do kadry narodowej. W reprezentacji Polski wystąpił 76 razy, mistrz Polski (1951, 1954), ligowy król strzelców (1951-1953). Nauczyciel wychowania fizycznego WSP Kraków (1974-1983) i jednocześnie trener uczelnianej sekcji koszykówki AZS. Kierownik Wydziału Sportowego KM AZS Kraków (1972-1989). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 324. Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Zdzis%C5%82aw_D%C4%85browski

Demel Maciej, Profesor zwyczajny w wyższej Szkole Pedagogicznej w Kielcach i Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. Urodzony 26 lipca 1925 roku. Magister wychowania fizycznego, magister pedagogiki /1949/ lekarz medycyny /1952/, doktor nauk humanistycznych /1962/ doktor habilitowany nauk humanistycznych /1965/, profesor nadzwyczajny nauk o wychowaniu fizycznym /1979/, profesor zwyczajny nauk o wychowaniu fizycznym /1979/. Nauczyciel wychowania fizycznego w tajnym nauczaniu /1942-1945/. Po wojnie nauczyciel wychowania fizycznego, instruktor sportowy, pracownik rekreacji i rehabilitacji, lekarz szkolny. Wykładowca - UMCS i AM w Lublinie, WSWF w Krakowie i Poznaniu oraz UW. Pracownik naukowy INKF /1953-70/, profesor AWF w Warszawie /1971/, WSP w Kielcach /od 1981/. Odznaczony Tytułem Zasłużony Nauczyciel PRL, Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką i Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej, Złotą Odznaką ZNP, Medalem im. Janusza Korczaka, Członek honorowy Polskiego Towarzystwa Higienicznego, laureat nagrody im. Marcina Kacprzaka. Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 35.

Derenda-Kolka Wanda (24.11.1933, Kraków), siatkarka i lekkoatletka (sprint, skok w dal, skok wzwyż). Zawodniczka AZS PK i AZS Kraków (1952-1957). Członek kadry narodowej AZS (1953 r.), mistrzyni Krakowa w dwójkach siatkarskich z Janem Szarlińskim. Studiowała na Wydziale Budownictwa Wodnego PK (1951-1956), pracowała w Biurze Projektowym Budownictwa Kolejowego (1956-61), Krakowskim Biurze Projektowo-Badawczym Budownictwa Ogólnego (1961-1992) jako starszy projektant i kierownik pracowni wielobranżowej. Mąż Władysław Kolka (student AM Kraków, lekarz internista i kardiolog) był również siatkarzem, zawodnikiem zespołu AZS Kraków (1949-1956), który wówczas należał do ścisłej czołówki krajowej. Wnuczek Przemysław studiuje na drugim roku Wydziału Mechanicznego PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Dereziński Roman, ur.30. 12. 1951 w Zakopanem. Narciarz (zjazd, slalom gig, slalom spec), w. 176 cm, c.c. 69 kg. ZIO 1976 Innsbruck, 21, 52 m.; złoty medalista Uniwersjady 1972, Mistrz Sportu, odzn. złotą odznaką AZS. Klub Zakopane. Wykształcenie wyższe medyczne, AM Kraków, lekarz chirurg ortopeda. Brat olimpijczyka Andrzeja

Derezińskiego. żonaty, ma troje dzieci, żona jest ekonomistą. Hobby: psy. Mieszka w Zakopanem. Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 58.

Dereziński, Andrzej urodził się 24 kwietnia 1944 r. w Poroninie. 9-letniego chłopca ojciec zaprowadził do klubu AZS Zakopane i tak zaczęła się jego przygoda z „białym szaleństwem”. Zaczął od konkurencji klasycznych (skoków), a potem został rasowym zjazdowcem, był podopiecznym trenera Andrzeja Gąsienicy Roja. Pierwsze dwa tytuły mistrza Polski zdobył w kategorii juniorów: w slalomie (1959) i slalomie gigancie (1960). W latach 1961-65 osiągnął szereg wartościowych wyników, w tym: w 1962 r. wygrał Puchar Aleko w Bułgarii, rok później zwyciężył w silnie obsadzonym slalomie w Pucharze Beskidów. W tym samym roku wystartował w Zimowych Igrzyskach w Innsbrucku i w slalomie uplasował się na 33. miejscu, był też 49. w zjeździe. Na Zimowej Uniwersjadzie w Sestriere (Włochy) był 6. w slalomie i 6. w trójkombinacji alpejskiej. W 1965 r. zwyciężył we Francji w slalomie specjalnym. Sukcesy zanotował także w kraju: na Mistrzostwach Polski w konkurencjach alpejskich w 1965 i 1966 r. uplasował się na 3. miejscu. Takich wyników było o wiele więcej. Tymczasem ukończył studia na Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu. Potem wyjechał do Stanów Zjednoczonych. W latach 1970- 80 pracował jako trener grup amerykańskich związków narciarskich juniorów na terenie środkowo-zachodniej części Stanów. /.../ Jego wychowankowie należeli do czołowych juniorów w Stanach Zjednoczonych i zwyciężali w różnych zawodach w Stanach i w Europie. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz, red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 160; Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 58.

Dereziński, Henryk. Urodził się 9 stycznia 1913 r. Swoje życie dzielił między dwie wielkie pasje: narciarstwo i zwierzęta. /.../ Maturę zdał w Poznaniu, potem odbył służbę wojskową w Grudziądzu, a studiował na Akademii Medycyny Weterynaryjnej we Lwowie. Wtedy, jak wspomina, poznał owczarki podhalańskie, do których przywiązał się, a potem powrócił po latach podczas pobytu na Podhalu. Zainteresowania sportem rozpoczął już w okresie międzywojennym. Uprawiał z powodzeniem koszykówkę. W albumie, który sam po latach przygotował, znajduje się fotografia zawodników AZS ze Lwowa, którzy zdobyli trzecie miejsce w Mistrzostwach Polski w koszykówce; byli nimi: Zbyszyński (kierownik sekcji). S i wek, Pławczyk, Dereziński, Klimczak, Pawłowski i Palmowski. Tę przygodę ze sportem kontynuował potem przez całe swoje życie. W czasie II wojny światowej w stopniu porucznika wziął udział w obronie Warszawy w okolicach Mokotowa. Przeżył szczęśliwie wojnę, choć znalazł się w niewoli niemieckiej, ale szybko uciekł z więzienia, potem znalazł się w radzieckiej strefie okupacyjnej, a stamtąd przedostał się nocą przez San w okolicach Zagórza i ponownie znalazł się w Generalnym Gubernatorstwie. Następnie trafił do Zakopanego i tam już pozostał na stałe. Nadal czas dzielił między pasję narciarską i miłość do zwierząt. Jeśli chodzi o sport, to Dereziński należał do tych działaczy AZS Zakopane, którymi Zakopane i polskie narciarstwo może się chlubić. W okresie po zakończeniu II wojny światowej polskie narciarstwo startowało z rozwojem „białego szaleństwa” niemalże od zera. Brakowało nart, smarów, obiekty stały zrujnowane, rozwiązane były kluby, wielu narciarzy już nigdy miało nie powrócić pod Tatry... Potrzeba było ludzi, którzy byli społecznikami, pracowali wiele dla dobra ogólnego i byli pasjonatami białego sportu. Z pewnością należał do tej licznej grupy Henryk Dereziński. Człowiek ten był tytanem pracy, będąc świetnym działaczem PZN, TZN i klubowym, sędzią skoków narciarskich, a swoimi pasjami sportowymi potrafił zarazić kolejne pokolenia Derezińskich, o czym mowa w dalszej części tego tekstu. Sędziował w dziesiątkach konkursów, zawodów narciarskich, był osobą powszechnie

lubianą i szanowaną. Pozostało też po nim duże archiwum wyników sportowych i fotografii z różnych zawodów sportowych w Zakopanem, które czeka teraz na opracowanie. Jeden z konkursów, które sędziował, miał miejsce na Krokwi w 1973 r. Padły wtedy aż trzy rekordy Wielkiej Krokwi, a dziennikarz piszący tekst o tymże konkursie zaznaczył, że za sprawne przeprowadzenie zawodów słowa uznania należą się dr. Henrykowi Derezińskiemu. O swoim życiu sportowym, ale nie tylko, tak mówił po latach: *Urodziłem się w Poznańskim, ale chyba z duszą góralską. Jak mi się wydaje, potwierdza to moje dorosłe życie na Podhalu, praca zawodowa i działalność społeczna: przez wiele lat byłem wiceprezesem Akademickiego Związku Sportowego, później prezesem, następnie przewodniczącym komisji skoków narciarskich w okresie, kiedy Wojtek Fortuna zdobył złoty medal olimpijski; od 1954 roku do dnia dzisiejszego jestem działaczem kynologicznym. Kocham góry, muzykę i obyczaje góralskie. Oprócz ludzi Dereziński kochał zwierzęta, a zwłaszcza psy podhalańskie. Był przewodniczącym Klubu Owczarków Podhalańskich, od 1959 r. działał w oddziale Związku Kynologicznego w Zakopanem i został jego przewodniczącym. Główną formą działalności tego oddziału były liczne wystawy, propagujące rasę owczarków podhalańskich, organizowane dla mieszkańców Podhala oraz wielu turystów. W tej dziedzinie rozwinął szeroką działalność o zasięgu międzynarodowym. Zawsze dążył do utrzymania na Podhalu tej naszej polskiej rodzimej rasy, ściśle związanej z kulturą pasterską i tradycją regionu, godnie reprezentowanej tak w Polsce, jak i w wielu krajach, m.in. w Belgii, Holandii, Francji, Niemczech, Norwegii, Kanadzie i USA. Henryk Dereziński za swoją wieloletnią pracę został wielokrotnie odznaczony i uhonorowany, m.in. odznaką „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej” (1978), złotą odznaką Z a Zasługi dla Zakopanego (1978), złotym Krzyżem Zasługi (1978), medalem za zasługi w rozwoju kultury fizycznej (1985), dyplomem honorowym Zarządu Głównego P Z N (1969), dyplomem Rady Gminy Tatrzańskiej, medalem „60-lecia nadania praw miejskich Zakopanemu” i dyplomem uznania od Związku Podhalań (1999). Zmarł 27 sierpnia 2008 r. Wojciech Szatkowski, Henryk Dereziński. Człowiek wielkiego serca, w: Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 160.*

Dębski, Wojciech - ur. 27 czerwca 1946 r. w Kielcach. Piłkarz ręczny /bramkarz/, trener. W pierwszej połowie lat 60-tych zawodnik Budowlanych Kielce, w okresie studiów AZS Kraków /I liga /. Absolwent Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Krakowie /1971 r./ - trener piłki ręcznej II klasy. Długoletni nauczyciel wychowania fizycznego Szkole Podstawowej nr. 18 w Kielcach, w której pierwsze kroki w handballu stawiali min.: Krzysztof Latos, Tomasz Stodulski, Jarosław Podolski /późniejsi zawodnicy Korony Kielce/, Jolanta Sobczyk-Sabat /reprezentantka Polski junierek/. Trener grup młodzieżowych dziewcząt Budowlanych Kielce /m.in. mistrzostwo Polski junierek w 1977 r. w Radzyminie/, MKS Żaka Kielce /m.in. srebrny medal Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w 1982 r. w Żarach 7. Trener I-ligowej „siódemki” Korony Kielce /1987-1990/. Dyrektor Wydziału Gimnazjów, Szkolnictwa Podstawowego i Wychowania Przedszkolnego Kuratorium Oświaty w Kielcach. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 42.

Dietrich Jerzy (30.10.1954, Kraków), judoka, instruktor i sędzia Polskiego Związku Judo. Karierę zawodniczą rozpoczął po rozpoczęciu studiów na Wydziale Architektury PK u trenera Krzysztofa Rusiniaka, zainicjował i założył sekcję judo przy AZS PK będąc jej zawodnikiem i kierownikiem. Po uzyskaniu uprawnień instruktorskich prowadził treningi judo w AZS PK, AZS AM, AZS AR. Z jego inicjatywy reaktywowa-

no sekcję judo w AZS Kraków. W 1978 r. został wybrany w skład Zarządu KU AZS PK i powierzono mu funkcję sekretarza, zaś w 1980 został wybrany do Zarządu Środowiskowego AZS Kraków. W celu podwyższenia swoich kwalifikacji instruktorskich rozpoczął studia we wrocławskiej AWF. Obecnie prowadzi sekcję judo i sambo jako trener II klasy. Był inicjatorem i założycielem pierwszej sekcji sambo w Polsce. Jako sambista jest wicemistrzem świata Masters w 2010 r. W 1982 r. uzyskał absolutorium na PK, następnie reaktywował się w 1997 r. i po obronie egzaminu dyplomowego 14 XII 1998 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera architektury. Pracuje jako wykładowca na Wydziale Górnictwa i Geoinżynierii AGH. Pełni funkcję wiceprezesa Polskiego Związku Sambo. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015;

Dietrich Robert (18.12. 1952, Kraków), pingpongista, działacz AZS PK. Zawodnik sekcji tenisa stołowego KS „Nadwiślan” Kraków, AZS PK. W 1970 r. na mistrzostwach Polski juniorów zajął 4 miejsce. Po rozpoczęciu studiów na Wydziale Architektury PK wstąpił do AZS i był aktywnym działaczem. W ramach rozbudowy PK kierował grupą studentów, która wykonała projekt obiektów sportowo-rekreacyjnych w Czyżynach. Za zaprojektowanie i wykonanie tych obiektów 1976 r. otrzymał nagrodę Rektora PK. W czasie studiów pracował jako nauczyciel instruktor w Studium WFiS w latach 1977/78 do 1981/82 oraz w Krakowskim Szkolnym Ośrodku Sportowym 1982/83. Po egzaminie dyplomowym 30 I 1990 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera architektury. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Długopolski, Janusz (3 VI 1947, Nowy Sącz), narciarz i żeglarz, absolwent Wydziału Prawa UJ (1969). Od 1965 r. w AZS UJ, jego wiceprezes (1967-1968) i prezes (1968-1970). Inicjator powołania sekcji żeglarskiej UJ (1966). Organizator Pierwszych MP Uniwersytetów w narciarstwie (1970). Członek Prezydium ZŚ AZS Kraków (1972-1975), członek ZŚ AZS (1970-1980), sekretarz ZŚ AZS (1976-1977), wiceprezes ZŚ AZS (1977-1978), założyciel Klubu Narciarskiego AZS Kraków (1976), członek ZG AZS (1976-1981), członek GSK AZS (1987-1991) i jego przewodniczący (1983-1987), członek Koła Seniorów AZS Kraków (od 1992). Adwokat krakowski, członek Naczelnej Rady Adwokackiej (od 1994) i jej rzecznik dyscyplinarny (od 1997). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 325. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://drkp.pl/zespol/>

Długoszewska-Otwinowska, Ewa (1 IX 1936, Kraków), wioślarka, sterniczka, reprezentantka Polski (1955-1965), sędzia wioślarski. Zawodniczka AZS Kraków (1955-1958) i AZS Wrocław (1959-1965), 10-krotna mistrzyni Polski w klubowych osadach AZS Kraków: czwórce podwójnej ze sternikiem (1956, 1957, 1958) oraz w kombinowanej osadzie ósemki (1957, 1958) i czwórce ze sterniczką (1955, 1958), uczestniczyła w Igrzyskach Młodzieży Świata w Poznaniu, gdzie zajęła 2 miejsce, w ME w Poznaniu (1958) w czwórce ze sterniczką i ósemce. Reprezentacyjne osady polskie zajęły 4 miejsca. Jako zawodniczka AZS Wrocław uczestniczyła w ME w Macon (1959 - 4 miejsce w czwórce ze sterniczką), w Londynie (1960 - czwórka ze sterniczką odpadła w repasażu), w Pradze (1961 - 5 miejsce w ósemce), w Berlinie (1962 - ósemka odpadła w repasażu). Wyróżniona tytułem „Członek Honorowy PZTW” oraz godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (2003). Córka wybitnego działacza krakowskiego wioślarstwa Jerzego Długoszewskiego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 128. Fot. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=10

Długoszewski Włodzimierz (6 IV 1905 r. Kraków – 25 VII 1945, Gedehe – Niemcy 25 lipca 1945 w Crivitz), wybitny wioślarz, działacz młodzieżowy i sportowy, dziennikarz. Ukończył Wydział Filozoficzny UJ, a następnie Wydział Pedagogiczny Wyższego Studium Handlowego. Harcerz i działacz ZHP (1913-1923). Od 1923 r. członek krakowskiego AZS, gdzie pełnił funkcje: sekretarza, naczelnika przystani, kierownika sportowego i wiceprezesa. Jeden z założycieli korporacji „Arcadia” o wyraźnie sportowym obliczu (powstała 4 grudnia 1924 roku w Czytelni Akademickiego Związku Sportowego) Samouk sportowy, przeszedł przez wszystkie stopnie klasyfikacji wioślarskiej, wygrywał najpierw wyścigi nowicjuszy, młodych, a w latach 1926, 1923, 1929 i 1930 zdobył tytuł mistrza Polski w jedynkach. Dwukrotny uczestnik mistrzostw Europy i Akademickich Mistrzostw Świata. Od 1929 r. działacz wioślarski: kierownik sportowy i naczelnik przystani Oddziału Wioślarskiego „Sokoła” (1929), członek zarządu Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich (od 1934), organizator pierwszego w Polsce kursu instruktorów wioślarskich (1933), kapitan sportowy P’ZTW (od grudnia 1934), kierownik wioślarskiej drużyny olimpijskiej (1936). Równocześnie piastował wiele stanowisk społecznych na terenie Krakowa: od 1933 r. członek Miejskiego Komitetu WFiPW, członek zarządu i Rady Narciarskiej PZN, zarządu TG „Sokół” i okręgu Ligi Morskiej i Kolonialnej. Od 1935 r. delegat Okręgowego Urzędu WF i PW do Okręgowego Związku Gier Sportowych i Krakowskiego Międzyklubowego Komitetu Wioślarskiego. Pracę dziennikarską rozpoczął w 1920 r. (prasa młodzieżowa), a następnie był: współpracownikiem „Kuriera Sportowego” (1925), współpracownikiem „Sportu Wodnego” (1925-1939), „Stadionu” (1926-1931), „Przeglądu Sportowego” (1923), a od 23.IV. 1931 r. aż do wybuchu wojny pracownikiem działu sportowego „IKC”. Współpracownik fachowych pism zagranicznych: „L’Aviron” (Francja) i „Wassersport” (Niemcy). Wydał: „Dziesięciolecie Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich” (1930) oraz „Wioślarstwo” (1935). Od 1930 r. był członkiem, a następnie sekretarzem i wiceprezesem Oddziału Krakowskiego Związku Dziennikarzy Sportowych RP. Laureat Nagrody Dziennikarskiej PUWFiPW (1938). Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi (1935). Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r. (18 pułk ułanów). W czasie okupacji delegowany przez podziemie do pracy w „Propaganda Ami” został aresztowany i po krótkim pobycie w więzieniu na Montelupich wysłany transportem 1. XII 1942 r. do Oświęcimia (numer 79036). Mimo kompletnego wyczerpania przeżył ewakuację obozu (Oranienburg, Hamburg). Zmarł podczas epidemii tyfusu w Gadehe pod Hamburgiem, kiedy przygotowywał się do powrotu do kraju. B. Tuszyński, Sportowe pióra, Warszawa 1994, s. 224-225; R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 624; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 42; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 338. <https://www.szukajwarchiwach.gov.pl/en/jednostka/-/jednostka/5937704>

Długoszewski, Jerzy (13 I 1904, Kraków - 25 VIII 1992, Kraków), wioślarz, zawodnik OWSK (od 1921), działacz AZS (od 1945) i PZTW. Ukończył Politechnikę Lwowską, otrzymując tytuł inżyniera geodety. W 1932 r. uzyskał stopień instruktora wioślarstwa nadany przez PUWFiPW, a w 1935 r. stopień sędziego związkowego. W czasie II wojny Światowej brał udział w kampanii wrześniowej, walczył jako adiutant 65 batalionu saperów w 5 Armii Wojska Polskiego. Po bitwie pod Tomaszowem Lubelskim zbiegł z niewoli niemieckiej i po powrocie do Krakowa wstąpił do AK. Po 1945 r. odtwarzał krakowskie i polskie wioślarstwo. Prezes sekcji wioślarskiej AZS Kraków (1951-1952 i 1956-1957). W krakowskim AZS szkolił sterników i sędziów wioślarskich.

W 1953 r. został trenerem wioślarstwa II klasy. Od 1961 r. sędzia międzynarodowy z licencją FISA. Sekretarz Kolegium Sędziów PZTW (1961-1984). Sędziował w 242 regatach międzynarodowych i ogólnopolskich. Przewodniczący Komisji Rewizyjnej AZS Kraków (1976-1981). Za swoją działalność otrzymał tytuł „Członka Honorowego PZTW” (1972), godność „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982), Medal 75-lecia PZTW oraz „Członka Honorowego AZS” (1985). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 325.; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 129.

Długoszewski, Stanisław (20 III 1926, Kraków - 28 III 1991, Kraków), gimnastyk, kajakarz, wioślarz. Sport zaczął uprawiać w krakowskim „Sokole”. Zawodnik sekcji kajakowej AZS Kraków (od 1947), członek kadry narodowej kajakarzy, wielokrotny medalista MP i AMP. Trener, wychowawca i przyjaciel młodzieży. Jego wychowankowie odnosili również sukcesy zawodnicze i trenerskie na arenie ogólnopolskiej i okręgowej: Stanisław Skowronek, Marek Chadziński, Paweł Podgórski, Andrzej Tynel. Żona Maria z domu Studnicka (21 V 1933, Kraków - 30 IV 2012, Kraków), uprawiała gimnastykę i kajakarstwo, czołowa zawodniczka AZS Kraków w kajakarstwie, medalistka AMP. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 326.

Domański, Jerzy (12 I 1936, Radom), lekkoatleta (biegi średnie), absolwent chemii UJ (1959). Zawodnik AZS Kraków (1954-1971). Czterokrotny brązowy medalista AMP: w sztafecie 4 x 400 m (1957), w biegu na 1500 m (1960, 1961, 1962), dwukrotnie wystąpił w akademickiej reprezentacji Polski. 10-krotny złoty medalista MP weteranów. Trzykrotny rekordzista Polski weteranów na 1500 m (w różnych kategoriach wiekowych). Pracownik naukowy - biochemik. Doktorat uzyskał na UJ (1966). Pracował w Katedrze Biochemii Lekarskiej AM, następnie w Zakładzie Biochemii AW Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 326; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Domaszewicz, Roman (26 XI 1918, Lwów 1 IV 2005, Kraków), hokeista, absolwent WSE Kraków (1947). Członek AZS Lwów (1936-1939), w krakowskim AZS (od 1951), inicjator i założyciel sekcji hokeja na lodzie oraz jej trener, kurator AZS WSE, działacz ZS AZS i Koła. Seniorów AZS. Nauczyciel akademicki, profesor zw. dr hab. WSE Kraków. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 326. Fot. <https://katfinprz.uek.krakow.pl/Historia%20katedry.htm>

Dombrowski, Jan (26 V 1926, Przemyśl), saneczkarz, bobsleista, olimpijczyk. Absolwent Wydziału Prawa UJ (1952). Zawodnik AZS Kraków (1947-1951), następnie krakowskiego Klubu „Kolejarz” (od 1957 KS „Olsza”), ponieważ AZS ze względów finansowych nie był w stanie utrzymać sekcji saneczkarsko-bobslejowej. Zdobył tytuł mistrza Polski w konkurencji dwójek saneczkowych ze swym partnerem Z. Skowrońskim (1949), a w roku następnym z tym samym partnerem wywalczył tytuł wicemistrzowski. Na IO w Cortina d' Ampezzo (1956) wystąpił w konkurencji czwórek bobslejowych. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 327.

Dorawski, Jan Kazimierz, (8 II 1899, Kraków - 16 II 1975, Kraków) wybitny taternik i alpinista, działacz taternicki i narciarski, członek sekcji taternickiej AZS w latach 1924-1935, jej prezes w latach 1928-1932, lekarz rentgenolog w Krakowie. W latach 1918-1920 i 1939 służył w Wojsku Polskim. Turystykę górską uprawiał już od roku

1906, taternictwo w latach 1922-1935 i w tym okresie był jednym z czołowych taterników. W Tatrach był współodkrywcą wielu nowych dróg taterniczych. Należał do najlepszych w Polsce znawców problematyki alpinistycznej, zwłaszcza himalaistycznej. Jest też autorem dwóch książek o dziejach zdobywania Himalajów *Walka o szczyt świata* (1955); *Człowiek zdobywa Himalaje* (1957). Przez wiele lat był jednym z naj- czynniejszych działaczy w polskich organizacjach taterniczych. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945)*, Kraków 2007, s. 130.; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://wspnianie.pl/2009/06/historia-polskiego-wspniania-alpy-cz-i-do-ii-wojny-swiatowej/>

Dousa Stefan, ur. 11 XI 1945, Bytom - wioślarz, działacz sportowy. Od 1960 r. członek AZS Wrocław, od 1965 r. członek AZS Kraków, w czasie studiów prezes AZS ASP. Współautor (z Antonim Porczakiem) pomnika profesora Walerego Goetla na przystani wioślarskiej (1983). Autor projektu awersu i rewersu oraz zwieńczenia drzewca sztandaru Koła Seniorów AZS Kraków, przeprowadził konkurs wśród studentów ASP na plakat z okazji 100-lecia AZS (2008). Autor projektu znaczka Koła Seniorów AZS Kraków, projektant wielu medali okolicznościowych AZS, wielu znaczków okolicznościowych i jubileuszowych AZS Kraków. Ostatnio zaprojektował statuetkę Złotego Gryfa AZS, przyznawaną za wybitne osiągnięcia sportowe i organizacyjne. Absolwent krakowskiej ASP. Od 1970 r. pracuje jako profesor sztuk plastycznych na Wydziale Architektury PK. Członek honorowy AZS Kraków. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, w: *Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej*, w: *Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni*, Kraków 2015, s. 83; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 327; APS 05, 336, 2016, s. 4. Fot; *Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni*, Kraków 2015

Dragon Przemysław (25.07.1980, Rabka), lekkoatleta. Już jako uczeń Szkoły Podstawowej w Rabce rozpoczyna karierę sportową odnosząc liczne zwycięstwa w biegach przełajowych szkół podstawowych regionu. Jego pierwszym trenerem był nauczyciel wychowania fizycznego Grzegorz Tupty, który przygotował go do zdobycia tytułów mistrza województwa nowosądeckiego w biegach przełajowych, w biegu ulicznym oraz w biegu na 1000 metrów. Będąc w ósmej klasie szkoły podstawowej jego rekord życiowy wynosił 2:47,00. W szkole średniej biega krótkie dystanse pod okiem trenera kadry narodowej na mistrzostwach świata juniorów Bogusława Wyleciała. Będąc zawodnikiem MKS Żywiec trenuje wspólnie z Piotrem Haczkiem, reprezentantem Polski w biegu na 400 metrów. Wkrótce zostaje powołany do kadry Makroregionu Śląskiego i zostaje najlepszym zawodnikiem makroregionu w biegu na 400 metrów. Wielokrotnie zdobył tytuły mistrzowskie w województwie bielsko-bialskim. Dwukrotnie startuje w mistrzostwach Polski juniorów plasując się na 15 i 14 miejscu. W halowych mistrzostwach Polski w Spale uzyskuje 10 miejsce, zaś w Pucharze Polski w Lublinie zajął 4. miejsce. W lipcu 2000 roku zdaje egzaminy wstępne na studia historyczne naszej Uczelni i od października tego roku zostaje członkiem sekcji lekkoatletycznej Klubu Uczelnianego AZS. Jego trenerem zostaje Tokarz Ignacy, który przygotowuje go do startu w Akademickich Mistrzostwach Polski, które odbyły się w maju 2001 roku we Wrocławiu. W biegu na 200 m zdobył 3 miejsce Jego rekord życiowy na 400 m został ustanowiony w 1988 r. i wynosi 49,96. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Drozd Wojciech (28.05.1988, Tarnobrzeg), koszykarz, prezes AZS PK. Zawodnik sekcji piłki koszykowej KS Siarka Tarnobrzeg – II liga, Po rozpoczęciu studiów na Wydziale Inżynierii Lądowej PK wstąpił do AZS, został zawodnikiem sekcji koszykówki AZS PK (1988-1994), zdobył z kolegami brązowy medal w mistrzostwach Polski uczelni technicznych. W latach 1992-1994 prezes AZS PK. Po ukończeniu studiów magisterskich został nauczycielem akademickim w Katedrze Zarządzania

Wydziału Budownictwa i Transportu PK i jednocześnie rozpoczął studia doktoranckie na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, które zakończył obroną doktoratu w 2007 r. i awansem na etat adiunkta w Katedrze Zarządzania. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Druźbiak, Włodzimierz. (1908-1997). Urodził się 25.11.1908 r. we Lwowie. Dzieciństwo i młodość W. Druźbiaka splotły się z dramatyczną historią miasta, któremu los nie skąpił krwawych wojen, obcej okupacji, a w końcu skazał jego mieszkańców na wygnanie. Mimo tego, rozwój syna Dymitra i Seweryny z domu Wilk przebiegał prawidłowo. W 1919 r. kończył szkołę powszechną, w 1928 zdał egzamin maturalny w Pań-

stwowym Gimnazjum Matematyczno-Przyrodniczym i w tym samym roku podjął studia na Wydziale Chemii Politechniki Lwowskiej. Uczył się łatwo i szybko, dużo czytał, interesował się fotografią i filmem, uprawiał sport. Niemała w tym zasługa rodziców, którzy chociaż niezbyt zamożni dbali o wykształcenie syna, oraz atmosfery tego niezwykłego miasta, które W. Druźbiak ze wzruszeniem wspominał do końca swego długiego życia. Lwów w okresie międzywojennym był nie tylko ważnym ośrodkiem kulturalnym, ale również silnym centrum sportowym. Energiczny, niezwykle uzdolniony ruchowo Włodzimierz, w sposób naturalny w sporcie znalazł możliwość samorealizacji. Niepostrzeżenie dziecięce harce na lwowskich boiskach i zimowe narciarskie szaleństwa na okolicznych stokach, przybrały formę poważnego uczestnictwa w sporcie wyczynowym. Włodzimierz stał się znanym we Lwowie lekkoatletą czołowym sprinterem „Pogoni”, a zimą narciarzem miejscowego AZS-u. Sportowe pasje wypełniają coraz większą część jego życia i nieuchronnie wiodą do konfliktu z wcześniej ułożoną wizją przyszłości. Studiuje zatem bez zapału, kierując się raczej rozsądkiem niż zamięłowaniem. W 1931 r. na wieść o istnieniu w Warszawie uczelni sportowej przerwał studia i wstąpił na I rok studiów w CIWF. Decyzji tej nigdy nie żałował. Nareszcie w sposób otwarty, bez zaniedbywania innych obowiązków, mógł oddać się temu, do czego miał wrodzone skłonności. Poznał to wielu wybitnych sportowców - studentów CIWF, m. in. J. Kusocińskiego i E. Lokajskiego. Po studiach w 1933 r. wrócił do Lwowa i podjął pierwszą pracę w Gimnazjum w Przemyślanach (1933-35), a potem w Gimnazjum Kupieckim (1935-39). Był to spokojny okres w jego życiu. Pracował z sobie właściwym oddaniem, zdobywając sympatię i szacunek otoczenia. W 1935 r. uczestniczył w specjalistycznym kursie organizowanym przez CIWF i uzyskał, nadany tylko nielicznym, prestiżowy tytuł trenera okręgowego. Zapał do pracy i wysokie kwalifikacje Włodzimierza dostrzegają władze CIWF i włączają go do kilkunastoosobowej grupy uczelnianej, która wyjechała na zaproszenie organizatorów Igrzysk Olimpijskich w 1936 r. do Berlina. Oglądał zmagania olimpijczyków od pierwszego do ostatniego dnia Igrzysk. Korzystając z przywilejów gościa, starał się zobaczyć wszystko, zarówno z trybun, jak i od strony kulis. Wrócił oszołomiony pięknem sportu, przepełniony marzeniami o przyszłych sukcesach polskich olimpijczyków, a głównie trenowanych przez siebie sprinterów. We wrześniu 1939 r. do Lwowa wkroczyli Rosjanie. Wali się dobrze znany, ułożony świat a zastępują go chaos, groza i niepewność. Szczęśliwie,

wysokie kwalifikacje zawodowe Włodzimierza znajdują uznanie władz okupacyjnych. Pozostał więc w tym samym gimnazjum, przemianowanym przez Rosjan na Technikum Handlu Radzieckiego i dodatkowo pracuje w charakterze trenera w DSO „Dynamo”. Latem 1941 r. Lwów zajmują Niemcy. Kolejne trzy lata to okres niezwykle trudny. Włodzimierz nie pracuje, zajmuje się trochę handlem, ale głównie korzysta z pomocy rodziny. Nie zapomina o sporcie. Nie bacząc na zakazy, stara się podtrzymywać nabyte umiejętności. Szczęśliwe wydarzenia okresu okupacji niemieckiej, to zawarcie w 1942 r. związku małżeńskiego z Jadwigą Kobierzyńską i narodziny w 1943 r. córki Małgorzaty. W 1944 r. Rosjanie ponownie wkraczają do Lwowa, a Włodzimierz powraca do pracy nauczycielskiej, tym razem do Instytutu Handlu Radzieckiego i trenerskiej w DSO „Spartak”. Rok 1945, to radość z zakończenia wojny i rozpacz wywołana koniecznością opuszczenia Lwowa. Rodzina Drużbiaków przenosi się do Zakopanego, gdzie Włodzimierz podejmuje pracę instruktora narciarskiego w MKS Zakopane. Repatriant ze Lwowa stara się uporządkować życie, znaleźć swoje miejsce w nowej rzeczywistości. Zniszczony kraj, zdziesiątkowane społeczeństwo potrzebują ludzi wykształconych. Włodzimierz pozostawia rodzinę w Zakopanem, a sam, rozumiejąc ówczesne potrzeby, przenosi się do Wrocławia, gdzie obejmuje stanowisko referenta sportu, następnie do Krakowa na takie samo stanowisko w WOKF i PW, (pracuje także w miejscowym AZS jako trener), by w końcu wrócić do Zakopanego na stanowisko kierownika Ośrodka Sportu. Te dwa powojenne lata przyniosły bogate doświadczenia. Włodzimierz zrozumiał, że praca organizacyjna, kierownicze stanowiska nie dają mu tyle satysfakcji, ile niesie z sobą działalność pedagogiczna, codzienny kontakt z młodzieżą. Z radością przyjmuje zatem propozycję pracy w AWF i przenosi się do Warszawy. Towarzyszy mu rodzina, która już w stolicy powiększa się o drugą córkę Annę. Był to rok 1947. Zastaje to absolwentów CIWF: Z. Pabisia, A. Morończyka, Z. Szelesta i innych, z którymi podejmuje trud odbudowy uczelni. Brakowało wszystkiego. Boisko, hala lekkoatletyczna były zniszczone, nie było sprzętu, podręczników i skryptów, nie ocalały żadne programy nauczania. Wraz z kolegami odbudowywał uczelnię, kształcił studentów i uzupełniał własne wykształcenie. W 1947 r. był wykładowcą i jednocześnie uczestnikiem kursu unifikacyjnego na tytuł trenera, w latach 1949-1950 uzupełniał studia w AWF, w 1953 uzyskał tytuł trenera klasy I, a w 1956 tytuł magistra. Wraz z Z. Pabisem, Z. Ważnym Wydał podręcznik *Lekkoatletyka: technika i metodyka* (1953). Nie zapominał o narciarstwie. Wspólnie z Z. Bielczykiem już w 1949 r. publikuje *Narciarstwo dla wszystkich* i, o dziwo, zostaje mistrzem Warszawy w slalomie gigancie (1951). Narciarstwu był wierny do końca życia. Rzucony przez los na niziny wykorzystywał każdą sposobność, aby znaleźć się w górach i przypiąć deski do nóg. Potem w wieku dojrzałym rozsmakował się również w narciarstwie biegowym. W życiu W. Drużbiaka można wyróżnić dwa równoległe nurty: pracę dydaktyczną w uczelni i pracę trenerską w sporcie wyczynowym. Warsztatem pracy trenerskiej stał się dla niego AZS (1948-50, 1956-73) i „Legia” (1950-56), a zawodową pasją biegi sprinterskie. Pracował dużo. Przed południem w uczelni, po południu w klubie, soboty i niedziele wypełniały zazwyczaj zawody, a ferie i urlopy przeznaczone były na obozy i zgrupowania. Ciężka, mozolna praca przyniosła efekty. Osiągnięcia jego zwracają uwagę kierownictwa polskiej lekkiej atletyki, który często włącza go do współpracy w przygotowaniach reprezentacji do imprez najwyższej wagi. Specjalnością W. Drużbiaka stały się biegi sztafetowe. Dostrzegał on, że do sukcesu w tej niezwykle widowiskowej konkurencji nie wystarczy mechaniczne zestawienie czterech najszybszych sprinterów, że dyscyplina ta ma swoją specyfikę, którą trzeba rozumieć i uwzględnić w treningu. Zagadnieniu temu poświęcił pracę magisterską, która w oparciu o eksperyment dowodziła znaczącego wpływu techniki zmiany pałeczki sztafetowej na końcowy rezultat biegu (1956). Rozważania teoretyczne znalazły wspierające potwierdzenie w praktyce. Przygotowywana przez nie-

go reprezentacyjna sztafeta 4 x 100 m uzyskiwała rezultaty na najwyższym, światowym poziomie, zakwalifikowała się do udziału w Igrzyskach Olimpijskich w Tokio (1964), gdzie pobiła rekord Polski i zdobyła srebrny medal olimpijski. Olimpijskie sukcesy nobilitują. W. Druźbiak został trenerem kadry narodowej sprinterów (1964-88), których poprowadził do wielu sukcesów. W warszawskiej AWF w 1964 r. rozpoczął studia J. Werner i oto los złączył niezmiernie utalentowanego sprintera z doskonałym trenerem, a ponieważ warunki do uprawiania sportu były wówczas znakomite, na rezultaty nie trzeba było czekać. J. Werner czynił zdumiewające postępy. Dwa lata specjalistycznego treningu wystarczyły, aby Werner został mistrzem Polski i mistrzem Europy. Jego długa kariera obfitowała w sukcesy, wśród których były rekordy Polski, tytuły mistrza Polski, mistrza Europy i w końcu medal olimpijski. Tak wielkie osiągnięcia zdarzają się wówczas, gdy w ręce trenera artysty trafi nieoszlifowany talent, Wsparty niezwykle klimatem współpracy, przesyconym wzajemną serdecznością i szacunkiem. Oczywiście W. Druźbiak podczas swojego długiego życia nie zajmował się wyłącznie rekordzistami i mistrzami. Pomagał też doskonalić się, bić własne rekordy życiowe setkom młodych ludzi, których kariery kończyły się nieco niżej, na poziomie kraju, okręgu, klubu. Pomagał każdemu, bez względu na reprezentowany poziom sportowy, pokazywał piękno sportu, uczył jak zwyciężać i godnie znosić porażki. Był wybitnym trenerem, który z jednakowym zapałem współtworzył legendarny już „Wunderteam” i przekazywał młodzieży lekkoatletyczne abecadło. Droga połowa jego zawodowego życia to praca w warszawskiej AWF, którą w harmonijny sposób wiązał z pracą trenerską. Sukcesy w sporcie wyczynowym, doświadczenia stamtąd wyniesione, stały kontakt z najlepszymi na świecie, procentowały w pracy na uczelni. Zapoznawał studentów z lekkoatletyką, szkolił trenerów i instruktorów, był wykładowcą i instruktorem na kursach narciarskich, uczestniczył w seminariach i konferencjach naukowych, nieco publikował. Jego królestwem była jednak dydaktyka. Preferował ją w sposób świadomy, Wiedząc, że w bezpośrednim kontakcie ze studentami jego siła oddziaływania jest największa. Czuł, że w ten sposób, przekazuje część siebie i wpływa na osobowość uczniów. Był wykładowcą charyzmatycznym. Ogromny autorytet, mocno podparty osiągnięciami w sporcie, w połączeniu z pogodnym usposobieniem gwarantowały sukces pedagogiczny. Był powszechnie lubianym i szanowanym wykładowcą, a uznanie studentów i kolegów zdobywał w prosty, naturalny sposób, oparty na przekonaniu, że najlepszą metodą dydaktyczną jest własny przykład. Kochał lekkoatletykę, narty, tenis, młodzież i swoją nauczycielską profesję. Był prawdziwym sportowcem, przekonany o zaletach aktywnego i higienicznego stylu życia, a wolny czas spędzał w ruchu; na nartach, na korcie tenisowym, na spacerze. Żył w zgodzie z tym, co głosił i ta elementarna uczciwość znajdowała niezwykle wprost uznanie uczniów. W 1973 r. W. Druźbiak przeszedł na emeryturę, bez pożegnań i okolicznościowych fanfar i dobrze, bo ani myślał odpoczywać. Ugruntowana trenerska sława powodowała zaproszenia do współpracy na obozach i zgrupowaniach różnych dyscyplin sportu. Pomagał zazwyczaj kształtować szybkość i kondycję ogólną. Był ekspertem w tych dziedzinach i chętnie dzielił się swoją wiedzą. W. Druźbiak był dobrym mężem, ojcem i dziadkiem. Wychowywał dwie córki Małgorzatę i Annę i ze wszystkich sił pomagał wprowadzić w życie wnuka Leszka i wnuczkę Marynię. Leszek Sidor, trenowany również przez Dziadka, był wielokrotnym mistrzem Polski w tenisie i reprezentantem Polski W Pucharze Davisa. Mało kto wiedział o jego miłości do muzyki poważnej, dobrej lektury i wrażliwości na piękno. Umiał żyć i cieszyć się życiem. Miał własny, wewnętrzny, bogaty świat, w którym zanurzał się z przyjemnością, który często stawał się azylem, pozwalającym przetrwać kłopoty i stresy niesione życiem. Ostatnia dekadę życia, jak wszystkie poprzednie, przeżył aktywnie, W nieustannym ruchu. Ciągle czuł potrzebę uczestniczenia w życiu sportowym. W swoim środowisku był niezwykle popularny, stał się postacią symboliczną, niemal legendarną.

Wyglądał zawsze tak samo, do końca sprawny fizycznie, Wydawało się, że będzie żył wiecznie. Niestety zmarł 16 lutego 1997 r. w wieku 89 lat. Spoczywa na Cmentarzu Powązkowskim. Pracowite życie W. Druźbiaka nagrodzone: Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem 100-lecia Sportu Polskiego, Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej, Złotą Odznaką AZS, Złotą Odznaką „Za zasługi dla Warszawy”, Złotą Honorową Odznaką PZLA. Henryk Kania, Włodzimierz Druźbiak (1908-1997), w: Słownik biograficzny pracowników CIWF i AWF, Tom I, red. Kajetan Hądzelek i Andrzej Mazur, Warszawa 2000, s. 22-26.

Dubieńska Maria Wanda z domu Nowak (12 VI 1895, Kraków - 28 XI 1968, Rząska k / Krakowa). Członek AZS w latach 1912-1937 i jego najwszechstronniejsza zawodniczka, uprawiała tenis ziemny, szermierkę, narciarstwo, jeździectwo, łyżwiarstwo i pływanie, olimpijka. Ojcem jej był Julian Ignacy Nowak, profesor i rektor UJ, a matką Zofia z Wężowiczów, z krakowskiej rodziny mieszczańskiej, mecenas sportu akademickiego. Miała młodszą siostrę, Krystynę, urodzoną w roku 1909, która później była rekordzistką i mistrzynią Polski w pływaniu (na 100 m stylem grzbietowym – mistrzostwo Polski zdobyła w latach: 1928, 1929, 1931). Po ukończeniu szkoły średniej kształciła się w Konserwatorium Muzycznym w Krakowie. W latach 1934 -1939 studiowała w Wyższej Szkole Weterynaryjnej w Wiedniu, uzyskując dyplom lekarza weterynarii. Największe osiągnięcia miała w tenisie oraz w szermierce i w narciarstwie, w każdej z tych dyscyplin zdobywając tytuł mistrzyni Polski. Przed 1914 r. odniosła kilka zwycięstw w turniejach tenisowych rozgrywanych na ziemiach polskich oraz w Austrii, Czechach i Szwajcarii. Była trzykrotną mistrzynią Krakowa w grze pojedynczej (1912, 1913, 1914) oraz dwukrotną mistrzynią Galicji (1913, 1914). Karierę tenisową kontynuowała po zakończeniu I wojny światowej, do 1934 r. należąc do najlepszych polskich tenisistek. Była pięciokrotną mistrzynią Polski: w grze pojedynczej (1928), podwójnej (1930, 1931, 1933) i mieszanej (1927) oraz dziesięciokrotną wicemistrzynią Polski (gra pojedyncza: 1921, 1922, 1926, 1927, 1930, 1932; gra podwójna: 1927, 1928; gra mieszana: 1931, 1932). W 1934 r. zdobyła, wraz z J. Jędrzejowską, tytuł międzynarodowej mistrzyni Polski w grze podwójnej. Odnotowała szereg zwycięstw w zawodach krajowych i zagranicznych, wielokrotnie występowała w reprezentacji Polski. W roku 1924 w Paryżu, jako pierwsza z Polek wystąpiła w letnich igrzyskach olimpijskich. Startowała tam w szermierce, w turnieju indywidualnym floretu kobiet, lecz nie był to udany występ gdyż przegrała wszystkie walki w swej grupie eliminacyjnej. Po igrzyskach nie porzuciła jednak szermierki i w roku 1926, we florecie kobiet została międzynarodową mistrzynią Słowacji, w roku 1928 – wicemistrzynią Polski, a w 1929 r. – mistrzynią Polski. Miała także sukcesy sportowe w narciarstwie zdobywając, między innymi, w roku 1924 tytuł mistrzyni Polski w biegu kobiet na dystansie 8 km, a w 1929 r. wystąpiła na międzynarodowych mistrzostwach FIS w Zakopanem, zajmując wówczas 7 miejsce w biegu kobiet na 6 km. W akademickich mistrzostwach Polski w 1932 r. zajęła pierwsze miejsce, a w 1933 r. drugie miejsce w biegu na 8 km. W latach II wojny światowej przebywała w Krakowie, po wojnie pracowała jako pielęgniarka w sanatoriach w Jaworzu, Połczynie Zdroju, Iwoniczu i Rymanowie Zdroju. W lutym 1952 r. osiadła w Gorzowie Wielkopolskim i tam do 1967 r. pracowała jako lekarz weterynarii. Zajmowała się działalnością naukową, której uwiecznieniem było uzyskanie w 1964 r. w Akademii Rolniczej we Wrocławiu stopnia doktora nauk weterynaryjnych. W ostatnich latach dokuczała jej niewyleczona gruźlica, która stała się przyczyną jej śmierci. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 62.

Dudek Krzysztof (27.06.1955, Kraków), siatkarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener. Karierę sportową rozpoczął mając 12 lat w krakowskim „Hutniku”. Pierwsze większe sukcesy odnosił w szkole średniej reprezentując Małopolskę w mistrzostwach Polski szkół średnich grając w półfinale tej imprezy. W 1975 r. rozpoczął studia na krakowskiej AWF i został zawodnikiem AZS Kraków. W czasie studiów reprezentował uczelnię w MPSzW. W latach 1977-81 był zawodnikiem „Korony” Kraków. Dyplom magistra wychowania fizycznego i trenera piłki siatkowej uzyskał w 1980 r. i rozpoczął pracę w Szkole Mistrzostwa Sportowego o profilu piłki siatkowej. W 1988 r. podjął pracę w Studium WFiS PK. Od tego czasu do 2011 r. obok pracy dydaktycznej prowadził treningi sekcji siatkówki AZS PK odnosząc wraz ze swoimi zawodnikami liczne sukcesy. W czasie 23-letniej pracy trenerskiej wielokrotnie wygrywał Małopolską Ligę Akademicką, 14-krotnie brał udział w MPSzW, W 1995 r. jego zespół zajął czwarte miejsce wśród wszystkich uczelni technicznych w Polsce.
http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Dudzik Stanisław - ur. 14 czerwca 1959 r. w Kielcach. Koszykarz Tęczy Kielce i AZS AWF Kraków. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie. Trener koszykarzy MKS Żak Kielce, dwukrotnie w latach 1987 i 1988 wprowadził zespół do finałowych turniejów Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży, trener Uczniowskiego Klubu Sportowego Basket 27 Kielce, Miteksu Kielce, Cersanitu Nomi Kielce, Lafarge Nida Gips Kielce. Po raz pierwszy w historii kieleckiej koszykówki wprowadził męski zespół do I ligi- Cersanit Nomi Kielce /17 kwietnia 1999 r./. Laureat plebiscytu czytelników „Echa Dnia” na najpopularniejszych trenerów województwa świętokrzyskiego w 1999 r. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 44.

Dudziński Emil (7.03.1914, Kraków – 28.04.1980, Kraków), lekkoatleta, trener. Uczył się w Gimnazjum im. Sobieskiego i Gimnazjum im. Konarskiego, gdzie w 1935 złożył maturę. W 1935/36 był w Podchorążówce przy 12 pp. w Wadowicach. W latach 1936-39 kształcił się w Studium WF UJ W kampanii wrześniowej walczył w III batalionie 12 pp. i był ciężko ranny pod Biłgorajem. W czasie okupacji był początkowo robotnikiem w Miejskich Zakładach Ceramicznych, a potem w przedsiębiorstwach warzywno-owocowych w Krakowie. W latach 1945-48 był urzędnikiem i kontraktowym nauczycielem w Studium WF UJ. Od IX 1948 do 1980 pracował jako nauczyciel akademicki Studium Wychowania Fizycznego UJ, później WSWF i AWF). W 1960 r. uzyskał doktorat nauk o wychowaniu fizycznym z zakresu teorii sportu. W 1970 r. powołany został na stanowisko docenta. W latach 1954-75 był kierownikiem Zakładu Lekkiej Atletyki oraz dyrektorem Instytutu WF i Sportu (1975-78), zaś w latach 1978-80 prorektorem AWF. W latach 1945-80 był trenerem lekkiej atletyki w Cracovii i krakowskim AZS, był również kierownikiem wyszkolenia (biegi krótkie) i przewodniczącym Centralnego Zespołu Wykładowców PZLA, trener kadry narodowej sprinterek. Pod jego kierunkiem reprezentantki polskiej lekkiej atletyki (Barbara Lerczak-Janiszewska-Sobotta, Maria Bibro, Danuta Straszyńska, Mirosława Sałacińska-Sarna, Halina Górecka i Jarosława Jóźwiakowska-Bieda) zdobyły 5 medali olimpijskich i 5 medali Mistrzostw Europy. W latach 1960-65 był przedstawicielem Polski w Sekcji Kobiecej Międzynarodowej Federacji Lekkiej Atletyki. Pełniąc liczne stanowiska w krakowskim AWF położył duże zasługi przy budowie bazy sportowej AWF. Jedyne wówczas stadion ze sztuczną nawierzchnią w Polsce południowo-wschodniej został nazwany jego imieniem.
http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 327.;

Zakrzewski, S. (red.), Rocznik jubileuszowy 1968, Warszawa 1969, s. 117; K. Toporowicz, Emil Dudziński (1914 - 1980), w: Ludzie wychowania fizycznego i sportu, red. Tadeusz Ulatowski, Warszawa 2000, s. 17-22.

Dürr-Durski, Jan, (3 II 1902, Bogumiłowice - 20 IV 1969, Warszawa), taternik, inicjator założenia sekcji taternickiej AZS. W Krakowie ukończył gimnazjum i studia polonistyczne na UJ (1921 - 1925), potem był nauczycielem gimnazjalnym od 1932 r. w Warszawie, gdzie w czasie okupacji uczestniczył w tajnym nauczaniu. Od r. 1948 był wykładowcą, a od 1954 r. profesorem Uniwersytetu Łódzkiego. Autor licznych prac naukowych o twórczości Stanisława Wyspiańskiego i o literaturze staropolskiej. Taternictwo uprawiał głównie w latach 1922 - 1927. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 131.

Dyakowska-Firlej, Barbara (30 VI 1943, Młodziejowice), narciarka, absolwentka WSWP Kraków (1966). Zawodniczka AZS Kraków w narciarstwie zjazdowym (1961-1971), reprezentantka Polski AZS, wielokrotna mistrzyni okręgu. Nauczycielka wychowania fizycznego UJ (od 1966). Trenerka sekcji narciarskiej UJ i jednocześnie jej zawodniczka (startowała do 1982). Jej podopieczni wielokrotnie zdobywali medale MP uniwersytetów. Kontynuowała rodzinne tradycje. Jej rodzice, Stanisław Dyakowski (absolwent AGH) i Kazimiera. z domu Reichard (absolwentka Studium WF UJ - 1931) byli członkami sekcji wioślarskiej AZS Kraków (1928-1939). Brat Stanisław (1 I 1942, Młodziejowice), narciarz, absolwent Politechniki Gliwickiej (1969), zawodnik AZS Kraków (1962-1971) w narciarstwie zjazdowym, mistrz Polski juniorów, wielokrotny mistrz okręgu krakowskiego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.327.

Dyduch Ewa z domu Dubisz (03.01.1958, Gniezno) pływaczka. Po maturze w Liceum ogólnokształcącym w Krakowie, podjęła studia na pedagogice specjalnej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, którą ukończyła w 1982 r. Już w czasie studiów podjęła pracę zawodową jako nauczyciel w szkole podstawowej nr 46, a następnie od 1982 r. w szkole podstawowej nr 119. Od 1.09.1984 r. rozpoczęła pracę na WSP w Krakowie. W okresie od 1.09.1991 do 30.06.1994 r. pracowała w Zespole Szkół Ogólnokształcących w Warszawie oraz w punkcie konsultacyjnym z siedzibą w Zarii przy Ambasadzie RP w stolicy Nigerii Lagos jako nauczycielka nauczania początkowego. Po powrocie do kraju kontynuuje pracę na WSP Kraków. W 1997 r. obroniła pracę doktorską na podstawie rozprawy napisanej pod kier. prof. dr hab. Janiny Wyczęsany. Karierę sportową rozpoczęła w 1967 r. w sekcji pływackiej w MKS „Jordan” Kraków. Od 1978 r. kontynuuje karierę zawodniczą w sekcji pływackiej AZS WSP Kraków. Jednocześnie jest ratownikiem wodnym Krakowskiego Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego (od 1975). Do największych sukcesów sportowych zaliczyć należy mistrzostwo Krakowa w latach 1967-1975 w stylu grzbietowym. W 1970 r. w Korespondencyjnych Mistrzostwach Polski Dzieci uplasowała się na IV miejscu. W latach 1971-74 była zawsze finalistką mistrzostw Polski w kategorii młodzików, juniorów i seniorów. W 1973 r. startując w Ogólnopolskiej Spartakiadzie Młodzieży w Tarnowie zdobyła VI miejsce na 100 m. stylem grzbietowym i II miejsce w sztafecie 4×100 m. stylem zmiennym. W rankingu najlepszych zawodniczek Polsce za 1973 rok uplasowała się na VI miejscu na 100 m. stylem grzbietowym rezultatem 1:15,7. W 1976 roku należała do wzorowej w skali kraju drużyny ratowniczej WOPR przy WKS „Wawel” Kraków, a 18 – letnia wówczas Ewa Dubisz zaliczona była do pierwszej piątki najlepszych ratowników w Polsce. Startowała też w maratonach pływackich o „Błękitną Wstęgę Jeziora Rożnowskiego”. Siedmiokrotnie reprezentowała uczelnię na mistrzostwach Polski WSP i filii uniwersytetów odnosząc szereg sukcesów. W 1980 r. na mistrzostwach Polski WSP w Białymstoku zdobyła złoty medal na 100 m. stylem grzbietowym i brązowy medal

na 100 m. stylem zmiennym. Startując w Kielcach na mistrzostwach Polski mistrzów wszystkich typów uczelni zdobyła II miejsce na 100 m. stylem grzbietowym. W 1986 r. w mistrzostwach Polski WSP w Krakowie zdobyła złoty medal w sztafecie 4 x 50 m. stylem zmiennym oraz srebrny medal na 100 m. stylem grzbietowym. W 1988 r. W Bydgoszczy uzyskuje srebrny medal na 100 m. stylem grzbietowym i brązowy medal w sztafecie 4 x 50 m. Dwa lata później w Kielcach zdobyła złoty medal na 100 m. stylem grzbietowym. W kolejnych mistrzostwach (rozegranych w 1996 i 1998 w Rzeszowie) uplasowała się na 5. miejscu na 100 m. stylem grzbietowym. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Dyduch Jan Adam (24.01.1956, Kraków), karateka, trener karate. Studiował historię w latach 1975 - 1979. Dyplom z wyróżnieniem uzyskał w 1979 r. Karate zaczął uprawiać od 1974 r. w Ognisku Specjalistycznym TKKF „Karate-do Kyokushinkai”, a potem w Krakowskim Klubie Karate Kyokushinkai. W 1975 r. jako reprezentant Polski wziął udział w I Otwartych Mistrzostwach Świata Karate Kyokushin w Japonii.

Za swoją postawę otrzymał w Tokio od Kancho Masutatsu Oyamy nagrodę specjalną. Rok później został mistrzem Polski Karate Kyokushin w kategorii ciężkiej i zdobył złoty medal w Międzynarodowym Turnieju Karate Kyokushin „O Puchar Wawelskiego Smoka”. W 1977 brał udział w międzynarodowym turnieju w Islambadzie (Pakistan). Po powrocie z Indii i Afganistanu zakończył karierę zawodniczą i rozpoczął działalność szkoleniową w Krakowie. Był trenerem Klubu Uczelnianego AZS WSP w karate kyokushinkai. W 1980 r. zdał z wyróżnieniem egzamin na stopień mistrzowski 1 dan, a w 1983 r. na 2 dan kyokushin karate. W latach 1985-86 oraz 1990 przebywał i trenował w Stanach Zjednoczonych. W 1991 r. nawiązał kontakt z Wielkim Mistrzem Shigeru Oyamą (10 dan), w ślad za którym zdecydował się na odejście z IKO Kyokushin. Od 1991 r. stał się animatorem rozwoju Oyama Karate w Polsce. W 1992 r. zdał w Holandii test weryfikacyjny na 2 dan, a następnie egzamin na stopień mistrzowski 3 dan (1993), na 4 dan (1994), 5 dan (1997) i otrzymał tytuł Shihan. W 2001 r. otrzymał z rąk Wielkiego Mistrza Oyamy nominację na stopień mistrzowski 6 dan, a w 2004 r. na 7 dan. Wychował wielu znakomitych zawodników i instruktorów, m.in. mistrzów świata w Knockdown Oyama Karate, wielu medalistów mistrzostw Europy, dziesiątki medalistów mistrzostw Polski i pucharu Polski. Wyszkolił bądź wypromował blisko 200 posiadaczy czarnych pasów Oyama Karate w Polsce. W 2004 r. został dyrektorem OYAMA International Karate Federation, a w styczniu 2005 r. dyrektorem ds. europejskich Światowej Organizacji Karate Kanreikai. W 2006 r. został ponownie wybrany prezesem zarządu Stowarzyszenia Oyama Karate w Polsce. Posiada uprawnienia trenera drugiej klasy i menadżera sportu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 328. Fot. <http://oyama-lodz.pl/2018/07/24/elementor-549/>

Dyląg Marcin (19.07.1979, Rabka), narciarz alpejczyk. Zawodnik klubu AZS AWF Kraków/Zakopane, AZS PK reprezentował Polskę na Uniwersjadzie w Popradzie (1999 r.) zajmując w biegu zjazdowym 55 miejsce, w slalomie gigancie 58 miejsce. Trzykrotnie startował MPSzW (1999, 2001, 2003) zdobywając dla PK złoty i brązowy medal. W konkurencjach indywidualnych zdobył złoty i cztery srebrne medale. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK. Egzamin dyplomowy odbył 22 X 2003 r. Siostra Anna Dyląg studiowała na Wydziale Architektury PK, uprawiała narciarstwo alpejskie i trzykrotnie startowała w reprezentacji PK na MPSzW (1999, 2001, 2003). Zdobyła z drużyną PK dwa srebrne medale, indywidualnie w 2003 roku zdobyła brązowy medal. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188;

BIOGRAMY

Dziedzic Marta (5.12.1950, Zakopane), narciarka alpejska. Zawodniczka AZS Zakopane. Córką legendarnego polskiego narciarza, współorganizatora I Mistrzostw Politechniki Krakowskiej w 1953 r. Stefana Dziedzica. Najlepsze wyniki osiągnęła podczas MP w 1968 r. – 4 miejsce w zjeździe, 5 w slalomie gigancie, 6 w kombinacji alpejskiej, 8 w slalomie. Wielokrotna medalistka mistrzostw Polski uczelni technicznych. Studiowała na Wydziale Inżynierii Sanitarnej i Wodnej uży-

skując 23 czerwca 1978 r. tytuł magistra inżyniera urządzeń sanitarnych. Obecnie mieszka w USA. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Dziedzic Stefan. Był jedną z największych indywidualności w historii polskiego sportu minionego stulecia. Swoimi wynikami sportowymi, pracą trenerską, działalnością organizacyjną i społeczną zapisał się na trwałe w dziejach polskiego i międzynarodowego narciarstwa. Najwszechstronniejszy narciarz w historii PZN - biegacz, kombinator norweski, alpejczyk, olimpijczyk, zasłużony mistrz sportu, trener, wychowawca wielu polskich narciarzy, ceniony działacz sportowy i społeczny: PZN,

GKKFiS, PKOl, AZS, sędzia klasy międzynarodowej, przewodnik tatrzański. Kawaler Orderu Karlos Kagathos, Członek Honorowy Akademickiego Związku Sportowego. Stefan Dziedzic urodził się 15 października 1927 roku. Syn Franciszka i Marianny Drożdżak. Ojciec był z zawodu elektrykiem, matka pracowała w szkole dla dobrze urodzonych panien. Rodzice mieszkali w służbowym mieszkaniu w Kuźnicach. Był jedynakiem. W rodzinie Stefana Dziedzica nie było tradycji sportowych. Był uczniem i maturzystą zakopiańskiego Liceum Handlowego przy ul. Nowotarskiej. W 1947 roku rozpoczął studia w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Krakowie i równolegle w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Jagiellońskiego. Studia w Krakowie na dwóch uczelniach nie sprzyjały trenowaniu. Stefan Dziedzic zrezygnował z kształcenia na kierunku sportowym. Absolwent krakowskiej Wyższej Szkoły Ekonomicznej (1951), mgr ekonomii. W 1949 roku zmienił stan cywilny, założył rodzinę. Zona Wanda Wójcik, ekonomistka, pochodziła z Warszawy. Przyjechała do rodziny do Zakopanego po Powstaniu Warszawskim[^]. Poznali się w szkole, w gimnazjum w Zakopanem. Ta szkolna znajomość przerodziła się później w małżeństwo. Mieli dwoje dzieci: córkę Martę (1950), inżynier, w 1968 r. była w kadrze narodowej alpejek junierek, i syna Marka (1953), absolwent AWF Warszawa. Jako uczeń Liceum Handlowego był członkiem i zawodnikiem HKS – HKN Zakopane. Po reorganizacji sportu w Polsce — HKN został zlikwidowany. Na walnym zebraniu klubu harcerskiego (2 maja 1949 r.) sportowa młodzież Zakopanego opowiedziała się gremialnie za przejściem do Akademickiego Związku Sportowego. Jednogłośnie podjęto decyzję o utworzeniu zakopiańskiego oddziału AZS Kraków. Od tego dnia harcerskie „czuwać” zastąpiono akademickim „czołem”, a emblemat z lilijką — zamieniono na gryfa AZS. Stefan Dziedzic nie tylko został członkiem i zawodnikiem AZS Zakopane, ale kapitanem sportów zimowych w składzie pierwszego Zarządu Klubu, któremu prezesował prof. Ludwik Fischer. Była to pierwsza funkcja społeczna, których w życiu Stefana Dziedzica było bardzo wiele. Pierwszym miejscem pracy zawodowej, po pracy trenerskiej, była w 1964 roku Wytwórnia Nart. Na początku był kierownikiem do spraw produkcji w Zakopanem, na Kasprusiach, później organizował Wytwórnę Nart w Szaflarach, w której został zastępcą dyrektora do spraw produkcji”. Prócz spraw dotyczących produkcji, był w Szaflarach przede wszystkim cenionym ekspertem. Wszystkie kluby narciarskie konsultowały swoje zamówienia ze Stefanem Dziedzicem. Tak samo było w indywidualnym dora-

LUDZIE AZS-u

dzaniu zawodnikom i trenerom. W latach 1974-1986 był dyrektorem Hotelu Juventur w Zakopanem. W tym okresie (1980-1985) piastował funkcję posła ziemi sądeckiej na Sejm PRL. Pracował w Sejmowej Komisji Zdrowia i Kultury Fizycznej. /.../ Od 1986 do 1991 był przedstawicielem „Orbisu”, dyrektorem Ośrodka Informacji w Wiedniu. Po powrocie z Austrii przeszedł na emeryturę. Często jeździł na nartach, grał w tenisa ziemnego. Był inicjatorem i jednym z organizatorów Jubileuszu 50-lecia AZS Zakopane (1-2 maja 1999), na który — *Na rozkaz Stefana!*—stawili się wszyscy, którzy tylko mogli przyjechać do Zakopanego. W programie akademickiego Jubileuszu była m.in. akademicka msza święta, slalom pokoleń na Kasprowym Wierchu (Kocioł Goryczkowy), w którym wystartowały 34 zawodniczki i 77 narciarzy: jego koledzy, zawodnicy, wychowankowie, i ich dzieci. Pod jego redakcją ukazała się publikacja traktująca o historii KS AZS Zakopane /.../ złożyły się na nią wspomnienia kilku pokoleń azetesiaków *50 lat Akademickiego Związku Sportowego w Zakopanem, Ludzie Fakty Sukcesy Porażki Wspomnienia Anegdoty*, Nowy Targ 1999. Razem z Wojciechem Szatkowskim, historykiem z zakopiańskiego Muzeum Tatrzańskiego im. dra Tytusa Chałubińskiego, przygotowali na Jubileusz wystawę fotograficzną. Dwa lata później, w 2001 roku na XX Zimowej Uniwersjadzie w Zakopanem był sędzią głównym konkurencji alpejskich. Uczestniczył w spotkaniach Konwentu Członków Honorowych AZS. Zawsze miał czas na spotkania i rozmowy o sporcie i jego ukochanym narciarstwie. Za działalność sportową i społeczną był odznaczony bardzo wieloma odznaczeniami państwowymi. Trzy tytuły cenił najbardziej: Zasłużonego Mistrza Sportu, Kawalera Orderu Kalos Kagathos (1985), przyznawany wielkim w sporcie i znakomitym za metą, i Członka Honorowego AZS (1999), przyznawany decyzją Zjazdów AZS za wybitną postawę i dokonania na rzecz społeczności akademickiej. O ile łatwiej być wybitnym sportowcem, o tyle rzeczą trudniejszą jest łączenia mistrzostwa sportowego z mistrzostwem w sferze rodzinnej, społecznej, moralnej i intelektualnej. A Stefan Dziedzic był człowiekiem z klasą! Jak mało kto rozumiał i kochał sport. Nie wyobrażał sobie życia bez ukochanych nart, wcześniej pływania, siatkówki czy gry w tenisa ziemnego. Najważniejszą rolę, jaką spełniał sport w jego życiu, było to, że dawał mu siłę przezwyciężania różnych życiowych problemów i trudności, dodawał mu odwagi cywilnej, ale przede wszystkim był radością jego życia, stylem życia, wyznaczał jego życiowe postawy, umożliwiał kontakty z ludźmi i mimo upływającego czasu pozwalał mu psychicznie ciągle być młodym. W ostatnim okresie życia zbierał materiały, fotografie, porządkował dokumentację. Chciał podjąć jeszcze jedno wyzwanie: spisać i opublikować fakty, które miały miejsce w jego życiu /.../ Nie udało się, nie doczekał wydania tej pracy. Stefan Dziedzic zmarł 30 lipca 2006 roku w Warszawie. Pochowany został 2 sierpnia 2006 r. na Cmentarzu Nowym przy ul. Nowotarskiej w Zakopanem. *Zawodnik i trener...* Na reaktywowanych, pierwszych powojennych Mistrzostwach Polski zdobył podwójne wicemistrzostwo: w biegu na 18 km i kombinacji norweskiej, w której to konkurencji wygrał Stanisław Marusarz Stefan Dziedzic na arenie krajowej zdobył 6 tytułów mistrza Polski: w biegu na 18 km (1947, 1948), biegu zjazdowym (1950, 1957), kombinacji norweskiej (1947), kombinacji alpejskiej (1950), był 5-krotnym wicemistrzem Polski: w biegu 18 km (1946), kombinacji norweskiej (1946), slalomie gigancie (1956) i zjeździe (1952, 1961), 8-krotnym zwycięzcą Memoriału im. Bronisława Czecha i Heleny Marusarzówny (1946-1950). Starty zakończył w 1962 roku W 1951 roku został trenerem AZS Zakopane i przez 15 lat szkolił młodzież akademicką. Równolegle, od 1955 roku — w sumie przez 10 lat, był trenerem kadry najlepszych polskich alpejek, w tym okresie przez 2 lata prowadził też kadrę alpejczyków. Zawodniczki i zawodnicy, których trenował, zawsze wspominają, że narciarstwo przeżywane z nim było radosne. Uczył walki fair play, koleżeństwa, a przede wszystkim imponował im swoim perfekcyjnym stylem jazdy, elegancją, sportową wszechstronnością. Halina Hanusz, Stefan Dziedzic - człowiek sportu, w: Władysław

LUDDIE AZS-u

sław Gąsienica Roj, H. Hanusz red., Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 142-152; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 338-9; [APS 7, 1961, s. 18-19] Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s.145. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Władysław Gąsienica Roj, H. Hanusz red., Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 142-152; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 338-9. https://pl.wikipedia.org/wiki/Stefan_Dziedzic R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 626; H. Hanusz, *Stefan Dziedzic (1927-2006). Zakopiański olimpijczyk (zawodnik, trener; wychowawca, sędzia czyli człowiek sportu)*, w: Społeczno-edukacyjne oblicza współczesnego sportu i olimpizmu Wychowanie patriotyczne przez sport, t. II, red. J. Chelmecki, Warszawa 2007, s. 119-126. Fot. <http://www.przewodnictwo.org/pl/poczet-stefan-dziedzic>

Dzięża-Trzynowa, Maria (26 V 1949, Myślenice), wioślarka, sterniczka, olimpijka, absolwentka AWF Kraków. Zawodniczka AZS Kraków (1970-1983). Na IO w Moskwie (1980) sterniczka osady czwórki podwójnej - 5 miejsce w finale, uczestniczka MŚ w Monachium (1981) 7 miejsce (czwórki podwójne), brązowa medalistka MP (1983) w czwórce ze sternikiem. Nauczyciel wychowania fizycznego UJ, trenerka sekcji uczelnianego AZS. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz.

Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 328; Anna Pawlak, Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994., Warszawa 1995, s. 21-22; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 65; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Eljasz-Radzikowski Wojciech (7.02.1942, Kraków), koszykarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener koszykówki II klasy. Absolwent WSWF Kraków (1969). Zawodnik AZS Kraków (1961-72). Trzykrotny złoty medalista akademickich mistrzostw Polski (1964, 1968, 1972) oraz brązowy medalista tychże mistrzostw w 1966 r. Po zakończeniu kariery zawodniczej – trener zespołu koszykarek AZS Kraków. W dniu 01.03.1973 r. podjął pracę nauczyciela wychowania fizycznego

w Studium WFiS PK. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził treningi z koszykarkami II ligi AZS AWF Kraków (1977 – 81). Był też trenerem uczelnianych sekcji koszykówki, z którymi odnosił sukcesy w mistrzostwach Polski uczelni technicznych (brązowy medal koszykarzy w Poznaniu w 1995 r.) i w Lidze Międzyuczelnianej AZS Kraków (zwycięstwo w sezonach 1992/93; 1993/94 oraz 2. miejsce w 1994/95. Był członkiem rady trenerów Zarządu Głównego AZS. Pracował aż do osiągnięcia wieku emerytalnego. Rodzinne tradycje koszykarskie (żona Ewa z d. Dyczkowska, zawodniczka AZS Kraków, trenerka AZS WSE Kraków kontynuuje ich syn Wojciech Eljasz Radzikowski junior 9.09.1985), absolwent UP (2009), również nauczyciel wychowania fizycznego Zawodnik krakowskiej Wisły (1996-2011), AGH Alstrom (2011-2013), AZS UP Kraków (2004-2008). Od 2011 z zespołem AZS PK zdobywał mistrzostwo Polski 2011/12, 2012/13, 2013/14 oraz mistrzostwo Polski klubów AZS (2014) oraz awansował z AZS Korona PK z II ligi do I ligi. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 328.

Emmerich Jerzy, docent w Zakładzie Fizjologii i Biochemii AWF Kraków. Urodzony 27 stycznia 1937 roku. Magister wychowania fizycznego /1961/, doktor nauk o wychowaniu fizycznym /1966/, doktor habilitowany nauk o wychowaniu fizycznym, specjalność fizjologia wysiłku fizycznego i sportu /1978/. Zastępca dyrektora Instytutu Nauk Biomedycznych /1978-80/, prodziekan Wydziału WF /prorektor i d/s dydaktyczno-wychowawczych /1981-1987/. Członek komitetu Nauk Fizjologicznych PAN, Komitetu Fizjologii Pracy i Aktywności Fizycznej PAN, Komisji Nagród za wybitne Osiągnięcia Naukowe przy Prezydencie m. Krakowa, członek Polskiego Towarzystwa Fizjolo-

gicznego, Polskiego Towarzystwa Naukowego Kultury Fizycznej, Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego. odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką m. Krakowa, Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej, Polskiego Związku Żeglarskiego, Srebrną Odznaką AZS, Odznakami 10-lecia i 20-lecia ZSP. Anna Pawlak, Kto jest kim 88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 114.n

Estreicherówna, Ewa, (1904 - 1978) po mężu Grodzicka, starsza siostra Karola juniora, członek AZS od 1921 r., pierwsza mistrzyni Polski w skokach do wody, wielokrotna medalistka mistrzostw Polski w skokach do wody i pływaniu, propagatorka tej dyscypliny sportu. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 131. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339.

Fächer Stanisław (15 IX 1893, – 24 X 1961, Londyn), narciarz i wioślarz, zastępca prezesa AZS Kraków w latach 1926-29, działacz narciarski, publicysta sportowy i turystyczny. Absolwent Wydziału Prawa UJ, w ostatnich latach przed I wojną światową był członkiem krakowskiego AZS w sekcji narciarskiej, uczestniczył w organizowanych przez nią w Zakopanem i Tatrach kursach, wycieczkach i zawodach narciarskich. W 1918-1920 służył w Kompanii Wysokogórskiej i wtedy uprawiał taternictwo. W latach następnych był działaczem sekcji narciarskiej, a następnie w PZN. W 1921 rozpoczął działalność publicystyczną. Był kolejno redaktorem czasopism i roczników: Przegląd Turystyczny, Narciarstwo Polskie, Zima, Turysta w Polsce. Był jednym z inicjatorów budowy stadionu sportowego AZS Kraków. Po wojnie mieszkał w Londynie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 131 Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339. Fot. NAC.

Ferens, Adam, (20 XI 1888, Kraków - 9 I 1975, Kraków), narciarz, wioślarz, taternik, działacz turystyczny i społeczny. Studia historyczne i geograficzne odbył na UJ (1908-1912), potem pracował w archiwum w Krakowie. Od 1914 r. był w Legionach, m.in. w Oddziale Narciarskim pod dowództwem Mariusza Zaruskiego w Górach Rodniańskich (przemarsz na nartach z Marmaroszu Sziget do Kołomyi). W 1918-1920 służył w armii polskiej (walczył w obronie Włocławka). W latach 1921-1932 uczył historii w szkołach średnich w Łodzi. W tym czasie był aktywnym taternikiem. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 132.n

Figwer, Urszula (25 IV 1931, Inwałd k. Andrychowa), siatkarka i lekkoatletka (rzut oszczepem), dwukrotna olimpijka, absolwentka WSWF Kraków (1955). Zawodniczka AZS Kraków (1953-1966). Trzykrotna mistrzyni Polski (1956, 1959, 1960), 17-krotna reprezentantka Polski (1953-1963), 10-krotna rekordzistka Polski (od 51,18 w 1955 do 57,77 w 1960). Na ME w Sztokholmie (1958) - 6 miejsce, na IO w Melbourne (1956) - 6 miejsce, w Rzymie (1960) -5 miejsce, w Uniwersjadzie w Turynie (1959) – srebrny medal. Siatkarka (HKS Wierchy Inwałd i Beskid Andrychów), srebrna medalistka MŚ w Moskwie (1952) i brązowa. ME w Pradze (1949), 23-krotna reprezentantka Polski (1949-1952). Nauczyciel akademicki krakowskiej WSWF i AWF (od 1967), doktor wychowania fizycznego (1976). Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 328. Źródło: https://pl.wikipedia.org/wiki/Urszula_Figwer; Z. Szafkowski, Polscy olimpijczycy wywodzący się z kresów wschodnich Prace Naukowe Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Częstochowie. Kultura Fizycz-

na 2000, 3, s. 58; R. Nieroda, Być zawsze w ruchu, „Zeszyty Historyczne Akademickiego Związku Sportowego” 108, nr 1, s. 43-47; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 137; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 157; Anna Pawlak, Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994., Warszawa 1995, s. 22; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 68; Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 101; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Urszula_Figwer

Firlej, Konrad (26 VI 1942, Wolanów k. Radomia), strzelec sportowy, szachista, absolwent Wydziału Prawa UJ (1968). Zawodnik AZS UJ (1963-1969), prezes AZS UJ (1965-1969). W czasie jego prezesury powstały nowe sekcje sportowe: żeglarska, narciarska, tenisa ziemnego i strzelecka, a Klub Uczelniany AZS UJ został uznany za najlepszy w Polsce. Po studiach podjął pracę, początkowo w sądzie w Kielcach, a po roku został nauczycielem akademickim AGH na Wydziale Zarządzania (1969-2008), adwokat krakowski. W 1983 wystąpił wraz z mecenasem Andrzejem Rozmarynowiczem z inicjatywą reaktywowania „Sokoła”, którą w pełni zrealizował, pełnił funkcję prezesa Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół”, również przewodniczy Radzie Odrodzenia Towarzystw Gimnastycznych „Sokół” w Polsce. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 329. Fot. http://www.sokol.pl/?page_id=82

Fischer, Ludwik. „Już jako uczeń zakopiańskiego gimnazjum w 1929 roku startował w zawodach narciarskich. W swoim życiu uprawiał wiele dyscyplin. Od 1933 roku członek sekcji lekkoatletyki AZS Warszawa, w 1935 roku członek sekcji narciarskiej AZS Kraków. Startował w Akademickich Mistrzostwach Polski oraz w Mistrzostwach Polski w Narciarstwie w 1937 i 1939 roku w biegu zjazdowym akademicki mistrz Polski w zjeździe. Członek założyciel oraz pierwszy prezes Klubu AZS Zakopane. Czołowy działacz polskiego narciarstwa, kapitan sportowy PZN, członek Komisji Technicznych FIS oraz FISU. W czasie II wojny światowej brał udział w ruchu oporu jako żołnierz AK. Po wojnie został nauczycielem. Wychowawca wielu kolejnych pokoleń zakopiańskiej młodzieży. Wspólnie z M. Małaszyńskim i W. Walkoszem jesienią 1945 roku reaktywował HKS - HKN Zakopane, stając na jego czele jako pierwszy powojenny prezes. Wkrótce został kapitanem sportowym Podhalańskiego Okręgu PZN. W 1949 roku był założycielem AZS Zakopane, pierwszym prezesem, następnie w latach 1950-1956 wiceprezesem, i ponownie prezesem w latach 1956-1960 oraz 1963-1966. Sędzia narciarski. Równoległe pełnił szereg ważnych funkcji w PZN, w latach 1962-1973 był członkiem prezydium zarządu PZN. Od 1969 do 1973 roku wiceprezes Krakowskiego Okręgowego Związku Narciarskiego. W 1958 roku został członkiem GKKEF, wybrany do Komisji Biegowej FIS, którą wielokrotnie reprezentował jako delegat zawodów FIS, a także w zimowych uniwersjadach i międzynarodowych zawodów akademickich, członek komisji technicznych (narciarstwa biegowego oraz alpejskiego) oraz przewodniczący Komisji Sportów Zimowych FISU w latach 1959-1969. Był kierownikiem polskich ekip sportowych na zawody międzynarodowe, m.in. 10, MS. Członek komitetów honorowych i organizacyjnych wielu imprez sportowych. Członek władz Zarządu Głównego AZS w latach 1960-1961, 1964-1968. Wielki pedagog, człowiek sportu, którego dewizą było: *...uczyć młodzież łączyć sport z nauką i studiami. (...) nasz kontakt z zawodnikami opierał się zawsze na przyjaźni. Myślę, że nam się to udawało.* Doceniając wielkie zasługi Ludwika Fischera, założyciela i pioniera idei sportu akademickiego w Zakopanem, IX Krajowy Zjazd AZS w 1976 roku nadał mu najważniejsze wyróżnienie i uhonorował godnością Członka Honorowego AZS. Ludwik Fischer zmarł 19. VII. 1977 r. Pochowany na Pęksowym

Brzyzku. W 1982 roku przeprowadzono pierwszy memoriał narciarski jego imienia. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 132; [APS 32, 3/1965, s. 63-66]; Hądzelek, K. i in. (red.), *Mała encyklopedia sportu, A-K*, Warszawa 1984, s. 160; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 339.

Florek Ryszard. Na Politechnice Krakowskiej mówią o nim: nasz wychowanek - darczyńca, sponsor, przyjaciel. On z kolei wspomina tak Politechnikę: dała mi dużo, ukończyłem na niej dwa fakultety. Magister inżynier Ryszard Florek - założyciel i prezes firmy Fakro w Nowym Sączu, światowego giganta w produkcji okien dachowych i innych elementów zabudowy poddasza, wieloletniego sponsora mistrzowskiej drużyny siatkarek Muszynianki - Fakro - tak podsumowuje swe lata w Krakowie: - *Studiowałem budownictwo, a drugim moim kierunkiem był AZS! Tak, bo sport był moją pasją, startowałem w zawodach akademickich, ale też włączyłem się do organizowania sportowych imprez dla studentów. Studia dały mi wiedzę inżynierską, natomiast sport wiele pozytywnych cech i nawyków: umiejętności organizacyjnych, współdziałania w zespole, podejmowania ryzyka, a także, co ważne psychologicznie, niezalamywania się po porażce, tylko wyciągania wniosków z niej i działania nadal. To wszystko potem przydało się w życiu.* Ur. 1953 w Podłopieniu koło Tymbarku -przedsiębiorca, założyciel i prezes firmy Fakro. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego Politechniki Krakowskiej. Był wówczas aktywnym działaczem Komisji Uczelnianej AZS PK, a w latach 1976-1977 prezesem Klubu Uczelnianego AZS. Zainicjował i prowadził budowę obiektów sportowych na terenie kampusu PK w Czyżynach. Po ukończeniu studiów wraz z Jackiem Radkowiakiem otworzył Zakład Stolarki Budowlanej „FLORAD” w Tymbarku. W 1991 w Nowym Sączu założył (wraz z żoną Krystyną i Krzysztofem Kronenbergerem) firmę FAKRO, specjalizującą się w produkcji okien dachowych i innych elementów zabudowy poddasza. Jest także założycielem Fundacji Pomysł o Przyszłości. W 2013 w rankingu tygodnika „Wprost” Ryszard Florek wraz z rodziną został sklasyfikowany na 25. miejscu wśród najbogatszych Polaków. Ryszard Florek, właściciel i prezes firmy FAKRO – światowego wicelidera w produkcji okien dachowych, został wybrany Polskim Przedsiębiorcą 2015 roku w kategorii Eksporter w I edycji Konkursu zorganizowanego przez Gazetę Polską Codziennie. Animator sportu. *Ryszard Florek wolął zakasać rękawy, niż przemawiać*, w: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 136; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Folta, Wojciech (29 X 1953, Kraków), lekkoatleta i żeglarz, absolwent matematyki UJ. Zawodnik sekcji lekkiej atletyki AZS UJ (1973-1977), sekcji żeglarskiej AZS UJ (1975-1983), skarbnik AZS UJ (1973-1975), sekretarz AZS UJ (1975-1977), członek ZS AZS Kraków (1978-1980), członek SKR AZS (1983 - nadal), zastępca przewodniczącego i przewodniczący komisji. Członek Honorowy AZS Kraków. Pracownik naukowo-dydaktyczny WSP Kraków. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 329. Fot. <http://www.folta.up.krakow.pl/glowna.jpg>

Frankiewicz Wioletta (9.06.1977, Piotrków Trybunalski), lekkoatletka (biegi na średnich i długich dystansach), dwukrotna olimpijka. Absolwentka AWF Kraków. Zawodniczka AZS AWF (). W Igrzyskach Olimpijskich w Atenach (2004) odpadła w półfinale w biegu na 1500 m, w Pekinie (2008) zajęła ósme miejsce, brązowa medalistka mistrzostw Europy na 3000 m z przeszkodami (2006), uczestniczka mistrzostw świata

(Helsinki 2005, Osaka 2007). Siedmiokrotna mistrzyni Polski: bieg na 1500 m (2005), 3000 m z przeszkodami (2006), 5000 m (2002, 2004, 2007, 2008), 10000 m (2004), wicemistrz Polski na 1500 m (2004) brązowa medalistka MP w sztafecie 4 x 400 m (2005). Rekordzistka świata w biegu na nietypowym dystansie: 2000 m z przeszkodami (czas: 6:03,38) uzyskany 15 lipca 2006. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabas, Krosno 2009, s. 112-113. Fot. <https://www.magazynbieganie.pl/autor/wfrankiewicz/>

Fraś-Czubala, Maria (16 VIII 1950, Kraków), lekkoatletka (sprint), absolwentka geografii WSP Kraków. Karierę sportową rozpoczynała w Klubie Uczelnianym AZS pod kierunkiem Ignacego Tokarza. Niecodzienny talent sprawił, że szybko awansowała do kadry Polski. Występowała w biegach sprinterskich pierwszoligowego AZS Kraków, wielokrotnie medalistka MP uczelni pedagogicznych. Na bazie swoich osiągnięć sportowych po studiach ukończyła odpowiednią specjalizację i została nauczycielką jogi. Jest autorka ogólnopolskiego programu jogi dla kobiet po mastektomii. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 329. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Frischer, Józef, (16 X 1897, Alwernia - 1940?), narciarz i wioślarz, pierwszy prezes sekcji pływackiej. Studiował na Wydziale Lekarskim UJ, doktor medycyny, sprawował opiekę lekarską nad krakowskimi studentami sportowcami. Zginął rozstrzelany przez Niemców w Sosnowcu w 1940 r. Według innej wersji został zamordowany w 1943 roku na Pawiaku w Warszawie, choć brak o tym najmniejszej wzmianki w literaturze. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 132.; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 43.

Fuk, Jacek (3 IX 1942, Kraków), piłkarz ręczny, absolwent WSWF Kraków (1964). W AZS od 1960 r., zawodnik AZS Kraków w piłce ręcznej (1963-1970), trener piłki ręcznej AZS Kraków. Prezes AZS AGH (1960-1963), prezes ZŚ AZS Kraków (1991-1993), wiceprezes ZŚ AZS (1985-1991, 1993-2001), członek ZG AZS. Członek Honorowy AZS AGH, Członek Honorowy AZS Kraków, Członek Honorowy AZS. Nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1964), zastępca kierownika Studium WFiS AGH (1981-1991), kierownik (1991-2009). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 330.

Fulara Boguchwał (19.09.1939, Krynica), piłkarz ręczny, trener. Ukończył krakowską Wyższą Szkołę Wychowania Fizycznego (1962), uzyskując tytuł magistra wychowania fizycznego i instruktora piłki ręcznej. W 1965 r. uzyskuje uprawnienia trenera II klasy, w 1969 r. trenera I klasy, a w 1976 r. trenera klasy mistrzowskiej. Karierę zawodniczą rozpoczynał w czasie nauki w Liceum Pedagogicznym w Tarnowie, uprawiał narciarstwo i piłkę ręczną. Od 1953 r. był zawodnikiem MKS Tarnów, zaś w latach 1959 – 70 występował w pierwszoligowym zespole AZS Kraków zdobywając z tym zespołem piąte miejsce w rozgrywkach pierwszej ligi w 1962 roku. Będąc jeszcze zawodnikiem rozpoczął pracę szkoleniową, trenując zespół juniorów AZS Kraków zdobył trzecie miejsce w mistrzostwach Polski w 1964 roku. W latach 1964 - 1975 trenując A - klasowy zespół WKS „Wawel” Kraków doprowadził go do awansu do pierwszej ligi i zdobycia w 1973 roku Pucharu Polski. Jednocześnie był trenerem reprezentacji Polski juniorów i kadry młodzieżowej (1969 - 74), współpracownikiem trenera I reprezentacji Polski (1972 - 78), drugim trenerem reprezentacji Polski, z którą brał udział w igrzyskach

skach olimpijskich w Moskwie w 1980 roku zdobywając siódme miejsce. W latach 1981 - 85 trenował reprezentację Egiptu osiągając wiele sukcesów szkoleniowych. Trenowane przez niego zespoły zdobyły m. in. mistrzostwo Afryki juniorów w 1982, mistrzostwo Afryki młodzieżowe do lat 21. W Krakowie był trenerem „Hutnika” w latach 1975 - 81 i 1986 – 89 zdobywając z nim 3-krotnie tytuł mistrza Polski (1978, 1979, 1980) oraz Puchar Polski (1976). W latach 1989 – 1991 był trenerem I -ligowego austriackiego zespołu UHC Stockerau zdobywając z nim w 1990 roku Puchar Austrii. Po powrocie do kraju szkolił piłkarki ręczne „Cracovii” awansując z nimi do I ligi. Pracę trenerską z tym zespołem zakończył w 1993 roku, ponownie rozpoczął po reaktywowaniu sekcji piłki ręcznej kobiet „Cracovii” 1.08.2001 r. W latach 1994 - 97 ponownie był drugim trenerem reprezentacji Polski seniorów. W 1995 zdobył piąte miejsce na Akademickich Mistrzostwach Świata w Izmirze (Turcja). Wychował wielu znakomitych zawodników m. in. brązowych medalistów olimpijskich z Montrealu (1976): Alfreda Kałuzińskiego i Jana Gmyrka, medalistów mistrzostw świata z 1982 w NRF Jerzego Garpiela, Zbigniewa Gawlika. Był też trenerem sekcji sportowych Klubu Uczelnianego AZS zdobywając z nimi wiele sukcesów sportowych z mistrzostwami Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych włącznie. Pełnił szereg funkcji społecznych w Polskim Związku Piłki Ręcznej m. in. Przewodniczącego Rady Trenerów (1976 - 1980) i wiceprezesa ds. szkoleniowych (1997 - 2000). Po rocznej pracy nauczyciela wychowania fizycznego w Szkole Podstawowej nr 2 w Krakowie od 1.10.1963 r. zatrudniony został w Studium Wychowania Fizycznego WSP Kraków i pełniąc w nim szereg odpowiedzialnych funkcji m. in. kierownika Studium WF i S. Za swoją niezwykle aktywną pracę i działalność odznaczony szeregiem medali i odznaczeń m. in. Złotym Krzyżem Zasługi (22.09.1982), Złotą Odznaką „Za pracę społeczną dla miasta Krakowa” (17.10.1980), Złotą Odznaką „Za zasługi dla Ziemi Krakowskiej” (26.08.1978), Złotą Odznaką „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej (19.10.1987), Złotą Odznaką AZS (1968), Złotą Odznaką ZPRP (17.06.1974), Diamentową Odznaką ZPRP (15.09.1993), Honorowym Medalem ZPRP (27.10.1998). http://czeslaw.michalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 330; Jerzy Filipiuk: Boguchwała Fulary życie z piłką ręczną, <https://dziennikpolski24.pl/boguchwala-fulary-zycie-z-pilka-reczna/ar/9221526> <https://dziennikpolski24.pl/trener-kolekcjoner-medali/ar/3147590> Fot. <http://biografik.up.krakow.pl/?p=550>

Furtak, Kazimierz ur. 2.01.1951, Boratyn na Podkarpaciu, lekkoatleta, rektor PK. Karierę sportową rozpoczął w szkole średniej w Jarosławiu grając w piłkę ręczną i siatkówkę, lekkoatletykę uprawiał w KS Czuwaj Przemyśl. Od 1968 r. był zawodnikiem AZS PK i AZS Kraków, został akademickim mistrzem Polski uczelni technicznych w skoku w dal i trójskoku. Jego rekord życiowy w trójskoku (14,70 m), osiągnięty na zawodach w Warszawie (21 V 1973), jest w dalszym ciągu rekordem PK. Swoje życie zawodowe związał z Politechniką Krakowską, przechodząc na tej uczelni wszystkie szczeble kariery akademickiej. W 1973 r. ukończył studia z zakresu inżynierii ruchu na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Stopień doktora nauk technicznych uzyskał w 1979 r. Doktorem habilitowanym został w 1987 r. Postanowieniem Prezydenta RP z 22 X I 1999 r. otrzymał tytuł profesora nauk technicznych. Był dziekanem Wydziału Inżynierii Lądowej (1996-2002), prorektorem PK (2002-2008), rektorem PK (od 2008). W 2012 r. został ponownie wybrany na czteroletnią kadencję. Jest wybitnym specjalistą z zakresu mechaniki obiektów mostowych. Pełniąc wiele funkcji na uczelni, zawsze był protektorem i mecenasem kultury fizycznej i sportu na PK, z a co otrzymał godność Honorowego Członka AZS Kraków. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój

bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 51; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 330; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; APS 05, 336, 2016, s. 22.

Gablankowski, Andrzej (12 V 1936, Kraków), wioślarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener wioślarski I klasy; zawodnik AZS Kraków (1952-1956, 1962-1968) i KKW-29 (1957-1962), mistrz Polski juniorów w jedyńce (1953), wicemistrz Polski juniorów w dwójce podwójnej (1952) z Mirosławem Gałązką, wielokrotny mistrz Polski w dwójce podwójnej z A. Żmudą (1963) i Z. Bromkiem (1966, 1967, 1968), wicemistrz Polski w jedyńce (1963, 1964, 1966), w dwójce podwójnej (1964 z A. Żmudą), brązowy medalista MP (1955, 1965, 1968) w jedyńce, uczestnik MP. (1963) w dwójce podwójnej z A. Żmudą, odpadli w repasażach, oraz w wielu międzynarodowych regatach, trener AZS Kraków, wychowawca wielu utalentowanych zawodników MP. Wyróżniony „Medalem 100-lecia Polskiego Wioślarstwa”, Medalem 75-lecia PZTW, godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1983), Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 330; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Andrzej Gablankowski z uczniami SP nr 1 (lata 70.te ubiegłego wieku) <http://gazeta.myslenice.pl/hokej-w-myslenicach>

Gadomski, Jan, (23 VI 1889, Czatkowice k. Krakowa - 2 I 1966, Warszawa), współ-założyciel AZS i jego wybitny działacz, członek sekcji wioślarskiej, narciarskiej i turystyczno-krajoznawczej, naczelnik przystani na Dębnikach, a następnie w latach 1916-1922 przewodniczący sekcji wioślarskiej. W latach 1908-1914 studiował matematykę i fizykę na UJ. Tam też w 1925 r. uzyskał doktorat z zakresu astronomii. W tym czasie czynnie uprawiał narciarstwo, w 1912 r. uczestniczył w zawodach narciarskich w Zakopanem. W 1918 r. był z ramienia AZS jednym z inicjatorów utworzenia Kompanii Wysokogórskiej WP. W 1919 r. brał czynny udział w tworzeniu Polskiego Związku Narciarskiego, został członkiem jego pierwszego zarządu. Od 1927 r. pracował w Uniwersytecie Warszawskim. W 1933 r. został członkiem Międzynarodowej Unii Astronomicznej. W okresie II wojny światowej brał czynny udział w tajnym nauczaniu szczebla akademickiego. Po 1945 r. jako profesor Uniwersytetu Warszawskiego zaliczany był do grona najwybitniejszych polskich astronomów. Członek honorowy AZS. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 132; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 43; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Gajos, Elżbieta (27 I 1947, Nowy Sącz), siatkarka, absolwentka WSWF Kraków (1969), zawodniczka AZS Kraków (1965-1970). Podczas AMP (1966) zdobyła z drużyną brązowy medal i została uznana za najlepszą siatkarkę w obronie. Nauczycielka wychowania fizycznego AM Kraków (od 1975), kierowniczką Studium WFiS (1992-2012), trenerka uczelnianych sekcji AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 331.n

Galewski, Stanisław (31 VII 1924, Kalisz), wioślarz, trener, absolwent Wydziału Architektury Wnętrz ASP i PK. Zawodnik AZS Kraków (1950-1955). Mistrz Polski w dwójce podwójnej z D. Csaba (1953), wicemistrz Polski w jedyńce (1951), w dwójce podwójnej z D. Csaba (1950, 1951, 1954), brązowy medalista MP w jedyńce (1952, 1955). Jako trener wychował wielu medalistów MP m.in. Z. Adamika, A. Żmudę, A. Trzynę. Wyróżniony godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 331.

Galica, Władysław, (20 IX 1900, Chicago - 7 XI 1943, Warszawa), lekkoatleta AZS. W 1904 r. wraz z rodzicami powrócił do kraju. Ukończył szkołę powszechną w Łapanowie, a sześcioklasowe gimnazjum w Krakowie. Tam 15 października 1917 roku zgłosił się do biura werbunkowego Legionów z przydziałem do kadry II Brygady, później Polskiego Korpusu Posiłkowego w Bolechowie. Po jego rozwiązaniu 18 lutego 1918 roku został internowany przez wojska austriackie i przewieziony do obozu na Węgrzech, skąd dwukrotnie uciekał. Po ciężkiej chorobie, we wrześniu 1918 r. wstąpił na II Kurs Wyższej Szkoły Budownictwa, ale już 1 listopada tego roku służył w szeregach kompanii Odsieczy Lwowa. Dwa razy ranny w wojnie z Ukraińcami i bolszewikami, brał udział w walce do końca jej trwania. Pozostał w armii polskiej, był uważany za oficera o wybitnych zdolnościach. Przywiązywał także dużą wagę do predyspozycji fizycznych, własnych i podkomendnych. Z wyczynem sportowym zetknął się w AZS Kraków (1924-1925). Startował z powodzeniem na mistrzostwach Polski (1925), zajmując szóste miejsce w trójskoku. Jego rekord życiowy w tej konkurencji ustanowiony 28 czerwca 1925 r. w Krakowie wynosił 12,03 m. Wstępem do kariery zawodniczej był kurs w CWSGiS w Poznaniu (1922-1923). Brał udział w kampanii wrześniowej 1939 r. jako dowódca III Batalionu 116. Pułku Piechoty 41. DP Rez. Po ucieczce z niewoli niemieckiej, od początku 1940 r. działał w konspiracji, najpierw w Krakowie (szef sztabu komendy okręgu), a potem w Warszawie (od 1942), gdzie był Głównym Inspektorem Wojskowej Służby Ochrony Powstania. Aresztowany 2 czerwca 1943 roku pod nazwiskiem Wiesław Wojtkowski, został osadzony na Pawiaku, gdzie go zamordowano. Odznaczony pośmiertnie Krzyżem Kawalerskim *Virtuti Militari* V klasy. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945)*, Kraków 2007, s. 133.

Galicowa, Maria. Popularna „Isia”, mgr wychowania fizycznego, nauczycielka wf. i biologii w Technikum Handlowym i Liceum Ogólnokształcącym. Z grona jej wychowanek rekrutowane były do HKN, potem do AZS SZS, WKS Legia, uzdolnione dziewczęta do konkurencji narciarskich, łyżwiarskich i biathlonu. Były to duże grupy, bowiem „pani profesor” oficjalnie, „Isia” poza plecami, wyłapywała każdy talent, nad którym następnie przez długie lata czuwała. Była nieustająco członkinią zarządu AZS Zakopane i Szkolnego Związku Sportowego, ale także — Tatrzańskiego Okręgowego Związku Narciarskiego. Nie ulega więc wątpliwości, że zakopiański sport zawdzięcza Marii Galicowej wiele, i to nie tylko w sportach zimowych, gdyż ze swoimi uczennicami brała czynny udział w każdej dyscyplinie sportowej dostępnej jej podopiecznym. Łatwość realizacji celów wynikała z niezwykle sympatycznego stosunku do uczennic, ale też z konsekwentnego z nimi postępowania. Należy podkreślić, że wszystko było przemyślane, celowe i jasno przedstawiane przed młodzieżą i rodzicami. W tych warunkach przyjemnie było współpracować, a wyłamywanie się w ogóle nie wchodziło w rachubę. Maria Galicowa wraz z mężem utworzyli rodzinę sportową. Mieczysław Galica, mgr wf. pracował w Liceum Ogólnokształcącym i w Technikum Handlowym, a przez kilka lat szkolił skoczków AZS w zakresie ogólnorozwojowym i akrobatycznym. W młodości był bardzo dobrym lekkoatletą, alpejczykiem i hokeistą, a w następnych latach nauczycielem gry na skrzypcach w Zakopiańskiej Szkole Muzycznej. Córka Barbara, po mężu Pejko, zawodniczka w konkurencjach alpejskich, reprezentantka Polski, ukończyła studia na AWF Kraków, a po zakończeniu kariery została trenerką w Zespole Szkół Mistrzostwa Sportowego w Zakopanem. Syn „Isi” i Mieczysława, Krzysztof, został bojerowcem z wynikami pozytywnymi na poziomie powołania do kadry bojerowców Polski. Jak widać, duch sportowy, pracowitość i przykładowe postępowanie przynosiły wielkie korzyści dla samego sportu. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 134.

Gąsienica Bryjak, Józef. Pochodził z zakopiańskiej Harendy, znalazł się w AZS Zakopane w 1951 r. jako 13-latek za sprawą pierwszego wychowawcy druha Franciszka Marduły. Wykazywał wielkie zaangażowanie w pracy treningowej pomnażanej przez taniec zbójnicki w regionalnym zespole im. Klimka Bachledy. Był bardzo dobrym skoczkiem i kombinatorem norweskim w kategorii juniorów, Jesienią 1962 roku podjął pracę trenerską w klubie AZS Zakopane. Najlepszym jego zawodnikiem był Andrzej Sztolf, trzykrotny mistrz Polski, zdobywca brązowego medalu na Uniwersjadzie w 1964 r. w Spindlerovym Młynie i srebrnego na Uniwersjadzie 1966 r. w Sestriere. A. Sztolf był też olimpijczykiem w roku 1964 r. W reprezentacji Polski utrzymywali się również inni podopieczni Józefa: Marian Gayczak, Franciszek Kłaput, Janusz Żalotyński. W klubie nosił pseudonim „Biedniutki”, nabył go w pierwszych latach treningów, na których spędzać potrafił całe dnie. W południe udawał się do sklepu przy Rondzie, gdzie kupował bułkę wodną „biedniutką” i po takim dożywianiu podejmował popołudniowy trening. Zmarł w 2002 r., pozostały po nim sportowe trofea i rzeźby, które za pośrednictwem „Cepelii” trafiły do wielu zakątków świata. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 138.

Gąsienica Ciaptak Maciej (8 X 1954 Zakopane), narciarz, zaw. AZS Zakopane, 17-krotny MP w slalomie, slalomie gig., dwuboju slalomowym, dwuboju zjazd., biegu zjazd. (1972-83). Syn Jana. MŚ FIS 1974: 6 m. Hądzalek, K. i in. (red.), *Mała encyklopedia sportu, A-K*, Warszawa 1984, s. 172.

Gąsienica Roj, Andrzej, był zakopiańczykiem i świetnym narciarzem. Urodził się 30 listopada 1930 roku w Zakopanem. Jego ojciec Stanisław Gąsienica Roj był przewodnikiem tatrzańskim, a matka wywodziła się z rodziny Krzeptowskich. Po zakończeniu II wojny światowej uczęszczał do Szkoły Handlowej w Zakopanem i tam jego nauczyciel, Ludwik Fischer, zachęcił go do uprawiania narciarstwa. Andrzej Gąsienica Roj zapisał się do Harcerskiego Klubu Narciarskiego (HKN). Jednocześnie startował i uczył się w Technikum Mechanicznym w Krakowie i tam w 1951 r. zdał maturę z wyróżnieniem. Rozpoczął potem studia na Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie i tam rozwijał swoje sportowe zainteresowania: uprawiał narciarstwo, z powodzeniem grał w koszykówkę, piłkę nożną, siatkówkę (był nawet kierownikiem I-ligowego zespołu siatkarek AZS Warszawa). Grał także w piłkę ręczną w AZS Warszawa. Ukończył warszawską Akademię Wychowania Fizycznego, a jego praca magisterska dotyczyła urazowości w sporcie. Jeśli chodzi o narty, to z początku uprawiał konkurencje biegowe i skoki, ale za namową trenera kadry narodowej na Zimowe Igrzyska 1948 i 1952, Jana Lipowskiego, rozpoczął uprawianie dyscyplin alpejskich i w nich osiągnął największe sukcesy sportowe. Reprezentował barwy klubów: HKN (Harcerski Klub Narciarski) i AZS Zakopane. Miał 16 lat, gdy zaczął zawodniczo stwierdzić: „Moim prawdziwym żywiołem był zjazd i pozostał do dnia dzisiejszego. Nie bałem się nigdy szybkości, nie obliczałem swoich szans”. W 1951 r. wziął udział w akademickich mistrzostwach świata w Polanie w Rumunii i przywiózł stamtąd dwa medale, a w 1952 r. zakwalifikował się na Zimowe Igrzyska do Oslo. Obok nart jego pasją był motocross. Jeździł na motorze tak jak na nartach, z werwą, pasją i fantazją. Był mistrzem Polski w motocrossie w klasie 500 cm³ dwa razy zwyciężał w Rajdzie Tatrzańskim, a wielokrotnie był w czołówce tej imprezy. Niestety w 1956 r. doznał ciężkiej kontuzji nogi, ponieważ przy omijaniu nieoświetlonej furmanki uderzył nogą w jej oś, doznając ciężkiego złamania. Zanosilo się nawet na amputację, ale szczęśliwie dla Andrzeja zakończyło się na 6 miesiącach gipsu. Swą karierę zawodnika narciarskiego zakończył w 1961 roku i zdobył wtedy dwa tytuły mistrza Polski. Ale nie zerwał z nar-

tami, bowiem już od 1959 r. „Wąs” został trenerem kadry polskich zjazdowców. Pracował z wielkim zaangażowaniem, smarował zawodnikom narty, sam nieraz nosił po kilka ich par na start i doglądał treningów. Był bardzo wymagający wobec innych, ale i wobec siebie. Trenował Andrzeja Bachledę „Ałusia”, jego brata Jana, Jerzego Woynę Orlewicza „Pirata”, Bronisława Trzebunię i innych polskich zjazdowców. Był współtwórcą ich sukcesów w narciarstwie alpejskim (w tym medali Mistrzostw Świata FIS 1970 i 1974 Andrzeja Bachledy Curusia). Był trenerem kadry na Zimowe Igrzyska Olimpijskie w Innsbrucku (1964), Grenoble (1968) i Sapporo w 1972 r. Pod skocznią Okurayama osobiście wysmarował skokówki Wojciecha Fortuny przed jego skokiem, który dał Polsce jedyny dotąd złoty medal na Zimowych Igrzyskach Olimpijskich. Dlatego Fortuna bardzo go lubił i gdy Andrzej zachorował na serce, to mistrz z Sapporo często odwiedzał go w szpitalu na kardiologii. W kraju Roj był kierownikiem wyszkolenia PZN. Ponadto utrzymywał szerokie kontakty z AWF w Krakowie i Warszawie, gdzie prowadził wykłady i kursy sędziowskie. Był bardzo ceniony za granicami Polski i od 1970 r. pełnił funkcję członka Komisji Zjazdów FIS i delegata technicznego FIS do spraw konkurencji zjazdowych. Był ekspertem wielu znanych firm produkujących narty, np. Rossignol i Kastle. Posiadał ogromną wiedzę dotyczącą narciarstwa, w czym pomagało mu to, że biegle znał biegle trzy języki: angielski, francuski i niemiecki. Podczas zimowych Igrzysk Olimpijskich w Innsbrucku (1976) i Sarajewie (1984) pełnił funkcję eksperta FIS do spraw narciarstwa zjazdowego. Miał pojechać także na Zimowe Igrzyska do Calgary w Kanadzie (1988), przygotowano mu już strój olimpijski, ale zdrowie coraz częściej odmawiało posłuszeństwa (pierwszy zawał serca) i został w kraju. Jego trud i praca zostały uznane poprzez wybór do Komisji Zjazdowej Międzynarodowej Federacji Narciarskiej FIS. Od 1986 r. pracował w zakopiańskim klubie Wisła jako koordynator i trener. Mimo niewątpliwych osiągnięć w sporcie i pracy trenerskiej nie garnał się do dziennikarstwa, to raczej oni musieli szukać Andrzeja, był bardzo skromnym człowiekiem. W 1955 r. Andrzej Roj ożenił się z Krystyną Kwiatkowską, którą poznał wcześniej w Krakowie. Mają syna Andrzeja, który także uprawia sport, ale nie narciarski, lecz grę w tenisa i odniósł w nim sukcesy: z mistrzostwami Krakowa i Zakopanego na czele. Na 25-lecie zakopiańskiego AZS - u Andrzej Gąsienica Roj otrzymał dyplom, na którym ówczesny prezes PZN Ludwik Fischer napisał: „Andrzej, bądź całe życie tak prawy jak dotąd”. Te słowa nie wymagają komentarza. Andrzej Gąsienica Roj zmarł nagle na zawał serca 15 lipca 1989 roku w Zakopanem. Andrzej Gąsienica-Roj „Wąs” pozostanie w naszej pamięci jako jedna z najpiękniejszych postaci w historii polskiego narciarstwa. Sukcesy sportowe. Narciarz alpejczyk, olimpijczyk 1952, 1956, uczestnik mistrzostw świata, 7 - krotny mistrz Polski w zjeździe (1951, 1953, 1956, 1959, 1961), slalomie (1953) i kombinacji (1961), 8-krotny wicemistrz Polski w wyżej wymienionych konkurencjach. Motocyklista i mistrz Polski w motocrossie (1958), zwycięzca Rajdu Tatrzańskiego. Igrzyska Olimpijskie: 1952 - Oslo: 22 w zjeździe, 28 w slalomie, 41 w slalomie gigancie, 1956 - Cortina d'Ampezzo: 15 w zjeździe, 23 w slalomie, 54 w slalomie gigancie. W. Szatkowski, Andrzej Gąsienica Roj. Zimowe olimpiady, w: Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 164-170; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 78; Hądzalek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 172; W. Szatkowski, Władysław Gąsienica Roj. Całe życie dla polskiego narciarstwa..., w: Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz, red., Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 171-4.

Gąsienica Samek Mieczysław, ur. 26 X 1922, Zakopane - biegacz i skoczek narciarski. Karierę sportową rozpoczął jako 12-letni chłopiec. Startował od 1934 r. W czasie II wojny światowej żołnierz AK. Po wojnie zawodnik Wisły Zakopane, Wisły-Gwardia

Zakopane. Członek kadry olimpijskiej w 1948 r. Jednak w St. Moritz nie wystartował - sprawdzono, że był w AK i nie pojechał na olimpiadę. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 53.

Gąsienica Sieczka Roman, ur. 30. 04. 1934 w Zakopanem. Narciarz (skoki), w. 170 cm, c.c. 65kg. ZIO 1956 Cortina D'Ampezzo, 29 m.; odzn. złota, odznaka AZS. Klub AZS Zakopane. Wykształcenie średnie, technik konserwator maszyn. Jest synem olimpijczyka Stanisława Gąsienicy Sieczka. Żonaty, ma dwoje dzieci, syna i córkę. Mieszka w Zakopanem. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 78.

Gąsienica-Daniel Agnieszka ur. 22.12.1987, Zakopane. Narciarstwo alpejskie. Cóрка Grzegorza Franciszka i Anny Krzeptowskiej. Zawodniczka (160 cm, 58 kg) SNPIT 1907 Zakopane (do 2008), AZS-AWF Katowice (od 2009). Trenerzy: Iwona i Maciej Jankowscy (wychowawcy), Jerzy Witowski, Janusz Starzyk, Livio Magoni (kadra). Uczestniczka, medalistka MP: 2004 - 3 m. (sl. gigant), 2 m. (slalom), 2006 Szczyrk - 1 m. (sl. gigant), 2 m. (slalom), 2008 Zakopane - 1 m. (sl. gigant), 3 m. (slalom), 2009 - 1 m. (slalom), 1 m. (sl. gigant). Uczestniczka MŚJ: 2003 Brianconnais - nw., 2004 Maribor - 29 m. (sl. gigant), 2005 Bardonecchia - 20 m. (slalom), 2006 Ouebec City/Kanada - 37 m. (supergigant), 20 m. (sl. gigant), 11 m. (slalom), 2007 Flachau - 12 m. (gigant), 13 m. (slalom), 2005 Bormio/Santa Caterina - 31 m. (sl. gigant), nu (slalom), 2007 Aare - nu (gigant), 2009 Val d'Aoste - 33 m. (sl. gigant), 38 m. (slalom). Debiut w PŚ: 23.10.2004 Soelden (nu), pierwsze pkt. w PS: 24.11.2007 Panorama - 26 m. Uczestniczka PŚ: 2007 Panorama/Kanada - 26 m. (sl. gigant), 2008 Soelden - 26 m. (sl. gigant), Aspen - 28 m. (sl. gigant), 2009 Aspen - 20 m. (sl. gigant). Kasyf. generalna PŚ: 2007/08 - 118 m. (sl. gigant, 5 pkt), 2008/09 - 116 m. Uczestniczka PE: 2007 Malasimo - 5 m., 2008 Funaesdalen - 6 m., Clayiere - 6 m., La Molina - 7 m., Turnau - 7 m., Funaesdalen - 8 m., 2009 Courcheval - 3 m. (całość sl. gigant), Funaesdalen - 6 m. (slalom), 2010 Maria Alm - 12 m. (sl. gigant). Pochodzi z usportowionej rodziny Gąsieniców-Danielów z Krzeptówek. Wywodzi się z niej 4 olimpijczyków: Olimpijka 2010 Vancouver: zjazd - 32 m. (46 zaw.) z czasem 155,10 (+10,91), superkombinacja - 25 m. (35 zaw.) z czasem 216,24 (I p. 29 m. z czasem 130,28, II p. 25 m. z czasem 45,96), supergigant - 23 m. (53 zaw.) z czasem 124,31 (+4,17), sl. spec. - 35 m. (87 zaw.) z czasem 1.52,19 (I p. 46 m. z czasem 57,06/+6,31 II p. 35 m. z czasem 1.52,19/+9,30), sl. gig. - nu. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 114. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Maryna_G%C4%85sienica-Daniel

Gibas Piotr (11.04.1968,), lekkoatleta, dokumentalista historii AZS PK. Zawodnik WKS Wawel (1984-88), AZS PK. Wielokrotnie reprezentował AZS PK w akademickich mistrzostwach Polski w konkurencjach lekkoatletycznych (rzut młotem i rzut oszczepem), w akademickich mistrzostwach Krakowa i Małopolski w lekkiej atletyce, w ergometrze wioślarskim oraz kolarstwie MTB. Od 20 lat zajmuje się rejestracją filmową, dokumentacją na fotografii większości imprez sportowych AZS PK, AZS AWF Kraków, Centrum SiR PK. Ukończył studia inżynierskie na Wydziale Inżynierii Materiałowej i Ceramiki AGH oraz studia magisterskie na Wydziale Mechanicznym PK. Od 1995 r. pracuje na PK oraz prowadzi zajęcia z informatyki, informatyki w zarządzaniu, technologii informacyjnych w UJ. Zajmuje się również obsługą medialną wydarzeń kulturalnych – rejestracja filmowa, montaż, fotorelacje. Jest autorem opracowań graficznych materiałów dydaktycznych, publikacji naukowych,

skryptów folderów i materiałów reklamowych (w tym KU AZS i Centrum SiR) w postaci drukowanej oraz elektronicznej, programów szkoleniowych (e-learningowych) oraz programów prezentacyjnych. Tworzy i administruje strony internetowe (głównie dla organizowanych w Krakowie konferencji międzynarodowych). Laureat i zdobywca wyróżnień w konkursach fotograficznych organizowanych na PK. Tysiące zdjęć jego autorstwa zostało opublikowanych na stronach internetowych wielu firm, organizacji, klubów sportowych. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Gluziński, Tomasz, (we wspomnieniach A. Ziemilskiego), „Urodził się we Lwowie w 1924 roku, tu jeździł na nartach i tu zaczynał karierę sportową w pływaniu, w 1940 roku, w lwowskim „Dynamo”... Potem w latach 1942-1943 był już w podziemiu, w AK. ... W 1944 Tomasz Gluziński (pseudo „Popiel”) jest już w gorczańskiej partyzantce, słynnym 1 Pułku Strzelców Podhalańskich AK. We Wrocławiu w latach 1946-1947 studiuje prawo, potem historię sztuki. Jest zawodnikiem AZS Wrocław, potem jednym z pierwszych powojennych instruktorów i trenerów. Przenosi się do Zakopanego (także ze względów zdrowotnych), zostaje trenerem w tutejszym AZS. Oficjalny kurs trenerski kończy w 1952 roku z jedną z pierwszych lokat. Wkrótce potem ówczesny szef CWKS Legia i prezes PZN, płk Malczewski, proponuje Mu pracę w tym klubie... Dwukrotnie obejmuje kadrę narodowa alpejczyków i dwukrotnie osiągnie duże sukcesy. Nigdy przedtem ani potem Barbara Grocholska czy Marysie: Daniel-Gąsienica i Kowalska, nie mają takich wyników.... Obok pracy trenerskiej przez wiele lat Gluziński był jednym z filarów szkolenia instruktorów, współtwórca dwóch kolejnych Wytycznych Nauczania Narciarstwa PZN. Zmarł 3 maja 1986 roku. Na stary zakopiański cmentarz odprowadzały Go setki ludzi” Andrzej Ziemilski, Poeta, żołnierz, trener, w: R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach, Poznań 2009, s. 397-401. Fot. http://www.naszkasprowy.pl/ludzie,116,Tomasz_Gluzinski_Poeta_trener_zakopianczyk_z_wyboru.html

Główka, Jan (18 XII 1938, Ciszycza Górna - 18 VII 2005, w wypadku samochodowym, gdy udawał się służbowo na obóz kajakowy). Lekkoatleta, absolwent krakowskiej WSWF (1968), nauczyciel wychowania fizycznego Studium WFiS AGH, wieloletni zastępca kierownika ds. sportowych (1968-1981, 1991-2005). Wiceprezes AZS AGH (1968-1970), prezes AZS AGH (1970-1973). Członek ZS AZS (1974-2005) i jego Prezydium, członek ZG AZS i jego Prezydium, wiceprezes ZS AZS Kraków, organizator AMP, trener lekkiej atletyki i siatkówki. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 331; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> n

Gmyrek, Jan Wojciech (2 III 1951, Kraków), piłkarz ręczny, olimpijczyk, absolwent AWF Warszawa (1977). Wychowanek krakowskiego AZS (1964-1969). Mając 13 lat zdobył drużynowy złoty medal w AMP (1964). Jako 18-latek trafił do drużyny I-ligowej, a rok później do reprezentacji Polski. Po degradacji AZS Kraków do II ligi doskonalił swoje umiejętności w „Stali” Mielec i „Hutniku” Kraków. W barwach narodowych (1970-1979) rozegrał 160 spotkań. Dwukrotny olimpijczyk (1972 Monachium, 1976 Montreal - brązowy medal), dwukrotny finalista MŚ (1974 - 4 miejsce, 1978 - 6 miejsce), srebrny medalista Pucharu Świata (1974), trzykrotny mistrz Polski (1978-1980). Po zakończeniu kariery sportowej trener zespołów piłki ręcznej w Austrii, „Hutniku” i AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 331. Lis J., Polscy medaliści olimpijcy, Białystok 1985, s. 97. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Jan_Gmyrek

Gnojek, Jan, (26 XI 1910, Zakopane - 1 XI 1942, Oświęcim), narciarz i taternik AZS w latach 1929-1934. Maturę zdał przed Państwową Komisją Egzaminacyjną Kuratorium Okręgu Szkolnego Krakowskiego w Zakopanem (1930) i rozpoczął studia na Politechnice Warszawskiej (1930-1931), które jednak ze względu na chorobę ojca musiał przerwać. Rozpoczął pracę zarobkową w warsztacie ojca (kował), potem przy budowie kolejki linowej na Kasprowy Wierch, wreszcie jako jej konduktor. W latach 1931-1932 szkolił się w Baonie Podchorążych Rezerwy Piechoty w Cieszynie. Towarzyszyli mu wspinaczkę byli m.in. Bronisław Czech, Antoni Kenar, Stanisław Motyka, Witold H. Paryski. Uczestniczył w licznych pierwszych wejściach, m.in. na ścianach Mnicha, Gerlach, Staroleśnego Szczytu, Śnieżnych Turni. Po kampanii wrześniowej 1939 r. znalazł się jako oficer wojska polskiego na Węgrzech. Od stycznia 1940 r. przebywał w Krakowie, gdzie jako szyfrant działał pod nazwiskiem Adam Górski do maja 1941 r. Został aresztowany przez gestapo, osadzony na Montelupich, a następnie wywieziony do KL Auschwitz, gdzie zginął. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 134; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 44.

Gocman Piotr (13.12.1978, Kraków), narciarz alpejski, mistrz Polski. Członek kadry narodowej (1996-997), zawodnik MKN Skrzyczne Szczyrk, KKN Kraków, AZS PK, mistrz Polski juniorów i mistrz Polski seniorów w 1998 r. w zjeździe na trasie zjazdowej FIS w Szczyrku. Wielokrotnie reprezentował Polskę w zawodach międzynarodowych takich jak MŚ juniorów, zawodach FIS, Pucharze Europy. W 1998 r. brał udział w Zimowej Uniwersjadzie w Jasnej, gdzie zajął 10 miejsce w zjeździe. W okresie juniorskim zdobywca dwóch złotych medali w slalomie gigancie na Ogólnopolskiej Olimpiadzie w Zakopanem w 1996 r. Podczas studiów na PK wielokrotnie zwyciężał w MPSZW. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Goetel Walery (14 IV 1889, Sucha Beskidzka – 6 XI 1972, Kraków), współzałożyciel AZS, jego wieloletni prezes i kurator, wieloletni rektor AGH w Krakowie, nestor geologii polskiej, podróżnik, twórca nauki o ochronie środowiska naturalnego (sozologii), doktor honoris causa AGH, Akademii Górniczej w Morawskiej Ostrawie i Politechniki Krakowskiej, członkiem rzeczywistym PAN. Jako student II roku Wydziału Filozoficznego UJ wchodził w skład Komitetu Organizacyjnego, którego celem było założenie studenckiej organizacji sportowej. Na zebraniu założycielskim 15 maja 1909 roku wygłosił referat programowy. Po przeniesieniu się na Uniwersytet Wiedeński pozostawał w żywym kontakcie z AZS-em. Czynnie uprawiał narciarstwo, taternictwo i wioślarstwo. Uczestniczył w szeregu wycieczkach narciarskich w Beskidach, Tatrach, Wielkiej Fatrze i Kaukazie oraz wyprawach wioślarskich AZS na Wiśle i jej dopływach. Pierwszy dokonał zimowego przejścia Babiej Góry od strony Zawoi i zjazdu narciarskiego do Jabłonki (1908). Od 1914 roku rozwijał ożywioną działalność na polu organizacji turystyki zwłaszcza na obszarach górskich. Czynnym działaczem i prezesem AZS Kraków pozostał w latach 1920—39 już jako profesor AG, od 1927 roku aż do wybuchu II wojny światowej był również kuratorem AZS. Był inicjatorem i kierował budową przystani wioślarskiej AZS, kortów tenisowych w Parku Krakowskim, sali szermierczej AZS Akademii Górniczej, domu turystycznego w Zakopanem, stadionu AZS Kraków na terenach otrzymanych w dzierżawę od gminy Kraków na terenach powyścigowych (po wybudowaniu tej inwestycji przez środowisko akademickie władze miasta Krakowa przekształciły ten obiekt na Stadion Miejski i stadion lekkoatletyczny Klubu Sportowego „Cracovia”). Brał bezpośredni udział

w działalności sekcji pływackiej, szermierczej, piłki nożnej, krajoznawczo-turystycznej, bokserkiej, lekkoatletycznej, łyżwiar-skiej. Zainicjował działalność międzynarodową AZS i utworzenie w 1923 roku Centrali Polskich AZS-ów. W czasie II wojny światowej opiekował się AZS-em, czynnie pomagał jego członkom w przeżyciu długich lat ponurej okupacji. Po wojnie jako rektor Akademii Górniczo-Hutniczej udzielał stałe poparcia w działalności AZS w szczególności współdziałając w budowie nowej przystani wioślar-skiej AZS przy ul. Kościuszki 38. Przewodniczył Komite-towi Organizacyjnemu uroczystości jubileuszowych AZS z okazji 50-lecia Związku w 1958 roku. Podczas ich trwa-nia został odznaczony odznaką „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”, w 1966 roku uzyskał godność członka honorowego AZS. Walery Goetel był wspaniałym gawędziarzem. Oto jedna z jego pełnych humoru opowieści o studenckich wyprawach w Bieszczady Wschodnie w pocz. XX wieku, kiedy w drodze na szczyt Szeżul nocował w szałasie, do którego dobierał się niedźwiedź: „Wreszcie niedźwiedź oddalił się, a ja wypadłem z baczki (trzeba się było spieszyć, bo dzień był krótki) i rozpoczął się szalony zjazd płajem w dół. Tempa dodawał niedźwiedź za plecami i wilki w lesie. Kiedy nisko nad doliną wpadłem na polanę, na której Huculi korowali drzewa, ludzie rozprysli się na wszystkie strony z dzikim wrzaskiem: „Ditko! Ditko!” Nic dziwnego, że wzięli mnie za diabła - byłem pierwszym narciarzem, jakiego w życiu widzieli.” http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 339-340; W. Goetel, Takie były początki..., w: AZS 1908-1983. Wspomnienia i pamiętniki, opr. R. Wryk, Poznań 1985, s. 32-3. Fot. <http://www.bg.agh.edu.pl/GOETLOWIE/goetlowie.php>

Goląb Barbara z domu Książek, ur. w Tłustem w powiecie Zaleszczyki (byłe kresy wschodnie). Wykształcenie średnie uzyskała w Łańcucie, następnie studiowała w krakowskiej Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego, gdzie obroniła w 1963 roku pracę magisterską napisaną pod kierunkiem wybitnego szkoleniowca piłki ręcznej. Po uzyskaniu tytułu magistra wychowania fizycznego w dalszym ciągu podnosiła swoje kwalifikacje zawodowe, zdobywając szereg specjalizacji: z piłki ręcznej, piłki koszykowej, piłki siatkowej, narciarstwa, jazdy figurowej na lodzie, rehabilitacji ruchowej, tenisa ziemnego i stołowego. Karierę sportową rozpoczynała w Klubie Sportowym „Stal” Łańcut i szybko zaczęła odnosić sukcesy sportowe w tenisie ziemnym. Występowała również w drużynie piłki koszykowej. Największymi jej sukcesami sportowymi było zdobycie tytułu mistrzyni Polski w gimnastyce artystycznej w 1963 r. oraz mistrzostwo okręgu małopolskiego w tenisie ziemnym. Przez wiele lat była najlepszą zawodniczką w mistrzostwach uczelni w tenisie ziemnym i stołowym. Po ukończeniu studiów podjęła pracę w Powiatowym Szkolnym Ośrodku Sportowym, pełniąc przez okres 10 lat funkcję dyrektora. Za osiągnięcia organizacyjne i sportowe w 1970 r. otrzymała nagrodę III stopnia Ministra Oświaty i Wychowania. W Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Akademii Pedagogicznej w Krakowie pracuje od 1973 r. należąc do wzorowych nauczycieli wychowania fizycznego. Prowadziła badania naukowe z zakresu sprawności fizycznej według testu Pilicza, trenowała zespoły klubu Uczelnianego AZS w piłce ręcznej, piłce siatkowej i tenisie stołowym. Współorganizowała Mistrzostwa Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych w Krakowie, Mszanie Dolnej i Zakopanem, kierowała obozami wędrownymi dla studentów w Beskidzie Śląskim i Żywieckim, Bieszczadach, Pieninach i Sudetach. Od ponad 30 lat trenowała sekcję tenisa stołowego uczelnianego klubu AZS, odnosząc szereg zespołowych i indywidualnych sukcesów na mistrzostwach Polski Szkół Pedagogicznych i akademickich mistrzostwach Krakowa. Najlepszymi zawodniczkami sekcji były: Marta Piłka, reprezentantka kraju, uczestniczka mistrzostw Europy, wielokrotna mistrzyni Polski Szkół Pedagogicznych, Jadwiga Mianowska, Adrianna Chływa, Anna Furtak, Aneta Barcińska, Barbara Golonka, Magdalena Walas – medalistki

mistrzostw Polski. Wśród mężczyzn wyróżniającymi się zawodnikami byli: Zbigniew Hadała, Janusz Sejmej (obecnie dziennikarz TVP), Piotr Tutak, Marek Karwala (adiunkt w Instytucie Filologii Polskiej). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Gorgoń, Kazimierz (2 V 1928, Kraków), lekkoatleta, koszykarz, siatkarz, piłkarz ręczny, absolwent polonistyki UJ (1952) i WSWF Kraków (1953). Zawodnik „Cracovii” - mistrz Polski w sztafecie 4 x 100 m i 4 x 400 m (1950), w siatkówce i w piłce ręcznej występował w klubie „Kolejarz” (dawniej „Olsza”) zdobywając brązowy medal w MP w siatkówce (1950), koszykarz AZS. Trener i zawodnik lekkiej atletyki w TS „Wisła” (1951-1966). Doktor wychowania fizycznego (1972). Kierownik Studium WFiS PK (1972-1975), nauczyciel wychowania fizycznego AM Kraków, zastępca kierownika Studium WFiS AM ds. sportu (1989-1992), trener uczelnianych sekcji AZS w lekkiej atletyce, koszykówce i badmintonie. Żona Jadwiga z domu Palik (12 X 1931-30 VII 2002, Kraków) przez 40 lat nauczycielka wychowania fizycznego AM, kierowniczką Studium WFiS AM (1987-1992), trenerka uczelnianych sekcji AZS AM w pływaniu. Jej podopieczni wielokrotnie zdobywali medale w MP AM, równocześnie pracowała jako rehabilitant gimnastyki leczniczej i inspektor w Wojewódzkiej Przychodni Sportowo-Lekarskiej (1954-1972). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 332; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Gostyńska, Renata ur. 4 IX 1922, Burów, gmina Liszki - zm. 7 X 2013, Kraków - kajakarka, wioślarka, Mistrz Sportu (1952), zawodniczka AZS Kraków (1945-1953). W pierwszych powojennych MP w Poznaniu (1946) zdobyła srebrny medal w kajakach w dwójce (z Sowińską) na dystansie 600 m. W 1953 r. została mistrzynią Polski w wioślarstwie w (dwójce podwójnej (z Ireną Stawską), w jedynkach zdobyła srebrny (1952) i brązowy medal (1948), Była również akademicką mistrzynią Polski w jedynkach (1952), a także pierwszą polską wioślarką, która w 1953 r. brała udział w ME w Kopenhadze - wywalczyła trzecie miejsce w dwójce podwójnej. Niestety bieg ten został przeprowadzony poza programem. W tym też roku przerwała karierę sportową. Powróciła do sportu w wieku ponad 80 lat (!) za namową Zdzisława Adamika. Osada dwójki podwójnej, którą stworzyli, odniosła wiele sukcesów, najcenniejszym było zdobycie tytułu mistrza świata w klasie Master w Wiedniu (2009). Wówczas była to najstarsza osada na świecie (liczyła w sumie 170 lat). Studiowała anglistykę na Wydziale Humanistycznym UJ, dyplom magistra filologii angielskiej otrzymała 30 czerwca 1948 r. Z PK etatowo związana od 1 IX 1958 r. - pracowała w Studium Języków Obcych PK jako lektor języka angielskiego. Wcześniej prowadziła kursy językowe dla pracowników i studentów, zajmowała się tłumaczeniem prac naukowych i obsługą konferencji naukowych. 30 VIII 1964 r. przeszła na emeryturę. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 55. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 332. <http://www.kronika.sportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Gostyński, Władysław (27 VI 1922, Kraków - 1982, Kraków), wioślarz, działacz sportowy, absolwent Akademii Handlowej Kraków (1949). Kierownik sekcji wioślarskiej AZS, wiceprezes ZS

AZS ds. inwestycyjnych (1970-1975), członek ZG AZS i jego Prezydium. Był projektantem i realizatorem tarasu i pomostu na przystani wioślarskiej przy ul. Kościuszki 38. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 333. Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 340. n

Górski, Ludwik Konstany (1924–2012) urodził się 21 grudnia 1924 roku w Krakowie. Zmarł 10 grudnia 2012 roku w Krakowie, pochowany na Cmentarzu Salwatorskim. Absolwent Uniwersytetu Jagiellońskiego (1948), dr 1962, dr hab. 1966, prof. nadzw. 1974, prof. zw. 1994. Pracownik Akademii Medycznej w Krakowie w Zakładzie Chemii Lekarskiej: asystent 1946-1948, starszy asystent 1948-1952, adiunkt 1952-1953. Z Akademią Górniczo-Hutniczą związany w latach 1956-1979: Wydział Elektrotechniki Górniczej i Hutniczej - adiunkt 1956-1966; docent 1966-1974 i kierownik Zakładu Analiz Radiometrycznych 1964-1972; zastępca dyrektora Instytutu Fizyki i Techniki Jądrowej 1976-1977; dyrektor IFTJ 1977-1979; prof. nadzw. 1974-1979. Od 1979 roku zatrudniony w Politechnice Krakowskiej, dziekan Wydziału Chemii i Inżynierii Chemicznej PK 1984-1987, prorektor PK 1981-1982. W latach 1972-1975 pracownik Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (IAEA) w Wiedniu. W 1995 roku odszedł na emeryturę. Autor 101 publikacji, w tym 1 książki, 5 patentów, promotor 11 rozpraw doktorskich. Od 1950 roku członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego, członek Komitetu Chemii Analitycznej PAN 1964-1995, redaktor pomocniczy Radiochemical and Radioanalytical Letters, ekspert Komitetu Technicznego ds. Jakości Wody Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Członek NSZZ Solidarność (1980), wiceprzewodniczący w Politechnice Krakowskiej. Był sędzią sportowym I klasy w żeglarskim. Odznaczony m.in. Złotą i Srebrną Odznaką Akademickiego Związku Sportowego, Złotą Odznaką 50-lecia AZS, oraz Złotą Odznaką Polskiego Związku Żeglarskiego, Odznaką Zasłużonego Działacza Żeglarsstwa Polskiego, trzykrotnie nagroda Państwowej Rady do Spraw Pokojowego Wykorzystania Energii Atomowej. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Ludwik_Konstany_G%C3%B3rski; www.sss.net.pl/assets/sss/media/files/0dd0b9b3-d02b-4ffd-954e-05552ab48644/biogramy-od_znaczonych.pdf Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.333. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Grabacka-Pietruszka Barbara (8.10.1958, Kraków), koszykarka, dyrektor Centrum Sportu i Rekreacji PK. Zawodniczka „Korony” (przez 18 lat), Absolwentka krakowskiej AWF (1981 r.), nauczyciel wychowania fizycznego. Od 1995 r. pracuje w Centrum Sportu i Rekreacji PK pełniąc funkcję zastępcy dyrektora (2007-2009) oraz dyrektora CSiR PK (2009 – nadal). Trener żeńskiej drużyny koszykówki AZS PK, jej zawodniczki zdobyły złoty medal (2002 r.), srebrny medal (2006) i brązowy medal (2004) na mistrzostwach Polski uczelni technicznych. Nadal uprawia koszykówkę, z drużyną oldboyów zdobyła dwukrotnie wicemistrzostwo Europy (Pesaro – 2009 i Saloniki – 2012). Dokonała kompletnej przebudowy Ośrodka Żeglarskiego nad Jezioro Żywieckim, w 2010 r. założyła na miasteczku studenckim Fitness Klub Kwadrat, zainicjowała powołanie zespołu kierowników sportu i rekreacji krakowskich szkół wyższych i była jego pierwszym przewodniczącym. Zainicjowała fuzję żeńskich drużyn koszykówki AZS PK z Koroną Kraków, należący do ścisłej czołówki drużyn pierwszoligowych. Drużyna ta zdobyła dwukrotnie tytuł akademickiego mistrza Polski w latach 2013-2014. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 333. Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

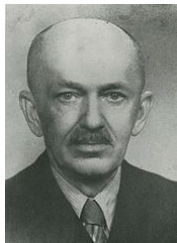
Grabowski Józef (ok. 1880, Kraków – ?), współzałożyciel AZS, jego drugi z kolei prezes (1911 – 1912), narciarz i turysta, aktywny działacz AZS Kraków w latach 1909-1930. Studiował na Wydziale Filozoficznym UJ, po I wojnie światowej był nauczycielem gimnazjalnym. W latach 1909 – 1914 jeden z najaktywniejszych narciarzy wysokogórskich w Tatrach, a także kierownik wycieczek AZS, letnich i zimowych, w Tatrach, prowadził także kursy narciarskie. Od 1911 był też członkiem Sekcji Turystycznej TT, w 1913 był członkiem komitetu redakcyjnego Tatarnika. Członek honorowy AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 340.

Grandys Krzysztof: w AZS Zakopane od 1949 r. Kilkakrotny akademicki mistrz Polski w kombinacji klasycznej. Wielokrotny reprezentant Polski i członek kadry narodowej. Brązowy medalista w kombinacji klasycznej na akademickich mistrzostwach świata w Polana Stalina (1951). Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 340.

Grochal, Adam (18 XI 1926, Kraków), koszykarz, absolwent Studium WP UJ (1950 - tytuł magistra uzyskał we Wrocławiu), nauczyciel wychowania fizycznego AGH (1951-1996), zastępca kierownika i kierownik Studium WFiS AGH (1980-1991). W AZS od 1951 r., wiceprezes Koła AZS AGH (1951). Trener I klasy koszykówki, z zespołem AZS Kraków koszykówki mężczyzn awansował do I ligi (1967), dwukrotnie zdobywał AMP (1964, 1968). Członek Zarządu Klubu AZS AWF Kraków (1980-1984), członek ZS AZS, przewodniczący Sądu Koleżeńskiego AZS (1994-2005). W latach 1943-1945 należał do Szarych Szeregów w Krakowie, odznaczony min. Krzyżem Armii Krajowej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 333. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Grochmal, Stanisław (13 IV 1911, Jureczkowa, pow. Dobromil - 17 IV 1995, Kraków), lekarz, działacz sportowy AZS, absolwent Uniwersytetu Poznańskiego (1935). W czasie studiów pełnił funkcję kierownika sekcji sportowej Koła Medyków. Członek Prezydium ZS AZS Kraków (1966-1969). Przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Ogólnopolskiej Sesji Naukowej (1968) z okazji jubileuszu 60-lecia AZS. Profesor, specjalista neurologii i rehabilitacji leczniczej, nauczyciel akademicki UJ, WSWF Kraków, rektor WSWP. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 334. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://dezintegracja.pl/stanislaw-jozef-grochmal-prof-dr-hab/>

Grodecki, Roman, (21 IV 1889, Rzeszów - 17 IV 1964, Kraków), członek i działacz AZS w Krakowie przed I wojną światową, profesor historii na UJ (1922-1960), członek PAU (1928). W 1907 r. ukończył gimnazjum w Bochni i podjął studia na UJ (1907-1912), gdzie w 1918 r. uzyskał doktorat oraz przeprowadził w 1920 r. habilitację. W 1914-1917 służył w Legionach Polskich, a w 1939-1945 uczestniczył w tajnym nauczaniu we Lwowie. Jest autorem „Z przygód narciarskich”. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 135-136. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Roman_Grodecki

Grodzicka Ewa z d. Estreicher (1904, Kraków – 1978) starsza siostra Karola Estreichera juniora. W AZS Kraków od 1921 r., pierwsza mistrzyni Polski w skokach do wody, wielokrotna medalistka mistrzostw Polki w skokach do wody i pływaniu, propagatorka tej dyscypliny sportu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Groyecki, Jerzy (1 VI 1921, Warszawa - 7 III 1975, w wypadku samochodowym pod Kielcami), koszykarz, siatkarz, szczypiornista. W 1945 r. rozpoczął studia na Wydziale Lekarskim UJ. Inicjator reaktywowania koszykówki, siatkówki i szczypiorniaka w krakowskim AZS. Zawodnik, trener i działacz AZS Kraków (1945-1950). Pełnił funkcje kierownika sekcji gier sportowych, wiceprezesa (1947) i prezesa (1948) AZS Kraków. Wraz z K. Kozdrójem, W. Lipińskim, W. Obuchowiczem. i R. Paszkowskim tworzył pierwszą piątkę koszykarzy AZS, która z powodzeniem walczyła w utworzonej w 1947 r. pierwszej lidze koszykówki. Posiadając bardzo dobre warunki fizyczne należał również do czołowych zawodników krakowskiego AZS w siatkówce i piłce ręcznej. W latach 1948-1950 ukończył kurs instruktorski i trenerski, uzyskując stopień trenera I klasy koszykówki i od 1 czerwca. 1950 r. został trenerem „Gwardii” (taką nazwę wówczas nosiła krakowska „Wisła”) zdobywając z tym zespołem tytuł mistrza i wicemistrza Polski. W 1956 r. przeniósł się do Warszawy, został trenerem kadry narodowej koszykówki kobiet (1957-1958), zdobył z reprezentacją Polski 5 miejsce w ME (1958). Trener męskiej koszykówki warszawskiej „Polonii” (1959-1960), z zespołem tym zdobył mistrzostwo Polski (1959), wicemistrzostwo Polski (1960) oraz w klubowym Pucharze Europy wystąpił w ćwierćfinale. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 334; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 195. Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Grafika:1964_Mistrzostwo_Polski_koszykarzy_karykatura.JPG

Grudniewicz Ratzko, Barbara. Tenisistka stołowa AZS Kraków, studentka chemii UJ., Dzięki niej krakowski AZS odnosił wiele sukcesów na mistrzostwach Krakowa i województwa, a następnie na AMP i MP. Decydującym momentem był rok 1952. W tym roku w barwach AZS zaczęła występować Barbara Ratzko, która została mistrzynią Krakowa oraz akademicką mistrzynią Polski. Pierwszy mistrzowski tytuł zdobyła w 1955 r. w grze mieszanej grając w parze z Józefem Korusem, reprezentantem Stali Tarnów. Zdobyła też wtedy wraz z E. Lidą brąz w grze podwójnej. W 1956 ten sam tytuł uzyskała wspólnie z C. Noworytą (Stal Trzebinia) w grze podwójnej. Stopniowo pięła się na szczyt polskiego tenisa w rywalizacji indywidualnej (brązowa medalistka MP w 1955 r., w-ce w 1956 na MP we Wrocławiu i wreszcie mistrzyni Polski w 1957 r.). Popis swych umiejętności dała na AMP w Gdańsku (1956) gdzie zdobyła tytuł mistrzowski w grze pojedynczej kobiet, w grze podwójnej oraz w grze mieszanej. W klasyfikacji PZTS wśród najlepszych pingpongistek w Polsce znalazły się B. Ratzko na 4 pozycji i została powołana do kadry narodowej i brała udział w międzynarodowych. Na MP w Warszawie w 1957 r. trzykrotnie tytuł mistrzyni Polski wywalczyła B. Ratzko w grze pojedynczej, pokonując w finale koleżankę klubową E. Lidę, w grze podwójnej para B. Ratzko i E. Lida zdobyły tytuł mistrzyni Polski, ponadto B. Ratzko z Kusińskim (Sparta Warszawa) tytuł mistrza Polski w grze mieszanej. Na zakończenie sezonu 1957 r. rozegrano mistrzostwa Krakowa. Trzykrotny tytuł mistrza Krakowa zdobyła B. Ratzko (indywidualnie, w grze podwójnej i mieszanej). W roku 1959 po raz trzeci tytuł mistrza Polski w grze podwójnej zdobyła para E. Lida i B. Ratzko. W mistrzostwach województwa krakowskiego C. Noworyta pokonała mistrzynię z 1958 r. B. Ratzko, zwyciężyła również w grze podwójnej w parze z B. Ratzko. Podczas finałowych MP kobiet krakowianki zdobyły tytuł drużynowego mistrza Polski występując w składzie: E. Lida, B. Ratzko, C. Noworyta i D. Dorożyńska. Ostatnie Ogólnopolskie sukcesy krakowskie akademickie odniosły w 1963 r. W lidze zajęły drugie miejsce zdobywając po raz ostatni tytuł drużynowego wicemistrza Polski, na indywidualnych MP złoty medal wywalczyła C. Noworyta, a B. Ratzko była czwarta. Po zakończonym sezonie odeszła C. Noworyta do gliwickiego AZS, B. Ratzko do „Hutnika” Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie, cz. II. 1945-2009, Kraków 2012, s. 284-6, 334-6.

Grygorowicz Stanisław (2.09.1923, Sarny woj. Wołyń), żeglarz, wioślarz. W czasie wojny (od VI 1941 do X 1943) pracował w kamieniołomach w Sarnach, następnie uciekał do Polski przed nacjonalistami ukraińskimi podejmując się różnych prac, m. in. pracował na roli we wsi Żułków pod Jasłem (XI 1943 – IX 1944), wysiedlony w X 1944 osiadł w Makowie Podhalańskim, gdzie pracował w biurze budowlanym jako kreślarz, w marcu 1945 r. przybył do Krakowa. Rozpoczął studia na Wydziale Inżynierii AG, po semestrze przeniósł się na powstający wówczas Wydział Architektury. Będąc na IV roku architektury otrzymał od prof. Adama Mściwujewskiego propozycję pracy jako młodszy asystent w Katedrze Historii Architektury Powszechnej. Dyplom mgr inż. architektury uzyskał 13.03.1950 r. Pozostałe stopnie naukowe otrzymał również na PK. Podejmuje również pracę w jednej z pracowni urbanistycznych krakowskiego Miastoprojektu, gdzie otrzymał do realizacji projekty zabudowy Jaworzna i Oleśnicy. Doktorat „Rekonstrukcja kościoła św. Andrzeja w Krakowie na przestrzeni wieków” obronił w lipcu 1967 r. Od kwietnia 1968 r. pracował jako adiunkt na Politechnice Śląskiej i zamieszkał wraz z rodziną w Gliwicach. Habilitował się na PK w 1975 r. W latach 1978 – 2012 pracował na Politechnice Poznańskiej. Brał udział w wielu projektach urbanistycznych m. in. we Wrocławiu, Jaworznie, Oleśnicy. W latach 1973 – 76 zaprojektował sobór św. Trójcy w Hajnówce, w którym corocznie odbywają się słynne koncerty chórów z Europy i świata. Pasjonat żeglarstwa i wioślarstwa, w 1963 r. brał udział w 6-cio tygodniowym rejsie jachtem po Atlantyku. Przy pomocy kompasu, w kilkanaście osób przepłynęli na Wyspy Owcze. W roku 2007 został laureatem Złotej Księgi Wychowanków PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Grzesik Beata (11.06.1979, Nowy Sącz), kajakarka, specjalistka w slalomie górskim, wicemistrzyni świata, olimpijka z Sydney 2000. Wychowanka klubu SKS Start Nowy Sącz i AZS AWF Kraków (1998-2000). Podopieczna trenera Zbigniewa Miążka. Największy sukces odniosła na mistrzostwach świata (1999) w La Seu d’Urgell (Hiszpania), gdzie zdobyła tytuł wicemistrzowski, zaś w Igrzyskach Olimpijskich w Sydney odpadła w eliminacjach. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Gut Misiaga, Józef. „W roku 1954 trener Janusz Kobylański zwerbował młodych chłopców z Olczy, zakopiańskiej dzielnicy. Liczący 13-16 lat kandydaci na biegaczy wyglądali niepozornie, a najmniejszy z nich Józek zdobył zaraz sympatię za bystre połyskujące oczy. Wkrótce grupa przyniosła trenerowi dużo zadowolenia. Chłopcy zdobywali masowo medale Mistrzostw Polski w kategorii juniorów, niebawem również wśród seniorów, by następnie awansować do kadry i reprezentacji kraju. Pierwszym dużym osiągnięciem Józka było pierwsze miejsce w prestiżowych zawodach juniorów w 1959 r. o memoriał fińskiego biegacza Kurrikalla, wspaniałego zawodnika niskiego wzrostu – jak Józek. Od tego czasu nazywaliśmy go „Kurik”. W wieku 20 lat został powołany w skład ekipy olimpijskiej 1960 r. w Squaw Valley, był członkiem sztafety 4x10 km, która wywalczyła szóste miejsce. Dwa lata później w Mistrzostwach Świata 1962 r. w Zakopanem był członkiem sztafety plasującym się na 7. miejscu, a w indywidualnym biegu na 15 km wywalczył 18. miejsce. W 1964 r. Igrzyska Olimpijskie odbywały się w Innsbrucku, tam sztafeta z udziałem „Kurika” była ósma. Startował jeszcze na Mistrzostwach Świata 1966 r. w Oslo, ale tylko w konkurencjach indywidualnych. Był typem sprintera, przydatnym głównie w biegach rozstawnych, w których jego dynamika była szczególnie cenna. W jego dorobku znalazły się znaczne sukcesy międzynarodowe. W roku 1971 zakończył karierę zawodniczą i przeniósł się w swoje środowisko zakopiańskiej Olczy. Bardzo chętnie uczestniczył w spotkaniach jubileuszowych i towarzyskich, ale nie włączył się w rolę działacza czy szkoleniowca. Mimo to sympatia do „Kurika” nie ziałała. - Władysław

Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 138-9. Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 90. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zigmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 340.

Habrat, Kazimierz (18 VI 1937, Krosno - 21 XI 2011, Kraków), piłkarz ręczny i nożny, działacz sportowy. Zawodnik i reprezentant AZS UJ w piłce ręcznej 11-osobowej oraz w piłce nożnej (1955-1960). Prezes AZS UJ (1959-1964), wiceprezes ZŚ AZS Kraków (1964-1964), prezes ZŚ AZS (1969-1974), Klubu SZS-AZS (1974-1976), kierownik Wydziału Organizacyjnego Klubu AZS AWF. Od 1975 r. rozpoczął działalność w organach rewizyjnych AZS, przewodniczący SKR AZS (1985-1995), członek GKR AZS (1993-2009), jej Prezydium (1999-2001), wiceprzewodniczący (2004-2009). Od 1992 r. skarbnik Koła Seniorów AZS Kraków. Członek Honorowy AZS Kraków, Członek Honorowy AZS. Z zawodu nauczyciel matematyki i wychowawca młodzieży. Przez 37 lat pracował w Technikum Mechanicznym w Krakowie. Kawaler Orderu Uśmiechu, działacz Związku Nauczycielstwa Polskiego. Żona Janina, również członek AZS od 1959 r., syn Wojciech, koszykarz, prezes AZS AM (1985-1989), sędzia koszykówki. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 335; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas>; Koło Seniorów AZS Kraków (1992-2012), Kraków 2012, s. 20; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Herzig, Marzanna (11 VII 1960, Kraków), kajakarka górską, wioślarka. Absolwentka AWF Kraków (1983) i psychologii UJ (1987). Zawodniczka AZS AWF Kraków (1975-1994). Medalistka MP w wioślarstwie i kajakarstwie górskim. Uczestniczka MŚ juniorów w Belgradzie (1977). Kierowniczką sekcji AZS AWF w kajakarstwie górskim. Pracownik naukowo-dydaktyczny w Zakładzie Psychologii AWF Kraków (od 1984), wykładowca w Polskiej Korporacji Menedżerów Sportu (od 1999). Psycholog reprezentacji olimpijskiej (1998-2004), polskich siatkarzy (2006), szpadzisty R. Zawrotniaka. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 335. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Hodur, Krzysztof (27 VI 1956, Kraków), absolwent AGH (1980), zawodnik AZS AGH w badmintonie (od 1975), występował w I lidze, mistrz. Polski weteranów w badmintonie. Twórca osiągnięć badmintonistów AZS AGH, jako instruktor, a później trener I klasy zdobył z zespołem tytuł drużynowego mistrza Polski, wicemistrza Polski, dwukrotnie brązowy medal. Wychował wielu medalistów AMŚ, AME, MP. Od 1989 r. sekretarz AZS Kraków. Żona Joanna w przeszłości również zawodniczka i trenerka AZS AGH. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 335. Fot. <https://dziennikpolski24.pl/wyprawa-na-tajwan/ga/2832748/zd/2949982>

Holub-Pacewiczowa, Zofia, (12 III 1895, Pruchnik - 20 III 1979, Londyn), narciarka AZS, mistrzyni Polski w 1920 r., turystka. Studiowała geografię na UJ. W latach 1919-1920 była sanitariuszką w Kompanii Wysokogórskiej i w tym czasie uczestniczyła w wyprawie ratunkowej na Czerwone Wierchy (VIII 1919). W roku 1922 wyszła za mąż za Kazimierza Pacewicza (1895-1974), oficera armii polskiej i malarza. Wybuch II wojny światowej zastał ją w Paryżu. W 1940 r. wraz z mężem przedostała się do Wielkiej Brytanii, gdzie uczyła przez wiele lat w angielskich szkołach średnich i była profesorem geofizyki na Polskim Uniwersytecie w Londynie. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945)*, Kraków 2007, s. 136.

Hula, Stefan. Skoczek narciarski, ur. 29.09.1986 w Bielsku-Białej — syn reprezentanta Polski Stefana Huli, brązowego medalisty Mistrzostw Świata 1974 r. w kombinacji norweskiej. Jest wychowankiem LKS Sokół Szczyrk, w którym trenował pod okiem swojego ojca i Bronisława Porębskiego. W roku 2007 został członkiem klubu AZS Zakopane. Pierwszy sukces na arenie międzynarodowej odniósł w 1998 roku, kiedy to wygrał nieoficjalne mistrzostwa świata dzieci — FIS Scbuler GP w Garmisch-Partenkirchen. Potem startował na różnych zawodach juniorskich, w tym mistrzostwach świata. W 2003 roku trafił do kadry B reprezentacji Polski, przygotowującej się do Mistrzostw Świata Juniorów w Stryn. Trenowany przez Heinza Kuttina, zajął indywidualnie 13 miejsce, a także został wicemistrzem w drużynie. Sezon później znalazł się w kadrze A i zadebiutował w Pucharze Świata w ostatnim konkursie Turnieju Czterech Skoczni w Bischofschofen. W sezonie 2005/06 wziął udział w Mistrzostwach Świata w lotach. Rekord życiowy Stefana Hub to 205 m w Planicy w 2009 roku. 12 lutego 2006: w debiucie na ZIO na skoczni K95 w Turynie zajął 29. miejsce. 20 lutego 2006 wraz z Kamilem Stochem, Robertem Mateją i Adamem Małyszem zajął 5. miejsce w drużynie na ZIO w Turynie. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 114; Jerzy Szczygielski, *Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010)*, Racibórz 2010, s. 141. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Stefan_Hula

Isielonis-Filipeczuk Blanka Katarzyna. ur. 22.05.1978, Kraków Snowboardzistka. Córka Zbyszka i Katarzyny Bryczkowskiej. Absolwentka Prywatnego Liceum Ogólnokształcącego w Krakowie (1997), AWF w Krakowie (2002, trener narciarstwa II k.). Zawodniczka (164 cm, 57 kg) Krakowskiego Stow. Snowboardu (1997- 2000), AZS AWF Kraków (2001-04), AZS AWF Katowice (2005-). Trener: Piotr Paluch. Złota (2001 Zakopane - siałom równoległy) i brązowa (2003 Piancayalio - sl. gigant) medalistka Uniwersjady. Uczestniczka MŚ: 1999 Berchtesgaden - 24 m. (snowcross), 38 m. (sl. gigant równ.), 2001 Madonna di Campiglio - 31 m. (sl. gigant równ.), 2003 Kreichsberg - 21 m. (sl. gigant równ.), 2005 Whisler Mountain - 27 m. (sl. równ.), Uniwersjady: 1994 - 4 m. (sl. gigant), 5 m. (boardercross), 2005 - 6 m. (sl. gigant równ.). M-sca w PŚ: 2003 Sapporo - 8 m. (sl. równ.), 2003 Bad Gastein - 11 m. (sl.równ.), 2003 Serre Cheyallier - 16 m. (sl. równ.), 2005 Sierra Nevada - 16 m. (sl. równ.). W klasyfikacji generalnej PŚ: w sl. równ. zajęła m-sca: 2003 - 26, 2005 - 34, 2006 - 38. 3-krotna zwyciężczyni zawodów PE (2002, 2003 Krynica, 2006 Nendaz) i Nord America Cup (2005 Craigieith). 8-krotna mistrzyni Polski: w sl. równ. (2001, 2003, 2006), sl. gigancie (2000), boardercrossie (1999, 2000). Brązowa medalistka MP w narciarskim slalomie (1997). Olimpijka 2006 Turyn: slalom równoległy: w kwalifik. zajęła 27 m. (30 zaw.) z czasem 1.25,87 (I przejazd - 42,86, II przejazd - 43,01), odpadła z rywalizacji. Jerzy Szczygielski, *Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010)*, Racibórz 2010, s. 143. . http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Iwanciw Ewa z domu Nowak (17.08.1947, Czatkowice pow. Chrzanów), lekkoatletka, nauczyciel wychowania fizycznego. W 1969 r. ukończyła krakowską WSWF Kraków. W 1975 r. została zatrudniona w Studium WFiS PK. Oprócz dydaktyki przez 16 lat prowadziła treningi sekcji lekkiej atletyki AZS PK. Zawsze starała się aktualizować swoją wiedzę i doskonalić umiejętności zawodowe. Ukończyła kursy na stopień instruktora narciarskiego, co pozwoliło jej szkolić studentów w narciarstwie, podnosiła swoje kwalifikacje w siatkówce i pływaniu. Zdobyła stopień sternika jachtowego, co umożliwiło jej prowadzenie studenckich obozów żeglarskich. Zdobyła również uprawnienia do prowadzenia zajęć z aerobiku. Od 1996 r. organizowała turnieje siatkówki, koszykówki i bowlingu dla pracowników Wydziału

Inżynierii Lądowej. Była cenionym dydaktykiem i cieszyła się szacunkiem i sympatią młodzieży akademickiej. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Janik, Zbigniew (1 I 1949, Lublin), lekkoatleta, biegi średnie i chód sportowy, zawodnik AZS Kraków (od 1969), absolwent AWF Kraków (1973), nauczyciel wychowania fizycznego AM (od 1975), zastępca kierownika Studium WFiS ds. sportowych (1992-2009), trener uczelnianych sekcji lekkiej atletyki i siatkówki, mistrzostwo uczelni medycznych (2002). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 336.

Januszewski Jerzy, docent w Zakładzie Teorii Sportu AWF Kraków. Urodzony 31 marca 1934 roku. Magister wychowania fizycznego /1958/, doktor nauk wychowania fizycznego, doktor habilitowany nauk o kulturze fizycznej w zakresie teorii sportu /1979/. Dziekan AWF w Katowicach, prodziekan wydziału WF /1984-1987/, kierownik Katedry Teorii Sportu i Sportów Indywidualnych. Członek Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego, Polskiego Towarzystwa Naukowego Kultury Fizycznej, Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego Sekcja Cybernetyki-Sportowej, wiceprezes Polskiego Związku Łuczniczego. Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, modelem komisji Edukacji Narodowej, Złotą i Srebrną Odznaką AZS, Odznakami Honorowa PZGim, 100-lecia Sportu Polskiego, Honorowa Odznaka PZŁucz., Medalem 50-lecia Łucznictwa, Brązowym Medalem Za Zasługi dla Obronności kraju, Medalem 40-lecia PRL. Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 94.

Jarosiński Tadeusz urodził się 29 kwietnia 1917 r. w Krakowie. Po ukończeniu Gimnazjum w Krakowie, w latach 1933 – 1939 odbywał służbę wojskową w Wilnie. We wrześniu 1939 r. brał udział w wojnie obronnej. W październiku 1939 r. powrócił do Krakowa, wstępuje do ZWZ, a następnie jako oficer AK aktywnie uczestniczył w ruchu oporu. Pełnił funkcję zastępcy dowódcy 13 kompanii zgrupowania „Żelbet”, ponadto był kierownikiem kursów podchorążych AK przy 13 kompanii. Brał udział w szkoleniach podchorążych i podoficerów w lasach okręgu radomsko-kieleckiego, uczestniczył w walkach partyzanckich w rejonie obwodu koneckiego i iłżeckiego, za co został uhonorowany Krzyżem Walecznych i Krzyżem Partyzanckim. W czasie okupacji hitlerowskiej pomagał ludności żydowskiej. Zatrudniony jako kierowca samochodu dostawczego w firmie „Chemiczna Pralnia i Farbiarnia Franciszka Bębenka” przy ul. Grzegórzeckiej w Krakowie rozwoził garderobę i bieliznę do licznych punktów usługowych w Krakowie. Jeden z tych punktów znajdował się na terenie getta, w narożnej kamienicy przy ul. Limanowskiego i Krakusa. Wyposażony w specjalną przepustkę systematycznie przekraczał granice getta krakowskiego przejeżdżając przez główną bramę po uprzedniej, pobieżnej kontroli przez niemiecką policję. Bielizna była przewożona w koszach. Nierzadko w koszu pod brudną bielizną wywoził ukryte tam dziecko żydowskie. Dzieci były odbierane w warsztacie mechanicznym Szybowicza znajdującego się w pobliżu pralni. Tam odbierał je jeden z komendantów Żydowskiej Organizacji Bojowej Bernard Halbrajch ps. „Jakub” i przekazywał je kobietom Polkom. Jak wspomina w „Przekroju” w nr 2117 z dnia 5 stycznia 1986 roku pewnego upalnego dnia sierpniowego 1941, wracając z filii przy ul. Limanowskiego z pełnymi koszami brudnej garderoby i bielizny został zatrzymany (prawdopodobnie wskutek donosu) na placu Zgody przy głównej bramie przez pełniących wartę Niemców i odprowadzony do znajdującej się w pobliżu wartowni. Tam dowiedział się, że jest posądzony o nielegalne wywożenie ukrytych w samochodzie Żydów. Zrewidowano kosze z bielizną, w których szczęśliwie tym razem nie było żydowskiego dziecka. Widocznie w dniu tym pracownicy filii zostali wcześniej uprzedzeni o zdradzie i nikogo nie ukryto w koszu. Pobitemu i zmaltretowanemu kierowcy zwróco-

no Kennkartę i ostrzeżono aby więcej się tu nie pokazywał. Zamroczony i obolały z wielkim trudem dojechał do zakładu pralniczego, gdzie udzielono mu pierwszej pomocy. Dalszej pomocy i opieki udzielał dr Edward Stocki (lekarz ze Szpitala Urologicznego przy ul. Grzegórzeckiej) z którym współpracował w ruchu oporu. Po 3-tygodniowej rekonwalescencji zmienił miejsce pracy. W czasie pracy w firmie pralniczej wywiózł około 10 dzieci żydowskich. W konspiracji używał pseudonimu „Ursus”. Często z narażeniem życia prowadził szkolenia w grupie podchorążych w prywatnych mieszkaniach, zapoznając ich z tajnikami wiedzy wojskowej, konspiracji i dywersji. Materiały szkoleniowe jak: regulaminy, instrukcje, mapy, broń krótką i amunicję przynosił z sobą, ukrywając ją w głębokich kieszeniach i za podszewką obszernej skórzanej kurtki. Wspomina jak wpadł w pułapkę. Po zakończeniu jednego z konspiracyjnych szkoleń w trzeciej dekadzie października 1944 roku został niespodziewanie zatrzymany przez niemieckiego żandarma przy ul. Św. Gertrudy w pobliżu kina „Wanda”, otoczonego kordonem policji. Wychodzących z kina mężczyzn i kobiety, Niemcy skierowali do znajdujących się w pobliżu krytych ciężarowych samochodów. Żandarm, który go zatrzymał, rozkazał zejść z roweru, położyć rower na trawniku i udać się w kierunku załadowanych ludźmi samochodów. W pewnym momencie, gdy odstawiał rower na trawnik, żandarm podszedł do kolejnego przygodnego przechodnia. Korzystając z chwilowej jego nieuwagi, wskoczył szybko na rower i ile tylko miał sił w nogach naciskał na pedały uciekając ulicą Gertrudy w kierunku Wawelu. Niemcy rozpoczęli pościg za nim samochodem osobowym. Zdając sobie sprawę, że nie zdoła uciec wbiegł do bramy kamienicy przy ul. Sarego 11, (narożnej z ul. Jasną). Tam udało mu się skryć w jednym z pomieszczeń w kamienicy. Niemcy z pistoletami w dłoniach przeszukiwali wszystkie pokoje kamienicy szukając uciekiniera. Kiedy już wydawało się, że Niemcy odkryją kryjówkę, w której schował się przygotowany do obrony z pistoletami w rękach uciekinier, nagle niespodziewanie wbiegł jakiś Niemiec i wrzeszcząc, wzywał wszystkich do natychmiastowego powrotu. Ten szczęśliwy zbieg okoliczności ocalił mu życie. Gdy Niemcy szybko odjechali z powrotem na ulicę Gertrudy opuścił swoją kryjówkę i udał się w kierunku ulicy Dietla, a stamtąd na ul. Grzegórzecką, gdzie mieszkał. Nazajutrz, ubezpieczony przez kolegów z konspiracji, wrócił na ul. Sarego 11, zabrał ukrytą kurtkę wraz z jej cenną zawartością i pozostawiony tam rower. Po wyzwoleniu w 1945 r. rozpoczął studia spółdzielcze w ramach Wydziału Rolniczego UJ gdzie zdał wszystkie egzaminy i przeniósł się na kierunek wychowanie fizyczne. W latach 1946/47 i 1947/48 studiował w Studium Wychowania Fizycznego UJ i obronił pracę magisterską z dziedziny antropologii uzyskując tytuł magistra z zakresu wychowania fizycznego (16.06.1949). Złożył również dodatkowy egzamin z „Nauki o Polsce i świecie współczesnym” i na tej podstawie uzyskał prawo nauczania ćwiczeń cielesnych, higieny i somatologii w szkołach średnich. Był nauczycielem I LO im. Nowodworskiego, potem LO im. J. Kochanowskiego i LO im. Tadeusza Kościuszki. Od 1947 uczył też w szkole ćwiczeń PWSP w V LO im. Witkowskiego, rozpoczynając tym samym współpracę z PWSP. W roku szkolnym 1948/49 zostaje zaangażowany przez prorektora PWSP dr Stanisława Skalskiego w charakterze instruktora wychowania fizycznego. Za zgodą władz uczelni prowadził jako pierwszy w Polsce zajęcia obowiązkowe z wychowania fizycznego na pierwszym roku studiów. (Dopiero 5 stycznia 1950 wychowanie fizyczne decyzją ministrów Oświaty, Szkół Wyższych i Zdrowia zostaje wprowadzone jako przedmiot obowiązkowy na wyższych uczelniach). Położył duże zasługi dla rozwoju wychowania fizycznego i sportu na naszej Uczelni. Był inicjatorem powołania Koła Uczelnianego AZS i jego długoletnim opiekunem. Był pierwszym kierownikiem Studium Wychowania Fizycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, które zostało powołane na mocy zarządzenia Ministra Oświaty z dnia 9 sierpnia 1954 r. Funkcję kierownika Studium pełnił aż do przejścia na emeryturę (1 październik 1977 r.). Był działaczem władz środowiskowych

AZS, stałym przedstawicielem Studium WF w Radzie Głównej AZS, popularyzował sport wśród młodzieży akademickiej, inicjował pierwsze uczelniane spartakiady sportowe. Za tę działalność został uhonorowany przez Zarząd Główny AZS Srebrną i Złotą Odznaką AZS. Równocześnie do działalności organizatora życia sportowego rozwijał swoje zainteresowania i twórczość naukowo-dydaktyczną i publicystyczną. W latach 1971 – 1974 prowadził zajęcia programowe z zakresu wychowania fizycznego na istniejącym wówczas kierunku studiów: nauczanie początkowe z wychowaniem fizycznym. Absolwenci tego kierunku uzyskiwali uprawnienia do prowadzenia lekcji wychowania fizycznego w klasach I – IV w szkołach podstawowych. Pod kierunkiem dr Tadeusza Jarosińskiego powstało 28 prac dyplomowych. Pracę doktorską obronił na Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie w 1970 r. na podstawie dysertacji „Miejsce Tytusa Chałubińskiego w dziejach zdrowotnego wychowania społeczeństwa” napisanej pod kierunkiem prof. dr Walerego Goetla. Opublikował około 40 prac naukowo-dydaktycznych w różnych czasopismach m.in. „Kultura Fizyczna”, „Nowa Szkoła”, „Rodzina i Szkoła”, „Wszelchświat”. Pisał również w nowojorskim tygodniku polskim „Kurier” i „Nowym Dzienniku”. Wspólnie z żoną Danutą przygotował do druku pamiątniki Odo Bujwida z lat 1932 – 1942. Pozycja ta wydana przez Wydawnictwo Literackie w 1990 roku została zaliczona do najlepszych książek roku. („Odo Bujwid. Osamotnienie. Pamiątniki z lat 1932 – 1942”. Przygotowali do druku, wstępem i przypisami opatrzyli Danuta i Tadeusz Jarosińscy). Był też działaczem Związku Nauczycielstwa Polskiego, przez szereg lat członkiem Rady Głównej ZNP ds. wychowania fizycznego. Za swą działalność okupacyjną i działalność zawodową był wielokrotnie odznaczany i wyróżniany. Otrzymał wiele medali i odznaczeń m. in. przez Rząd Emigracyjny w Londynie został dwukrotnie odznaczony Krzyżem Walecznych (2.09.1948 i 6.09.1972), srebrnym Krzyżem Zasługi z Mieczami (28.02.1968), Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski (15.09.1972), Medalem Zwycięstwa i Wolności (26.11.1976), Medalem za Udział w Wojnie Obronnej (1983), Krzyżem Armii Krajowej (7.10.1986), Krzyżem Partyzanckim (18.02.1987), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (12.07.1989). W 1997 roku z okazji 80 tej rocznicy urodzin władze uczelni i pracownicy spotkały się z dostojnym jubilatem, a rektor prof. dr hab. Feliks Kiryk serdecznie podziękował mu za jego długoletnią pracę wręczając upominek. 84 letni dziś Tadeusz Jarosiński nadal aktywnie pracuje społecznie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 336.

Jedliński, Jerzy (8 II 1925, Żmigród Nowy - 22 IV 2004, Kraków). W okresie okupacji żołnierz AK (od 1941), przez sześć miesięcy walczył w oddziale partyzanckim na Zasaniu (1944). Po ukończeniu LO w Łańcucie (1945) podjął studia na Wydziale Lekarskim UJ. W czasie studiów zaangażował się w działalność sportową w AZS UJ. Po uzyskaniu absolutorium (1949) pracował w Poradni Neurologiczno-Psychiatrycznej w Krakowie, równocześnie rozpoczął karierę naukową. Tytuł doktora medycyny uzyskał w 1962. Wybitny lekarz neurologii i specjalista medycyny sportowej. Wspólnie z prof. S. Grochmalem utworzył Wojewódzką Przychodnię Sportowo-Lekarską w Krakowie (1950), którą kierował przez 30 lat. Pracę wykonywał z dużym zaangażowaniem, cechowała go dbałość o prawidłowy rozwój fizyczny młodzieży akademickiej, często bywał na zawodach i treningach. Pracownik naukowy Kliniki Neurologii AM Kraków (1951-1972), następnie dyrektor Instytutu Neurologii AM (1970-1992) i kierownik Kliniki Neurologii AM (1970-1992), prorektor AM (1983-1984). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.336.

Jelonek Jakub Bogdan, ur. 7.07.1985, Częstochowa. Lekkoatleta. Syn Bogdana i Haliny Zajączkowskiej. Absolwent IV Liceum Ogólnokształcącego w Częstochowie (2004), AWF Kraków (2009 mgr wf, trener II kl. lekkoatletyki). Zawodnik (185 cm, 67 kg, chód sportowy) Budowlanych Częstochowa (1999-2004, początek kariery), AZS-AWF Kraków (2004-). Trenerzy: Czesław Wielokrotny medalista zawodów na szczeblu miast, okręgu i makroregionu. Medalista: Ogólnopolskiej Olimpiady Młodzieży (MPJ młodszych) 2002 Wrocław - 2 m., HMPJ: 2003 Spała - 2 m., MPJ: 2003 Zamość - 2 m., 2004 Białystok - 1 m. Uczestnik, medalista MP: 2008 Rumia - 4 m. (chód 20 km), HMP: 2008 - 3 m. (chód 5 km), 2009 - 2 m. (chód 5 km), AMP: 2007 Kraków - 2 m. (chód 10000 m), 2009 Katowice - 3 m. (chód 5 km). Uczestnik MME (do lat 23): 2007 Debreczyn - 8 m. (chód 20 km), PE: 2003 Czeboksary/Rosja - 24 m. kat. junior, 2007 Leamington/WB - 31 m. ind. i 9 druż., PŚ: 2006 La Coruna/Hiszpania - 83 m. (chód 20 km, indf.) i 12 m. (druż.), 2008 Czeboksary/Rosja - 41 m. (chód 20 km, ind.) i 12 m. (druż.), 1145:2009 Berlin - 38 m. (20 km chód). Najważniejsze starty: Mityngi EAPM 2007 Dudince/Słowacja - 9 m. (chód 20 km), 2008 Dudince - 5 m. (chód 20 km), 2008 Aitytus/Litwa - 3 m. (chód 20 km), 2009 Dudince - 1 m. (chód 20 km), Letnia Uniwersjada 2009 Belgrad - 16 m. (chód 20 km), „Na Rynek Marsz” 2009 Kraków - 9 m. (chód 10 km). Rekordy życiowe: chód 20 km - 122,17 (18.04.2009 Zaniemyśl), chód 10 km - 41,16 (2009 Kraków), chód 5 km hala - 1947,97 (22.02.2009 Spała), chód 5 km - 1944,55 (2009 Katowice). Reprezentant kraju od 2003 r. Wyróżnienie (2002, 2004), nagroda III stopnia Prezydenta m. Częstochowa za Wybitne Osiągnięcia Sportowe (2003). Najwyższe wyróżnienie szkolne IV LO im. H. Sienkiewicza w Częstochowie, tytuł „HENRYKA” za rozsławienie Patrona, postawę i osiągnięte sukcesy (2004). Medal 80-lecia AWF w Krakowie (2008) oraz medal Wojewody Śląskiego - za godne reprezentowanie Polski i woj. śląskiego podczas IO - Pekin 2008 (2008). Olimpijczyk 2008 Pekin: chód 20 km - 46 m. w czasie 1.30,37. Jerzy Szczygalski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 150-1. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Jakub_Jelonek

Jentys, Władysław, (7 VI 1898, Kraków - 23 IX 1941, Oświęcim), tenisista AZS Kraków, wybitny działacz sportowy, zastępca sekretarza AZS (1921- 1922), a następnie wiceprezes AZS (1922-1924). Syn Stefana, wybitnego fizjologa roślin, profesora UJ, mecenas AZS. Uczęszczał do Gimnazjum im. Jana Sobieskiego (1908-1916), po czym wstąpił na Wydział Prawa UJ (1916). Jako gimnazjalista silnie związał się z ruchem skautowym (26 X 1912), zostając drużynowym III Sokolej Drużyny Skautowej w Krakowie (10 X 1913). Studia przerwało powołanie do armii austriackiej (12 II 1917). Po skończeniu szkoły dla oficerów rezerwy artylerii fortecznej w Wiedniu odbył służbę jako kadet-aspirant, a następnie chorąży na froncie włoskim i francuskim, gdzie został ranny w bitwie pod Verdun (26 IX 1918) i odesłany do szpitala w Salzburgu, a następnie do Krakowa. Z niewyleczoną raną, w dniu wyzwolenia miasta (1 XI 1918) jako ochotnik zgłosił się do koszar pułku artylerii ciężkiej przy ul. Montelupich. Brał udział w walkach z Ukraińcami w Małopolsce Wschodniej, za co otrzymał Krzyż Obrony Lwowa i Odznakę Honorową Orłąt (L. 226). Następnie skierowany na front wojny z bolszewikami, gdzie walczył łącznie ze zwycięską ofensywą po bitwie pod Warszawą - przez Kowel, Sarny do Olewska. Za akcję wypadową na tyły bolszewików pod Kowlem w grupie mjr. Bochenka otrzymał Order Virtuti Militari V klasy (nr 504). Przeniesiony do rezerwy, powrócił na studia, które ze stopniem doktora prawa ukończył w 1922 r. Potem pracował w bankowości (1923-1924), a następnie poświęcił się całkowicie pracy w przemyśle węglowym (Zagłębie Dąbrowskie), będąc dyrektorem kopalni węgla kamiennego „Jakub” i „Dorota” w Sosnowcu. W kampanii wrześniowej 1939 roku,

w stopniu kapitana rezerwy, dowodził baterią w walkach w okolicach Tarnowskich Gór. Następnie pod pseudonimem „Rdzawicz” włączył się do pracy konspiracyjnej ZWZ, jako dowódca pododdziału Okręgu Kraków. Aresztowany na początku 1941 r., przywieziony został do KL Auschwitz 5 kwietnia 1941. Tam otrzymał numer obozowy 11 876. Ze sportem zetknął się w czasie nauki gimnazjalnej. Uprawiał wiele dyscyplin, ale najbardziej pasjonował go tenis ziemny. Po rozpoczęciu studiów wstąpił do AZS Kraków. Na początku lat dwudziestych należał do czołowych zawodników sekcji tenisowej tego klubu. W AZS Kraków prowadził także rozległą działalność organizacyjną, pracując początkowo w zarządzie sekcji tenisowej, a następnie w Wydziale Głównym. W latach 1921-1922 był zastępcą sekretarza, a od końca kwietnia 1922 do maja 1924 roku - drugim zastępcą prezesa AZS Kraków. Należał do najwybitniejszych działaczy sportu akademickiego w Krakowie. Szczególne zasługi na początku lat dwudziestych położył w reaktywowaniu sekcji sportowych, budowie struktur organizacyjnych oraz tworzeniu podstaw finansowych i materialnych AZS Kraków. Swą twórczą i w pełni bezinteresowną działalnością przyczynił się do tego, że już w pierwszej połowie lat dwudziestych AZS Kraków należał do najprężniej działających klubów sportowych w Polsce. Był członkiem zarządu PZPN (1922-1925) oraz PZLT (1923- 1926), działaczem okręgowych związków lekkiej atletyki i piłki nożnej. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie*, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 136-137. R. Wryk, *Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945*, Poznań 1991, s. 52; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 342. Fot. http://starefoto.grafic.gminagostynin.pl/?page_id=48

Jeż Piotr, ur. 15 II 1940, Mielec - zm. 18 XII 2001, Kraków - siatkarz, działacz sportowy. Zawodnik AZS PK i AZS Kraków (1957-1962). Prezes AZS PK, członek jego prezydium (1962-1969), członek ZG AZS (1969 - 1976) i jego prezydium (1969-1972), członek Zarządu Klubu AZS AWF (1976 - 1981). Członek Komitetów Organizacyjnych jubileuszów AZS: 60-, 70- i 75-lecia. Od 1981 roku zaangażowany w działalność organów rewizyjnych AZS. Członek Głównej Komisji Rewizyjnej AZS i jej wiceprzewodniczący (1993-2001). W 1992 r. uczestniczył w powołaniu Kola Seniorów AZS Kraków. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego PK, egzamin dyplomowy złożył w 1965 r., uzyskując tytuł magistra inż. budownictwa wodnego. Został zatrudniony od 1 maja 1966 r. w Instytucie Inżynierii Wodnej I w charakterze pracownika naukowo-dydaktycznego, gdzie uzyskał doktorat. Niezwykle aktywny sportowiec i działacz sportu akademickiego. Żona Elżbieta, studentka PK, również grała w siatkówkę i należała do wybijających się działaczek AZS na PK. Współinicjator Biegu Kościuszkowskiego PK, który należy do największych imprez sportowych PK. Wspólnie z Edwardem Surdyką, Janem Żurkiem, przy poparciu Rektora PK Profesora Bolesława Kordasa, zorganizowali pierwszy bieg sztafetowy dla uczczenia 30-lecia powstania PK, który z czasem stał się wydarzeniem o wydźwięku międzynarodowym. Dla uczczenia pamięci tego wybitnego działacza od roku 1998 odbywa się bieg memoriałowy (I zmiana sztafety męskiej) im. Piotra Jeża. W 1999 r. nadano mu godność Członka Honorowego AZS Kraków. *Czesław Michalski, Jacek Majka, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni*, W: *Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej*, w: *Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej. Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni*, Kraków 2015, s. 94. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 337.

Jędrzejewski, Jerzy. Przybył do Gdańska w drugiej połowie 1953 roku. Przyjechał z Krakowa, gdzie studiował na AGH. Przeniósł się na Wybrzeże z chwilą, gdy na regatach w Kruszwicy poznał wioślarzy z Gdańska. Był mocno zaangażowany w budowę przystani AZS. Dał się poznać jako świetny organizator, potrafił osiągnąć każdy cel, zwłaszcza przy trudnych spotkaniach z władzami miasta i klubu. Urodził się w Chełmży, wiosłować nauczył się w AZS-ie Kraków u trenera Bujwida, a co bardzo ważne - nauczył się tam uczyć wiosłowania innych. Rozpoczął studia na Politechnice Krakowskiej. Po roku przeniósł na AGH, a później do Gdańska, gdzie skończył Wydział Elektryczny na PG. Miał wrodzone zdolności ruchowe, spostrzegawczość, był cennym nabytkiem naszej sekcji w szkoleniu, a przede wszystkim w pracach organizacyjnych, związanych z przygotowaniem i budową przystani wioślarskiej. Był wychowawcą młodzieży, w tym mistrzów kraju i olimpijczyków R. Bielański, Romans z wioślarstwem, w: J. Rybicki, Sport i indeks w życiorysach, Gdańsk 2008, s. 97.

Jędrzejewska-Galert Jadwiga (15 X 1911 Kraków - 28 II 1980 Katowice), tenisistka, zaw. AZS Kraków, WKS Legia Warszawa, KS Pogoń Katowice, KS Baildon Katowice, 65-krotna MP w grze pojed., grze podw. i grze miesz. (1921-66), 28-krotna MMP w grze pojed., grze podw. i grze miesz. (1931-69). Osiągała wybitne wyniki na wielkich turniejach światowych. W 1936 zajmowała trzecią lokatę na listach światowych. W 1938 PZLT, w uznaniu reprezentowanego przez Jędrzejowską poziomu, przyznał jej tytuł MP bez gry. W 1936-31 - pierwsza w - Plebiscycie Przeglądu Sportowego. Laureatka Państwowej Nagrody Sportowej 1937 i Nagrody im. J. Kusocińskiego 1971. Autorka wspomnień, *Urodziłam się na korcie* (1955); Zasł. mistrz. sportu. Wimbledon 1936: 2 m. (gra pojed.); MM USA 1936: 2 m. (gra pojed.); MM Francji 1939: 1 m. (gra podw.), 2 m. (gra pojed.); mistrzyni Londynu (gra pojed.); mistrzyni Węgier, Austrii, Irlandii Pn., Anglii, Walii (gra pojed.); mistrzyni Włoch (gra miesz. - z H. Hoppmatiem). Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, A-K, Warszawa 1984, s. 239. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 342. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Józwiakowska-Bieda-Zdunkiewicz, Jarosława (20 I 1937, Poznań), lekkoatletka specjalizująca się w skoku wzwyż, olimpijka (1960, 1964), ekonomistka. Zawodniczka AZS Poznań i AZS Gdańsk oraz AZS Kraków (1960-1966), wielokrotna reprezentantka kraju, srebrna medalistka olimpijska (Rzym 1960, ex aequo z Brytyjką D. Shirley), na IO w Tokio (1964) zajęła 10 miejsce. Brązowa medalistka ME (1966), ośmiokrotna mistrzyni Polski (1957, 1959-1962, 1964-1966), dwukrotne wicemistrzyni Polski (1958, 1963), piętnastokrotna rekordzistka Polski. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie*. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 337; APS 28-29 (5-6) 1964, s. 34.

Junien - Sarnecki Jerzy: członek-założyciel AZS Kraków w 1908 r. Czołowy działacz, czynny w pracach pierwszego zarządu AZS Kraków. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 342.

Jusiel, Andrzej (15 I 1941, Wilno), siatkarz, absolwent WSR Kraków (1967). Zawodnik AZS Kraków (1958-1967). Z zespołem AZS zdobył wicemistrzostwo Polski juniorów (1959), występował

w reprezentacji Polski juniorów, młodzieżowej oraz rozszerzonej kadrze pierwszej reprezentacji. Polski. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 337.

Kaczmarczyk Antoni (), narciarz, absolwent PK () W okresie studiów narciarz AZS Kraków. Medalista AMP. Wiceprezes ZŚ AZS Kraków 1949-50. W 1949 r. był głównym negocjatorem przejścia narciarzy likwidowanego wówczas Harcerskiego Klubu Narciarskiego w Zakopanem do AZS Kraków i utworzenia Oddziału AZS Kraków w Zakopanem, który dał początek AZS Zakopane. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Kaczmarczyk Tadeusz (3.07.1923, Zakopane), narciarz, absolwent AGH (1955) Po uzyskaniu dyplomu inż. górnika pracował jako asystent AGH. Zawodnik AZS Kraków (1945-54). Podczas AMŚ w Davos (1947) wspólnie z kolegami zdobył złoty medal w sztafecie 4 x 8 km, w AMŚ w Spindlerowym Młynie zdobył srebrny medal w sztafecie 4 x 8 km oraz trzy brązowe medale: w skokach, kombinacji norweskiej i czwórkombinacji. Dwukrotny wicemistrz Polski (1950) w biegu na 18 km i sztafecie 4 x 10 km, dwukrotny brązowy medalista MP w biegu sztafetowym 4 x 10 km (1947, 1953). Dwunastokrotny Akademicki Mistrz Polski (1946-54) w skokach, w kombinacji norweskiej, biegach i w biegu zjazdowym. Trener kadry narodowej biegaczy (1956-66) oraz zawodników w kombinacji norweskiej (1967-76). Jego podopiecznym był m.in. S. Hula – brązowy medalista MŚ w kombinacji norweskiej (1974). Trener kombinacji norweskiej w Austrii (1979-89), szkoleni przez Niego zawodnicy w Międzynarodowej Szkole Sportowej w Stams koło Innsbrucku zdobyli medale olimpijskie w Calgary. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 342.

Kaczmarska-Flądro, Alicja (9 IX 1960, Kraków) koszykarka, absolwentka AWF Kraków (1983). Zawodniczka AZS AWF (1972-1994). Karierę zawodniczą rozpoczęła od srebrnego medalu z reprezentacją Krakowa w Spartakiadzie Młodzieży w Łodzi. Powoływana była do kadry Polski juniorek. Całe sportowe życie związała z AZS. Kapitan zespołu, występowała w I i II lidze, srebrna i brązowa medalistka AMP. Trenerka grup młodzieżowych AZS. Nauczycielka Wychowania fizycznego w szkolnictwie podstawowym. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 337. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. http://czeslawmichalski.pl/?attachment_id=75

Kaliciński Wiktor, ur. w 1896 r. Doktor medycyny. Narciarz SNPTT i AZS Kraków. Działacz sportowy. Instruktor narciarstwa w Kompanii Wysokogórskiej utworzonej w 1919 r. z inicjatywy AZS Kraków. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu majora, następnie, wzięty do niewoli radzieckiej, przebywał w obozie jeńckim w Kozielsku. Zginął w Katyniu w 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 53. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Wiktor_Kaliciński#/media

Kaliciński, Eugeniusz. (23 X 1894, Kraków – 20 VI 1967, Katowice) – narciarz, trener i instruktor, mgr inż. górnictwa. Był żołnierzem 2. Pułku Strzelców Podhalańskich (1918), służył w Kompanii Wysokogórskiej w Zakopanem i w Tatrach (1919), m.in. jako instruktor narciarski. Walczył na froncie w 1920. W 1924 ukończył Akademię Górniczo-Hutniczą w Krakowie. Należał do AZS Kraków (1918–1928), udzielał się (działacz i sędzia narciarski) w Śląskim Klubie Narciarskim

(1926–1939, 1947), prowadził szkolenia narciarskie i wycieczki zbiorowe w Tatrach. W 1939 uczestniczył w wojnie obronnej Polski; potem przez Rumunię i Włochy dostał się do Anglii. W 1947 wrócił do Polski; przed i po II wojnie światowej pracował w górnictwie na Górnym Śląsku. Z. Radwańska-Paryska, W. H. Paryski: *Wielka encyklopedia tatrzańska*. Poronin 1995; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 138; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; <https://www.mhk.katowice.pl/index.php/edukacja/encyklopedia/leksykon-ludzi/387-c-ludzi>

Kaluźna Anna Janina z domu Wrona ur. 21 lipca 1954. W 1978 ukończyła Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Krakowie w zakresie bibliotekoznawstwa. W latach 1978 – 1985 pracowała jako nauczyciel i wicedyrektor Przedszkola nr 42 w Krakowie, od 1985 pracuje na stanowisku dyrektora Samorządowego Przedszkola nr 178. Karierę sportową rozpoczynała w sekcji pływackiej Klubu Sportowego „Jordan” Kraków w roku 1965, odnosila szereg sukcesów w różnych zawodach na szczeblu miejskim, okręgowym, ogólnopolskim zdobywając medale i dyplomy dla klubu, uzyskiwała też czołowe miejsca w mitingach międzynarodowych. W latach 1970 – 1976 była również zawodniczką Krakowskiego Klubu Stermierczego we florecie, W latach 1974 – 1978 w trakcie studiów była reprezentantką Klubu Uczelnianego AZS WSP Kraków, odnosząc szereg sukcesów w lidze międzyuczelnianej i mistrzostwach Polski Szkół Pedagogicznych. W 1977 roku na mistrzostwach Polski Szkół Pedagogicznych w Szczecinie zdobyła brązowe medale na dystansie 100 metrów stylem dowolnym i w sztafecie 4 x 50 m. Będąc zawodniczką KS „Jordan” występując w różnych zawodach na szczeblu miejskim, okręgowym, ogólnopolskim zdobywała medale i dyplomy dla klubu. Uzyskiwała też czołowe miejsca w zawodach międzynarodowych. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Kandziora, Paweł, (17 I 1913 - 13 VI 1942, Oświęcim), szermierz, akademicki mistrz Polski w szabli w 1939 roku. Absolwent Wyższego Studium Handlowego w Krakowie, zawodnik Pierwszego Śląskiego Klubu Stermierczego w Katowicach, a następnie AZS Kraków. Aresztowany, zmarł w KL Auschwitz. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 138; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 83.

Kapusta Zygmunt, ur. w 1911 r. Absolwent Wyższego Studium Handlowego w Krakowie. Narciarz i wioślarz AZS Kraków. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył pod Tomaszowem Lubelskim, gdzie został ranny. W czasie okupacji hitlerowskiej przebywał w Krakowie. Zginął w obozie koncentracyjnym w Oświęcimiu w 1942 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 83.

Karpel, Stanisław ur. 10 XI 1926, Zakopane - skoczek narciarski i zjazdowiec, akademicki wicemistrz świata w skokach. Zawodnik HKN i AZS Zakopane. Reprezentant Polski. Akademicki wicemistrz świata w skokach w 1949 r. w Spindlerowym Młynie. W 1947 r. był siódmym zawodnikiem w Polsce w skokach narciarskich. W 1948 roku rozpoczął studia na Wydziale Architektury PK. Ukończył je z tytułem magistra inżyniera architektury w 1953 r. Po studiach pracował w Warszawie w Pracowni Konserwacji Zabytków do marca 1958 r. Zaprojektował większość tras stacji narciarskich na Podhalu. W 1962 r. zaprojektował Wielką Krokiew w Zakopanem, za którą otrzymał nagrodę za najlepszy projekt architektoniczny - nagrodę Grand Prix. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści,

zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 56; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Karwan, Adam (20 I 1927, Baranowice Śląskie - 5 IX 2001, Kraków), wioślarz, sędzia wioślarski, działacz sportowy. W czasie okupacji niemieckiej wysiedlony ze Śląska, od stycznia 1942 r. zamieszkał w Krakowie, brał czynny udział w konspiracji w AK, awansowany do stopnia kaprała. Za swoje zasługi odznaczony Krzyżem Partyzanckim, Medalem Zwycięstwa i Wolności, Krzyżem Armii Krajowej. Absolwent WSE Kraków. Zawodnik AZS Kraków od 1950 r., wiosłował na dwójce ze sternikiem. Wraz z bratem Tadeuszem został wicemistrzem Polski w dwójce podwójnej (1953), medalista AMP. W 1956 został sędzią wioślarskim 1 klasy, a od 1971 r. sędzią klasy związkowej. Sto dziewięć razy sprawował funkcję sędziego na regatach wioślarskich. Prezes krakowskiego OZTW przez 3 kadencję (1970-1978), a od momentu zmian organizacyjnych w sporcie został przewodniczącym Sekcji Wioślarskiej WPS w Krakowie. „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej” (1976), uhonorowany również godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982). Pracował na stanowisku przewodniczącego Dzielnicowej Komisji Planowania Urzędu Dzielnicowego Kraków Podgórze. Żona Zofia Knychalska-Karwan, absolwentka medycyny UJ (1949) i Studium WF UJ (1950) była również wioślarką i działaczką krakowskiego AZS (1950-1975), jako lekarz opiekowała się zawodnikami sekcji wioślarskiej AZS, współorganizowała sesję naukową z okazji jubileuszu 60-lecia AZS (1968), członek Rady Koła Seniorów AZS Kraków, profesor dr hab. nauk medycznych UJ. Poza pracą naukową zajmowała się opieką zdrowotną sportowców, pracując w Wojewódzkiej Poradni Sportowo-Lekarskiej w Krakowie (1950-1975). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.338.

Karwan, Tadeusz (19 VIII 1925, Baranowice Śląskie), wioślarz, absolwent AGH (1952). Zawodnik AZS Kraków (1948-1954). Wicemistrz Polski w dwójce podwójnej z Adamem Karwanem (1953), wielokrotny medalista AMP, działacz wioślarski, sędzia wioślarski (od 1959), sędzia międzynarodowy (1976-1997), 100 razy sprawował funkcję sędziego na regatach wioślarskich min. w MŚ juniorów w Vichy (1990). Żona Maria, z domu Wajdzińska, była szlakową w czwórce ze sternikiem AZS Kraków (1950-1954). Profesor zwyczajny AGH, specjalista w zakresie metalurgii metali nieżelaznych (od 1977 r. ekspert ONZ ds. metalurgii metali nieżelaznych), dyrektor Instytutu Metali Nieżelaznych AGH (1974-1991). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 338.

Kielpińska (Topór-Huciańska) Zofia, Ur. 1960 r. (Zakopane); Kluby: - SNPTT Zakopane 1975-1980 - AZS Zakopane 1981-1990 - NGKS Dynamit Chorzów 1990-1992 - WKS Legia i Tytan Zakopane 1992-1994. Osiągnięcia olimpijskie: 1992 - Albertville - 7,5 km - 51. miejsce na 69 startujących z czasem 28:39.7, w tym 4 rundy karne (zwyciężyła A. Riezцова, WNP - 24:29.2, w tym 3 rundy karne); 15 km - 62. miejsce na 68 startujących z czasem 1:03:15.1, w tym 11 minut karnych (zwyciężyła A. Misersky, Niemcy - 51:47.2, w tym 1 minuta karna); 3 x 7,5 km - 14. miejsce na 16 startujących z czasem 1:24:07.5, w tym 4 rundy karne (zwyciężyła Francja - 1:15:55.6, 0 rund karnych). Partnerkami Zofii w sztafecie były: H. Pitoń, i A. Suszka. 1994 - Lillehammer - 7,5 km - 68. miejsce na 69 startujących z czasem 31:11.1, w tym 7 rund karnych (zwyciężyła M. Bedard, Kanada - 26:08.8, w tym 2 rundy karne). Absolwentka Studium Trenerskiego przy krakowskiej AWF (1983) i podyplomowych studiów na Wydziale Dziennikarstwa i Edytorstwa UW, dziennikarka,

trenerka. Działaczka, wiceprezes Tatrzańskiego Związku Narciarskiego, sędzia sportowy. Naczelnik Wydziału Turystyki i Sportu UM Zakopane. Odznaczona m.in. Złotym Krzyżem Zasługi (2000) i brązowym medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe. Mężatka (Ryszard Władysław Kiełpiński, instruktor odnowy biologicznej, był fizykoterapeutą kadry narodowej kolarzy), ma dwóch synów: Mateusza (1989) i Macieja (1996). Mieszka w Zakopanem. <https://biathlon.com.pl/biathlon/olimpijczycy> <http://absolwenci.zsht.pl/index.php/news/24-spotkanie-z-absolwentka-zofia-kielpinska>; Henryk Marzec, Ze Śląska na olimpijskie areny. Leksykon olimpijczyków śląskich, Katowice 2011, s. 253; L. Rafalski, S. Leśniowski, P. Chudy, Olimpijczycy spod Tatr, Nowy Targ 2013, s. 158-164. Fot. <http://absolwenci.zsht.pl/index.php/news/24-spotkanie-z-absolwentka-zofia-kielpinska>

Kiełpiński, Jan, (18 I 1900, Kraków - 6 X 1985, Kraków), taternik, w latach 1930-1931 skarbnik sekcji taternickiej AZS. Ukończył studia rolnicze w 1924 r., doktorem został w 1936 r., w latach 1954-1970 był profesorem UJ i AR. Taternictwo uprawiał w latach 1923-1939, uczestniczył w wielu pierwszych przejściach w Tatrach. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 138. Fot. https://audiovisnac.gov.pl/obraz/2313_01/h:710/

Kierczak Andrzej – ur. (8.03.1974 w Kraków), piłkarz ręczny. Studia licencjackie na kierunku politologia i nauki społeczne odbył w latach 1995 – 1998, znakomity piłkarz ręczny KS Hutnik – Kraków, reprezentant Polski w 40 spotkaniach zdobywając 104 bramki. Będąc członkiem Klubu Uczelnianego AZS Akademii Pedagogicznej w Krakowie reprezentował Uczelnię w rozgrywkach ligi międzyuczelnianej środowiska krakowskiego (mistrzostwo w 1996 roku), waleśnie przyczynił się do zdobycia brązowego medalu na mistrzostwach Polski Uczelni Pedagogicznych w 1997 roku (został uznany najlepszym zawodnikiem oraz zdobył tytuł króla strzelców). Znakomicie zapowiadającą się karierę przerwała kontuzja kolana (13.12.1997), i mimo dwóch operacji nie dane mu było wrócić do czynnego uprawiania sportu. Nie zerwał jednak całkiem z ukochaną dyscypliną, ukończył kurs sędziowski – obecnie jest sędzią Polskiego Związku Piłki Ręcznej, prowadzi zawody ekstraklasy. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://dziennikpolski24.pl/zamienil-pilke-na-gwizdek/ar/3219446>

Kirszak Janusz (6.01.1936, Drohobycz – 29 VI 1985, Lubeka), żeglarz w stopniu kapitana żegluga bałtyckiej, architekt. Studiował na Wydziale Architektury PK w latach 1954-60. Uczeń prof. Wiktora Zina. W czasie studiów był członkiem sekcji żeglarskiej AZS Kraków. Był też jej działaczem – kierował pionem wyszkolenia żeglarskiego. W 1960 r. otrzymał pracę jako architekt miasta Kołobrzeg. Wybudował słynny „Hangar dla Żeglarzy”, a w nim jacht swojego życia „Victoria”. Zapowiadał się jako wspaniały żeglarz i architekt. Niestety, w niewyjaśnionych do końca okoliczności zginął w rejsie do Lubeki. Środowisko żeglarzy kołobrzeskich uznaje JK za „wielkiego człowieka” nie tylko jako żeglarza, ale jako wspaniałego architekta projektującego przystań żeglarską w basenie jachtowym na wyspie Solnej. Był głównym architektem miasta Kołobrzeg, pełnił także funkcję konserwatora zabytków, Swoją wiedzą rozsławił krakowską uczelnię swymi dokonaniem zawodowymi jak i żeglarskimi, projektując i budując jachty, ale także obiekty sakralne. Był miłośnikiem starówki kołobrzeskiej, odbudowywał kontr katedrę, w szczególności wysokie jej sklepienia. Środowisko żeglarzy kołobrzeskich oraz władze miasta uhonorowały pamięć Jego na Cmentarzu Komunalnym przyznaniem miejsca w Alei Zasłużonych oraz wygrawerowaniem Jego nazwiska i stopnia żeglarskiego na pamiątkowym polderze basenu jachtowego w Kołobrzegu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Klim, Czesław (10 I 1952, Suchedniów), lekkoatleta, skok o tyczce, absolwent AWF Kraków (1975), zawodnik AZS Kraków (1970-1975), nauczyciel wychowania fizycznego AM i CM UI, prezes Klubu Narciarskiego AZS Kraków (1976-1985), trener uczelnianych sekcji AZS (futsal, narciarstwo, piłka nożna, tenis), z którymi zdobył wiele medali w MP uczelni medycznych i w LM. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.339.

Klimczak Piotr, (18.01.1980, Nowy Sącz) lekkoatleta, olimpijczyk, absolwent AWF Kraków (200). Zawodnik AZS AWF (2003-07). W IO w Atenach (2004) zajął 10 miejsce w sztafecie 4 x 400 m, w Pekinie (2008) siódme miejsce w sztafecie 4 x 400 m, srebrny medalista MŚ w Moskwie (2006) w sztafecie 4 x 400 m, brązowy medalista w HME w Birmingham (2006), złoty medalista Uniwersjady w Izmirze (2005) w sztafecie 4 x 400 m. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113. Fot. https://bieganie.pl/statystyka/index.php?p=showrunner&runner_id=6377

Klimek Adam, profesor w Zakładzie Fizjologii i Biochemii AWF Kraków. Urodzony 19 listopada 1931 roku. Magister wychowania fizycznego /1954/, doktor nauk wychowaniu fizycznym /1963/, docent /1969/, doktor habilitowany nauk o wychowaniu fizycznym w zakresie fizjologii wysiłku fizycznego i sportu /1978/, profesor nadzwyczajny /1984/. Dyrektor Instytutu Biomedycznych Problemów Wychowania Fizycznego /1970-1972/, Dyrektor Instytutu Nauk Biomedycznych /1978-1981/, rektor /1981-1987/, kierownik Zakładu Fizjologii Człowieka i Biochemii /od 1969/ w Katedrze Fizjologii i Medycyny Sportu. Członek Polskiego Towarzystwa Fizjologicznego, zastępca przewodniczącego Komisji Fizjologii Pracy i Aktywności Fizycznej /w ramach Komitetu Nauk Fizjologicznych PAN/, członek-założyciel Polskiego Towarzystwa Ergonomicznego, członek Zarządu Oddziału Krakowskiego Komisji Ergonomicznej PAN, członek Polskiego Towarzystwa Naukowego Kultury Fizycznej, Komisji Wychowania Fizycznego przy Komitecie Nauk o Kulturze Fizycznej PAN, Komisji Norm Rozwojowych /w ramach Komitetu Rozwoju Człowieka PAN/. Odznaczony Krzyżem kawalerskim Orderu Odradzenia Polski, Złotym krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką za Pracę Społeczną dla m. Krakowa, Złotą i Srebrną Odznaką Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej, Złotą Odznaką ZNP, Medalem 40-lecia PRL, Złotą Odznaką AZS, Brązowym Medalem Za Zasługi dla Obronności Kraju, Medalem Towarzystwa Walki z Kalectwem, Złotą Odznaką Zasłużonego Działacza LOK. Medalem 75-lecia AZS Kraków, Medalem Pamiątkowym z okazji 100-lecia Gimnastyki Krakowskiej. Anna Pawlak, Kto jest kim ' 88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 85.

Kłaput, Aleksander (29 III 1901, Kraków - [?] Kraków), wioślarz, trener i sędzia wioślarski. Uczestnik I wojny światowej, żołnierz Legionów Polskich. W 1920 r. brał udział w wojnie polsko-bolszewickiej. Od 1924 r. w AZS Kraków. W okresie okupacji niemieckiej przebywał w Krakowie, gdzie pracował jako sekretarz rodziny Kossaków. Od 1946 r. sędzia wioślarski, przewodniczący Kolegium Sędziów i wiceprzewodniczący OZTW (1958-1983). W 1976 r. otrzymał tytuł „Członka Honorowego .PZT”, wyróżniony „Medalem 100-lecia Polskiego Wioślarstwa” (1978) oraz godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982). Żona Maria z domu Jabłońska także uprawiała wioślarstwo, zdobyła w osadzie czwórka ze sternikiem (Maria Jabłońska, Maria Wajdzińska-Karwan, Lidia Zoll-Adamikowa, Anna Zambrzycka-Kunachowiczowa i sterniczka Maria Śliwińska) akademickie

wicemistrzostwo Polski (1952). Wyróżniona „Medalem 100-lecia Polskiego Wioślarstwa”, godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa”. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 339.

Kmiecik-Serafin, Stanisława (6 V 1944, Świerchowa k. Jasła), siatkarka, absolwentka towaroznawstwa WSE (1967), zawodniczka AZS Kraków (1962-1971), medalistka AMP, grała w zespole, który awansował do 1 ligi. Po zakończeniu kariery sportowej pracowała w Centralnym Laboratorium Przemysłu Skórzanego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 339.

Knapczyk, Bogusława, kajakarstwo górskie AZS AWF Kraków: reprezentantka Polski, uczestniczka Igrzysk Olimpijskich w Atlancie w kajakarstwie (1996). Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188.

Kobylański, Janusz. Zawodnik i trener AZS Zakopane, „dla azetesiaków i ludzi związanych z narciarstwem zakopiańskim Janusz Kobylański został na zawsze „Panem Januszkiem”. Zawodnik AZS Lwów i Zakopane, trener AZS Zakopane przez prawie 50 lat, wychował kilka pokoleń biegaczy i biegaczek. Wychował, bo nauczył ich nie tylko biegania na nartach, ale - co ważniejsze—radzenia sobie w trudnych sytuacjach życiowych, rzetelności w stosunkach międzyludzkich, pracowitości i prawości.

Wpajał im zasadę: — Nie przegraj za metą! Zachęcał zawsze do podjęcia nauki, ho starty na nartach nie trwają wiecznie, a zawód każdemu się przyda. To była strona wychowawcza sportu, który zaszczerpił Pan Januszek swoim podopiecznym. Kiedy ruszali na narciarskie zawody, mówiono: „Patrzenie, idzie wojsko Kobylańskiego!”. Można go nazwać „kolekcjonerem Uniwersjad”, gdyż od Chamonix (1960) do Zakopanego (1993) brał udział we wszystkich. /.../ Janusz Kobylański urodził się 13 marca 1912 roku w Janowicach, w rodzinnym majątku, 19 km od Tarnowa. Jego rodzicami byli: Antonina z domu Miączyńska i Aleksander Kobylański, prawnik. Pan Janusz uczęszczał do gimnazjum Sobieskiego w Krakowie, a maturę zrobił w Belgii w Instytucie St. Boniface, potem rozpoczął studia w Akademii Rolniczej w Dublanach koło Lwowa i tu uległ pasji „białego szaleństwa” — narciarstwa, które stało się podstawą i treścią jego życia. /.../ Zaczął starty w barwach Karpackiego Towarzystwa Narciarskiego — najstarszego wtedy istniejącego klubu narciarskiego w Polsce (który powstał w styczniu 1907 roku). /.../ W latach 1937-1939 Janusz Kobylański był zawodnikiem Sekcji Narciarskiej lwowskiego AZS. Zdobył trzy tytuły międzynarodowego mistrza Lwowa w biegach narciarskich. Startował także w Mistrzostwach Polski w 1937 roku, w których wśród 150 zawodników zajął 15. miejsce. Tak wspominał początki swojego narciarstwa w wywiadzie, którego udzielił Krzysztofowi Blauthowi: — *Kiedyś wskoczyliśmy do Zakopanego z Jurkiem Żabą w zimie. Wypożyczyłem gdzieś biegówki i spróbowałem sił na Lipkach. Poszło mi zupełnie nieźle. Spodobały mi się te lekkie deseczki, wyposażone w takie śmieszne wiązania przypominające łapki na myszy. Uczyłem się biegać sam. Naśladowałem po prostu innych. Kiedyś przyczepiłem się do biegnącego poboczem ulicy Kościuszki jakiegoś zawodnika — doświadczonego już chyba, sądząc ze sprzętu. Choć denerwował go, jak zauważyłem, żółtodziób przez kilkaset metrów depczący mistrzowi po piętach, jakoś nie mógł się ode mnie oderwać. A więc coś już umiem. Dwa miesiące później ku powszechnemu zdziwieniu wygrałem dystans 12 km, zorganizowanych na Lipkach, liczących się zawodów akademickich. Była mała sensacja.* /.../ Prócz narciarstwa uprawiał inne sporty: pływanie, piłkę wodną i nożną. Potem przyszła wojna /.../ Mimo okupacji pan Janusz dalej trenował i zapisał się do klubu „Spartak”. Razem z Kazimierzem Górskim i Spiridonem Albańskim

wzięli w opiekę magazyn sportowy i wypożyczalnię sprzętu sportowego. /.../ Startował nawet w narciarskich mistrzostwach ZSRR i w biegu na dystansie 18 km zajął 15. miejsce. Po zakończeniu wojny trafił do Zakopanego /.../ Wstąpił do Harcerskiego Klubu Narciarskiego (HKN), zachęcony przez niezapomnianego prof. Ludwika Fischera /.../ po Stefana Dziedzica pojechał aż do Kuźnic /.../ Potem do składu sztafety włączył Tadeusza Dawidka i Kazimierza Gołębia. Start do biegu odbył się na Gubałówce, w stronę Butorowego Wierchu. Na pierwszej zmianie biegł Stefan Dziedzic... /.../ *Wojsko Kobyłańskiego!* zdobywało medale na mistrzostwach Polski i uniwersjadach. Janusz Kobyłański był na kolejno: 1960 - w Chamonix, 1962 - Villars, 1964 - Spindlerovy Młyn, 1966 - Sestriere, 1968 - Innsbruck, 1970 - Rovaniemi, 1972 - Lake Placid, 1975 - Livigno, 1981 - Jaca, 1983 - Sofia, 1985 - Belluno, 1987 - Szczyrbskie Pleso, 1989 - Sofia, 1991 - Sapporo. Zawsze jego wychowankowie przywozili medale. Dlatego po latach stwierdził: - *Mam poczucie, że nie zmarnowałem życia. Jako szkoleniowiec przez trzydzieści kilka lat wyszkoliłem ponad tysiąc dziewcząt i chłopców, wychowałem sześciu olimpijczyków: Weronikę Budny, Józefa Guta Misiagę, Bronisława Guta, Kazimierza Zelka, Czesławę Stopkę i Władysława Marka.* /.../ Pracował także przez 5 lat w Szkole Mistrzostwa Sportowego w Zakopanem, i tam też wychował m.in. czterokrotną medalistkę Mistrzostw Polski z 1986 roku Katarzynę Bryniarską-Popieluch, Jana i Andrzeja Buroniów, Stanisława Toczka. Szukał talentów, a nieraz chłopcy z góralskich wiosek przychodzili do niego sami. — *Zapiście nos do sportu* - prosili. Zapisywał, dawał szansę, najbardziej utalentowani zostawali na stałe. Zapoczątkował masowe szkolenia biegowe młodzieży, chłopcy dostawali trampki, ćwiczili całe lato, potem były obozy A Z S i starty zimą. W poszukiwaniu młodych talentów Janusz Kobyłański schodził całą Olczę, Stasikówkę i Cyrhlę. /.../ Kiedyś przyszło do niego kilku chłopców z Olczy, mizernie ubranych, w gumiakach. Jeden miał na imię Bronek, drugi Józek, trzeci Stefan, a najmniejszy czwarty także Józek. Przyszli i powiedziec, że bardzo chcą biegać na nartach. — *Przyłączyłem ich do grupy juniorów* — wspominał pan Janusz. Juniorzy przyglądali się nowo przybyłym z niedowierzaniem i zgodnie twierdzili, że chłopcy przyszli tylko po buty. Tymczasem oni stawiali się na każdy trening, ciężko pracowali za zaufanie, jakim obdarzył ich trener. Z czasem stanowili ścisłą czołówkę w kraju — a jeden z nich Józef Gut Misiaga został mistrzem Polski w 1966 roku. Janusz Kobyłański był działaczem sportowym, prezesem i członkiem zarządu klubu AZS Zakopane, sędzią międzynarodowym PZN, wspólnie z Józefem Zubkiem trenerem kadry narodowej biegaczy na Zimowe Igrzyska w Squaw Valley (1960), a przed Mistrzostwami Świata w Zakopanem (1962) i Oslo (1966) przewodniczył wielokrotnie komisji egzaminacyjnej na kursach instruktorskich i trenerskich, był wykładowcą specjalizacji narciarstwa biegowego krakowskiej Akademii Wychowania Fizycznego. To tylko część jego zasług dla polskiego sportu. Janusz Kobyłański został kiedyś nazwany przez Wojciecha Jarzębowskiego *typem narciarza romantycznego*. To prawda, pana Janusza raziła bardzo mocno coraz większa komercjalizacja sportu narciarskiego /.../ Współorganizował słynne zawody dla dzieci imienia Kornela Makuszyńskiego w Zakopanem. /.../ otrzymał wiele odznaczeń, z których najbardziej cenił sobie Zasłużonego Mistrza Sportu był odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, sędzią PZN, honorowym członkiem FISU, delegatem technicznym PZN i FISU oraz sędzią międzynarodowym. W 1991 roku XIV Zjazd AZS nadał mu godność Członka Honorowego AZS, a dwa lata wcześniej został uhonorowany Nagrodą im. Eugeniusza Piaseckiego (1989) za wybitną pracę trenerską. /.../ Janusz Kobyłański zmarł 23 czerwca 1998 roku. Wojciech Szatkowski, Janusz Kobyłański. Kolekcjoner uniwersjad, w: Władysław Gąsienicy Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 153-159. Hanusz H., *AZS w Polsce Ludowej*, Poznań 2014, s. 110; [APS 7, 1961, s. 17-18]

Kolka, Władysław (27 I 1929, Jaworzno) siatkarz, absolwent AM Kraków (1953). Zawodnik AZS Kraków (1949-1956). Występował w zespole, który wówczas stanowił Ścisłą czołówkę krajową. Akademicki mistrz Polski (1952), wicemistrz AMP w Szczecinie (1956), dwukrotny brązowy medalista AMP we Wrocławiu (1951) i w Krakowie (1953). Po ukończeniu studiów medycznych pracował na AM Kraków, następnie jako lekarz internista i kardiolog w Szpitalu im. G. Narutowicza. żona Wanda z domu Derendał. (24. XI 1933, Kraków), siatkarka i lekkoatletka (sprint, skok w dal, skok wzwyż), absolwentka PK (1956). Zawodniczka AZS Kraków (1952-1957). Członek kadry narodowej AZS (1953), mistrzyni Krakowa w dwójkach siatkarskich z J. Szarlińskim (1954). Pracowała w biurach projektowych. Krakowa. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 339.

Kołodziej, Roman (28 I 1946, Brzózka Królewska), lekkoatleta, absolwent AWF (1977). Nauczyciel wychowania fizycznego PK (od 1977), zastępca kierownika Studium WFis PK, trener sekcji lekkoatletycznej AZS PK (od 1977), z którą odniósł wiele sukcesów w MP uczelni technicznych, wychował wielu znanych zawodników, reprezentantów Polski: Annę Haziór, biegaczkę na 800 m, Katarzynę Batorską i Katarzynę Broniatowską oraz dziesięcioboistę Jerzego Hołowienko. Prezes KOZLA (1996-2006). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 340; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Komornicki, Stanisław (7 II 1949, Kraków), wioślarz, absolwent chemii UJ (1972). Zawodnik AZS Kraków (od 1965), brązowy medalista MP juniorów (1967) w dwójce bez sternika, wicemistrz. AMP w czwórce bez sternika (1969), sędzia wioślarski (od 1974), sędzia międzynarodowy (od 1987), członek Komisji Arbitrów PISA (od 2001), członek Komisji Sędziowskiej podczas IO w Atenach (2004) i Pekinie (2008), wyróżniony Medalem 75-lecia PZTW, Medalem 80-lecia PZTW (1999). Prof. dr hab. AGH, rektor PWSZ w Tarnowie (od 2007). Żona Halina z domu Lipiarz była wicemistrzynią Polski seniorów w czwórce bez sternika (1971), brązowa medalistką MP (1973) w ósemce. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 340. Fot. [https://pl.wikipedia.org/wiki/Stanisław_Komornicki_\(chemik\)#](https://pl.wikipedia.org/wiki/Stanisław_Komornicki_(chemik)#)

Komornicki, Stefan Saturnin, (29 XI 1877, Zawadka k. Kałusza - 17 IV 1942, Kraków), współzałożyciel AZS, narciarz, taternik, działacz turystyczny. Ukończył historię sztuki i archeologię na UJ (1905-1907) i w Berlinie (1907-1908). W 1910 r. uzyskał doktorat z filozofii; od 1932 r. był docentem na UJ, pracował w Muzeum Czartoryskich w Krakowie (1920-1942 kustosz). Wykładał historię sztuki na ASP (1920-1924) i UJ (1932-1939). Był prezesem ST PTT w latach 1928-1930. Dokonał kilku pierwszych wejść w Tatrach, m.in. północno-zachodnią ścianą Krywania w 1910 r. W czasie okupacji hitlerowskiej więziony w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen. Po zwolnieniu z obozu powrócił poważnie chory do Krakowa, gdzie został powtórnie uwięziony. Zastrzelony po wyjściu z więzienia we własnym mieszkaniu. Był odznaczony Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (1938) i Krzyżem Komandorskim belgijskiego Orderu Leopolda II. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 138; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 57. Fot. http://krakowianie1939-56.mhk.pl/pl/archiwum,1,ko_mornicki,1614.chtm

Konarkowska-Sokolov, Henryka (14 XII 1938, Inowrocław), szachistka, mistrzyni międzynarodowa (1962), arcymistrzyni (1986). Absolwentka Wydziału Prawa UJ (1963). Zawodniczka AZS

Kraków (1958-1964). Dwukrotna mistrzyni Polski (1959, 1964), dwukrotna wicemistrzyni Polski (1961, 1962), dwukrotna brązowa medalistka MP (1956, 1959), uczestniczyła w olimpiadzie szachowej w Splicie (1963), pięciokrotna reprezentantka Polski w spotkaniach międzynarodowych. W 1965 r. wyszła za mąż i wyemigrowała do Jugosławii. Występowała dwukrotnie w barwach Jugosławii w olimpiadach szachowych i dwukrotnie zdobyła mistrzostwo Jugosławii. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.340.

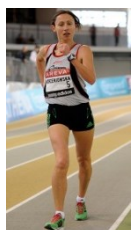
Kordas Bolesław (4.11.1933, Kraków – 5.10.1981, Kraków), koszykarz, rektor PK. Studia na Wydziale Budownictwa Wodnego PK rozpoczął w 1951 r. Po uzyskaniu dyplomu w czerwcu 1956 r. podjął pracę 1.08.1956 r. na Wydziale Budownictwa Wodnego. Posiadał 24 letni staż pracy w PK, przechodząc wszystkie szczeble stanowisk nauczyciela akademickiego od asystenta do profesora zwyczajnego. Doktorował się 3.07.1961 r. habilitował się 21.06.1966 r. Profesorem nadzwyczajnym został 1.07.1974 r., tytuł profesora zwyczajnego otrzymał 1.03.1981 r. Był kierownikiem Katedry Hydrotechniki i Hydromechaniki, Należał do grona wybitnych przedstawicieli nauki w dziedzinie budownictwa wodnego, posiadał bogaty dorobek naukowy zawarty w licznych rozprawach naukowych, w latach 1970-72 pracował jako ekspert ONZ. Rektorem został 1.09.1975 r. i pełnił do tragicznej śmierci. Był wielkim sympatykiem sportu, sam uprawiał czynnie koszykówkę, popierał wszelkie inicjatywy działaczy sportu akademickiego, za jego kadencji rektorskiej zbudowano obiekty sportowe przy akademikach zorganizowano Bieg Kościuszkowski, który stał się sztandarową imprezą sportową, a Klub AZS jako jedyna uczelniana organizacja sportowa w Polsce otrzymała sztandar od władz uczelni za dokonania w zakresie upowszechniania sportu wśród społeczności akademickiej PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Korepta Krzysztof (Sulejówkę), strzelec, działacz AZS PK. Zawodnik sekcji strzeleckiej AZS PK, następnie jej kierownik i instruktor. Medalista akademickich mistrzostw Polski i w 1990 r. Organizował zawody strzeleckie na PK, w latach 1986-94 ligę strzelecką w Krakowie, międzynarodowe zawody strzeleckie Kragujevac (Jugosławia), Ilmenau (NRD), mistrzostwa Polski Szkół Wyższych w strzelectwie sportowym w 1987 i 1990 r. Był inicjatorem i organizatorem giełd narciarskich na Wydziale Chemii, kursy przygotowawcze do egzaminów wstępnych na PK w latach 1988-93, wydanie śpiewnika żeglarskiego. W 1993 r. był pomysłodawcą i współorganizatorem powstania Klubu Studenckiego PK „Kwadrat”. Uczestniczył w jego prowadzeniu do 2002 r. Był współorganizatorem wielu imprez m. in. Balu Beana dla I roku, wybory najmilszej PK, kabarety, bale wydziałowe, Miłokajki dla dzieci pracowników PK, turniejów bilarda i wielu innych na Wydziale Inżynierii Budowlanej. Na podstawie egzaminu dyplomowego 23.11.1983 r. uzyskał tytuł magistra inżyniera budownictwa. Od 1984 r. pozostaje na PK jako asystent (od 1994 r.) jako wykładowca w Zakładzie Budownictwa Ogólnego i Fizyki Budowlanej na Wydziale Inżynierii Budowlanej. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Korohoda, Włodzimierz (1 I 1937, Kraków), zawodnik sekcji pływackiej, absolwent Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi UJ (1959). Karierę sportową rozpoczął w 1948 r. w „Cracovii”, mistrz. Polski juniorów w pływaniu żabką (1951-1952), reprezentant Krakowa (1951-1955). W czasie studiów zawodnik AZS UJ (1955-1959), pływacki mistrz Polski uniwersytetów w żabce (1955 Wrocław), prezes AZS UJ (1956-1958). Prof. dr hab. UJ (1979), członek korespondent PAU (1991), członek czynny PAU (1994). Członek Honorowy Polskiego Towarzystwa Biologii Komórki, Hono-

rowy Przewodniczący Komisji Cytobiologii przy II Wydziale PAN, wyróżniony Laurent Jagiellońskim (2002). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 340.

Korpak, Ryszard (7 II 1933, Drohobycz - 31 VIII 1992, Nowy Sącz), koszykarz, absolwent WSWF Kraków (1959). Karierę sportową zaczął w zespole AZS, w którym szybko stał się pierwszoplanowym zawodnikiem, często rozstrzygającym swoimi rzutami losy meczów na korzyść swojej drużyny. Krótco występował w „Cracovii”, gdy grała ona w I lidze, a następnie wrócił do AZS, w którym zakończył zawodniczą karierę. Z drużyną akademicką wywalczył zwycięstwo w AMP (1964). Przez długie lata zajmował się szkoleniem zespołów akademickich, łącząc tę działalność z pracą nauczyciela wychowania fizycznego UJ. Zastępca kierownika Studium WFiS ds. dydaktycznych (1981-1992). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 341.

Korzeniowska Sylwia. Ur. 25.04.1980 r., Jarosław. Kluby: 1993-1994 MKS Tarnobrzeg, 1995-1999, UKS SP 12 Kalisz, 2000-2001 AZS AWF Kraków, 2001-2005 AZS AWF Katowice, 2006 US Tourcoing (Francja). Trenerzy: Krzysztof Kisiel, Robert Korzeniowski. IO Ateny 2004. Chód 20 km, msc. 21. Była zawodniczka AZS AWF Katowice. IO Pekin 2008. Chód 20 km, msc. 21. MŚ. Osaka 2007. Chód 20 km, msc. 23. ME. Göteborg 2006. Chód 20 km, msc. 7. ME młodzieżowe. Amsterdam 2001: chód 20 km, msc. 5. Uniwersjady. Pekin 2001; chód 10 km, msc. 11. Daegu 2003: chód 20 km, dyskwalifikacja. PŚ.Naumburg 2004: chód 20 km, msc. 7. MP. Mistrzyni: chód 20 km (2000, 2002 - 2004). Wicemistrzyni: chód (2001). Halowa mistrzyni: chód 3000 m (2000 - 2003, 2005). Zmieniła obywatelstwo polskie na francuskie i będzie mogła reprezentować Francję w najważniejszych imprezach światowych. H. Marzec, Ze Śląska na olimpijskie areny. Leksykon olimpijczyków śląskich, Katowice 2011, s. 110-1. Fot. <https://www.athle.fr/asp.net/main.news/news.aspx?newsid=9177>

Korzeniowski Jerzy (12.07. 1935, Zakopane), narciarz alpejczyk, inżynier wynalazca. Zawodnik AZS Zakopane, AZS PK. W latach 1953 – 1966 był członkiem kadry narodowej w narciarstwie alpejskim. Wielokrotny medalista mistrzostw Polski juniorów i akademickich mistrzostw Polski, reprezentant Polski w wielu zawodach międzynarodowych, uczestnik Uniwersjady w 1962 r. (Villars – Szwajcaria). W mistrzostwach Polski w 1956 r. zajął 7 miejsce w slalomie; 1959 r. – 6 miejsce w slalomie gigancie; 1960 r. – 5 w kombinacji; 1965 r. – 8 w slalomie gigancie; 1966 r.- 5. w biegu zjazdowym, 8. w slalomie t w kombinacji. 66 r. – 5 w biegu zjazdowym, 8 – w slalomie i w kombinacji. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1953 – 1957 i uzyskał tytuł inżyniera mechanika. W 1966 r. wyjechał na praktykę zawodową do Francji, a następnie w 1969 r. przeniósł się do Kalifornii gdzie mieszka do dnia dzisiejszego. Swoją karierę zawodową poświęcił studiom i pracy rodzącej się nowej specjalności o olbrzymiej perspektywie w przyszłości „composite” czyli nowej technologii zajmującej się materiałoznawstwem, poszukiwaniem i zastosowaniem kompozytów w projektowaniu obiektów i produktów lądowych, morskich, powietrznych oraz automatyką ich produkcji. „Człowiek nr 1 technologii kompozytowych” wg NASA, otrzymał dwukrotnie nagrody prezydentów USA za najlepszy zrealizowany projekt inżynierski roku. Konstruktor, właściciel firmy badawczo-wdrożeniowej technologii kompozytowych. Posiadacz kilkudziesięciu patentów USA w inżynierii kompozytowej. Laureat Złotej Księgi Wychowanków PK w 2008 r. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków

2015, s. 57. Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Korzeniowski Kazimierz (12.03.1948, Zakopane), narciarz alpejski, medalista mistrzostw Polski. Zawodnik AZS Zakopane (1959-78) i AZS PK (1966-71). Był kilkakrotnym mistrzem i wicemistrzem Polski juniorów, wystąpił w Uniwersjadzie w 1968 (Innsbrucku) i w 1970 (Rovaniemi). Dwukrotny brązowy medalista mistrzostw Polski w 1972 r. w slalomie gigancie II (zamiast zjazdu) oraz kombinacji alpejskiej. Pozostałe rezultaty jakie uzyskiwał w MP - w 1971 r. - 8 miejsce w slalomie gigancie, 1972 r. - 7 w slalomie i w slalomie gigancie, 1973 - 8 w kombinacji, 1974 - 88 w slalomie i slalomie gigancie; 1975 - 8 w slalomie i 5 w kombinacji, wielokrotny akademicki mistrz Polski. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1966 – 1971 uzyskując 22.03.1972 tytuł inż. mechanika - specjalność pojazdy szynowe. Przez 36 lat był szefem obsługi kolejek linowych – Kasprowy Wierch. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s. 41-42; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Korzeniowski Zbigniew (6.04.1933, Żywiec), skoczek narciarski, zawodnik AZS Zakopane, czołowy zawodnik, uczestnik w wielu międzynarodowych zawodach narciarskich AMP, Uniwersjadach. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Kosiński, Tadeusz Edmund (11 XI 1907, Czerniowce - 8 IV 1967, Kraków), narciarz, taternik, tenisista, wioślarz, żeglarz, absolwent Wydziału Mechanicznego Politechniki Lwowskiej (1939) oraz AGH (kierunki: elektryczny, odlewniczy, mechaniczny). Akademicki mistrz Lwowa, wyczytowo żeglował na Bałtyku i Morzu Północnym. W okresie powojennym instruktor wioślarstwa w AZS Kraków (1945-1965). jego podopieczni (T. Głowińska, I. Kuhn, H. Majkowska, U. Prochowska, A. Karwan, T. Karwan, C. Lorenc, Z. Łagocki, Z. Michalski) należeli do czołowych wioślarzy polskich. Reaktywował przedwojenne Społeczne Przedsiębiorstwo Budowlane, po jego likwidacji z nastaniem stalinizmu pracował jako główny projektant i naczelny weryfikator dokumentacji projektowej w biurach projektów (Koksoprojekt, Biprostal). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 431.

Kostanecki Kazimierz Teofil, ur. 25 XII 1863 r. w Myszakowie koło Słupcy. Lekarz. Profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, członek czynny i w latach 1928 - 1935 prezes Polskiej Akademii Umiejętności. Kurator z ramienia Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego AZS Kraków w latach I wojny światowej. Aresztowany przez gestapo 6 X I 1939 r. wraz z grupą naukowców Uniwersytetu Jagiellońskiego i osadzony kolejno w więzieniach na Montelupich i we Wrocławiu, a następnie zesłany do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, gdzie zginął 11 I 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 57.

Kostro, Jerzy (25 I 1937, Moczydła), szachista, mistrz międzynarodowy (od 1968), absolwent metalurgii AGH (1964). Zawodnik AZS Kraków (1954-1964). Po raz pierwszy wystąpił w finale MP (1957) zajmując trzecie miejsce. Wynik ten powtórzył w MP w 1959 r. Dwukrotnie reprezentował barwy Polski w AMŚ (Budapeszt 1959, Budva 1963). Po ukończeniu studiów występował w krakowskim „Hutniku”, w barwach którego zdobył dwukrotnie tytuł mistrza Polski. Był trzykrotnym medalistą drużynowych MP (1956,

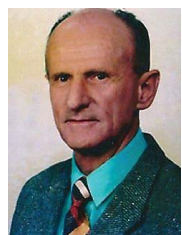
1961, 1964). Sześciokrotnie brał udział w olimpiadach szachowych (1958, 1960, 1966, 1968, 1970, 1974). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 341. Fot. <http://www.szachypolskie.pl/jerzy-kostro/>

Kostrzewski, Jan Karol (2 XII 1915, Kraków - 27 V 2005, Warszawa) wioślarz, absolwent Wydziału lekarskiego UJ (1939). Podczas Wojny w ruchu oporu (komendant Związku Odbudowy Rzeczypospolitej), oficer łącznikowy, lekarz AK w powstaniu Warszawskim, lekarz W obozach jenieckich (1944-1945). Zawodnik AZS Kraków. Trzykrotny mistrz Polski W dwójce podwójnej. Epidemiolog, pracownik naukowy UJ (do 1950), następnie w PAN i jej prezes (1984-1989), prof. zw. (1967), członek rzecz. PAN (1976), minister zdrowia i opieki społecznej (1968-1972). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 342; https://pl.wikipedia.org/wiki/Jan_Karol_Kostrzewski

Kot, Jan „Janusz”, czołowy pływak AZS Kraków i Cracovii, żołnierz AK i działacz Zrzeszenia „WiN”. Po wojnie bezpodstawnie skazany na karę śmierci. Bolesław Bierut skorzystał jednak w jego wypadku z prawa łaski i zamienił karę na 10 lat więzienia. T. Wolsza, Ze sportem za pan brat, ze sportem na bakier. Pasje sportowe elit politycznych w dwudziestoleciu międzywojennym i w pierwszych latach Polski Ludowej, Warszawa 2018, s. 193-4. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-2744-2.jpg

Kowalski Jacek – „Siuhajek” (12.12.1936, Zakopane), narciarz alpejszyk, ekspert budownictwa. Od 1950 r. zawodnik AZS Zakopane, powołany do kadry juniorów AZS w 1951 r. a zimą 1953 r. do kadry narodowej juniorów. Gdzie słynna trójka JK: Jerzy Korzeniowski, Jan Kunczyński i Jacek Kowalski; dzieliła medale mistrzostw Polski juniorów między siebie. Później ta trójka startowała w barwach Politechniki Krakowskiej. Rywalizował z innymi członkami AZS PK: Mieczysław Satała, Walenty Obrochta, Andrzej i Włodzimierz Czarniakowie w akademickich mistrzostwach Polski Startował w Międzynarodowych Akademickich Mistrzostwach Jugosławii, w zawodach o Puchar Uniwersytetu w Grenoble w Alp d’Venosc (L2A) jako reprezentant AZS PK, gdzie studenci PK zajęli drugie miejsce wśród 21 drużyn narodowych. W latach 1953-1956 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. Pracę zawodową rozpoczął na budowach Walcowni Gorącej i Koksowni w Nowej Hucie, a potem m. in. COS na FIS’62 w Zakopanem, Wytwórnię Saletry na Azotach w Puławach i we Włocławku. W 1963 r. uzyskał tytuł inżyniera na PK, a w 1973 r. po 2 letnich studiach na PW, został specjalistą budowy elektrowni jądrowych. W 1972 r. został naczelnym inżynierem Energobloku Wybrzeże. Generalnego wykonawcy m. in. elektrociepłowni w Trójmieście, EC Rafinerii Gdańsk i EC Celulozy Kwidzyń. W 1978 r. został delegowany na 2 lata do Iraku, gdzie na 7 dużych kontraktach zarządzał i kierował pacą 1500 polskich pracowników. Łącznie w Energobloku Wybrzeże pracował 10 lat, kiedy tu 17 XII 1981 r. został pozbawiony pracy w Polsce (wprowadzono w Polsce stan wojenny). Wyjechał do Turcji, gdzie jako szef nadzoru budowlanego budował Elektrownię Yenikoy (polską pod klucz), potem na Ukrainie jako główny inżynier budowy budował II Blok – 1000 MW Chmielnickiej Elektrowni Atomowej w Nietiszynie k/Ostroga z ponad dwutyśieczną polską załogą. W latach 1996-2008 nadzorował budowę wieżowców i wysokościowców w Warszawie. W zawodzie inżyniera-wykonawcy przepracował 50 lat, jest czynny zawodowo dalej ale już jako rzeczoznawca budowlany (uprawnienia z 2004 r.). Udzielał się w organizacji Tatra Ski Lobby walczącej o dostęp narciarzy zjazdowych do polskich Tatr. W roku 2008 został laureatem

Złotej Księgi Wychowanków PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot. Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Kowalski, Ludwik, (28 IV 1885, Chateau-roux, Francja - 2 V 1943, Kraków), wioślarz, kajakarz, pływak, lekkoatleta i narciarz, wybitny działacz AZS w latach 1911-1939. Po powrocie z rodzicami do kraju w 1895 roku, ukończył szkołę realną w Krakowie, studiował na Politechnice Wiedeńskiej uzyskując tytuł inżyniera (1907) i następnie stopień doktora nauk technicznych (1909). Pracował potem jako asystent w Katedrze Chemii Fizycznej UJ (1910 - 1919) i krótko w Państwowym Instytucie Geologicznym, stając się specjalistą zagadnień hydrogeologicznych, zwłaszcza hydrologii kopalnianej (własna pracownia). Zawodnik i działacz AZS, pełnił obowiązki członka zarządu klubu, kierował pracami sekcji bokserskiej (1923) i wioślarskiej. Był inicjatorem i popularyzatorem (obok L. Leszko, A. Bobera i H. Szatkowskiego) kajakarstwa w środowisku akademickim. Działał także w Polskim Towarzystwie Tatrzańskim. W czasie okupacji niemieckiej był dyrektorem Miejskich Zakładów Ceramicznych w Krakowie. Zmarł wyczerpany przejściami wojny i okupacji (strata syna i zięcia). Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 139. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 58; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 343.

Kowenicki, Stanisław, (1903, Tarnopol - 11 II 1992, Kraków), narciarz, taternik, lekkoatleta. W latach 1914-1916 mieszkał w Zakopanem i poznał Tatry, od 1916 r. w Krakowie, uprawiał turystykę, wioślarstwo, kajakarstwo, lekkoatletykę (skok o tyczce), gimnastykę, narciarstwo najpierw w „Sokole”, a następnie w AZS, był członkiem sekcji taternickiej. Studiował prawo na UJ, doktorat uzyskał w 1928 roku, pracował jako adwokat w Krakowie. Był czynnym działaczem PTT, PZN i Komisji Turystyki Narciarskiej PTTK. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 140. n

Kozioł, Michał. Starszy wykładowca w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu AGH. Jego pasją była piłka ręczna. W czasie studiów czołowy zawodnik AZS Kraków, a po ich ukończeniu zawodnik I Ligi zespołu piłki ręcznej Wawel Kraków. Podejmując pracę na Uczelni swoje zainteresowania przekazywał studentom. Odnosił sukcesy jako trener startując w Akademickiej Lidze w piłce ręcznej i w mistrzostwach Szkół Wyższych. Oprócz piłki ręcznej propagował wśród studentów czynny wypoczynek – zimą narciarstwo, a latem turystykę kajakową. Zginął tragicznie. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Krasicki, Szymon, ur. w 1936 r. w Poznaniu. Student AWF Warszawa, absolwent WSWF w Krakowie (1962). Zawodnik AZS Zakopane biegów narciarskich oraz AZS Kraków biegów długich. Trzykrotny brązowy medalista biegu sztafetowego Zimowych Uniwersjad (1960, 1962, 1964). Trener AZS Zakopane (1962-1966), trener polskiej kadry narodowej, m.in. na IO w Grenoble w 1968 r. i w Sapporo w 1972 r. Trener klasy mistrzowskiej (1980). Nauczyciel akademicki, doktor habilitowany nauk o kulturze fizycznej (1996), profesor nadzw. AWF Krakowie (1996), kierownik Katedry Teorii i Metodyki Sportów Zimowych. Promotor wielu rozpraw doktorskich, w tym ostatniej Justyny Kowalczyk. Członek Rady ds. Kształcenia i Doskonalenia Kadr przy Ministerstwie Sportu, członek Polskiej Akademii Olimpijskiej. Autor licznych wydawnictw naukowych z zakresu problematyki dotyczącej narciarstwa klasycznego, szeroko pojętej aktywności fizycznej

człowieka, olimpizmu oraz współczesnego sportu. Odznaczony wieloma odznaczeniami i nagrodami, w tym Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski (2008), wyróżnieniem MKOl za „Sportową karierę i życie w duchu Fair Play” (2017). Członek Honorowy AZS od 2018 r. APS 5, 2018 (351), s. 4-5. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Krauz, Jan. Urodził się 1 października 1951 r. we wsi Markowa, koło Łańcuta. Kiedy miał pięć lat, amputowano mu prawą dłoń. W szkole podstawowej w Łańcucie zetknął się z lekkoatletyką, której tajniki wpajał mu nauczyciel Stanisław Cwynar. Ukończył liceum ogólnokształcące w Łańcucie, gdzie uprawiał lekkoatletykę pod okiem Zbigniewa Kuźniara. Jako uczeń szkoły średniej brał udział w treningach sekcji lekkoatletycznej rzeszowskiego „Startu”, prowadzonych przez Jadwigę Kaczmarowską. Po maturze wyjechał do Krakowa, gdzie studiował w Akademii Ekonomicznej. Tam kontynuował treningi w krakowskim AZS, pod okiem trenera Emila Dudzińskiego. Po ukończeniu studiów wrócił w rodzinne strony. W 1973 r. podjął pracę zawodową w Zakładach Chemicznych Organika-Sarzyna w Nowej Sarzynie. Rok później założył rodzinę. Sukcesy międzynarodowe zaczął odnosić w 1970 r., kiedy to podczas I Mistrzostw Świata Inwalidów Wywalczył pięć medali, w tym cztery złote. Startując trzykrotnie w Igrzyskach Paraolimpijskich, zdobył w zawodach lekkoatletycznych razem 9 medali (4 złote, 3 srebrne, 2 brązowe). W 1976 r. w Toronto zdobył złoty medal w skoku w dal, w 1980 r. w Arnheim - złote medale w skoku w dal i skoku wzwyż, dwa srebrne medale w biegach na 100 i 400 metrów i brązowy medal w biegu na 1500 metrów, w 1984 r. w Nowym Yorku, złoty medal w sztafecie 4 x 400 metrów, srebrny medal w skoku w dal i brązowy medal w sztafecie 4 x 100 metrów. E. Polak, M. Huzarski, Sport niepełnosprawnych na Rzeszowszczyźnie po II wojnie światowej, w: Społeczno-edukacyjne oblicza olimpizmu Ruch Olimpijski i niepełnosprawni sportowcy, Tom II, Warszawa 2006, s. 69. Fot. <https://nowiny24.pl/jan-krauz-najlepszym-sportowcem-paolimpijskim-50lecia-plebiscytu/ga/6071267/zd/9468719>

Krempl, Adam (3 VIII 1940, Kraków) piłkarz ręczny, absolwent AWF Kraków (1964). Zawodnik AZS Kraków (1964-1976), nauczyciel wychowania fizycznego AM Kraków (1966-1971), PK Kraków (1971-1983), ponownie AM (1983-2005). Trenował uczelniane sekcje piłki ręcznej, z którymi odnosił sukcesy w MPSzW i Lidze Międzyuczelnianej. W 1983 r. wybrany najlepszym trenerem środowiska AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 342.

Król Wiesław Stanisław, ur. 3.06.1938, Drohobycz. Lekkoatleta. Absolwent Liceum Ogólnokształcącego nr IV w Gliwicach (1956), Państwowej Szkoły Technicznej (1961), AWF Kraków (1965, mgr wf). Zawodnik (182 cm, 80 kg, płotkarz) Budowlanych-AKS Chorzów (1956), AZS Gliwice (1957-61), AZS Kraków (1962-67). 6-krotny reprezentant Polski w meczach międzypaństwowych (1956-60, 7 stratów, 1 zw. ind.). 2-krotny mistrz kraju w biegu na 110 m ppł (1957) i 400 m ppł (1960). 2-krotny rekordzista Polski w biegu na 400 m ppł - 51,7 (15.08.1960 Zabrze) i 51,5 (2.10.1960 W-wa). Wielokrotny akademicki mistrz Polski (1959-64). 3-krotny uczestnik Uniwersjady (1957 Paryż, 1959 Turyn, 1961 Sofia), zdobywca 2 brązowych medali na niskich i wysokich płotkach (1959). Rekordy życiowe: 400 m - 49,1 (8.06.1957 W-wa), 110 m ppł - 14,5 (1.07.1960 Wrocław), 400 m ppł - 51,5 (2.10.1960 W-wa). Odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1986), złotą odznaką AZS. Nauczyciel, działacz sportu szkolnego. Olimpijczyk 1960 Rzym: 400 m ppł - 5 m. wI przedb. (6 zaw.) z czasem 52,4 (52,53), odpadł z rywalizacji. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 186. H. Marzec, Ze Śląska na olimpijskie areny. Leksykon olimpijczyków śląskich, Katowice 2011, s. 111; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 343; https://pl.wikipedia.org/wiki/Wies%C5%82aw_Kr%C3%B3l

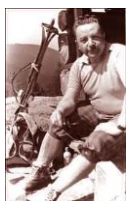

Król Zbigniew (27 X 1949, Lubawka), lekkoatleta, członek kadry narodowej, reprezentant kraju, trener kadry narodowej. Zawodnik AZS AGH (1968-72), AZS Kraków (1968-79), trener klasy mistrzowskiej lekkiej atletyki. Trener kadry Polski juniorów (1979-81), od 1999 trener kadry narodowej, przygotowywał polskich biegaczy do igrzysk olimpijskich w Atenach (2004), Pekinie (2008) i Londynie (2012). M. in. Małgorzatę Rydz, Wioletę Frankiewicz, Lidię Chojecką, Pawła Czapiewskiego. Absolwent AGH, dyplom magistra inżyniera geologa górniczego uzyskał 12 X 1972. Od 1972 do 1980 r. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 343.; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Król-Richter, Aleksandra (10 IV 1933, Zagnańsk), siatkarka, absolwentka WSE Kraków (1955) oraz AGH (1964). Zawodniczka AZS .Kraków (1950-1962). Należała do czołowych siatkarek AZS, uczestniczyła w AMP i MP uczelni technicznych. Młodsza jej siostra, Helena Król zdobyła z drużyną AZS Kraków mistrzostwo Polski junierek (1955). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 342.

Krucalak, Eugeniusz (20 VII 1932, Jordanów), lekkoatleta specjalizujący się w sprincie, absolwent WSW Kraków (1954). Zawodnik AZS Kraków (od 1951), nauczyciel akademicki WSWF i AWF Kraków, kierownik Zakładu Lekkiej Atletyki (1975-1984), reprezentant Krakowa, trener klasy mistrzowskiej, wychował mistrzów i rekordzistów Polski w biegach krótkich (Zdzisław Serafin w biegu na 400 m ppł., olimpijczyk Adam Starostka), członek Zarządu Klubu AZS AWF (1971-1998). Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 343. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Kruczek, Krystyna (3 I 1954, Nowy Targ), lekkoatletka (skok wzwyż), absolwentka AWF Kraków (1977), zawodniczka AZS Kraków (1973-1977), nauczycielka wychowania fizycznego AR Kraków (od 1977), kierowniczką Studium WFiS AR (2004-2009), trenerka lekkiej atletyki II klasy, instruktorka narciarstwa, ratowniczką WOPR, trenerka uczelnianej sekcji AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 343.

Krygowski, Władysław, (28 I 1906, Kraków - 4 IV 1998, Kraków), taternik, działacz turystyczny, członek sekcji taternickiej AZS, w latach 1928-1931 jej skarbnik. Ukończył w 1928 r. studia prawnicze na UJ. Turystykę górską uprawiał najpierw w Tatrach, potem w Beskidach, a także w Karpatach Wschodnich. Od 1933 r. działał w ZG PTT (sekretarz generalny 1933-1936; wiceprezes 1936-1939). Uczestniczył w kampanii wrześniowej, był internowany w Rumunii, w Niemczech. Zaciągnął się do II Korpusu gen. Andersa, walczył we Włoszech i zamieszkał w Anglii. Po powrocie do Krakowa w 1947 r. pełnił różne funkcje w PTT i PTTK, działał w Komisji Turystyki Górskiej PTTK, w latach 1950-1975 był redaktorem „Wierchów”. Taternictwo uprawiał w latach międzywojennych, także zimą, częściowo samotnie, częściowo z Zofią Czarkowską, późniejszą żoną. Razem przeszli kilka nowych dróg, m.in. na Dwoistą Turnię (1928) i Wielką Furkotną Turnię (1929). Dokonał również pierwszych wejść zimowych na niektóre tumie Nowo- leśnej Grani (1928). Autor wielu wspomnieniowych książek, m.in. Góry i doliny po mojemu (1977), W moim Krakowie nad wczorajszy Wisły (1980), W litworowych i piarzystych kolebach (1982), Wspinaczka po tęczu (1985), Góry mojego życia (1987), Zarys dzie-

jów polskiej turystyki górskiej (1973). Zabierał też głos na temat ochrony przyrody górskiej. Był członkiem honorowym PTTK i PTT. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie*, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 140-141. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. http://www.cotg.pttk.pl/encyklopedia_tresc.php?id=97&szukaj=

Krzyżyńska Dagmara Urodzona 12.04.1981, absolwentka AWF Kraków. Jest zawodniczką o znaczącym dorobku sportowym. Uczestniczka Igrzysk Olimpijskich 2006, gdzie w gigancie zakwalifikowała się do finałowego przejazdu i zajęła 25. miejsce. W latach 2001-2007 uczestniczyła w Mistrzostwach Świata Seniorów, a w 2001 r. w Mistrzostwach Świata Juniorów była 9. w slalomie. Aktywnie uczestniczyła w zawodach Pucharu Świata i Pucharu Europy. W dorobku Dagmary są trzy złote medale zimowych uniwersjad z okresu 2001-2005. W 2008 roku zmieniła specjalizację na skicross, w której zdobyła m.in. 8. miejsce w zawodach Pucharu Świata w Flaine, a w punktacji za 2008 zdobyła Puchar Europy. W sekcji narciarstwa alpejskiego AZS Zakopane wniosła wiele ożywienia swoją postawą sportową, koleżeństwem i podejściem do obowiązków studentki. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 120-2; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci*, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114.

Kubic-Gogólska, Anna, w latach 1951-1958 zaliczana do ścisłej czołówki narciarek-alpejek Polski. Bardzo mocna konkurencja ze strony zawodniczek na poziomie światowym: Barbary Gracholskiej, Marii Kowalskiej, Anny Bujak, Teresy Kudelskiej i Krystyny Ćwiekały, wymagała osiągnięć wysokiej klasy sportowej. aby dobić się na medalowe pozycje mistrzostw Polski i do reprezentacji kraju. Pomimo dość ciężkich i poważnych kontuzji udało się jej tego dokonać. Stawała na podium mistrzostw Polski, dwukrotnie reprezentowała Polskę na mistrzostwach świata w konkurencjach zjazdowych (w Aare w Szwecji w 1954 r. i w Bad Gastein w Austrii w 1958 r.). Najlepsze miejsce to 19. Pozycja potwierdzająca dobrą klasę. Startowała też w licznych innych zawodach międzynarodowych, zawsze prezentując dobrą klasę. W środowisku narciarskim była bardzo lubianą, uroczą i skromną koleżanką zwaną „Dziubą”. Dobre wyniki w narciarstwie zawdzięczała wszechstronnemu przygotowaniu, czynnemu uprawianiu lekkoatletyki, siatkówki i gimnastyki. Skrócenie kariery zawodniczej, rozpoczętej licznymi zwycięstwami jeszcze w kategorii juniorek, nastąpiło po kolejnej kontuzji. W rodzinie Kubiców sportem zajmowali się również bracia Anny: Józef, dobry piłkarz, i Eugeniusz, narciarz alpejczyk i również piłkarz. Byli wierni przez cały czas klubowi. Mężem Anny został członek HKN i AZS, a potem CWKS Zakopane, czołowy slalomista Stanisław Gogólski. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 136.

Kucia Zbigniew (10 VIII 1942, Brzesko Okocim – 5 X 2009, Kraków), narciarz, piłkarz, żeglarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener narciarstwa, żeglarsstwa i pływania. Członek AZS od 1962 r., absolwent krakowskiej AWF (1968), wieloletni pracownik Studium WFiS PK (1968 – 2009), jego kierownik (1995-2000), dyrektor Centrum SiR (2000-2009). Współorganizator Ośrodka Żeglarskiego PK nad Jeziorem Żywieckim w którym odbywał szkolenia żeglarskie i windsurfingowe studentów politechniki. Niezwykle ofiarny popularyzator sportu wśród młodzieży akademickiej. Jego podopieczni zdobyli wiele medali w MP Szkół Wyższych zwłaszcza w narciarstwie i snowboardzie

oraz w pływaniu. Organizacja sportu na uczelni to tylko mały wycinek bogatej działalności. Od początku lat siedemdziesiątych prowadził centralne kursy dla nauczycieli akademickich. Przez 12 lat pełnił funkcję wiceprezesa PZN ds. narciarstwa masowego. W latach 2001-06 pracował w zarządzie Komitetu Organizacyjnego Pucharu Świata w Zakopanem. Prezes AZS Zakopane (2005-2007). W 1988 r. współzałożyciel i prezes Stowarzyszenia Trenerów i Instruktorów Narciarstwa PZN. Przez 15 lat reprezentował Polskę na światowych kongresach „Interski”. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 343. Fot. <https://www.ntn.pl/odeszli-na-zawsze/>

Kuć Dariusz, (24.04.1986, Kraków) lekkoatleta, sprinter, olimpijczyk. Zawodnik AZS AWF (2007-2011). Mistrz Polski seniorów na 100 m (2006, 2008, 2009) i na 200 m (2009), halowy mistrz Polski w biegu na 60 m (2006, 2009) brązowy medalista MP na 100 m (2005) i na 200 m (2006), brązowy medalista halowych MP na 60 m (2007), srebrny medalista ME w sztafecie 4 x 100 m (2006), półfinalista halowych MŚ na 60 m (2006), drugie miejsce w superlidze PE w sztafecie 4 x 100 m (2008), w IO w Pekinie (2008) odpadł w ćwierćfinale w biegu na 100 m, wicemistrz Uniwersjady (2009) w sztafecie 4 x 100 m, szóste miejsce w halowych ME (2009) w biegu na 60 m. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Kot, J., Sportowcy AWF, „Puls AWF” (AWF Kraków) 52, 2016, s. 4-5; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113.

Kufel-Włodek, Bronisława (4 VIII 1949, Bielsko-Biała), wioślarka, absolwentka polonistyki i teatrologii UJ (1974), dziennikarka, zawodniczka AZS Kraków (1969-1974), trener Z. Adamik, mistrzyni Polski w ósemce (1972), uczestniczka ME w Moskwie (1973) - 6 miejsce w ósemce, mimo osiągnięcia. kwalifikacji olimpijskiej na międzynarodowych regatach w Pradze, ze względu na stan zdrowia nie wystartowała na olimpiadzie. Po zakończeniu kariery zawodniczej entuzjastka sportów wodnych, członek Zarządu AZS AWF (1976-1981.), współzałożycielka UKS Górka-Witkowice w kajakarstwie górskim (1994), a następnie UKS 1993 w wioślarstwie na przystani AZS, w 2005 r. (wraz z dziećmi Magdalena i Januszem) założyła UKS Salwator (NPS) - wioślarstwo integracyjne dla niepełnosprawnych, córka Magdalena (10 VI 1982) również odnosiła sukcesy w sportach wodnych, najpierw w kajakarstwie górskim - mistrzyni Polski w zjeździe (1995), w wioślarstwie - młodzieżowa mistrzyni Polski w dwójce podwójnej (2002), mistrzyni Polski seniorów w dwójce podwójnej (2000) i w czwórce podwójnej (2004), akademicka mistrzyni Polski (2005), złota medalistka międzynarodowych mistrzostw Francji w czwórce podwójnej w Nantes (2004), syn Janusz również zawodnik w kajakach górskich i wioślarz, oboje są trenerami w wioślarstwie. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 344. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188.

Kukulak Józef ur. się 2.01.1951 roku w Cichem na Podhalu. Lekkoatleta, pracownik naukowo-dydaktyczny. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego (1969) w Jabłonce Orawskiej studiował geografię w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie (1969 – 1974), doktoryzował się w roku 1987, kolokwium habilitacyjne odbył w 2005 roku. Zajmuje się geologią czwartorzędu i geomorfologią strukturalną. Sportem zainteresował się w szkole średniej w Jabłonce Orawskiej, startując w barwach szkoły i powiatu nowotarskiego na różnych imprezach lekkoatletycznych. Jego pierwszym trenerem

był był oszczepnik KS „Cracovia” Feliks Witek. Po rozpoczęciu studiów geograficznych wstąpił do sekcji lekkoatletycznej Klubu Uczelnianego AZS WSP Kraków, gdzie pod okiem trenera Ignacego Tokarza doskonalił swój tal-ent lekkoatletyczny. W roku 1971 zdobył brązowy medal w Akademickich Mistrzostwach Krakowa w biegu na 200 m. W tymże roku startował po raz pierwszy w Akademickich Mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych w Bydgoszczy zdobywając punktowane miejsca. Również kolejne mistrzostwa Polki szkół pedagogicznych przyniosły mu szereg sukcesów. W latach 1971 – 1999, aż 11 razy startował w tych mistrzostwach zdobywając 11 medali, w tym dwa złote, dwa srebrne i siedem brązowych w rzucie dyskiem, pchnięciu kulą i trójskoku. Startował też w skoku w dal, wzwyż i w sztafecie 4 x 100 m zdobywając punktowane miejsca dla reprezentacji Uczelni co pozwoliło jej uplasować się na wysokich miejscach w punktacji drużynowej. Od roku 1969 corocznie reprezentował Klub w Lidze Międzyuczelnianej Szkół Wyższych Krakowa zwyciężając 28-krotnie: 18 razy był najlepszym akademickim dyskobolem Krakowa, 4 razy wygrywał konkurs pchnięcia kulą, 4 razy był najlepszy w rzucie oszczepem, dwukrotnie był reprezentantem Uczelni w sztafecie 4 x 100 m, która okazała się najlepszą w Krakowie. Startował także w skoku w dal, skoku wzwyż, w biegach 100 m, 110 m przez płotki, 400 i 1500 m. Reprezentował Uczelnię w międzynarodowych spotkaniach lekkoatletycznych. Na meczu z Pedagogische Hochschule w Dreźnie w 1973 roku zwyciężył w rzucie dyskiem, był drugi w skoku wzwyż i trzeci w biegu na 400 m. W roku 1979 w Kijowie wygrał skok w dal, zajął drugie miejsca w pchnięciu kulą i w sztafecie 4 x 200 m. Jego talent rozwijał się systematycznie. W zawodach cenił sobie start z lepszymi od siebie. W roku 1973 trafił do pierwszoligowego zespołu AZS Kraków. Treningi pod opieką Stanisława Zaparta i Tadeusza Pietrzaka przyniosły mu mistrzostwo okręgu krakowskiego w ośmio-boju lekkoatletycznym (1975) i brązowy medal w dziesięcioboju (1976). Ustanowił szereg rekordów Uczelni, które do dziś nie zostały poprawione. Jego talent rozwijał się systematycznie. W zawodach cenił sobie start z lepszymi od siebie. W roku 1973 trafił do pierwszoligowego zespołu AZS Kraków. Treningi pod opieką Stanisława Zaparta i Tadeusza Pietrzaka przyniosły mu mistrzostwo okręgu krakowskiego w ośmio-boju lekkoatletycznym (1975) i brązowy medal w dziesięcioboju (1976). Ustanowił szereg rekordów Uczelni, które do dziś nie zostały poprawione. Aktualnie w tabeli rekordów Akademii Pedagogicznej w Krakowie jest na pierwszym miejscu w skoku wzwyż (183 cm), skoku o tyczce (363 cm), pchnięciu kulą (12,28 m), rzucie dyskiem (42,20 m), ośmio-boju (4875 pkt.), dziesięcioboju (5744 pkt.). Obok wspomnianych już trenerów szkoleniem naszego zawodnika zajmowali się Maciej Bieda, Leszek Krzeszowiak, Ryszard Szpar. Józef Kukulak był również działaczem społecznym, pracował w Zarządzie Klubu Uczelnianego AZS WSP, opracował program przedmiotu „rekreacja i turystyka” na fakultecie z wychowania fizycznego i prowadził te zajęcia w latach 1993-1995. Warto nadmienić, że ten skromny człowiek, ostoja sportu akademickiego na naszej uczelni został odznaczony zaledwie brązową odznaką AZS. Profesor dr hab. w Instytucie Geografii UP http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 344. Fot. <http://biografik.up.krakow.pl/?p=972>

Kulig Marian (13 VIII 1936, Sucha Beskidzka), tenisista stołowy, siatkarz. Zawodnik KS „Babia Góra” Sucha (1950-1954), AZS Kraków (1954-1958), KS „Cracovia” (1958-1962) i KS „Nadwiślan” (1962-1968). Był kapitanem drużyny siatkówki AZS PK trenowanej przez Józefa Danilczyka, która w sezonie 1954/55 i 1955/56 wygrywała ligę międzyuczelnianą i występowała w lidze wojewódzkiej. W wyniku reorganizacji sportu akademickiego w 1957 r. drużyna AZS PK została wycofana z rozgrywek ligi wojewódzkiej i włączona do występującej wówczas w I lidze państwowej. Od 1954 r. studiował na PK uzyskując 14 IV 1969 r. dyplom magistra inżyniera budownictwa lądowe-

go. W życiu zawodowym pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji, był m. in. architektem dzielnicy Stare Miasto w Krakowie (1963-1973), zastępcą głównego architekta Krakowa (1969-73), naczelnikiem dzielnicy Kraków Podgórze (1973-1985), wiceprezydenta m. Krakowa pełniąc równocześnie funkcję wicewojewody krakowskiego (1985-1990), wiceprezesa Rady Nadzorczej Fabryki Armatur „Valvex” SA w Jordanowie, wiceprezesa Małopolskiej Izby Handlowo-Przemysłowej. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim OOP, Krzyżem Oficerskim OOP. Krzyżem Komandorskim OOP. Najbardziej dumny jest z działalności humanitarnej na rzecz dzieci specjalnej troski w Krakowie Podgórzu. Roztoczył opiekę nad trzema domami dziecka, czterema szkołami specjalnymi, ośrodkiem dla głęboko niedorozwiniętych, szkoły dla niewidomych, dwóch szkół przyszpitalnych i pogotowia opiekuńczego dla dziewcząt. Stał na czele Rady Dyrektorów, która zapewniła dzieciom kompleksową opiekę; pomoc lekarską, sprzęt sportowy, pomoce naukowe, korepetycje, wyjazdy na kolonie, wycieczki do teatru, ubrania, meble itp. Ta jego bezinteresowna działalność szybko została dostrzeżona przez najbardziej obiektywnych, a zarazem bezkompromisowych wyborców, jakimi są dzieci. W dniu 8 grudnia 1983 r. został Kawalerem 268 „Orderu Uśmiechu”. Został członkiem Międzynarodowej Kapituły Orderu Uśmiechu. Mimo, że jest na emeryturze nadal jego pasją jest pomaganie dzieciom, Jako były sportowiec dba o wychowanie sportowe dzieci. Na Krowodrzy był współorganizatorem pierwszym jego prezesem największego dziś Katolickiego Klubu Sportowego „Jadwiga”, który aktualnie zrzesza w 15 sekcjach 820 dzieci i młodzieży. Dużą aktywnością i zaangażowaniem w prace społeczne, działalnością humanitarną i pasją w pracy uzasadnił tytuł naszego wydawnictwa sportowego na Jubileusz 70-lecia Politechniki Krakowskiej. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Kunczyński Jan (18 III 1936, Blinów woj. lubelskie), narciarz alpejszyk, znakomity zjazdowiec. Dwukrotny mistrz Polski juniorów, pięciokrotny mistrz juniorów Zakopanego, i sześciokrotny mistrz juniorów województwa krakowskiego. W 1960 r. reprezentował Polskę i AZS na Uniwersjadzie w Chamonix (Francja), w 1962 r. na Uniwersjadzie w Villars (Szwajcaria). Jest absolwentem Wydziału Mechanicznego PK, dyplom magisterski uzyskał w 1959 r. W 1962 wyjechał na praktykę zawodową do Francji i USA, gdzie się ożenił. W 1963 r. otworzył przedsiębiorstwo Lift Engineering and Manufacturing Inc, które budowało kolejki narciarskie w 11 krajach. Kolejki były budowane używając marki „Yan”, włączając licencje we Francji, Japonii, Korei wybudowano ponad 1000 instalacji. W 1990 r. otworzył przedsiębiorstwo Yantrac INC, które specjalizowało się w budowie APM (Automatic People Moovers) several, zostało zrealizowane w Nevada and California. Jan Kunczyński uzyskał uprawnienia budowniczego (Contractor licencja „A” Engineering) i uprawnienia inżyniera (PE) w wielu stanach. W roku 1998 wyjechał do Meksyku (Mexico, La Paz, BCS) gdzie otworzył kompanię Sisyan LLC specjalizującą się w RD na polu odsalania wody morskiej przy pomocy elektrycznej uzyskanej z paneli PV i ogrzewaniu wody przy pomocy energii słonecznej. Opracował ponad 20 patentów, ostatnia aplikacja została złożona w kwietniu 2015 r. Wpisany do Złotej Księgi Absolwentów PK. W 2014 roku opublikował White Paper promujący nową metodę odsalania wody Bemad Response Desalination. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Kuryluk, Władysław Dioniz, (8 IV 1879, Warszawa -1940, Katyń), współzałożyciel AZS. W 1905 r. podjął studia na Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Warszawskiego. Z uwagi na aktywną działal-

ność w tajnej organizacji studenckiej Koło Polskie zmuszony został do opuszczenia Warszawy i kontynuował studia medyczne na UJ. Podczas studiów w Krakowie przejawiał duże zainteresowanie sportem, był członkiem koła akademickiego w Towarzystwie „Sokół”, gdzie uprawiał gimnastykę, łyżwiarstwo, szermierkę i wioślarstwo. Był również współinicjatorem utworzenia AZS w Krakowie. W latach 1909-1910 pełnił funkcję członka komisji rewizyjnej AZS Kraków. Po powrocie do Warszawy od 1911 r. odbywał obowiązkową służbę wojskową w armii carskiej. W 1912 r. otrzymał przydział jako lekarz porucznik do 31. Pułku Piechoty w Skierniewicach. Po wybuchu I wojny światowej wraz z macierzystą jednostką, działającą w składzie armii generała Samsonowa, brał udział w działaniach wojennych na froncie rosyjsko-niemieckim. W 1917 r. został mianowany zastępcą okręgowego lekarza wojskowego. Do armii polskiej wstąpił 11 listopada 1918, wziął udział w rozbrajaniu Niemców w Skierniewicach. Awansowany do stopnia kapitana został komendantem wojskowym garnizonu Skierniewice. W 1919 r. odkomenderowany został do II Brygady Legionów, gdzie pełnił obowiązki głównego chirurga szpitala nr 13. Kampanię 1920 r. na froncie litewsko - białoruskim odbył jako naczelnny lekarz 143 Pułku Strzelców Kresowych XVIII Dywizji Piechoty. Po zakończeniu działań wojennych był komendantem szpitala wojskowego we Włocławku. Z chwilą wybuchu II wojny światowej zgłosił się na ochotnika do wojska. Zginął w Katyniu. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 141; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 61.

Kusiński, Jan (28 VI 1945, Charzewice-Stalowa Wola), siatkarz i lekkoatleta (kula, dysk, oszczep), absolwent AGH, w AZS od 1963 r. Zawodnik AZS AGH, siatkarz II-ligowego AZS Kraków - wieloletni kapitan drużyny (od 1964). Prezes AZS Kraków (1999-2005), przewodniczący Komitetu Organizacyjnego AMŚ w badmintonie w Krakowie (2002), AME w badmintonie w Krakowie (2004), członek ZG AZS (2003-2005), członek Sekcji Sportu Akademickiego PKOl w Warszawie (1998-2002) od 1999 r. pełnomocnik rektora. AGH ds. sportu. Członek Honorowy AZS Kraków. Profesor dr hab. na Wydziale Inżynierii Metali i Informatyki Przemysłowej AGH. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 344. Fot. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Jan_Piotr_Kusi%C5%84ski

Kwapuliński, Roman (21 I 1931, Katowice - 1 XII 2009, Kraków), narciarz, piłkarz, absolwent AWF w Leningradzie, trener piłki nożnej AZS Kraków (1955-1956), działacz AZS AWF Kraków, nauczyciel akademicki krakowskiej AWF (1955-2008), organizator i pierwszy dziekan Wydziału Turystyki i Rekreacji AWF. Organizator i pierwszy dyrektor Instytutu WF AWF Kraków, organizator i pierwszy kierownik Studium Zaocznego AWF. Żona Wanda. z domu Uryga (11 XII 1929, Strzeszyce), lekkoatletka, absolwentka WSWF Kraków (1954), działaczka KU AZS Kraków (1969-1971.), KS AZS AWF, Koła Seniorów AZS, nauczyciel akademicki AWF Kraków, wyróżniona Medalem 75-lecia AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 345; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Laskowski Kazimierz (1899-1961), zawodowy wojskowy, nauczyciel akademicki, szermierz, olimpijczyk z 1928 r. Ze sportem związał się w 1916 r. Pasjonował się lekkoatletyką, szermierką i boksem. Należał do pionierów pięściarstwa w Polsce. Jako szermierz reprezentował AZS Poznań (1923), AZS Kraków (1924-1928) i AZS Warszawa (1929-1931). Był mistrzem Polski w szpadzie (1929, 1931) i szabli (1930) oraz wicemistrzem Polski w szabli (1928), florecie (1929) i szpadzie (1930). Na igrzyskach olimpijskich w 1928 r. w Amsterdamie w drużynowym turnieju szabli zdobył brązowy me-

dal. Dwukrotnie startował w mistrzostwach Europy (1929, 1930). W 1924 r. na akademickich mistrzostwach świata zdobył srebrny medal w drużynowym turnieju szabli. Jako zawodowy wojskowy zajmował się szkoleniem sportowym. Posiadał gruntowne wykształcenie teoretyczne i praktyczne z zakresu wychowania fizycznego, boks i szermierki. We wrześniu 1939 r. walczył w stopniu kapitana. Po kapitulacji wzięty został do niewoli niemieckiej i do maja 1945 r. przebywał w obozach jenieckich. W obozie jenieckim w Woldenbergu uczestniczył w życiu sportowym. Wykształcił około dwustu jeńców w walce wręcz. Prowadził także dla nich naukę boks i organizował zawody sportowe. W 1948 r. powrócił do kraju i podjął pracę w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie. Jako fechtmistrz wykształcił kilka pokoleń zawodników i trenerów szermierki. Był autorem licznych publikacji z zakresu teorii i metodyki boks i szermierki. Do 1961 r. uznawany za najwybitniejszego w Polsce metodyka szermierki. R.Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 626-7; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 54; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 203. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s.148.

Latinik-Rieger Antonina, pot. *Nina* (ur. 17 października 1906 w Krakowie, zm. 18 października 1989 tamże) - nauczycielka, urzędniczka, florecistka, pierwsza mistrzyni Polski we florecie kobiet, wieloletni pracownik Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Ukończyła I Państwowe Gimnazjum Żeńskie w Krakowie, gdzie w 1924 roku zdała egzamin maturalny. W latach 1924–1932 studiowała na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. W 1931 roku ukończyła Studium Wychowania Fizycznego UJ. Odebrała również studia w południowo-szwedzkim Instytucie Gimnastycznym w Lund. W latach 1927–1928 Latinikówna była zawodniczką sekcji floretu AZS Kraków. W 1928 roku zdobyła złoty medal pierwszych rozgrywanych w Polsce mistrzostw floretu kobiet, bijąc kolejno Marię Dubieńską i Jadwigę Rieger. Poza szermierką uprawiała także turystykę górską, jazdę na nartach, pływanie. Od 1929 pracowała jako nauczycielka wychowania fizycznego oraz geografii - najpierw w Krakowie, a od 1932 w Katowicach. 28 czerwca 1932 wyszła za mąż za Andrzeja Riegera, który został zamordowany w Katyniu 23 lub 24 kwietnia 1940. Podczas okupacji Antonina Latinik współpracowała z AK. Po zakończeniu wojny pracowała m.in. jako księgowa w różnych bankach, a od 1969 aż do śmierci w 1989 roku - jako urzędnik w Kurii Metropolitalnej w Krakowie. Kazimierz Marcinek, *Leksykon polskiej szermierki 1922–2012*. Warszawa: Polski Związek Szermierczy, 2012, s. 165; M. Zagórnjak, Latinik Franciszek Ksawery (1864–1949). W: PSB T. XVI. 1971, s. 567–568. Fot. Helena Latinik z córkami (wikipedia).

Lerczak, Janiszewska, Sobottowa Barbara (4.12.1936, Poznań – 21.11.2000, Kraków) lekkoatletka, trzykrotna olimpijka (Melbourne 1956, Rzym 1960, Tokio 1964). Wykształcenie podstawowe i średnie otrzymała w Liceum Ogólnokształcącym w Poznaniu, gdzie też w 1954 r. uzyskała świadectwo dojrzałości. Pod wpływem ojca, już jako uczennica, uprawiała różne dyscypliny sportu. Była m. in. mistrzynią szkół średnich Poznania. Od 1951 r. pod kierunkiem Jana Michalskiego rozpoczęła systematyczne treningi w sekcji lekkoatletycznej AZS Poznań. Już w 1952 r. w biegu na 100 m uzyskała rezultat 12,6 sek. Wynik ten otworzył jej drogę do kadry narodowej w sprintach. W 1954 r. przeniosła się do AZS w Gdańsku, gdzie rozpoczęła studia w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Sopocie. Poza sportem i studiami uczestniczyła w działalności Studenckiego Teatru Bim Bom. Po roku przerwała studia i za namową trenera kadry narodowej sprinterek Emila Dudzińskiego przeniosła się do Krakowa. Tu trenowała w AZS-ie i rozpoczęła studia w zakresie romanistyki

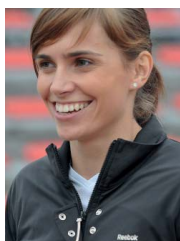
na UJ. Jednakże i te studia przerwała po zaliczeniu I roku. W 1956 r. zawarła związek małżeński ze Zbigniewem Janiszewskim, lekkoatletą – tyczkarzem. W 1960 r. wznowiła studia na UJ z zakresu historii sztuki, uzyskując absolutorium. W międzyczasie rozwiodła się i zawarła związek małżeński (1962) z Piotrem Sobotą, skoczkiem wzwyż, z którym zresztą także wkrótce się rozwiodła. Talent sprinterski i usilny trening sprawiły, że w latach 1952-1964 była czołową sprinterką słynnego „Polskiego Wunderteamu”. Była wielokrotną reprezentantką Polski; 14-krotnie zdobywała tytuły Mistrzyni Polski, w biegach na 100 i 200 m (koronna konkurencja) Jako jedyna zawodniczka w latach 1954-1962 brała udział we wszystkich rekordowych biegach reprezentacyjnej sztafety 4 x 100 m. Ponadto była rekordzistką Europy w sztafecie 4 x 100 m (Belgrad 1962) oraz 12-krotną rekordzistką Polski w biegach na 100 i 200 m. Polskę reprezentowała na mistrzostwach Europy, zdobywając 4 medale: w 1954 (Berno) – IV miejsce na 200 m; w 1958 (Sztokholm) tytuł Mistrzyni Europy na 200 m i brązowy medal w sztafecie 4 x 100 m; w 1962 (Belgrad) brązowy medal na 200 m oraz złoty medal w sztafecie 4 x 100 m. Była również wicemistrzynią Akademickich Mistrzostw Świata (Uniwersjady) w biegu na 200 m (Turyn 1959) oraz mistrzynią na 200 m (Sofia 1961) i wicemistrzynią w sztafecie 4 x 100 m (Sofia 1961). Uczestniczyła w trzech kolejnych Igrzyskach Olimpijskich: w 1956 r. (Melbourne) doszła do półfinału w biegu na 200 m; w 1960 r. (Rzym) zdobyła V miejsce na 200 m oraz brązowy medal sztafecie 4 x 100 m; w 1964 r. (Tokio) zajęła VI miejsce w biegu na 200 m. Wynik ten osiągnęła mimo odniesionej poważnej kontuzji na początku 1974 r. (zerwanie ścięgna Achillesa). http://czeslaw.michalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 345; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 324. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 430. Drążdżewski, S., W. Szkiela, Olimpijczycy XXX-lecia, Warszawa 1975, s. 185-186; [APS 28-29 (5-6) 1964, s. 33]

Leszko Ludwik (21 IX 1890 – 27 VI 1957, Kraków), turysta, taternik, zawodnik i działacz sportowy w wioślarstwie, narciarstwie, kajakarstwie, publicysta oraz jeden z pionierów AZS w Krakowie, wielki propagator turystyki i narciarstwa wśród młodzieży. W latach 1909 – 1911 studiował malarstwo na ASP W Krakowie. W 1911 przerwał studia w Akademii i zapisał się na studia filologii klasycznej na UJ. W 1914 r. wstąpił do Legionów, następnie został wcielony do armii austriackiej, przebywał jako malarz w Wiedniu, w wolnych chwilach pogłębiał studia malarskie w Wiedeńskiej Akademii Sztuk. Od 1909 r. był jednym z pierwszych członków sekcji sportów zimowych, uprawiał pionierską zimową turystykę narciarską w Tatrach i w Beskidach. W 1911 – 1914 dokonał pierwszych zimowych wejść na niektóre szczyty tatrzańskie oraz Babią Górę, Turbacz, Pilsko. W lutym 1914 z towarzyszami dokonał 3-dniowego rajdu narciarskiego na trasie: Zakopane, Roztoka, Pięć Stawów Polskich, Zawory, Liptowskie Kopy, Podbańska, Tomanowa Przełęcz, Zakopane. Wycieczkę tę opisał po 40 latach Na nartach z Roztoki do Podbańskiej (Turysta 1954). W 1911 należał do grona inicjatorów sekcji wioślarskiej AZS w Krakowie. Był jednym z organizatorów przystani wioślarskiej tejże sekcji. Należał do 6-cio osobowej osady AZS, która w 1912 r. po raz pierwszy wzięła udział oficjalnie w regatach ogólnopolskich, z okazji 20-lecia Oddziału Wioślarskiego „Sokoła” krakowskiego i zajęła I miejsce. W barwach AZS wiosłował w czwórce ze sternikiem do 1929 r. biorąc między innymi udział w pierwszych mistrzostwach wioślarskich Polski w Bydgoszczy (1920). Do 1929 r. uprawiał też turystykę wioślarską; w latach 1912 – 1917 i 1920 był rekordzistą sezonu pod względem liczby przewiosłowanych kilometrów. Należał także do pionierów turystyki kajakowej w AZS. W latach 1928 – 1929 był współorganizatorem licznych wycieczek kajakowych. W 1930 r. z jego inicjatywy utworzono sekcję kajakową w AZS Kraków. Przez kilka lat wchodził w skład kierownictwa tej sekcji. Ponadto był wieloletnim członkiem zarządu sekcji:

narciarskiej i wioślarskiej. Od 1931 r. był również członkiem kolejnych zarządów AZS w Krakowie oraz członkiem komisji rewizyjnej. Położył duże zasługi w popularyzacji wioślarstwa wśród młodzieży szkolnej. Przez wiele lat był opiekunem założonego przez siebie Koła Wioślarskiego Młodzieży Gimnazjalnej Krakowa. W 1928 r. zainicjował i zorganizował mistrzostwa szkół średnich Krakowa w wioślarstwie. Jako działacz sekcji wioślarskiej AZS Kraków czynny był również po II wojnie światowej. W tym czasie związał się silniej z dziennikarstwem, od 1947 r. współredagował *Życie Sportowe* (dodatek do *Dziennika Polskiego*), współpracował ze Startem krakowskim oraz był współzałożycielem tygodnika *Sport i wczasy*. Był uzdolnionym publicystą o wyjątkowych umiejętnościach popularyzowania sportu i turystyki dla wszystkich. Jako artysta malarz, pejzażysta (olej i akwarela) w latach międzywojennych wystawiał na dorocznych wystawach Towarzystwa Sztuk Pięknych w Krakowie oraz na międzynarodowych ekspozycjach: Bratysława (1928), Londyn (1930), Paryż (1931). Reprodukcje jego prac zamieszczane były w tygodniku *Na szerokim świecie* i czasopiśmie *Sztuki Piękne* (1929, nr 5). Nauczał rysunku w krakowskich szkołach średnich. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, *Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie*, Poznań 2009, s. 627; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 344.

Libura Stanisław (7.07.1939, Grodno), piłkarz, narciarz, prezes Klubu Uczelnianego AZS PK. Za jego prezesury w latach 1959 -1962 Klub liczył ponad 400 członków trenujących w 13 sekcjach, rozegrano I edycję mistrzostw Polski uczelni technicznych, Tylko siatkarki odniosły sukces zdobywając srebrny medal. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego w latach 1958-1964. Po odbyciu stażu w KPB „Zachód” w Krakowie został zatrudniony w Zakładzie Konstrukcji Żelbetonowych Wydziału Budownictwa Lądowego PK od 1.09.1965 r. Wykonał wiele prac naukowo-badawczych w Hucie „Katowice”, w Elektrowni „Kozienice”, w Hali Sportowo-Widowiskowej w Katowicach, w Cementowni Derna w Libii. Pracę zakończył w Instytucie Materiałów i Konstrukcji Budowlanych z chwilą przejścia na emeryturę 31.03.2003 r. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Lida, Eliza, z domu Czeremska (5 III 1929, Kraków - 1 V 2008, Kraków), pingpongistka, absolwentka anglistyki UJ, zawodniczka AZS Kraków (1954-1963), pięciokrotna drużynowa mistrzyni Polski, reprezentantka Polski, mistrzyni Polski W grze podwójnej z B. Ratzko (1957-1959), dwukrotna Wicemistrzyni Polska (1962, 1965), brązowa medalistka (1955, 1960, 1961), srebrna medalistka MP w grze mieszanej (1957, 1960), brązowa medalistka MP W grze mieszanej (1963), brązowa medalistka MP W grze pojedynczej (1960, 1962, 1964). Mąż Marian absolwent PWSM, kierownik i trener sekcji tenisa stołowego AZS Kraków (1954-1965), kompozytor i dyrygent, wieloletni dyrektor Sceny Operetkowej W Krakowie. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 346; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 344.

Ligieża Agnieszka (19.03.1986, Tarnów), lekkoatletka, sprinterka, reprezentantka Polski. Zawodniczka MŁUKS Tarnów, WKS „Wawel” Kraków, AZS AWF Kraków. Srebrna medalistka młodzieżowych MP w biegu na 200 m; czwarte miejsce na 200 m senierek (2009 r.), piąte miejsce na 200 m (2010). Sześciokrotna medalistka MP uczelni technicznych w biegu na 100 i 200 m w latach 2007- 2100. Uczestniczyła w ME (Sztokholm 2011) oraz w MŚ (Dageu – Korea Płd. 2011) w sztafecie 4 x

100 m. Studiowała budownictwo na Wydziale Inżynierii Lądowej PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Ligocki, Mateusz. Urodzony 18 czerwca 1982 w Cieszynie — utytułowany polski snowboardzista, reprezentant Polski na Igrzyska Olimpijskie w Turynie (2006), pierwszy i jak na razie jedyny zwycięzca finałowych zawodów Pucharu Świata (w sezonie 2007/2008), uczestnik Winter X GAMES w Aspen w 2008 r. Członek snowboardowej kadry narodowej Igrzysk Olimpijskich Vancouver 2010. W Pucharze Świata najlepsze rezultaty osiąga w snowboardcrossie (SBX), ale z powodzeniem startuje także w half pipe (HO) i big air (BA) — konkurencjach freestyleowych. Od kilku lat najwyżej sklasyfikowany polski zawodnik na światowych listach rankingowych we wszystkich trzech konkurencjach, multimedalista mistrzostw Polski. W swoim dorobku ma tytuły międzynarodowego mistrza Nowej Zelandii, Korei Południowej, Włoch i Republiki Czeskiej. Jest dwukrotnym mistrzem świata juniorów, oraz dwukrotnym brązowym medalistą. 6 razy zwyciężał w poszczególnych edycjach Pucharu Europy (dziesięciokrotnie stawał na podium). Zdobywca pierwszego i drugiego miejsca klasyfikacji generalnej Pucharu Europy SBX w sezonach 2004/2005 i 2005/2006. Jedyny snowboarder na świecie, który wziął udział w zimowych igrzyskach olimpijskich w dwóch tak odmiennych od siebie konkurencjach snowboardowych (HP i SBX). Student Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie. Obecnie reprezentuje klub sportowy AZS AWF Katowice. W wolnych chwilach gra w tenisa, golfa, jeździ na motorze enduro. Od kilku sezonów koncentruje się na widowiskowej konkurencji SBX (snowboardcross), często startując i odnosząc sukcesy w zawodach najwyższej światowej rangi. Jednocześnie pozostaje w ścisłej krajowej czołówce freestyleu (halfpipe, big air). Światowa lista rankingowa SBX: 4. Miejsce (2009 I-st Snowboard Poits List 2008/2009 valid 01-07-2008, 30-09-2008). Od 2004 roku pod opieką trenera kadry Polski SBX — Marcina Sitarza. Mateusz Ligocki, dzięki trzeciej lokacie w Pucharze Świata w snowboard crossie w Chapelco (14 września 2008), jest pierwszym reprezentantem Polski, który uzyskał minimum kwalifikacyjne na Zimowe Igrzyska Olimpijskie Vancouver 2010. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 108 H. Marzec, *Ze Śląska na olimpijskie areny. Leksykon olimpijczyków śląskich*, Katowice 2011, s. 319-20. Mariusz Ozimek, *Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008)*, w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne*, red. E. Zadarako, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://www.goldenline.pl/mateusz-ligocki3/>

Lipiński Wacław (18.06.1920, Kraków) koszykarz, siatkarz, szczypiornista reprezentant Polski. Karierę sportową rozpoczął przed wojną w KS „Garbarnia”. Po rozwiązaniu sekcji piłki ręcznej w „Garbarni” przeniósł się wraz Markiem Bahrem do krakowskiego AZS, stanowili oni mocny duet w akademickiej koszykówce i szczypiorniaku. Reprezentowali oni barwy Polski w meczu kwalifikacyjnym do mistrzostw świata ze Szwecją w szczypiorniaku. Studiował na Wydziale Architektury PK w latach 1947 – 1951, Po zakończeniu kariery sportowej wyjechał do Katowic, gdzie pracował jako architekt. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Lorenc Czesław: Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1952 r. w Helsinkach, wioślarz, Czesław Ignacy Lorenc urodził się 14 kwietnia 1925 r. w Jaśle w rodzinie Ignacego, z zawodu kolejarza, oraz Zofii z Parysiów. W latach trzydziestych mieszkał z rodzicami w Mielcu i tam w 1937 r. ukończył szkołę powszechną, a w latach 1938-1939 -

dwie klasy gimnazjalne. W trakcie okupacji niemieckiej w 1943 r. ukończył Wieczorowe Kursa Techniczne w Mielcu, a później w ramach tajnego nauczania - 3. i 4. klasę gimnazjalną. W czerwcu 1945 r. Czesław Lorenc zdał maturę w Liceum im. Stanisława Konarskiego w Mielcu, a w listopadzie tego roku został przyjęty na 1 rok studiów na Wydział Elektryczny Politechniki Śląskiej. Studiował tam do 1947 r., kiedy przeniósł się na Wydział Komunikacji (Oddział Lotniczy), będący wówczas jednym z trzech Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. Studia ukończył w grudniu 1951 r. i uzyskał tytuł magistra nauk technicznych, inżyniera mechanika. Czesław Lorenc, zanim ukończył studia, zainteresował się lotnictwem i latał jako pilot szybowcowy i samolotowy, a w 1950 r. został członkiem Ligi Lotniczej. Ponadto interesował się innymi dyscyplinami sportu, zostając w 1947 r. zawodnikiem najpierw sekcji kajakowej, a później wioślarskiej w krakowskim AZS. Właśnie jako wioślarz miał liczące się sukcesy sportowe, gdyż w tej dyscyplinie sportu reprezentował Polskę na igrzyskach olimpijskich, a ponadto został akademickim mistrzem świata oraz mistrzem Polski (1951). Sukcesy te osiągnął, startując w konkurencji dwójek ze sternikiem. Jego osada została zakwalifikowana do Igrzysk Olimpijskich w Helsinkach w 1952 r. Tam polska dwójka ze sternikiem (Lorenc, Tomas, Michalski) została sklasyfikowana na miejscu 6-8. Od 1952 r. Czesław Lorenc pracował w Biurze Projektów Nowej Huty Biprostal, a od 1956 r. jako starszy konstruktor w Biurze Konstrukcyjnym Aeroklubu PRL w Krakowie. Po zakończeniu kariery wioślarskiej Lorenc poświęcił się głównie pracy zawodowej oraz działalności w sportach lotniczych. W 1975 r. wyjechał do Kanady i tam w latach 1975-1979 pracował w biurze Degremont Water Treatment, a później w zakładach lotniczych Canadair (obecnie Bombardier) do 1993 r., do chwili przejścia na emeryturę. Porada, Zbigniew, Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej, w: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 30-31. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 154. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 344; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 346.; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Luba Florian (17 II 1936, Załucz woj., Stanisławów - 15 III 1996, Kraków), siatkarz. Zawodnik AZS Kraków (1954-1960), występował w zespole, który w latach 50-tych należał do ścisłej czołówki krajowej, zaś w 1957 r. zdobył najlepszy w historii krakowskiej siatkówki akademickiej wynik – 3 miejsce w I lidze państwowej i brązowy medal mistrzostw Polski. Od 1954 r. studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego, po studiach pracował jako zastępca, a następnie jako kierownik działu wodnego w kombinacie metalurgicznym w Nowej Hucie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Lubicz-Nycz Leszek szermierka: szabla. Uczestnik IO w Los Angeles (1932): brązowy medalista - szabla druż. z: W. Dobrowolskim, T. Friedrichem, A. Papée, W. Segdą i M. Suskim. W odróżnieniu od swoich kolegów, którzy nie zamykali się tylko w jednej specjalności preferował szczególnie broń Wołodyjowskiego, czyli szablę, uchodząc za znakomitego taktyka tej konkurencji. Nic dziwnego, że swe pedagogiczne talenty ujawniał na wykładach w CIWF (obecnie stołecznej AWF). Poza szermierką miał inne hobby - narciarstwo, jest autorem podręcznika dla narciarzy. Mistrz Polski w szabli (1931). Zginął w obronie Ojczyzny w 1939 r. Ur. 20 VIII 1899 r. w Brzesku. Zm. 22 IX 1939 r. w Łomiankach. Absolwent CWSGiS w Poznaniu, wykładowca tej uczelni, następnie CIWF

w Warszawie. Major WP. Kluby: AZS Kraków, Legia Warszawa. Wzrost 171 cm, waga 64 kg. Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 242; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 95; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 155. Fot. <https://audiovis.nac.gov.pl/obraz/>

Łobodziński Andrzej (1.08.1946, Nowy Sącz), narciarz alpejszyk, nauczyciel wychowania fizycznego, trener narciarstwa alpejskiego, instruktor tenisa stołowego. Zawodnik KTN Krynica, AZS Zakopane (1955-60). Wicemistrz Polski juniorów w gigancie. Absolwent krakowskiej WSWF (1970), nauczyciel akademicki AWF Kraków (1970-75) oraz Studium WFiS (później Centrum SiR) jako pracownik dydaktyczny (1975 – nadal). W latach 1972 – 1975 był asystentem trenera kadry narodowej kobiet w narciarstwie alpejskim, był również trenerem tenisa ziemnego w KS „Nadwiślan” Kraków (1975-81, 1983-85). W AZS PK prowadził sekcję narciarską (1975-77) oraz tenisa ziemnego (1977-2013). Jego podopieczni w mistrzostwach Polski uczelni technicznych w 2000 r. zdobyli drużynowo srebrny medal. W 1984 był organizatorem I Mistrzostw PK w tenisie ziemnym, współorganizator zawodów i obozów dla dzieci pracowników PK (1976 – 2008), współorganizator od 2008 r. GP o Puchar Rektora PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Machowski, Zdzisław Franciszek (1922-2014) p- Urodził się 3 października 1922 roku w Jędrzejowie. Zmarł 29 grudnia 2014 roku, pochowany na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie. Ukończył studia na AGH w 1951 roku. Dr – AGH 1965 rok. Dr inż., dyscyplina/specjalności: geodezja i kartografia, górnictwo i geologia inżynierska. Od 1948 do 1988 roku związany z AGH. Pracę zawodową rozpoczął jako młodszy asystent w Zakładzie Geodezji i Miernictwa Górniczego II Wydziału Geologiczno-Mierniczego AGH. Wykładał też w Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie, Politechnice Warszawskiej. Nauczyciel Liceum Górniczego w Krakowie, wykładowca Uniwersytetu Trzeciego Wieku. Autor 15 publikacji oraz 2 patentów. Członek NOT od 1955, ZNP w latach 1948-1980, PTTK 1956-1955, Automobilklub Krakowski 1970-1973, AZS 1947-1949, Stowarzyszenia Wychowanków AGH od 1950 roku. Odznaczenia i nagrody: m.in. Złoty krzyż Zasługi. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Zdzis%C5%82aw_Franciszek_Machowski

Macudziński, Bolesław, (3 XII 1893, Wadowice - 1 II 1966, Kraków), działacz narciarski i turystyczny, od młodych lat uprawiał szermierkę i narciarstwo, potem automobilizm. Jako student Wydziału Prawa UJ przed I wojną światową był członkiem sekcji narciarskiej, krajoznawczo turystycznej i szermierczej. Podczas I wojny światowej został wcielony do armii austriackiej, a w latach 1918- 1921 w Wojsku Polskim (porucznik i instruktor narciarstwa w Kompanii Wysokogórskiej). Uprawiał wówczas taternictwo. W latach 1922-1923 był prezesem sekcji narciarskiej i pierwszym prezesem sekcji szermierczej, a także wiceprezesem PZN, członkiem zarządu PZSz, zarządu PZKaj. Następnie zajmował się popularyzacją turystyki, pisał o turystyce i hotelarstwie. Był wykładowcą Państwowej Szkoły Hotelarskiej w Krakowie. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 143; Słownik biograficzny prekursorów turystyki raz działaczy PTT, PTK i PTTK, Warszawa 1988, s. 53-54; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Majcher Genowefa (31.12.1919, Nozdrzec k/Dynowa – 27 VIII 1998, Kraków), narciarz, kajakarz, animatorka sportu i turystyki dla pracowników PK i ich rodzin. W latach 60-tych i 70-tych organizowała i prowadziła zimowe obozy narciarskie początkowo na Hali Gąsienicowej a później na Skrzycznym w Szczyrku dla pracowników i ich rodzin. Uczestnicy tych obozów mieli zapewnioną opiekę szkoleniową przez narciarskich instruktorów, mogli nauczyć się prawidłowej jazdy na nartach.

Latem organizowała obozy kajakowe nad najpiękniejszymi polskimi jeziorami. Wielu uczestników nauczyło się pływać na kajakach i bez. Głównym jednak celem była turystyka kajakowa i poznanie pięknych polskich regionów. Obozy te cieszyły się wielką popularnością. Po maturze, którą uzyskała w VI LO w Krakowie w 1939 r., dzięki znajomości języka niemieckiego pracowała w Wydawnictwie Rolniczym w dziale sprzedaży jako urzędnik, w 1944 r. nawiązała kontakt z Tajnym Uniwersytetem i rozpoczęła studia matematyczne. W latach 1945-1947 kontynuowała studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UJ, dyplom magistra matematyki uzyskała 23.02.1948 r. Od 01.01.1946 r. została zatrudniona jako młodszy asystent w Katedrze Matematyki Wydziału Mechanicznego Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej. Jednocześnie w 1948 r. podjęła studia medyczne na Wydziale Lekarskim UJ (od 1950 Akademia Medyczna), którą ukończyła w 1954 r. bez dyplomu z powodu grożącego jej nakazu pracy. Studiując medycynę przygotowywała rozprawę doktorską z matematyki, którą obroniła 30.10.1956 r. Przechodząc wszystkie szczeble kariery naukowej na PK, odbyła kolokwium habilitacyjne na Politechnice Warszawskiej (20 IV 1966). W 1967 r. otrzymała etat docenta w Instytucie Matematyki PK. Napisała wiele prac z dziedziny równań różniczkowych. Wyjątkowo utalentowany i uznawany nauczyciel dydaktyczny, to jej powierzono wykłady z matematyki w publicznej TVP, na które dojeżdżała do Wrocławia. W latach 1965 – 1967 pracowała również na pół etatu w Ośrodku Naukowym Instytutu Pediatrycznego AM. Kierowała Zakładem Podstaw Analizy Matematycznej (1974 – 1979) oraz Zakładem Równań Różniczkowych i analizy funkcjonalnej Instytutu Matematyki PK (1988 - 1994). Niezwykle aktywna w działalności społecznej, należała do licznych organizacji; Polskie Towarzystwo Matematyczne (sekretarz), Krakowski Oddział Komitetu Olimpiad Matematycznych, ZNP (wspomniana wyżej działalność sportowa i turystyczna), AZS, PTTK, Stowarzyszenie Wychowanków PK. http://czesla.wmichalski.pl/?/page_id=188

Majewski Wacław (28 VIII 1882, Płock – 22 VIII 1977, Rajcza), współzałożyciel AZS i jego pierwszy prezes. Jako student Wydziału Lekarskiego UJ, wspólnie ze studentami Wydziału Filozoficznego W. Goetlem, J. Grabowskim, J. Junien-Sarneckim i W. Pawlicą zainicjował w 1908 roku powołanie Komitetu Organizacyjnego celem założenia studenckiej organizacji sportowej. Na zebraniu organizacyjnym w dniu 15 maja 1909 roku, na którym uchwalono założenie stowarzyszenia o nazwie „Akademi-cki Związek Sportowy w Krakowie” został jednogłośnie wybrany prezesem. Na kolejnym Walnym Zgromadzeniu AZS w dniu 15 listopada 1909 roku ponownie został prezesem związku, którą to funkcję pełnił do ukończenia studiów w 1910 roku. Pod jego kierownictwem AZS szczególną opieką otaczał turystykę i narciarstwo, urządzając szereg wycieczek w lecie i zimie w góryste okolice Krakowa, Podkarpacia i Tatry. W sumie za jego prezesowania AZS zorganizował 34 wycieczki, w których udział wzięło 365 osób. Dla ułatwienia pobytu młodzieży akademickiej w Tatrach AZS otworzył w 1909 roku u wejścia do doliny Kościeliskiej dom wycieczkowy a następnie w 1910 roku dom turystyczny przy ulicy Łukaszówki w Zakopanem. Dzięki jego nieustraszonej działalności AZS urządził 4 korty tenisowe w Parku Krakowskim, założył akademicką

drużynę piłki nożnej, sekcję tenisową oraz sekcję szermierki. Liczba członków AZS wzrosła z 65 do 140 osób. Po ukończeniu studiów w 1910 roku aktywnie uczestniczył w działalności AZS-u, szczególnie w sekcjach narciarskiej, wioślarskiej i krajoznawczo-turystycznej, był organizatorem wycieczek narciarskich i wioślarskich oraz brał udział w organizowanych przez AZS zawodach narciarskich. Na Walnym Zgromadzeniu AZS w dniu 26 maja 1911 roku wybrany został przewodniczącym Komisji Kontrolującej AZS, zaś w dniu 29 listopada 1911 roku zastępcą przewodniczącego Komitetu Budowy Domu Turystycznego AZS w Zakopanem. Uwzględniając jego pracę i zasługi AZS nadał mu dwukrotnie (1911 i 1966) godność członka honorowego. Jego Związki z AZS-em trwały do wybuchu I wojny światowej, później stale przebywa poza Krakowem poświęcając się działalności turystycznej w Polskim Towarzystwie Tatrzańskim i Polskim Towarzystwie Turystyczno-Krajoznawczym. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 345.

Majka Jacek, ur. 23 VIII 1963, Tarnów - lekkoatleta, sprinter, nauczyciel wychowania fizycznego, trener II klasy lekkiej atletyki. Zawodnik AZS PK (1983-1986), AZS AWF Kraków (1983-1993), dwukrotny srebrny medalista MP w sztafetach 4 x 100 m i 4 x 400 m (1992), brązowy medalista MP w sztafecie 4 x 100 m (1991), medalista AMR. Studiował na Wydziale Inżynierii Lądowej PK (1983-1986) i krakowskiej AWF (1986-1991). Po uzyskaniu magisterium w 1991 r. rozpoczął pracę

jako nauczyciel wf. Od 1995 r. zatrudniony w Centrum Sportu i Rekreacji PK, pełnił w nim funkcję zastępcy dyrektora najpierw ds. sportu (1996-2003), a następnie ds. organizacji i promocji (2009 - nadal). Niezwykle aktywny działacz sportu akademickiego, w którym pełnił rozmaite funkcje: wiceprezesa ds. sportu AZS PK (1996-2003), dyrektora klubu AZS AWF Kraków (2003-2011), wiceprezesa AZS Kraków (2005-2007), był też członkiem Zarządu AZS Kraków (2007-2009), członkiem Rady Sportu ZG AZS (2006-2011), od 2014 r. jest sekretarzem Rady Koła Seniorów AZS Kraków. Organizował wiele imprez sportowych, m.in.: AMS w badmintonie (2002) i kajakarstwie górskim (2003), regaty wioślarskie Wawelskie Wiosło Cambridge-Oxford (2008, 2011), Międzynarodowy Mityng Lekkoatletyczny AZS-Samsung (2009-2011); finał Ekstraklasy Lekkoatletycznej (2010 i 2011), Festiwal Sportu dla dzieci niepełnosprawnych (2002-2015). Pomysłodawcą i organizatorem tej ostatniej wspaniałej imprezy jest żona Małgorzata Majka, wspierana przez córki: Karolinę, kierującą biurem festiwalu, i Gabrysię, prezentującą konkurencje sportowe. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-lecie naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 62; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II, 1945-2009, Kraków 2012, s. 347. Fot.: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Majorek, Stanisław (ur. 25 czerwca 1937 r. w Pleśnej k. Tarnowa) – trener piłki ręcznej. W okresie 1970-1976 wspólnie z Januszem Czerwińskim, a w okresie 1976-1978 z Igozem Pazurem selekcjoner kadry narodowej handballistów. Absolwent Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Krakowie. W czasie studiów zawodnik zespołu AZS Kraków. W latach 1967-1968 trener kadry juniorów, a w okresie 1970-1978 (wspólnie z Januszem Czerwińskim, a następnie z Igozem Pazurem) reprezentacji Polski w piłce ręcznej, z którą wywalczył brązowy medal na Igrzyskach Olimpijskich w Montrealu, oraz IV (1974) i VI

(1978) miejsca w Mistrzostwach Świata. W kolejnych latach objął stanowisko szkoleniowca reprezentacji Luksemburga (1979-1981). Z powodzeniem pracował również jako trener klubowy, w latach 1969-1971 prowadząc pierwszoligową Stal Mielec, w 1971 wygrywając z tym zespołem Puchar Polski Wieloletni działacz Związku Piłki Ręcznej w Polsce. Przewodniczący Komisji Szkoleniowej (1980-1988), Wiceprzewodniczący Rady Trenerów (2006-2008) oraz Członek Rady Trenerów (2008-2012). Uhonorowany przez Kapitułę ZPRP Odznaką Diamentową z Wieńcem (2012). Odznaczony Krzyżem Kawalerskim (1976) i Krzyżem Oficerskim OOP (2004). Wł. Zeleśkiewicz, 95 Lat Polskiej Piłki Ręcznej.. Warszawa 2013; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 347; <https://zprp.pl/archiwa/50914> Fot. <https://tarnow.in/wordpress/wp-content/uploads/2016/02/majorekhistoria.jpg>

Makowska-Rzeszutko, Maria (7 II 1937, Warszawa), wioślarka, absolwentka, zawodniczka AZS, mistrzyni Polski W jedynce (1957, 1958), wicemistrzyni Polski w jedynce (1955, 1956), złota medalistka AMP (1955, 1956), W ME W Poznaniu (1958) zdobyła 5 miejsce W jedynce, sędzia z licencją FISA (od 1987), jest pierwszą kobietą w historii polskiego wioślarstwa posiadającą uprawnienia sędziego międzynarodowego, autorka opracowań historycznych z Wioślarstwa. Wyróżniona Medalem 75-lecia PZTW. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 347. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 345.

Makowski, Zdzisław (ur. 12 stycznia 1920 r. w Piotrkowie trybunalskim, zm. 13 września 2007 r. w Krakowie, lekkoatleta, sprinter, zawodnik AZS Kraków. W trakcie pierwszych powojennych mistrzostw Polski w 1945 r. w lekkiej atletyce wygrał bieg na 100 m. W 1946 roku w sztafecie 4 x 100 m zajął szóste miejsce. Był absolwentem UJ – Wydziału Prawa i Administracji, pracował jako radca prawny. Rekordy życiowe: 100 m – 11,2 (1945); 200 m – 24,2 (1945). J. Pawłowski, Zdzisław Makowski – pierwszy powojenny mistrz „stumetrówki”. „Zeszyty Historyczne Akademickiego Związku Sportowego”. 2 (6), 1998, s. 44-46; H. Kurzyński, Komisja Statystyczna PZLA: *Polska lekkoatletyka w latach 1945-1960*. T. 1. Warszawa: Komisja Statystyczna PZLA, październik 2014, s. 310; H. Kurzyński, S. Pietkiewicz, J. Rozum, T. Wołejko, *Historia finałów lekkoatletycznych mistrzostw Polski 1920-2007. Konkurencje męskie*, Szczecin – Warszawa: Komisja Statystyczna PZLA, 2008, s. 11, 243. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Zdzis%C5%82aw_Makowski

Malinowska-Gastoł, Beata (31 XII 1978, Kraków), wioślarka, absolwentka AWF Kraków (2001). Zawodniczka AZS AWF Kraków (1996-2005), dziewięciokrotna mistrzyni Polski w różnych osadach, sześciokrotna Wicemistrzyni Polski, siedmiokrotna brązowa medalistka MP. Wielokrotna medalistka młodzieżowych MP oraz AMP. Trzykrotna brązowa akademicka mistrzyni świata w dwójce podwójnej (1998 z A. Lichaczewską, 2002 z M. Nowak i 2004 z Moniką Myszką z AZS AWF Gdańsk). Nauczycielka Wychowania fizycznego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 347.

Małachowski, Bohdan, (24 III 1902, Kraków - 12 IV 1964, Kraków), turysta, taternik, członek sekcji taternickiej AZS w latach 1928-1932. Od młodych lat bywał w Zakopanem i uprawiał turystykę górską. Był jednym z najbardziej czynnych działaczy społecznych PTT i PTTK, w 1933 r. członkiem ZG PTT. W latach 1918-1920 i w czasie kampanii wrześniowej 1939 służył głównie w artylerii ciężkiej. W 1962 r. został członkiem honorowym PTTK. Pośmiertnie upamiętniono go w organizowanym od 1965 r. corocznie rajdzie górskim im. Bogdana Małachowskiego. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 144.

Małecki, Aleksander (1901 - 1939). Dwukrotny olimpijczyk z 1924 i 1928 roku, szermierz, brązowy medalista (szabla drużynowo) Aleksander Antoni Włodzimierz Małecki (Saryusz) urodził się 4. IX. 1901 roku w Zarubińcach (pow. Zbaraż, woj. tarnopolskie). Był synem ziemianina Władysława Adalbertusa i Marii Eweliny z Rudziewiczów. Do szkoły uczęszczał we Lwowie, gdzie został uczniem Wyższego Realnego Gimnazjum Prywatnego im. Adama Mickiewicza, lecz w VI klasie przerwał naukę, wstępując jako ochotnik w szeregi obrońców Lwowa, aby walczyć z wojskami ukraińskimi od 5 XI do 10 XI 1918 roku. 20 XII tegoż roku został żołnierzem 8 Pułku Ułanów i wraz ze swoją jednostką wyjechał na front. W czerwcu 1920 roku we Lwowie zdał egzamin maturalny, a w następnym miesiącu powrócił na front, by walczyć w wojnie polsko-bolszewickiej. Po zawarciu rozejmu w połowie listopada 1920 roku został zdemobilizowany i rozpoczął studia malarskie na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, które ukończył w roku 1927. Zaraz po studiach został słuchaczem 11 Kursu Szkoły Podchorążych Rezerwy Kawalerii w Grudziądzu, zaliczając go z wynikiem bardzo dobrym, i odbył dalsze szkolenie w swej macierzystej jednostce, 8 Pułku Ułanów ks. Józefa Poniatowskiego w Krakowie, uzyskując w roku 1931 awans na podporucznika rezerwy, a w 1936 na porucznika rezerwy. Początki jego kariery sportowej nie są znane. Wiadomo tylko, że w 1922 roku był członkiem sekcji szermierczej AZS Kraków i pozostał w tym klubie do roku 1928, kiedy to przestał uprawiać sport. Był dwukrotnym szermierczym mistrzem Polski w szpadzie w latach 1924, 1928 i wicemistrzem w latach 1925, 1926 oraz wicemistrzem w szabli w 1925 roku. Ponadto w latach 1924, 1926 i 1927 zajmował miejsce 4 i w 1928 miejsce 5 w szabli. Aleksander Małecki dwukrotnie został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na igrzyska olimpijskie do drużyny szablowej. Pierwszy raz na igrzyskach wystąpił w 1924 roku w Paryżu, walcząc tylko w meczu z szablistami z USA, który Polacy przegrali 4:12, a Małecki nie wygrał żadnej walki. Na następnych igrzyskach w 1928 roku w Amsterdamie polska drużyna szablistów zdobyła brązowy medal olimpijski, walcząc w składzie: Aleksander Małecki, Tadeusz Friedrich, Adam Papee, Władysław Segda, Kazimierz Laskowski i Jerzy Zabielski. Aleksander Małecki wystąpił w 4 z 7 meczów rozegranych przez Polaków i wygrał łącznie 6 walk, w tym 3 w meczu z Niemcami, decydującym o brązowym medalu. Zaraz po igrzyskach, mając zaledwie 27 lat, Aleksander Małecki zakończył swą karierę sportową i wrócił do rodzinnego majątku Roznoszyńce koło Zbaraża, prowadząc tam gospodarstwo wraz z ojcem. Niestety brak też informacji o jego działalności artystycznej. W sierpniu 1939 roku został zmobilizowany i jako porucznik rezerwy uczestniczył w kampanii wrześniowej, walcząc w szeregach Korpusu Ochrony Pogranicza. Zginął prawdopodobnie 26 IX 1939 roku podczas próby przedostawania się na Węgry, zastrzelony przez ukraińskich nacjonalistów (brak potwierdzenia). Porada, Zbigniew, Olimpijczycy z Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych, Kraków 2014, s. 87-88; http://czeslaw.michalski.pl/?page_id=188.) Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 124. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 67. Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 226; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 163; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 345; Ryszard Wryk, Sport i wojna. Losy polskich olimpijczyków w latach drugiej wojny światowej, Poznań 2016, s. 246-7.

Mamoń Kazimierz (ur. 1923, Kraków – zm. 6 V 2006), Kraków - wioślarz, trener i sędzia wioślarski. Zawodnik AZS Kraków w latach 1959-1965, startował na wioślach krótkich (w jedynce i dwójce podwójnej jako sternik). Medalista MP i AMP. Od 1954 r. instruktor wioślarstwa, jako szkoleniowiec

trenował osady klubowe i reprezentacyjne. Wychował wielu znanych wioślarzy, m.in. wielokrotną mistrzynię Polski Mariannę Makowską. W 1957 r. uzyskał uprawnienia sędziego wioślarskiego, w 1973 r. został sędzią klasy międzynarodowej FISA. Sędziował w blisko 300 regatach. W latach 1954-1982 był działaczem sekcji wioślarskiej AZS Kraków, przez 15 lat był jej kierownikiem. Przez 8 lat pełnił funkcję prezesa Okręgowego Związku Towarzystw Wioślarskich w Krakowie. W latach 80. członek Zarządu Klubu AZS AWF Kraków. Autor opracowań historycznych z wioślarstwa. Był też popularyzatorem narciarstwa i żeglarstwa wśród młodzieży krakowskiej. Jego zaangażowanie, wyjątkowe zdolności organizacyjne i perfekcjonizm w działalności sportowej były wielokrotnie nagradzane. W 1982 r. wyróżniony godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa”, „Medalem 100-lecia Polskiego Wioślarstwa”. W 1993 roku XV Krajowy Zjazd AZS nadał mu godność Członka Honorowego AZS. Po ukończeniu Gimnazjum im. Witkowskiego w Krakowie rozpoczął studia w Szkole Przemysłowej w Krakowie na Wydziale Budowy Maszyn, którą ukończył 18 lutego 1942 r., uzyskując stopień technika mechanika. Jako 18-letni chłopiec po egzaminie dyplomowym wraz z całą klasą został wywieziony do Niemiec, gdzie pracował do końca wojny w fabryce samolotów „Arado” w Poczdamie. Latem 1945 roku zapisał się na Wydział Mechaniczny AG Kraków. Po pierwszym semestrze przeniósł się na Wydziały Politechniczne i zaczął studiować w Sekcji Lotniczej Oddziału Samochodowego. Od lipca 1946 r. pracował jako konstruktor w Centralnym Biurze Aparatury i Urządzeń Chłodniczych w Krakowie. Po studiach pracował też na kierowniczych stanowiskach w Biurze Projektowym Koksowniczym (projektował m.in. koksownice w Nowej Hucie i Hucie Katowice. *Czesław Michalski, Jacek Majka, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 99-100. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 348.*

Marchewczyk, Czesław (1912-2003) - wybitny polski hokeista na lodzie, trzykrotny olimpijczyk w latach 1932, 1936 i 1948 oraz 66-krotny reprezentant Polski (uczestnik 6 turniejów o mistrzostwo świata), po zakończeniu kariery sportowej w 1949 r. na podstawie przeprowadzonego postępowania kwalifikacyjnego uzyskał tytuł inżyniera budowniczego w zakresie architektury na Wydziale Architektury Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie (Wydziały Politechniczne AGH). Od 1953 r. inż. Marchewczyk pracował w Wojewódzkim Biurze Projektów w Krakowie na stanowisku starszego projektanta, a w roku 1961 został pracownikiem Dyrekcji Budowy Osiedli Robotniczych w Krakowie. Następnie w latach 1966-1970 pracował na stanowisku zastępcy dyrektora do spraw technicznych w Zarządzie Inwestycji Ośrodków Turystycznych ORBIS w Krakowie, w latach 1970-1973 w Zjednoczeniu Przemysłu Mięsnego w Krakowie jako kierownik działu inwestycji oraz w latach 1973-1975 w Dzielnicowym Zarządzie Budowy Mieszkań - Śródmieście (kierownik działu technicznego), a następnie do 1977 r. w Energopolu 2 w Krakowie (kierownik inwestycji), skąd przeszedł na emeryturę. Czesław Marchewczyk przez wiele lat działał także społecznie między innymi w swym klubie Cracovia, będąc tam członkiem Rady Seniorów. W latach 1953-1966 był ponadto członkiem zarządu Krakowskiego Okręgowego Związku Hokeja na Lodzie, a w latach 1957-1967 członkiem zarządu Polskiego Związku Hokeja na Lodzie oraz przewodniczącym Komisji Sprzętowej PZHL. W roku 1959 pełnił również funkcję Kapitana Sportowego PZHL. Z inicjatywy inż. Marchewczyka w 1957 r. został założony Komitet Budowy Sztucznego Lodowiska w Krakowie, którego budowę ukończono w 1961 r. Ponadto pod koniec lat czterdziestych był działaczem w sek-

cji szermierczej KS Budowlani w Krakowie, a później w Krakowskim Klubie Szermierzy. Będąc już na emeryturze inż. Czesław Marchewczyk działał też w Krakowskim Klubie Olimpijczyka, a w ostatnich latach w Małopolskiej Radzie Olimpijskiej. Laureat medalu Kalos Kagathos w 1994 r. Czesław Michalski, Jacek Majka, *70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni*, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 216; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Marcinkowski, Włodzimierz, (13 VIII 1904, Tarnów - 20 II 1991, Kraków), turysta, taternik, członek zarządu sekcji taternickiej AZS w latach 1928- 1929, lekarz. Studiował na Wydziale Lekarskim UJ, stopień doktora nauk medycznych uzyskał w 1928 r. Taternictwo uprawiał od 1922 aż do 1948 r. Był członkiem zarządu sekcji taterniczej AZS w Krakowie, potem Klubu Wysokogórskiego. Był wiceprezesem Oddziału Krakowskiego PTT, a w latach 1952-1954 przewodniczącym Komisji Taternictwa ZG PTTK. W okresie 1935-1980 był jednym z najbardziej aktywnych publicystów występujących w obronie zagrożonej i niszczonej przyrody tatrzańskiej. W latach 1945-1950 był członkiem Państwowej Rady Ochrony Przyrody oraz działaczem Ligi Ochrony Przyrody. Cz. Michalski, *Akademicki Związek Sportowy w Krakowie*, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 145.

Marczulajtis, Jagna. Urodziła się 15 grudnia 1978 roku w Zakopanem. Z Kasprowego Wierchu zjechała, nie mając jeszcze trzech lat. Góry szybko stały się jej drugim domem. Pracuje na Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie w Zakładzie Narciarstwa i Snowboardu. W 1994 roku pierwszy raz włożyła na nogi deskę snowboardową. Zafascynowała się tym sportem i od razu zaczęła mocno trenować. Zamieniła narty na deski i w trzy miesiące później zdobyła swój pierwszy złoty medal w jednej z najbardziej alpejskich konkurencji snowboardu - slalomie równoległym. Czternastokrotna złota medalistka Mistrzostw Polski w snowboardzie; jest też podwójną mistrzynią świata juniorek, mistrzynią i wicemistrzynią Europy, olimpijką z Nagano 1998, Salt Lake City 2002 (4. miejsce w slalomie równoległym) oraz z Turynu 2006. Dwa razy wygrywała zawody Pucharu Świata: w Badgastein (2004) i w Nendaz (2006). W 2004 r. w klasyfikacji końcowej Pucharu Świata była 7. Zwycięstwa w zawodach Pucharu Świata: Badgastein - 6 stycznia 2004 w slalomie równoległym Nendaz - 22 stycznia 2006 w slalomie równoległym. Zdobywczyni czwartego miejsca w Salt Lake City otrzymała od starosty tatrzańskiego Andrzeja Gąsienicy Makowskiego unikatowe odznaczenie - medal Stulecia Krzyża na Giewoncie. Pierwsze takie odznaczenie wręczono Ojcu Świętemu. *Och Jaguś miła, tyś swym upadkiem Lenina przyćmiła!* — tak Jagnę Marczulajtis przywitali przy wjeździe do Poronina koniarze, wozacy, oraz miejscowy zespół góralski. A Jagna, oprócz czwartego miejsca na olimpiadzie, przywiozła w góry S. 111, To już sportowa strona w życiu Jagny, ale spotykamy w niej człowieka o wielostronnych zainteresowaniach. Jest dynamiczna w działaniach, potrafi być businesswoman i troskliwą matką, osobą romantyczną i kipiącą energią, funkcjonującą w warunkach zimowych i poszukującą ciepła. Jak mówi, lubi sprzątać w swoim domu, ale nienawidzi gotowania - tylko że musi. Rodzinne hobby to konie i w stadninie szuka odprężenia. Pochodzi z niespotykanej usportowanej rodziny. Matka Ludwina Majerczyk - narciarka alpejka („Wisła” Zakopane), ojciec kolarz, a potem taternik, przewodnik. Ciotki - Józefa, Władysława i Zofia to czołowe biegaczki świata (LKS Poronin) i kolejna grupa z dobrymi wynikami sportowymi. Korzenie rodzinne wywodzą się ze znakomitego rodu Gutów Mostowych — ludzi ambitnych, pracowitych i prawych. Nie dziwi fakt, że po trzyletniej przerwie Jagna podjęła próbę

BIOGRAMY

spełnienia największego marzenia sportowego. Przygotowuje się do swojej czwartej olimpiady, ma nieograniczone moralne wsparcie ze strony rodziny oraz koleżanek i kolegów AZS Zakopane i snowboardzistów. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 109-110; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci*, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114. Fot <http://www.sejm.gov.pl/sejm8.nsf/posel.xsp?id=479&type=A>.

Mardula, Franciszek. Urodził się 27 lipca 1909 r. w Poroninie. Po ukończeniu szkoły powszechnej pracował jako stolarz w pracowni swojego ojca Józefa. Tam wykonał swoje pierwsze skrzypce. Od 1934 roku prowadził na Olczy własny warsztat stolarski, gdzie wykonał m.in. nowe modele nart. Franciszek Mardula był członkiem Towarzystwa Gimnastycznego „Sokół” od 1926 roku. Uprawiał gimnastykę, strzelectwo sportowe, narciarstwo. W latach 1925-1939 był zawodnikiem. Startował w biegach, skokach i zjeździe. Zawodnik Mistrzostw Polski w narciarstwie. W 1939 roku startował w Mistrzostwach Świata w narciarstwie FIS w kombinacji norweskiej oraz w biegach - trzecie miejsce na dystansie 50 km. Po wojnie podjął działalność w „Sokole”, po jego rozwiązaniu był członkiem HKN, a później AZS Zakopane, w którym pracował jako trener do 1955 roku. Był sędzią narciarskim. Niecodzienną troską otaczał zawodników, wielokrotnie rozdając im narty własnego wykonania. W AZS prowadził również młodych skoczków, którzy w 1953 roku w Szczyrku zdobyli drużynowe mistrzostwo kraju. Trenował również zawodników dwuboju klasycznego. (Franciszek Mardula, popularnie zwany „Druhem”, był lutnikiem, nauczycielem zakopiańskiej Zasadniczej Szkoły Przemysłu Drzewnego i Liceum Technik Plastycznych oraz nowotarskiego Technikum Budowy Instrumentów Muzycznych. Od 1955 roku był członkiem Związku Polskich Artystów Ludowych. Jego instrumenty prezentowane były na wielu wystawach, a najwyższe uznanie i laury otrzymał w 1959 roku - Duży Srebrny Medal na Światowej Wystawie Współczesnej Altówki w Ascoli Picence we Włoszech. Posiadał wiele wyróżnień, m.in. w 1972 roku otrzymał piątą nagrodę w Międzynarodowym Konkursie Lutniczym im. Królowej Elżbiety w Brukseli, w 1977 roku - również piątą nagrodę w Międzynarodowym Konkursie Lutniczym im H. Wieniawskiego w Poznaniu. Po reaktywowaniu zakopiańskiego „Sokoła”, w 1990 roku został jego członkiem, a w 1995 roku honorowym prezesem. Franciszek Mardula za swoją pracę i działalność społeczną otrzymał wiele odznaczeń państwowych oraz sportowych, w tym tę najważniejszą w Akademickim Związku Sportowym. W 1985 roku XII Zjazd AZS przyznał mu godność Członka Honorowego AZS. Zmarł 29 X I 2007 roku. Został pochowany na Starym Cmentarzu na Pęksowym Brzyzku. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 133-4. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> Fot.<http://www.biegisokole.pl/dh-franciszek-mardula/>

Marek Władysław: w AZS Zakopane od 1955 r. Doskonały narciarz, długodystansowiec i lekkoatleta, zdobywca tytułu mistrza Polski w 1956 r. w biegach na 30 i 50 km. Tytuł mistrza Polski na 50 km zdobywa również w 1959 r. Członek kadry olimpijskiej. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 345.

Massalski, Adam (7 VI 1942, Kielce), piłkarz ręczny, absolwent historii UJ (1965). Karierę sportową rozpoczynał w SKS Kielce, był reprezentantem województwa kieleckiego. W czasie studiów (1960-1965) był czynnym sportowcem, grał w piłkę ręczną w AZS UJ i AZS Kraków na pozycji bramkarza. Podczas MP uniwersytetów w piłce ręcznej w Warszawie (1963) uznany został za naj-

Ludzie AZS-u

lepszego bramkarza turnieju. Był też wyróżniony nagrodą rektora UJ za dobre wyniki w nauce i pucharem dla najlepszego studenta sportowca UJ. Prezes AZS UJ (1964-1965) i członek ZS AZS (1965-1967). Po powrocie do Kielc grał w zespole „Budowlani” oraz dwukrotnie już jako pracownik uczelni występował w MP uczelni pedagogicznych. Profesor dr hab. Uniwersytetu J. Kochanowskiego w Kielcach. Dyrektor Instytutu Historii, prorektor (1990-1993), rektor (1999-2005) kieleckiej uczelni, prezes Kieleckiego Towarzystwa Naukowego (1989-2010). W wyniku wyborów do parlamentu został w 2005 r. senatorem RP VII kadencji i ponownie wybrany do Senatu w 2007r. na VII kadencję. Doktor honoris causa Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie (2009). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 348.

Maurizio-Abramowicz, Marian, (18 X 1905, Lwów - 5 IV 1996, Barcelona), narciarz. Dzieciństwo i młodość spędził w Zakopanem. Po zdaniu matury (1925) wstąpił na AG, by następnie przenieść się na UJ (studia przyrodnicze). Ukończył Studium Rolnicze. W 1935 r. uzyskał dyplom inżyniera rolnictwa i podjął pracę jako nauczyciel w Wysockogórskiej Szkole Rolniczej w Nowym Targu. Jednocześnie pracował jako redaktor działu rolniczo-ogrodniczego w nowotarskiej „Gazecie Podhala” i instruktor w Polskim Radio. Od 1938 r. zatrudniony był jako inspektor Towarzystwa Ogrodniczego w Krakowie i równocześnie podjął pracę doktorską pod kierunkiem prof. Kazimierza Roupperta. W latach studenckich był zawodnikiem oraz aktywnym działaczem sekcji narciarskiej i sekcji taternickiej AZS w Krakowie, członkiem Komisji Szkoleniowej PZN, dyplomowanym instruktorem PZN i sędzią narciarskim. Jako zawodnik odniósł wiele sukcesów w narciarstwie alpejskim, był akademickim mistrzem Polski. Współorganizował mistrzostwa Polski w narciarstwie (Zakopane 1936), prowadził kursy narciarskie dla oficerów lotnictwa (1937) i dla nauczycieli - instruktorów narciarstwa (1937). We wrześniu 1939 roku wyjechał z kraju i po rozmaitych perypetiach wojennych znalazł się w 1942 r. w Hiszpanii, gdzie wraz z żoną Polką, tłumaczką literatury polskiej na hiszpański, osiedlił się na stałe. W dalekiej Hiszpanii w latach wojny był instruktorem katalońskiego klubu narciarskiego „Nuria”, a zimą 1942 r. prowadził kursy narciarskie dla hiszpańskich lotników. Wiosną 1944 roku nawiązał współpracę z angielsko-amerykańską organizacją zajmującą się przerzucaniem przez granicę francusko-hiszpańską spadochroniarzy. Był też kurierem, organizował m.in. pomoc dla Polaków przechodzących do Francji przez Pireneje. Tę działalność ułatwiał mu paszport szwajcarski. Dodatkowo zbierał materiały do badań nad wirusowym zakażeniem ziemniaków. Ta praca pomogła mu ustawić się zawodowo po wojnie, aż do emerytury w 1973 roku pracował w zawodzie agronoma w naukowych firmach hiszpańskich, ucząc miejscowych chłopów jak uprawiać wydajnie warzywa i owoce. Zajmował się też twórczością literacką, w której przedstawiał swe uczucia do gór. Tuż przed wojną ogłosił nowelkę tatrzańską Juhas, a po wojnie fragmenty wspomnień zakopiańskich i tatrzańskich w londyńskich „Wiadomościach”, „Przekroju”, „Tygodniku Podhalańskim”, i „Wierchach”. W 1985 r. wydał książeczkę autobiograficzną Zakopiańskie wspominki, a w 1969 r. tomik wierszy pisanych gwarą podhalańską „Ku Tatrom się wróć”. Zmarł w Barcelonie. Prochy jego zostały sprowadzone do Polski 24 lipca 1996 i złożone na Pęksowym Brzyzku w Zakopanem. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 145-146.

Mazur, Ireneusz, ur. 13 lipca 1957 r. w Chrzanowie woj. Śląskie. Trener siatkówki. Od lat szkolnych związany z Buskiem Zdrój, ukończył m.in. Liceum Zawodowe i był zawodnikiem III-ligowej drużyny siatkarzy miejscowego AKS. W okresie studiów w Kra-

kowie /1976 - 1982/ grał w drużynie AZS /II i III liga /. Przez kolejne dwa lata /1982 -1983 /występował w III-ligowym AZS Kielce, a następnie w Stali Nysa /I liga B/. Ukończył Akademię Wychowania Fizycznego w Krakowie ze specjalnością trener piłki siatkowej. Był zawodnikiem i szkoleniowcem Stali Stalowa Wola /1984-1982/ i II trenerem reprezentacji Polski kobiet /1985 - 1988/, Stali Nysa /mężczyźni, 1987 - 1989/ i Poloneza Warszawa I liga kobiet /1989 – 1991/. W tym czasie był jednocześnie II trenerem reprezentacji Polski juniorek i kadetek. W latach 1991-1998 pełnił funkcje szefa wyszkolenia Polskiego Związku Piłki Siatkowej w Warszawie i równocześnie był II trenerem reprezentacji Polski seniorów /1991-1992 /. Od 1992 r. do 1998 prowadził reprezentację Polski juniorów, z którą zdobył: brązowy medal Mistrzostw Europy kadetów /Barcelona 1995/, mistrzostwo Europy juniorów /Izrael 1996/, złoty medal Młodzieżowych Mistrzostw Świata/ Bahrajn, 1997 /. W latach 1998 - 2000 był I trenerem reprezentacji Polski seniorów, grającej min. na Mistrzostwach Świata w Japonii / 1999, miejsce 14 - 16 /, w Lidze Światowej /1999 – 2000, 7 miejsce/. W tym czasie reprezentacja Polski odniosła wiele cennych zwycięstw z czołowymi drużynami świata: Włochami, Jugosławią, Rosją, Holandią. Od 2000 r. jest trenerem AZS Galaxia Częstochowa, z którym 2-krotnie wywalczył wicemistrzostwo kraju / 2001, 2002/. W swej kolekcji posiada wiele wyróżnień, min. nagrody ministra sportu /1995,1996,1997/, prezesa Polskiego Komitetu Olimpijskiego, /1996/, „Przeglądu Sportowego” i Telewizji Polskiej/1992/,oraz tytuł trenera roku Częstochowy /2001/. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 136. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. https://upload.wikimedia.org/wikipedia/commons/c/c9/Ireneusz_Mazur

Mazurek Ludomir (27.09.1905, Żelechów – 15.05.1993, Kraków) gimnastyk, lekkoatleta, działacz sportowy, nauczyciel akademicki krakowskiej WSWF i AWF. Absolwent CIWF w Warszawie (1930). Pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego w Sosnowcu, Miechowie i w Kielcach. Walczył w kampanii wrześniowej. We wrześniu 1939 r. przekroczył granicę i został internowany w Bals. Następnie uciekł do Marsylii i wstąpił do tworzącej się armii polskiej. Po kapitulacji Francji został ewakuowany do Szkocji gdzie służył w I Samodzielnej Brygadzie Spadochronowej. Do kraju powrócił w 1947 r. W latach 1948 -72 pracował w WSWF, był kierownikiem Zakładu Gimnastyki, prorektorem (1953 – 60), a w roku akademickim 1958/59 p.o. rektora. Jako trener I klasy w gimnastyce i instruktor oraz sędzia sportowy w kilku dyscyplinach był organizatorem sportu krakowskiego, w 1956 r. zaangażował się w reorganizację sportu akademickiego, w okresie 17.01.1957 do 14.11.1957 był, prezesem Klubu Sportowego AZS Kraków. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Grafika:Nekropolie_Ludomir_Mazurek3.jpg

Mendera Zbigniew (26 VIII 1933, Zagórze, obecnie Sosnowiec). Współzałożyciel AZS PK i jego prezes. W latach 1951-56 studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK. W trakcie studiów intensywnie zajmował się sportem, współzałożyciel AZS na PK i jego zawodnik (1951 r.), pełnił różne funkcje w AZS, co kontynuował również w swojej późniejszej karierze na PK. Był współorganizatorem I Mistrzostw Politechniki w narciarstwie (1953), w których czynnie uczestniczył przez 25 razy, prezesem AZS PK (1955-56). W trakcie studiów, w 1954 r. został zastępcą asystenta w Katedrze Budownictwa Stalowego. Po zakończeniu studiów rozpoczął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze oraz projektanta w Biurze Studiów i Projektów Biprostal. Zdobywał kolejne stopnie i tytuły naukowe: 1964 – doktorat, 1970 –habilitacja, 1980 – uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a w 1989 – zwyczajnego.

Pełnił funkcje: wicedyrektora Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowlanych (dwie kadencje), prorektora Politechniki Krakowskiej ds. Badań Naukowych i Współpracy z Gospodarką (dwie kadencje), w latach 1988-2003 był Kierownikiem Katedry Konstrukcji Stalowych i Spawalnictwa na Wydziale Inżynierii Lądowej PK, a w latach 2005-2010 był kierownikiem zakładu Konstrukcji Metalowych na Wydział Budownictwa Politechniki Śląskiej w Gliwicach. W latach 1986-1990 był prezesem Zarządu Środowiskowego AZS Kraków, członek Honorowy AZS Kraków. Działal w PZITB, gdzie pełnił funkcję wiceprezesa oddziału krakowskiego. W latach 1997-1999 był członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych przy prezesie Rady Ministrów. Należał do Komitetu Redakcyjnego wydawnictw KILiW PAN: „Archives of Civil Engineering” oraz zeszytów serii „Studia z Zakresu Inżynierii”, USA, Francji, Czechach, Słowacji i na Węgrzech. Jest autorem ok. 220 publikacji naukowych i współautorem książki „Stalowe konstrukcje specjalne, za którą autorzy otrzymali w 1998 r. nagrodę Ministra Budownictwa i Gospodarki Przestrzennej. Ostatnio wydał książkę „Stalowe konstrukcje wsporcze napowietrznych linii elektroenergetycznych wysokiego napięcia”. (Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2012). Wypromował ok. 180 inżynierów i pięciu doktorów nauk technicznych. Kierował pięcioma projektami badawczymi KBN. Opracował około 230 ekspertyz naukowo-technicznych, kierował badaniami przyczyn katastrofy budowlanej Hali Wystawowej w Katowicach w 2006 r. Przez cały czas pracy zawodowej interesował się sportem (a nawet 25 razy startował w mistrzostwach narciarskich PK). Przez 15 lat był kuratorem AZS PK, mianowanych przez ówczesnych rektorów. Od 2004 r. jest profesorem emerytowanym. W latach 2004-2010 współpracował z Politechniką Śląską na stanowisku profesora zwyczajnego. Został uhonorowany m.in. Krzyżem Kawalerskim OOP. Krzyżem Oficerskim OOP. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 *Wspomnień wysłuchał Jan Otałęga*, Bieżnia przy uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 114. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 348. *Wspomnień wysłuchał Jan Otałęga*, Bieżnia przy uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 114.

Mendiuk Janusz urodził się (22.02.1939, Zborów na byłych kresach wschodnich). Syn Eliasza Mendiuka, oficera Wojska Polskiego i Policji Państwowej, więźnia obozów w Ostaszkowie i Twerze, rozstrzelanego w 1940 roku przez NKWD i pochowanego we wspólnej mogile w Miednoje. Szkołę Podstawową ukończył w Miejscu Piastowym aby następnie kontynuować naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Krośnie. Studia wyższe rozpoczął w 1956 roku na wydziale nauczycielskim krakowskiej Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego. Dyplom magistra wychowania fizycznego uzyskał 23 lutego 1961 roku na podstawie rozprawy z antropologii pt. „Skoczność według wskaźnika Pingeta”, którą napisał i obronił pod kierunkiem prof. dr hab. Stanisława Panka. Po ukończeniu studiów odbywał służbę wojskową w VI Pomorskiej Dywizji Powietrzno-Desantowej jako podporucznik WP i instruktor wychowania fizycznego. W latach 1961 – 1974 pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego w XIII Liceum Ogólnokształcącym w Krakowie, a od 1975 roku w Studium Wychowania Fizycznego Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Karierę sportową rozpoczynał jako junior sekcji sportowej piłki siatkowej klubu „Włókniarz” Krosno, by następnie kontynuować ją w klubie AZS – WSWF Kraków obok takich sportowców jak reprezentanci Polski Jan Muszak, Jan Murzynowski, Edward Boczkaj – Orłowski. Po zakończeniu kariery zawodniczej poświęcił się pracy szkoleniowej, uzyskując kwalifikacje instruktora piłki siatkowej (1963) i trenera II klasy (1984). Od momentu rozpoczęcia pracy w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu WSP

Kraków trenował siatkarzy Klubu Uczelnianego AZS odnosząc wiele cennych sukcesów. Zespół siatkarzy dwukrotnie zdobywał tytuł akademickiego mistrza Krakowa (1978, 1982), wicemistrza Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych i filii Uniwersytetów (1977). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Merunowicz Jakub (1906–1985), w latach 1926-1927 członek wydziału sekcji narciarskiej AZS Kraków. Jeden z założycieli korporacji „Arcadia” o wyraźnie sportowym obliczu (powstała 4 grudnia 1924 roku w Czytelni Akademickiego Związku Sportowego). Doktor praw, po wojnie na emigracji w Stanach Zjednoczonych. W 1931 r. poznał Rogera Vereya, późniejszego swojego partnera w osadzie wioślarskiej. W 1932 roku podczas mistrzostw Polski, osada krakowskiego AZS po raz pierwszy zdobyła tytuł mistrzowski i tym samym została zakwalifikowana do udziału w wioślarskich mistrzostwach Europy odbywających się w Belgradzie, gdzie zdobyła brązowy medal. P. Tomaszewski, *Polskie korporacje akademickie w latach 1918–1939 Struktury, myśl polityczna, działalność*, Toruń 2011, s. 342-3; <http://www.archiwumkorporacyjnej.pl/index> Fot. https://audio.vis.nac.gov.pl/i/SM0/SM0_1-M-1436-2.jpg

Miązek, Zbigniew (9 I 1966, Drzewica), kajakarz - kanadyjki slalom, olimpijczyk, absolwent AWF Kraków (1995). Karierę sportową rozpoczął w 1981 w Gerlachu Drzewica, a od 1989 kontynuował w AZS-AWF Kraków. Mistrz Polski w C-1 (1989-1991), mistrz Polski C-2 x 3 (1993, 1994), 15 miejsce na IO w Barcelonie (1992). W 1992 inicjator i założyciel sekcji kajakarstwa górskiego AZS-AWF, jej zawodnik i jednocześnie trener (do 2004). W 1996 r. dzięki min. jego inicjatywie wybudowano nowy tor kajakarstwa górskiego na Rudawie. Od 1998 r. asystent trenera kadry narodowej. Brał udział w przygotowaniu grupy olimpijskiej - Sydney 2000. Od kwietnia 2001 r. został trenerem grupy olimpijskiej Ateny 2004. Zainicjował i przyczynił się do wybudowania jednego z lepszych torów kajakarstwa górskiego na świecie na stopniu wodnym Kościuszkowski w Krakowie (2003). Założyciel UKS Górka-Witkowice który w 2003 zmienił nazwę na Krakowski Klub Kajakowy. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 349. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.worldpaddleawards.com/>

Michalik Marek ur. 5 03 1962 w Mieszkowicach, studiował geografię w latach 1982 – 1987. Koszykarz Górnika Brzeszcze, w czasie studiów grał w II-ligowym AZS AWF Kraków, brał udział w Międzynarodowych Akademickich Mistrzostwach w Lublinie, w Akademickich Mistrzostwach Polski w Koszalinie (uznany najlepszym zawodnikiem turnieju). Reprezentował barwy naszego Klubu Uczelnianego AZS w Lidze Międzyuczelnianej w Krakowie. Dzięki jego postawie zespół wywalczył III miejsce w 1983 r. i II miejsce w 1984 r. Jako student III roku został powołany do akademickiej kadry Polski (1 10 1984 – 31.03 1985). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Michalski Zbigniew: członek AZS Kraków. Czołowy wioślarz, wielokrotny mistrz i reprezentant Polski w dwójce ze sternikiem. Zdobywca złotego medalu na Akademickich Mistrzostwach świata w 1951 r. w Berlinie. Olimpijczyk: Helsinki (1952). Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 346.

Michalski, Czesław, ur. 28 listopada 1946 w Kielcach, syn Stanisławy z domu Kaczor i Franciszka. Po szkole podstawowej w Kielcach naukę podjął w Technikum Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego w Sandomierzu. Po maturze w latach 1966-69 pracował w Nadodrzańskich Zakładach Przetwórstwa Owocowo-Warzywnego w Dębnie Lubuskim. Od 1 października 1969 rozpoczął studia historyczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, które w czerwcu 1974 ukończył tytułem magistra. Od października 1974 zatrudniony w Instytucie Historii WSP Kraków jako pracownik naukowo-techniczny. Od 1 kwietnia 1977 do 31 grudnia 1978 pracował na stanowisku Sekretarza Zarządu Środowiskowego AZS Kraków. Współorganizował obchody jubileuszowych 70-lecia AZS w Polsce. Społecznie pełnił funkcję Prezesa Klubu Uczelnianego AZS w latach 1970 do 1974 i 1980 do 1983. W latach 1973 do 1974 był Wiceprzewodniczącym Rady Osiedla Studenckiego na Miasteczku Akademickim w Krakowie. Zainicjował i zorganizował Pierwszą Spartakiadę Sportową na Miasteczku Studenckim w Krakowie. Był wiceprezesem Zarządu Środowiskowego AZS Kraków (1974-1978) i wiceprzewodniczącym Komisji Klubów Uczelnianych Zarządu Głównego AZS (1976-1978). Od 1979 pracował w administracji WSP Kraków, a od 1984 na etacie asystenta w Instytucie Historii WSP Kraków. Doktorat w zakresie nauk historycznych obronił na Wydziale Historycznym Uniwersytetu im. M. Łomonosowa w Moskwie (1991). Od lutego 1992 do września 2011 pracował jako adiunkt w Instytucie Historii. Prowadził zajęcia dydaktyczne ze wstępu do badań historycznych, demografii historycznej, historii Polski okresu międzywojnia (1918-1939) oraz historii Rosji na filologii rosyjskiej. W ramach zatrudnień naukowych w Instytucie Historii prowadził w kraju i zagranicą prace naukowe, archiwalne oraz dokumentacyjne na temat historii sportu w Galicji, Małopolsce, Krakowie, Lwowie i Wilnie. Opublikował szereg rozpraw w monografiach miast i regionów małopolski. Prace z historii sportu ogłaszał w „Akademickim Przeglądzie Sportowym”, „Przeglądzie Sokolim”, kwartalniku Akademii Pedagogicznej/Uniwersytetu Pedagogicznego w Krakowie „Konspekt”. Autor haseł krakowskich klubów i biogramów sportowców w *Encyklopedii Krakowa*, *Słowniku Biograficznym Historii Polski* i *Encyklopedii Pogranicza Wschodniego*. Działalność społeczna w AZS: 1970 - 1973 - Działacz sportowy na szczeblu środowiskowym AZS; 1973 - 1974 - Inicjator i organizator pierwszej Spartakiady Sportowej krakowskiego Osiedla Studenckiego; 1974 - 1976 - wiceprezes Zarządu Środowiskowego AZS Kraków; 1977 - 1978 - sekretarz Zarządu Środowiskowego AZS Kraków; 1974 - 1978 - członek Zarządu Głównego, oraz Wiceprzewodniczący Centralnej Komisji Klubów Uczelnianych AZS, kierownik obozów organizatorów sportu studenckiego w Mielnie, Jastarni, Wilkasach, Błaziejówku k/Kórniku, Cieszynie, Kozienicach; 1980-82 - prezes Klubu AZS WSP Kraków. Wyróżnienia AZS: Srebrna odznaka AZS (1972); Złota odznaka AZS (1975); Medale 70-lecia AZS (1978) i Medale 75-lecia AZS (1983); Członek Honorowy AZS w Krakowie (2007); Członek Honorowy AZS (2014). czeslawmichalski.pl/

Michalski, Zdzisław, (1928-1985). Olimpijczyk Igrzysk letnich w 1952 r.; w Helsinkach, wioślarz. Zdzisław Stefan Michalski urodził się 11 lutego 1928 r. w Lidzie, mieście powiatowym w województwie nowogródzkim (obecnie należącym do Białorusi), w rodzinie Marcelego Michalskiego i Bronisławy z Miszkinisów. Po zakończeniu II wojny światowej Zdzisław Michalski zdał egzamin maturalny i w październiku 1947 r. rozpoczął studia na Wydziale Architektury, należącym wówczas do Wydziałów Politechnicznych Akademii Górniczej w Krakowie. W lutym 1954 r., po zdaniu egzaminu dyplomowego uzyskał tytuł inżyniera architekta, a następnie podjął dalsze studia

magisterskie na tym samym Wydziale, który od października 1954 r. wchodził w skład nowoutworzonej Politechniki Krakowskiej. W 1956 r. Zdzisław Michalski ukończył te studia i otrzymał dyplom magistra architektury na podstawie pracy pt. „Ośrodek sportów wodnych w Krakowie”. W międzyczasie, gdy już studiował architekturę, zainteresował się sportem wioślarskim i w 1949 r. został zawodnikiem sekcji wioślarskiej AZS Kraków, występując zwykle w charakterze sternika ze względu na niską wagę ciała. Pierwszy swój sukces międzynarodowy Zdzisław Michalski odniósł w 1951 r. w Budapeszcie. Tam podczas wioślarskiego trójmeczku: Węgry - Polska - Czechosłowacja, wystąpił w konkurencji dwójek ze sternikiem, mając za partnerów kolegów z AZS Kraków, Czesława Lorenca (studenta Wydziału Mechanicznego na Wydz. Politechnicznych AGH w Krakowie) oraz Romualda Tomasa (studenta WSE Kraków) i odnosząc zwycięstwo w swoim wyścigu. Ponadto jeszcze w tym samym roku, z tymi samymi partnerami i w tejże konkurencji, w Berlinie został akademickim mistrzem świata, a następnie mistrzem Polski. Te sukcesy spowodowały, że dwójka ze sternikiem krakowskiego AZS-u (Lorenc, Tomas, Michalski) była wytypowana do udziału w nadchodzących Igrzyskach Olimpijskich w Helsinkach w 1952 r., a ponieważ przed igrzyskami osada AZS Kraków zwyciężyła w zawodach w Moskwie pokonując reprezentacyjną osadę Związku Radzieckiego, została więc zakwalifikowana do Igrzysk w Helsinkach. Tam nasi reprezentanci w wyścigu eliminacyjnym zajęli 2 miejsce, następnie 3 miejsce w półfinale i w repe-sażu w walce o finał przegrali z osadą Danii. Tym samym polska dwójka ze sternikiem (Lorenc, Tomas, Michalski) została sklasyfikowana na miejscu 6-8, na 15 osad startujących w tej konkurencji (do finału kwalifikowało się wówczas 5 osad). W roku poolimpijskim 1953, Zdzisław Michalski wraz z partnerami z krakowskiego AZS, Tomaszem i Lorencem ponownie wystartował w akademickich mistrzostwach świata, zajmując tym razem 2 miejsce w swej koronnej konkurencji, a po tych zawodach rozegranych w Bukareszcie nasi wioślarze bezpośrednio jechali na mistrzostwa Europy odbywające się w Kopenhadze. Niestety w ostatniej chwili Lorenc wraz z Tomaszem zostali wycofani z polskiej ekipy i powrócili do kraju, a Michalski wystąpił z innymi partnerami, z którymi odpadł już w eliminacjach. Pomimo tego incydentu Zdzisław Michalski, jeszcze w tymże roku odniósł dwa sukcesy, lecz tym razem w konkurencji czwórek ze sternikiem. Startując w osadzie krakowskiego AZS wraz z Tomaszem, Adamikiem, Teodorowiczem i Lorencem, w 1953 r. najpierw odniósł zwycięstwo w akademickich mistrzostwach Polski, a następnie we wioślarskich mistrzostwach Polski. W późniejszych latach Zdzisław Michalski nie miał już tak znaczących sukcesów i pod koniec lat 50. zakończył swą karierę wioślarską. Wtedy też przeniósł się do Warszawy i tam pracował, ale również został działaczem sportowym i sędzią w wioślarstwie. Zmarł 28 września 1985 r. w Warszawie, pozostawiając żonę Wiesławę Marię z domu Trzaska. Porada Z., Nasi Olimpijczycy z Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Krakowskiej, Kraków 2008, s. 47-48; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 349; Porada, Zbigniew, Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej, w: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 33; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 172; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Mickiewicz, Zbigniew (8 III 1941, Rypne), siatkarz, absolwent WSWF (1962). Zawodnik AZS Kraków (1959), wicemistrz Polski juniorów (1959), reprezentant Polski juniorów i drużyny młodzieżowej, reprezentant Krakowa, grał w drugoligowym AZS Kraków, trener I klasy siatkówki. Sukcesy szkoleniowe: awans do II ligi AZS Kraków (1968), awans do II ligi AZS Częstochowa (1973). Nauczyciel wychowania fizycznego WSR Kraków (od 1962) z przerwą w latach 1973-1974

kiedy pełnił. funkcję kierownika Studium WP Politechniki Częstochowskiej. Trener siatkówki AZS AR, odnosił wiele sukcesów w MPSzW uczelni rolniczych. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 349.

Mikolajczyk Klaudyna (21 02 1981, Kraków), snowboardzistka, mistrzyni Polski. Członek kadry narodowej od 1995 r., zawodniczka AZS AWF Kraków/Zakopane oraz AZS PK, dwukrotnie została mistrzynią świata juniorów (w 1999 r. Telluride w USA; w 2000 r. w Les Menuires we Francji). Wygrała konkurencję halfpipe we Włoszech w 2000 r. - Trofeo Topolino będącymi nieoficjalnymi mistrzostwami świata. Na Uniwersjadzie w Zakopanem w 2001 r. wywalczyła brąz w snowboardcrossie. Była wielokrotną snowboardową medalistką mistrzostw Polski, Pucharu Polski, stawiała na podium Pucharu Europy: MP 1996 halfpipe – srebro, PP 1995/96 halfpipe - srebro, MP 1997 freestyle - złoto, kombinacja - srebro, PP 1996/97 freestyle - złoto, kombinacja - srebro, MP 1998 - halfpipe - srebro, kombinacja - brąz, PP 1997/98 freestyle - złoto, slalom równoległy - brąz, kombinacja - srebro, MP 1999 - slalom równoległy - brąz, MP 2000 kombinacja - brąz, PP 1999/2000 snowboardcross – brąz, halfpipe – srebro, kombinacja - brąz, MP 2002 - snowboardcross – złoto, MP 2003 snowboardcross - srebro, halfpipe – srebro, MP 2004 snowboardcross - brąz, halfpipe - brąz. Wystąpiła na Uniwersjadzie w Tarvisio w 2003 r. (6 miejsce w halfpipe i 7 miejsce w snowboardcross) oraz w Innsbrucku w 2005 r. (13 miejsce w halfpipe, 15 miejsce w snowboardcross). Reprezentowała PK w MPSzW w latach 2002-2006, zdobyła indywidualnie 1 złoty, 2 srebrne i 1 brązowy oraz drużynowo 1 złoty i 3 srebrne. W MP uczelni technicznych zdobyła 7 złotych krążków indywidualnie i 3 drużynowo. Studiowała na Wydziale Architektury PK uzyskując tytuł magistra inż. architektury w dniu 3 VII 2007 r. Po zakończeniu studiów i kariery sportowej zajmuje się projektowaniem wnętrz. Ukończyła szereg kursów sportowych oraz podyplomowe studia z tyflopedagogiki. Prowadzi autorskie zajęcia jogi. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Miłkowski Stanisław (22 X 1951, Rabka Zdrój), piłkarz, reprezentant PK, działacz sportowy. Zawodnik AZS PK, członek Zarządu AZS PK (1969 – 1975), następnie pracownik Zarządu Środowiskowego AZS Kraków (1 III 1975 – 28 II 1978), niezwykle uzdolniony organizator zawodów sportowych m.in. organizator I międzynarodowego Turnieju o puchar „Wawelskiego Smoka” w karate kyokushin (1976) , organizator Ligi Międzyuczelnianej AZS Kraków, mistrzostw Polski mistrzów Lig Międzyuczelnianych, igrzysk sportowych studentów lat pierwszych zwanych „Cracoviadą”. Współzałożyciel przy Zarządzie Środowiskowym AZS, Klubu Narciarskiego AZS Kraków i Klubu Żeglarskiego AZS Kraków stawiających sobie za cel popularyzację tych dyscyplin sportu wśród studentów i mieszkańców Krakowa. Organizował z działaczami tych Klubów zawody narciarskie dla zakładów pracy, dla studentów narciarski Pucharu Prezesa AZS Kraków. W latach 1978 -80 pełnił funkcję sekretarza Klubu „Juwenia” Kraków. Po wyjeździe z Krakowa prowadził działalność gospodarczą w Limanowej. Wielką popularnością cieszą się organizowane przez niego międzynarodowe turnieje brydża sportowego od roku 2000 w Tęgorzy. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Mirecki Konrad (7 VIII 1980, Wadowice), siatkarz, działacz sportowy. Zawodnik AZS PK w latach 1999 – 2005, wiceprezes członek Zarządu AZS PK w latach 2000 – 2005, później jego wiceprezes, organizator (wspólnie z kolegami) szeregu imprez sportowych takich jak: Bieg Kościuszkowski, Zimowe granie, itp. W latach 2001-2007

członek Zarządu AZS Kraków i później jego wiceprezes. W ramach działalności w AZS Kraków. Współorganizator wielu imprez sportowych (mistrzostwa Polski, akademickie mistrzostwa świata w badmintonie i kajakarstwie górskim, AME w badmintonie, Forum FISU w 2008 r.) W latach 2007-2013 pracownik i wiceprezes KS AZSAWF Kraków, organizator cyklu mityngów lekkoatletycznych, finału Drużynowych Mistrzostw Polski w Lekkiej Atletyce, Biegu Nadwiślańskiego). W latach 2004-2014 członek Zarządu Głównego AZS, członek Misji Uniwersjadowej Bangkok 2007, uczestnik Youth Sport Conference, Lubljana, Slovenia 2006 r. W latach 2000-2006 pracował w Studenckim Centrum Kultury KWADRAT PK w charakterze Managera Klubu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 350.

Moliszewski Andrzej – ur. 19.01. 1951 r. w Krakowie, absolwent AWF /1975 – 1979 r./ wioślarz AZS Kraków, trener. Mistrz Polski w czwórkach bez sternika /1971 r./, reprezentant Polski, na Mistrzostwach Europy /1971 r./ i regatach międzynarodowych w Moskwie i Grunau /1972 r/. Z.G. (oprac.), w: Wybitni trenerzy i sportowcy poznańskiej uczelni wychowania fizycznego, red. E. Wachowski, Poznań 1979, s. 32.

Mordarski Sławomir (4.01.1979, Nowy Sącz), kajakarz, medalista MŚ i ME, olimpijczyk (1996, 2000). Wychowanek SKS Start Nowy Sącz (1991-97), zawodnik AZS AWF Kraków (1998-2006). Podopieczny trenera Z. Miązka. Trzykrotny medalista MŚ – złoty medal w C-1×3 (1999), brązowy medal w C-2x3 (2002), brązowy medal w C-2x3 (2003). Na olimpiadzie w Sydney (2000) w C-2 zdobył szóste miejsce. Mistrz Polski w C-2 slalom (2001-2003), w C-2x3 (1998, 2000, 2002, 2003, 2005, 2006); w C-2 zjazd (2005). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113.

Morończyk, Antoni (1914-1976). Urodził się 11 maja 1914 r. w Sielcu-Bienkowie, pow. Kamionka Strumiłowska w woj. tarnopolskim. Szkołę podstawową ukończył w Sielcu-Bienkowie, a następnie uczęszczał do gimnazjum humanistycznego we Lwowie, które ukończył w 1935 r. Tam też, w ramach Sokoła-Macierzy Lwów, podjął systematyczny trening lekkoatletyczny. W latach 1936-37 pracował w II Pułku Lotniczym na Okęciu jako urzędnik. W 1937 r. rozpoczął studia w CIWF w Warszawie, które kontynuował do wybuchu II wojny światowej. We wrześniu 1939 r. jako ochotnik walczył w obronie Warszawy, później przebywał u brata na wsi w Medyni Grogowskiej, w latach 1940-1942 pracował w Urzędzie Melioracyjnym w Sanoku jako robotnik przy melioracji łąk, a następnie w latach 1942-1946 - jako urzędnik w przedsiębiorstwie naftowym w Sanoku. W 1946 r. powrócił do Warszawy i rozpoczął pracę w AWF. Równolegle z kształceniem studentów odbudowywał zdevastowane w czasie wojny urządzenia i obiekty sportowe, organizował proces dydaktyczny i poza programową działalność sportową, trenował skok o tyczce, uzupełniał studia i złożył egzamin magisterski, prowadził badania naukowe. W AWF przeszedł większość szczebli hierarchii służbowej: od instruktora a przez stanowiska asystenta i adiunkta do docenta, od szeregowego nauczyciela akademickiego, przez funkcję kierownika Zakładu Lekkiej Atletyki do z-cy dyrektora Instytutu Sportu. W 1969 r. doktoryzował się w zakresie teorii treningu lekkoatletycznego. W pracy dydaktyczno-naukowej koncentrował się na zagadnieniach metodyki, teorii i organizacji treningu sportowego, szczególnie w odniesieniu do lekkiej atletyki. W AWF, z którą się utożsamiał, rozwijał bogatą działalność organizacyjną i społeczną. Był członkiem senatu, wielu komisji i organów kolegialnych uczelni, należał do grona inicjatorów i projektantów modernizacji i rozbudowy hali lekko-

BIOGRAMY

atletycznej oraz innych urządzeń sportowych. Organizował mecze lekkoatletyczne: Warszawa - Akademia Wychowania Fizycznego. A. Morończyk był wybitnym lekkoatletą. W 1939 r. uzyskał w skoku o tyczce 4 m 10 cm. Z wynikiem tym zajmował drugie miejsce na liście najlepszych polskich tyczkarzy aż do roku 1952. Wyprzedzał go tylko ówczesny rekordzista kraju - W. Schneider (4 m 14 cm. 1935 r.). Wojna przerwała pięknie zapowiadającą się karierę sportową A. Morończyka. W pierwszych latach po wojnie wrócił na stadion lekkoatletyczny. Startując w barwach AZS Kraków, zdobył w 1945 r. tytuł wicemistrza kraju, a w 1946 r. tytuł mistrza. Do 1950 r. brał aktywny udział w ruchu sportowym jako zawodnik. W trakcie swojej kariery sportowej sześciokrotnie wywalczył tytuł mistrza Polski (1935-1950) na otwartym stadionie oraz dwukrotnie (1948-1949) - w hali. Przez wiele lat był czołową postacią zespołu szkoleniowego Polskiego Związku Lekkiej Atletyki i jednym z głównych architektów koncepcji i programów rozwoju lekkoatletyki w ogóle, a kształcenia trenerów w szczególności. W praktycznym działaniu twórczo realizował opracowane projekty. Pełnił bowiem kolejno funkcje trenera związkowego skoków lekkoatletycznych, kierownika szkolenia sportowego Związku, przewodniczącego Centralnej Rady Trenerów PZLA i wiceprezesa Związku. W tym okresie polska lekkoatletyka osiągnęła bardzo wysoki poziom rozwoju sportowego i wielką popularność. Zawodniczki i zawodnicy poprawiali rekordy Europy i świata, zdobywali medale olimpijskie i medale mistrzostw Europy, wygrywali mecze międzypaństwowe. Spotkania te ściągały na stadiony lekkoatletyczne dziesiątki tysięcy widzów. Polska drużyna lekkoatletyczna zyskała w tym czasie miano „Wunderteamu”. W latach 1949-1952 pracował jako trener w Zarządzie Głównym Akademickiego Związku Sportowego; 1952-1954 był trenerem koordynatorem w związkowym ruchu sportowym (CRZZ); 1954-1956 kierownikiem centralnego szkolenia tyczkarzy w Polskim Związku Lekkiej Atletyki; 1958-1961 pełnił funkcję z-cy dyrektora Ośrodka Przygotowań Olimpijskich w Warszawie; 1967-1966 kierownika szkolenia w Klubie Sportowym „Warszawianka”; 1966-1969 kierownika szkolenia lekkiej atletyki w klubie AZS-AWF. Bogate doświadczenie zdobyte w długiej karierze zawodnika, trenera i organizatora sportu wysoko kwalifikowanego przekazywał A. Morończyk swoim współpracownikom, młodzieży akademickiej, publikował na łamach fachowych czasopism, upowszechniał na kursach i konferencjach trenerskich. Był autorem wielu skryptów i książek, m. in. *Skoku o tyczce* (1947), *Treningu skoków* (1953) i *Lekkoatletyki* (1966), był autentycznym twórcą polskiej szkoły skoku o tyczce, której absolwenci i ich uczniowie ustanawiali rekordy Europy i świata, zdobywali tytuły mistrzów i wicemistrzów olimpijskich, miejsca w finałach Igrzysk Olimpijskich i Mistrzostw Europy. Jego autorytet w środowisku szkoleniowców europejskich przyczynił się również do przyznania Polsce w 1962 r. organizacji Europejskiego Kongresu Trenerów Lekkiej Atletyki. Odbył się on na terenie naszej uczelni. Przewodniczącym Komitetu organizacyjnego Kongresu był Antoni Morończyk. Odszedł przedwcześnie. Zostawił jednak po sobie trwałe ślady: w mentalności młodszych współpracowników, którym wszczepiał przywiązanie do uczelni; w publikacjach, gdzie można znaleźć nowatorskie, na ówczesne czasy, założenia procesu szkolenia zawodników; w rozwiązaniach struktury istniejących współcześnie obiektów sportowych, których koncepcje formułował. Za wieloletnią pracę w uczelni i w sporcie został wyróżniony wieloma odznaczeniami: Krzyżem Oficerskim (pośmiertnie) i Kawalerskim Orderem Odrodzenia Polski (1964), Srebrnym Krzyżem Zasługi. Był zasłużonym Mistrzem Sportu i Zasłużonym Działaczem Kultury Fizycznej. Antoni Morończyk był żonaty z Izabellą Szczęściekiewicz i miał dwóch synów Wacława (ur. 1945) i Jacka (ur. 1948). Zmarł 15 lipca 1976 r. Jest pochowany na Cmentarzu Wojskowym w Warszawie. Kajetan Hądzelek, Zenon Ważny, Antoni Morończyk (1914-1976), w: Słownik biograficzny pracowników CIWF i AWF, Tom I, red. Kajetan Hądzelek i Andrzej Mazur, Warszawa 2000, s.148; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklo-

LUDZIE AZS-u

pedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 168; https://pl.wikipedia.org/wiki/Antoni_Moro%C5%84czyk Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-808a.jpg

Morozewicz, Józef, (27 III 1865, Rzędziany - 12 VI 1941, Warszawa), wybitny petrograf i mineralog (UW 1889), prof. UJ 1905-1919, wybitny znawca Tatr, członek założyciel AZS i jego pierwszy kurator, członek Komisji Wychowania Fizycznego UJ, jeden z organizatorów Akademii Górniczej w Krakowie, organizator i w latach 1921-1937 dyrektor Państwowego Instytutu Geologicznego w Warszawie, członek korespondent Akademii Umiejętności (1902)

i członek czynny Polskiej Akademii Umiejętności (1918). Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 146; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 69; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <https://www.ipsb.nina.gov.pl/a/biografia/jozef-marian-morozewicz>

Mostowski, Włodzimierz (1884-1960), członek założyciel AZS, wioślarz, narciarz, piłkarz, jeden z najbardziej zasłużonych działaczy AZS przed rokiem 1914. Absolwent Wydziału Prawa, doktor prawa, zięć Odon Bujwida, ojciec zasłużonych dla krakowskiego AZS, Jerzego, wioślarza, i Czesława. Był zawodnikiem pierwszego oficjalnego spotkania piłkarskiego drużyny AZS w 1911 r. oraz uczestnikiem osady wioślarskiej, która w pierwszym oficjalnym starcie zwyciężyła w regatach jubileuszowych 25-lecia krakowskiego „Sokoła” w 1912 r. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 146. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346.

Moszczak, Józef (10 III 1931, Kraków - 15 IV 1976, Kraków), siatkarz, absolwent WSWF- Kraków (1955). Zawodnik AZS Kraków (1952-1955), występował w zespole, który wówczas należał do czołówki krajowej. Brązowy medalista AMP (1953), srebrny medalista AMP (1956). Trener I klasy, zdobył dwukrotnie tytuł MP oraz trzykrotnie tytuł wicemistrza Polski z krakowską „Wisłą”. Od 1978 r. rozgrywany jest Memoriał im. Józefa Moszczaka. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 350.

Motyka Stanisław, ur. 6 V 1906 r. w Zakopanem. Przewodnik tatrzański. W 1939 r. był kierownikiem Szkoły Turystyki i Taternictwa na Hali Gąsienicowej. Wybitny taternik. Jako pierwszy przeszedł około 50 dróg taternickich oraz powtórzył szereg najtrudniejszych przejść innych taterników. Uprawiał narciarstwo klasyczne w SNPTT Zakopane. W 1928 r. uczestniczył w igrzyskach olimpijskich w St. Moritz, gdzie w kombinacji klasycznej zajął 24 miejsce. Wraz ze swym stryjecznym bratem Zdzisławem w drugiej połowie lat dwudziestych w barwach AZS Kraków uprawiał lekkoatletykę. Specjalizował się w biegach długich i biegach przełajowych. Po wybuchu I wojny światowej rozpoczął działalność konspiracyjną. Był kurierem budapeszteńskiej bazy wojskowej. W 1940 r. podczas przeprawy z Węgier do Polski został aresztowany w Słowacji. Dzięki brawurowej akcji wydostał się z rąk gestapo i zbiegł na Węgry, gdzie przebywał w obozie dla uchodźców cywilnych w Leányfalu nad Dunajem, w pobliżu miasteczka Szentendre. Utonął podczas kąpieli w Dunaju pod Szentendre 7. VII. 1941 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 69. Fot. <https://www.ipsb.nina.gov.pl/a/biografia/stanislaw-motyka>

Motyka Zdzisław Józef (23 I 1907, Zakopane – 21 III 1969, Kraków), narciarz i lekkoatleta AZS Kraków i narciarz zakopiańskich klubów, dwukrotny olimpijczyk (1928, 1932). W 1923 ukończył Szkołę Przemysłu Drzewnego w Zakopanem. Z zawodu był stolarzem. Pierwszy start zagraniczny Motyki miał miejsce w 1922 w Tatrzańskiej Łomnicy. Wygrał wówczas silnie obsadzony bieg juniorów na 10 km, co zdecydowało o jego dalszej karierze. Przez wiele lat utrzymywał się w ścisłej czołówce polskich biegaczy. Był sześciokrotnym mistrzem Polski w biegu na 50 km (1929, 1930, 1931), 18 km (1930, 1931) i w sztafecie 4 x 10 km (1928). Startował m.in. w mistrzostwach świata w Zakopanem (1921) i w Holmenkollen (1930) oraz na Olimpiadzie w ST. Moritz (1928) i Lake Placid (1932). Był mistrzem Wojska Polskiego w biegu na 30 km oraz mistrzem armii czechosłowackiej, węgierskiej, niemieckiej i polskiej w dwuboju narciarskim. Uprawiał także lekkoatletykę, startując w barwach AZS Kraków. Uprawiał biegi długodystansowe, szczególnie maraton. Traktował to jako przygotowanie do sezonu zimowego, choć i tu odnosił sukcesy. W 1927 r. zdobył brązowy medal w biegach przełajowych na mistrzostwach Polski, zajął też wysokie miejsce w biegu maratońskim w Dusseldorfie, w 1928 r. dwukrotnie zdobył brązowe medale w mistrzostwach Polski: w biegu przełajowym i w biegu na 10 km.. Startował do 1937, później był trenerem w „Sokole”, prowadził też w Zakopanem sklep sportowy. Podczas okupacji mieszkał początkowo w Warszawie (jego współlokatorem był znany aktor komediowy Adolf Dymśa). Po wojnie pracował na skoczni w Zakopanem jako spiker i szef ekipy „deptaczy”, przygotowujących skocznię i trasy narciarskie do zawodów. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346. Fot. <https://audiovis.nac.gov.pl/obraz/192143:1/>

Mróz Edward (2 XI 1921, Kraków - 31 X 2015, Kraków) siatkarz, narciarz, trener narciarski, kierownik Studium WF i S Akademii Medycznej w Krakowie. Przed wojną mieszkał w Zakopanem, gdzie uczęszczał do gimnazjum, w 1939 r. zdał maturę. W Zakopanem nauczył się jeździć na nartach i stał się czołowym zawodnikiem w biegach narciarskich i skokach. Uprawiał też narciarstwo zjazdowe. Po wkroczeniu Niemców do Zakopanego został wysiedlony wraz z rodziną spod Giewontu. Po wojnie ukończył Studium Wychowania Fizycznego UJ (taką nazwę wówczas nosiła Wyższa Szkoła Wychowania Fizycznego (od 1950), a następnie Akademia Wychowania Fizycznego (od 1972). Na krakowskiej uczelni należał do najlepszych zawodników AZS, był niezwykle usportowionym studentem, uprawiał wiele dyscyplin sportowych: lekką atletykę, narciarstwo, piłkę nożną, pływanie, siatkówkę, tenis. Zawodniczo uprawiał lekką atletykę i narciarstwo w krakowskiej Wiśle, zaś siatkówkę w AZS. Po zakończeniu kariery zawodniczej był wieloletnim kierownikiem i trenerem sekcji narciarskiej AZS Kraków. W roku akademickim 1949/50, będąc jeszcze słuchaczem Studium Wychowania Fizycznego UJ został zatrudniony przez uczelnię do prowadzenia zajęć z pływania i tenisa. W dniu 7 listopada 1952 roku obronił pracę magisterską z teorii wychowania fizycznego – „Skoki narciarskie”. Równocześnie ukończył kursy trenerów narciarskich, zdobył także uprawnienia trenerskie w innych dyscyplinach sportowych. Był trenerem sekcji piłki nożnej AZS Kraków w latach 1948 – 1950, awansując z zespołem o klasę wyżej, W 1953 r. Zarząd Główny AZS powierzył Mu przygotowanie biegaczek do Akademickich Mistrzostw Świata w Semmeringu (Austria) i jak sam wspominał, od tego powołania wszystko się zaczęło. Szybko awansował na trenera kadry narodowej biegaczek narciarskich, trzykrotnie był trenerem kadry olimpijskiej biegaczek. Imponował ogromną wiedzą, entuzjazmem i pracowitością, wszystkie siły i umiejętności poświęcał swym zawodniczkom. Jego wychowankami były m. in. trzykrotna olimpijka Stefania Bie-

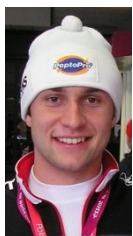
gun, Maria Gąsienica-Bukowa-Kowalska, uczestniczka olimpiady w 1956 r. (5 m. w sztafecie, 16 m. w biegu na 10 km), bliźniaczki z Iwonicza studiujące w Krakowie, Jadwiga i Janina Rajchel, Małgorzata Ruchała z Limanowej oraz biegacz krakowskiego AZS, medalista Uniwersjady Kazimierz Augustynek. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 350 JESZCZE RAZ WKLEIĆ

Nalepska, Małgorzata, z domu Długoszewska (28 I 1954, Kraków), sterniczka wioślarska, zawodniczka AZS Kraków (od 1966), mistrzyni Polski w czwórce podwójnej ze sterniczką (1968, 1969) i czwórce ze sterniczką (1969), wicemistrzyni Polski (1967, 1970), brązowa medalistka MP (1967, 1968, 1970), wielokrotna medalistka AMP (4 złote, 1 srebrny), uczestniczka ME w Grunau (1968) w osadzie czwórka ze sterniczką, która zdobyła 7 miejsce. Córką Marii i Stanisława Długoszewskich, czołowych kajakarzy krakowskiego AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 350.

Niedzialek, Wojciech ps. „Manius”, „Niedźwiadek”, „Judasz”. Ur. 29 IV 1922 r. w Krakowie. Wykształcenie wyższe - socjolog. W 1939 r. brał udział w działaniach I pułku Strzelców Podhalańskich-Nowy Sącz. W ramach PW uczestniczył w obronie przeciwlotniczej, następnie brał udział w odwrocie na trasie Muszyna, Jasło, Krosno, Lwów. Ogarnięty w Tłumowcu, po walce dostał się do niewoli rosyjskiej, następnie został skierowany do Łagru w Wołoczyskach, skąd uciekł. W 1939 r. 11 listopada wstąpił do NOW w Zakopanem, gdzie złożył przysięgę, którą odebrał Panek. W 1942 r. wstąpił do ZWZ-AK. Pilotował grupy uciekinierów wojskowych za granicę na linii Kraków-Leluchów. Następnie został dowódcą dwóch grup dywersyjno-bojowych kierowanych przez Tadeusza Tomalika ps. „Zagroda”. W lipcu 1943 r. został aresztowany przez Gestapo i uciekł. W czasie ucieczki został ranny. Z kolei był odkomenderowany do Kedywu w Krakowie, a stąd do OP „Błyskawica”. Brał udział w akcji w Dobczycach na garbarnię z „Romanem”, oraz uczestniczył w akcji na Grenschutz pod Sułkowicami. W 1944 r. przeszedł do OP „Grom” na stanowisko zastępcy d-cy, następnie przejął dowództwo „Gromu” do maja 1944 r. Brał udział w napadach na Niemców celem zdobycia broni. Uczestniczył w akcji na f-mę „Müller” celem zdobycia środków materialnych na działalność konspiracyjną. Także w akcji na Platnitzkiego, której celem był Bank Spółem przy ul. Szpitalnej. Dalsze akcje to udział w walce pod Sielcem, Skalbmierzem i Goszczą w OP „Grom”. Organizował wielokrotnie transport broni, materiałów minerskich i oporządzenia na trasie Kraków-Starachowice oraz miejsca postojów dla OP „Grom” i „Błyskawica”. Z patrolem OP „Grom” brał udział w zarekwirowaniu kasy na statku koło Nowego Brzeska. Od lipca 1944 r. należał do SBP „Skala” i brał udział w walce pod Zarzyszynem, Moczydłem, Sadkami i Złotym Potokiem. W grudniu 1944 r. został odkomenderowany jako dowódca patrolu 1+5 do przeprowadzenia rekonesansu z zadaniem rozpoznania terenu dla oddziału na trasie Polska-Grecja, z uwagi na zbliżający się front. Po zakończeniu wojny zdał maturę. Od 1947 r. studiował prawo i socjologię na UJ. W 1948 r. pełnił funkcję kierownika Sekcji Wysokogórskiej AZS. Do jego wyczynów należy również zaliczyć wyjście na iglicę we Wrocławiu (maszt o wysokości 106 m, na którym trzeba było wymienić uszkodzone lustro). Dyplom uzyskał w 1951 r. W Zakopanem przebywał do 1958 r. gdzie pracował jako instruktor w klubie wysokogórskiej wspinaczki. Od 1958 r. zatrudniony był jako socjolog turystyki w PAN. Równocześnie pracował jako rzeźbiarz. Miał dwie wystawy. W 1946 r. organizował wielki pochód 3-majowy w Zakopanem. Rano 4-maja został zatrzymany. W 1956 r. przewodził Rewolucyjnemu Związkowi Młodzieży w Zakopanem, działał w ramach Polskiego Października, jednocześnie był pierwszym w świecie organizatorem i przewodniczącym

BIOGRAMY

Związku Ofiar Hitlerizmu i Stalinizmu. Przez cały czas był represjonowany, pozbawiony stałej pracy. Stopień wojskowy: podporucznik czasu wojny. Otrzymane odznaczenia: Krzyż Walecznych, Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami. W Zakopanem był doradcą Solidarności i redaktorem naczelnym „Płotów dyskusyjnych”. W stanie wojennym ukrywał się. Członek GOPR w Zakopanem. <http://www.kedyw.info/wiki/Syl...>

Niedźwiedzki Konrad (2.01.1985, Warszawa), panczenista, olimpijczyk (2006), zawodnik AZS AWF Kraków/Zakopane od 2003 r., reprezentant Polski w Uniwersjadzie (2003, 2006). W IO w Turynie (2006) zajął trzynaste miejsce na 1000m i dwunaste na 1500m. W Uniwersjadach 2007 Turyn zdobył brązowy medal w biegu sztafetowym, oraz w Harbin (2009) złoty medal na 1000 m i biegu drużynowym oraz srebrny w biegu na 1500 m. Występował w MŚ w dystansach 1000 m, 1500m, w sztafecie, w wieloboju i wieloboju sprinterskim oraz w ME. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci*, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114; Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 117-118. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Konrad_Nied%C5%BAwiedzki

Nieroda Renata (10.04.1971, Rzeszów), lekkoatletka (rzut oszczepem), trener, działacz sportowy, absolwentka AWF Kraków (1995). Zawodniczka KS AZS AWF (od 1989), członkini kadry narodowej młodzieżowców (1991-1993), brązowa medalistka MPS (1995), srebrna medalistka MMP (1991), brązowa medalistka MMP (1992), zdobyła brązowy medal w ME Weteranów (2006) i MP Weteranów (2003), w Zarządzie Klubu AZS AWF (od 1994) pełniła funkcję kierownika sekcji la (od 1999), wiceprezesa sportowego (od 2003). Współorganizatorka licznych imprez sportowych o międzynarodowej i krajowej randze. Startowała także w MPS w podnoszeniu ciężarów (1995) zdobywając brązowy medal – waga do 64 kg. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 350. Fot. https://domtel-sport.pl/statystykaLA/personal.php?page=profile&nr_zaw=54222&r=2

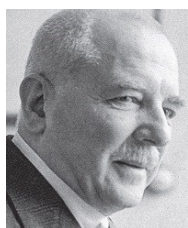

Nitsch Roman Franciszek, ur. 5 IX 1873 r. w Podchybiu koło Wadowic. Lekarz, bakteriolog, mikrobiolog. Profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, Uniwersytetu Warszawskiego i Akademii Stomatologicznej. Członek czynny Polskiej Akademii Umiejętności. Mecenaz AZS Kraków od początku jego istnienia. Od 1910 r. członek honorowy AZS Kraków. W czasie okupacji prezes tajnego Komitetu Radowego. Ukrył przed okupantem zasób radu, zabezpieczając go przed grabieżą. Zastrzelony podczas obławy ulicznej w Warszawie 29 III 1943 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 70. Fot. Archiwum Ilustracji WN PWN SA © Wydawnictwo Naukowe PWN

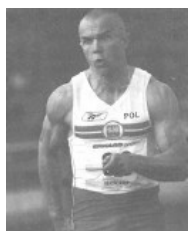

Nizieński, Bogusław (2 III 1928, Wilno), zawodnik i działacz AZS Kraków, żołnierz AK – pluton dywersyjny Komendy Obwodu AK „Jarosław”. Absolwent prawa UJ (1950) oraz Szkoły Nauk Politycznych UJ (1950), w AZS od 1948 r., zawodnik piłki nożnej, hokeja na lodzie i hokeja na trawie, piłki ręcznej 11-osobowej - zawsze na pozycji bramkarza, karierę zawodniczą zakończył w 1959 r., w latach 1950-1957 pracował w ZS AZS Kraków m.in. na stanowisku kierownika wyszkolenia sportowego (1954-1956), prezes KM AZS Kraków (1962-1968), przedstawiciel Krakowa w GKR AZS

(1960-1970). Członek Honorowy AZS Kraków. Od 1957 r. pracował w wymiarze sprawiedliwości, od 1970 r. w Warszawie jako sędzia Sądu Najwyższego (1990-1998) i rzecznik interesu publicznego (1999-2004). Za działalność podczas okupacji niemieckiej, pracę zawodową i społeczną otrzymał wiele wyróżnień i odznaczeń: Medal Wojska po raz 1 i 2 (1948, Londyn), Krzyż AK (1981, Londyn), Krzyż Partyzancki (1995), Krzyż Zrzeszenia WIN (2004), Krzyż Kawalerski OOP (1991), Krzyż Komandorski OOP (1998), Order Orła Białego (2008). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 351. Fot. <https://ipn.gov.pl/pl/aktualnosci/konkursy-i-nagrody/nagroda-kustosz-pamieci/2018/51907,Boguslaw-Nizienski.html>

Nowak Julian Ignacy (10 III 1865, Okocim – 7 XI 1946, Kraków) – lekarz medycyny i weterynarii, bakteriolog, działacz społeczno-polityczny, członek założyciel AZS, mecenas sekcji tenisowej AZS, ojciec wybitnych zawodniczek AZS, Wandy Dubieńskiej i Krystyny Nowak-Hanczakowskiej. Po ukończeniu gimnazjum św. Jacka w Krakowie w roku 1886 r. podjął studia lekarskie na UJ, stopień doktora nauk lekarskich uzyskał w 1893 r., habilitował się z anatomii patologicznej w 1896 r. Ponadto studiował w latach 1898-1899 w Akademii Weterynaryjnej w Wiedniu i uzyskał tytuł lekarza weterynarii. W 1899 r. powołany został na profesora nadzwyczajnego nadzwyczajnego Katedrze Weterynarii UJ, a w 1906 na profesora zwyczajnego. W latach 1911-12 był dziekanem Wydziału Lekarskiego, a w latach 1921-22 był rektorem UJ. Przed I wojną światową był członkiem Rady Miejskiej w Krakowie, w czasie wojny komisarzem rządowym, a następnie wiceprezydentem miasta Krakowa. W 1921 r. został rektorem UJ, a od 31 VII do 1 XII 1922 pełnił funkcję premiera rządu. W latach 1922-1927 zasiadał w Senacie Rzeczypospolitej. Był członkiem PAU (1931) oraz wielu polskich i zagranicznych towarzystw naukowych. W 1938 r. przeszedł na emeryturę i został profesorem honorowym. Po II wojnie światowej otrzymał nominację na profesora katedry mikrobiologii UJ. Odznaczony Krzyżem Komandorskim Orderu Polonia Restituta. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 148-149. Fot. <https://senat.edu.pl/assets/Senat/Senatorowie/Nowak.jpg>

Nowak Marcin (2.08.1977, Stalowa Wola), lekkoatleta, sprinter olimpijczyk z Sydney (2000) i Pekinu (2008). Zawodnik krakowskiego Klubu Sportowego AZS AWF (od 1998). Trener klubowym był Lech Salamonowicz, zaś trenerem kadry Polski Tadeusz Osik. Uczestnik reprezentacyjnej sztafety 4 x 100 m, która na IO w Sydney zajęła 8 miejsce. 6-krotny mistrz Polski na 100 m (2000), w sztafecie 4 x 100 m (2000, 2004, 2006, 2008) i na 60 m (hala 2003), 12-krotny wicemistrz Polski: 100 m (1998, 1999, 2002, 2008), 200 m (2000, 2002), sztafeta 4 x 100 m (1998, 1999, 2001, 2003), halowy wicemistrz Polski: 60 m (2005, 2006) i na 200 m (2004); Dwukrotnie uczestniczył w reprezentacyjnej sztafecie 4 x 100 w MŚ zdobywając z kolegami 6 miejsce w sztafecie 4 x 100 m (Sewilla 1999 i Paryż 2003); dwukrotny brązowy medalista w sztafecie 4 x 100 m w ME (Budapeszt 1998, Monachium 2002), 8 miejsce w biegu na 100 m w ME (1998), młodzieżowy wicemistrz Europy na 100 m (1999). Po ukończeniu krakowskiej AWF pracował w Katedrze Teorii i Metodyki Lekkiej Atletyki AWF Kraków, w grudniu 2016 r. uzyskał tytuł doktora nauk z zakresu Kultury Fizycznej. Od 2016 r. w Ministerstwie Sportu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Kot, J., Sportowcy AWF, „Puls AWF” (AWF Kraków) 52, 2016, s. 4-5; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976-2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113.

Nowak Zdzisław (10 I 1906, Tarnów – 26 VI 1996, Tarnów), lekkoatleta, olimpijczyk (Amsterdam 1928), wielokrotny mistrz i rekordzista Polski w skoku w dal, wicemistrz Polski w skoku wzwyż. W Tarnowie ukończył gimnazjum humanistyczne. W latach 1933-36 studiował w Studium Wychowania Fizycznego Uniwersytetu Poznańskiego. Wychowanek i długoletni zawodnik sekcji lekkoatletycznej AZS (1926 – 1935). Zdobył cztery razy mistrzostwo Polski w skoku w dal (1928, 1929, 1930 i 1932), wicemistrzostwo Polski w skoku wzwyż (1927) wzwyż skoku w dal (1927). Pięciokrotnie poprawiał rekordy Polski w skoku w dal w latach 1928, 1929 i 1934. Jego rekord ustanowiony w 1934 r. 7,38 m przetrwał do 22 V 1949 r. Uczestniczył także w rekordowej sztafecie reprezentacji Polski na dystansie 4 x 100 m (wraz z Jerzym Koźlickim, Edwardem Trojanowskim i Stefanem Nowosielskim) – 43,4 sek. (1931). W latach 1928-1937 dwanaście razy występował w meczach międzypaństwowych reprezentacji Polski. Na igrzyskach olimpijskich eliminacjach 1928 r. startował w konkursie skoku w dal, odpadł w eliminacjach. Uprawiał także wyczynowo piłkę nożną, był zawodnikiem Tarnovii (1934 – 1937) Pracował jako trener klubów tarnowskich, a następnie jako nauczyciel wychowania fizycznego w Tarnowie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188
Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 149; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 206; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 183; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346.

Nowak, Włodzimierz (20 III 1937, Koniusza), koszykarz, piłkarz nożny, piłkarz ręczny, absolwent geografii UJ (1963). Zawodnik koszykówki AZS Kraków (1952-1956) i piłki ręcznej (1955-1968). Karierę sportową rozpoczął w 1952 r. w „Wawelu” Kraków. Z drużyną AZS piłki ręcznej zdobył trzy razy akademickie wicemistrzostwo Polski i raz akademickie mistrzostwo Polski. Trzykrotnie wystąpił w reprezentacji Polski AZS. Trener zespołów młodzieżowych piłki ręcznej (1966-1976). Zastępca dyrektora Wydziału KKPiT w Krakowie (1974-1979), wiceprezes Wojewódzkiej Federacji Sportu, członek Głównej Komisji Sportu Dzieci i Młodzieży GKPP - Urzędu Kultury Fizycznej (1985-1987), wiceprezes Okręgowego Zarządu SZS w Krakowie (1985-2000), a następnie prezes Małopolskiego Zarządu SZS (2000-), członek ZG SZS (1985-2005). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 351.

Nowak-Hanczakowska, Krystyna, (19 XII 1909, Kraków - 1967, Kraków), członek AZS w latach 1917-1928, pływaczka, lekkoatletka, rekordzistka i mistrzyni Polski w pływaniu. Córką mecenasa AZS, profesora Juliana Nowaka, siostrą najwszechstronniejszej sportsmenki AZS W. Dubieńskiej. Studiowała romanistykę na UJ. W barwach krakowskiego AZS dwukrotnie zdobyła złoty medal w mistrzostwach Polski w sztafecie 4 x 45 m stylem dowolnym (1924) i indywidualnie na dystansie 100 m stylem grzbietowym (1928); dwukrotnie srebrny medal w sztafecie 4 x 75 m stylem dowolnym (1925) i indywidualnie na dystansie 100 m stylem dowolnym (1928); brązowy medal na dystansie 100 m stylem dowolnym (1927). Po rozwiązaniu sekcji pływackiej sukcesy odnosiła w barwach „Cracovii”. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 149. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 346.

Noworyta, Czesława (20 VIII 1940, Trzebinia), pingpongistka. Zawodniczka AZS Kraków (1956-1963). Karierę sportową rozpoczęła w Stali Trzebinia, zakończyła w AZS Gliwice. Największym jej osiągnięciem było zdobycie brązowego medalu na ME W Moskwie w grze podwójnej. Zdobyła 24 złote medale MP, 15 srebrnych i 7 brązowych. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 352; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 207.

Obrochta Bartuś Walenty (11 II 1931, Dzianisz – 12 I 2007, Zakopane), narciarz alpejczyk, piłkarz nożny, architekt ze specjalnością urbanistyczną. Karierę narciarską rozpoczął w czasie nauki w gimnazjum w Harcerskim Klubie Narciarskim Zakopane, a następnie kontynuował ją w okresie studiów w AZS PK i pozostał wierny barwom AZS do końca kariery sportowej. W mistrzostwach Polski w 1952 r. zajął ósme miejsce w biegu zjazdowym, wielokrotny medalista AMP, reprezentant Polski na AMS. Był współorganizatorem i uczestnikiem I mistrzostw PK w narciarstwie w 1953 r. Karierę sportową zakończył na Uniwersjadzie w Chamonix w 1960 r. Należał do czołowych piłkarzy AZS Zakopane. Studiował na Wydziale Architektury, studia ukończył egzaminem dyplomowym 25 IV 1960 r., pracował w wielu przedsiębiorstwach i instytucjach na Podhalu. Był współorganizatorem pierwszych edycji Międzynarodowego Festiwalu Folkloru Ziem Górskich, działaczem Związku Podhalan, współtwórcą wtorkowych spotkań w Białej Izbie ZP zwanych „posiadami” i przez wiele lat prowadził je, w latach 1975-1984 pracował jako nauczyciel przedmiotów zawodowych w Technikum Budowlanym w Zakopanem. Pisał artykuły i publikacje dotyczące architektury Zakopanego, ochrony przyrody i ekologii na Podhalu oraz opracowania dotyczące historii Związku Podhalan. W 1999 r. został otrzymał godność honorowego członka Związku Podhalan. Był też członkiem Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; . D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s.41; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Obrubański Adam (28 XII 1892, Kopyczyńce – 1940, Katyń), doktor praw, dziennikarz, piłkarz AZS, sędzia piłkarski, wybitny działacz PZPN. Ukończył Wydział Prawa UJ (1922), doktorat uzyskał w 1932 r. W latach 1910-1912 zawodnik AZS Kraków, Wisły (1914-1925) oraz ŁKS (1911, 1920-1922). Działacz AZS Kraków, jeden z organizatorów (1910) piłkarskiej drużyny akademickiej, która pod koniec 1912 została rozwiązana. Był także sędzią piłkarskim. Działacz Wisły (1914, 1926-1939), KOZPN (m.in. wiceprezes w 1939), PZPN (od 1922 początkowo sekretarz, szef organizacji sędziowskiej), wreszcie członek komisji selekcyjnej, pierwszy samodzielny kapitan związkowy PZPN (1924). Był dziennikarzem, początkowo Ilustrowanego Kuriera Codziennego, w latach 1931-1939 redaktor naczelny tygodnika Raz, dwa, trzy. Działal także w PKOL (1925-1926), był prezesem Związku Dziennikarzy Sportowych w Krakowie (do 1939) i wiceprezesem centrali ogólnopolskiej tej organizacji (1933). Był również żołnierzem. Najpierw służył w armii austriackiej (od 1 sierpnia 1914) i po ukończeniu Szkoły Oficerów Zapasowych (1 stycznia 1916) otrzymał stopień ppor. (niewola rosyjska, szpital). Do WP wstąpił ochotniczo 6 grudnia 1918. Był do 1930 oficerem służby stałej, pełniąc ją w Żandarmerii Wojskowej w Łodzi. Od 1939 r. kapitan rezerwy, pracownik kontrwywiadu wojskowego. Nieznane są okoliczności, w jakich dostał się do niewoli sowieckiej. Osadzony w Kozielsku, zamordowany w Katyniu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 210. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 70-1; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 149-150. B. Tuszyński, Sportowe pióra, Warszawa 1994, s. 219. Fot. <https://audiovis.nac.gov.pl/obraz/19835/h:76/>

Obuchowicz Wacław (27 IV 1919, Tarnopol - 1 III 1998, Kraków), koszykarz, siatkarz, piłkarz ręczny, absolwent WSWP Kraków (1950). Zawodnik AZS Kraków (od 1946), trener II klasy w siatkówce (od 1948). Jego sukcesy szkoleniowe to min. wprowadzenie AZS Kraków do I ligi

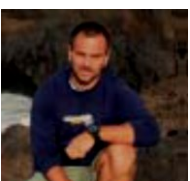
zarówno zespołu męskiego (1953), jak i żeńskiego (1965), zdobył mistrzostwo Polski juniorek (Białystok 1955), 3 miejsce w AMP we Wrocławiu (1951) oraz 1 miejsce w AMP w siatkówce mężczyzn w Warszawie (1952), pracował również jako drugi trener reprezentacji Polski. Nauczyciel wychowania fizycznego krakowskich uczelni (AM, WSE i UD. Członek Honorowy AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 352. <https://dziennikpolski24.pl/pozegnanie-trenera/ar/1710692> ; <http://www.cracovia-leopolis.pl/index.php?pokaz=sylwetki&id=620>

Olszewski Andrzej (20 X 1978, Kraków), siatkarz, prezes AZS PK. Zawodnik AZS PK (1997-2005), działacz KU AZS PK, od 1999 r. w Zarządzie, sekretarz w latach 1999-2001, następnie prezes KU AZS przez dwie kadencje (2001-2005). W czasie prezesury organizował Bieg Kościuszkowski, turnieje siatkarskie Trójkę Mieszanych Anbud 2001 (oraz w kolejnych latach), AIG Koszaleństwo 2001, Ogólnopolski Turniej Basketu Mieszanego (Strzelec) do 1999 r., Eurojuwenalia 2003j jeden z koordynatorów całego cyklu imprez AZS, koordynował pozostałe organizacje studenckie (ZSP, NZS, AIGEE, Bratniak), sportowa majówka z AZS od 2000 r., jeden z organizatorów ogólnopolskiego festiwalu Zimowe Granie (Nowy Targ, Limanowa) od 2002 r., MPSzW w „Street Bascecie” snowboardzie, AMŚ w badmintonie w 2004, AME w badmintonie 2005, AMŚ w kajakarstwie górskim w 2006, W latach 2005-2006 pracował w AZS Kraków, w latach 2006-2008 pracował w biurze Zarządu Głównego AZS, koordynator zimowej Uniwersjady w Turynie (2006) i letniej Bangkoku (2007), koordynator przygotowań do Forum FISU w Krakowie w 2008 r. Zdobył pierwsze miejsce w konkursie na stronę internetową organizowanym przez ZG AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Oppenheim Józef - kierownik domu turystycznego AZS w Zakopanem na Łukasówkach w latach 1910-1912. Członek i jeden z twórców Tatrzańskiego Pogotowia Ratunkowego. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347; https://z-ne.pl/t,haslo,3487,oppenheim_jozef.html; fot: <http://archiwalna.muzeumtatrzańskie.pl/?strona,doc,pol,glownaen,1426,0,1253,1,1426,ant.html>

Orange Robert (3 IX 1977, Bytom), snowboardzista. Zawodnik AZS Zakopane i AZS PK uczestniczył w Uniwersjadzie w Popradzie w 1999 r. (zajął w slalomie gigancie 26 miejsce) oraz w Zakopanem w 2001 r. Reprezentował PK w MPSzW w 2001 r. – zdobył srebrny medal drużynowo oraz złoty medal drużynowo i brązowy medal indywidualnie w MP uczelni technicznych. Startował również w Pucharze Świata. Studiował na Wydziale Inżynierii Środowiska PK uzyskując dyplom inżyniera w 2004 r., następnie podjął studia uzupełniające magisterskie na kierunku inżynieria środowiska, które ukończył 19 XII 2006. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Orecka Teresa (15.10.1927, Wieliczka – 28.10.1985, Kraków), działaczka AZS Kraków, absolwentka () sekretarz KM AZS (1967-71). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Orłowska Barbara Janina z d. Kaleta. Urodziła się 29 listopada 1949 r. w Nowym Sączu. W 1971 roku ukończyła Wyższą Szkołę Wychowania Fizycznego w Krakowie uzyskując tytuł magistra wychowania fizycznego i trenera II klasy w piłce siatkowej oraz dyplom młodszego ratownika

ka. Pracę zawodową rozpoczęła jako nauczyciel wychowania fizycznego w Liceum Ogólnokształcącym w Nowym Sączu i jednocześnie pracowała jako trener piłki siatkowej w klubie sportowym „Dunajec” Nowy Sącz. Od 1975 roku podjęła pracę nauczyciela a następnie starszego wykładowcy w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Od 1991 pełniła funkcję zastępcy kierownika Studium WF. Jednocześnie prowadziła szkolenie młodzieży akademickiej w zakresie piłki siatkowej, a po uzyskaniu instruktora piłki ręcznej również w zakresie tej dyscypliny sportowej. Od 1991 roku prowadzi sekcję pływacką kobiet Klubu Uczelnianego AZS uzyskując cały szereg znaczących sukcesów w lidze międzyuczelnianej i mistrzostwach Polski Szkół Pedagogicznych. Największymi osiągnięciami było uzyskanie przez zespół drugiego miejsca w mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych i filii Uniwersytetów w 1994 w Kielcach i drugiego miejsca w lidze międzyuczelnianej środowiska krakowskiego w sezonie 1997/98. Przez szereg lat sekcja pływacka kobiet była trzecim zespołem wśród krakowskich uczelni. Karierę zawodniczą rozpoczęła w 1964 r. w sekcji piłki siatkowej Międzyszkolnego Klubu Sportowego „Nawojka” Nowy Sącz, który występował w lidze okręgowej. W latach 1968 – 1971 występowała w drugoligowym i trzecioliigowym AZS Kraków. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 n

Oszast Helena - ur. 21 grudnia 1926 w Krakowie, zm. 1 grudnia 2014, polska koszykarka, medalistka i reprezentantka Polski. Sport zaczęła uprawiać poczynając od lekkiej atletyki, następnie zainteresowała się koszykówką i została jej wierna przez całe dalsze życie, odnosząc liczne sukcesy jako zawodniczka krakowskiej „Wisły” od roku 1946 aż do końca lat 50. Wielokrotna medalistka Mistrzostw Polski. Absolwentka Studium WF Uniwersytetu Jagiellońskiego. Przez wiele lat kierownik Zakładu Koszykówki w Wyższej Szkole WF w Krakowie oraz wicedyrektor Instytutu WF i Sportu. W 1963 roku obroniła pracę doktorską na UJ (1963), jako pierwsza absolwentka dawnego Studium WF UJ (na stanowisku doc. dr). Autorka i współautorka licznych fachowych publikacji związanych ze sportem, a zwłaszcza z koszykówką. Odznaczona m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym Krzyżem Zasługi, tytułem Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej, Złotym Medalem „za zasługi dla Ruchu Olimpijskiego”, medalem KALOS KAGATHOS. Laureatka 43. Konkursu Fair Play za rok 2009 w kategorii wyróżnienia indywidualne za całokształt kariery sportowej. http://www.olimpijski.pl/Media/files/Laureaci_polskich_FP_ver092017.pdf Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 48. Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Grafika:_Oszast.jpeg

Ozimek, Mariusz (4 VI 1964, Przemyśl), lekkoatleta, sprinter, absolwent AWF Kraków (1992). Zawodnik AZS AWF (1983-1992), mistrz Polski w sztafecie 4 x 100 m (1990), wicemistrz Polski (1992), dwukrotny brązowy medalista (1988, 1991). Jedennastokrotny akademicki mistrz Polski w biegach krótkich, pięciokrotny Wicemistrz, trzykrotny brązowy medalista. Po zakończeniu kariery zawodniczej sekretarz KS AZS AWF (1999-2003), następnie członek (2003-2007) i prezes KS AZS AWF (2007-2011). Przewodniczący Sądu Koleżeńskiego AZS Kraków (2003-2005). Organizator licznych międzynarodowych imprez sportowych w lekkiej atletyce, kajakarstwie górskim i wioślarstwie. Nauczyciel akademicki AWF Kraków, dr hab., trener klasy mistrzowskiej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 352. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Pabiś Aleksander (31 III 1945, Tarnów) szermierz, judoka, pływak, żeglarz, trener karate kyokushin. Jako uczeń szkoły podstawowej przez cztery lata uprawiał szermierkę w Krakowskim Klubie Szermierzy. Złamana ręka przerwała przygodę z szermierką, jako siedemnastolatek rozpoczął tre-

ningi w sekcji judo przy ówczesnym Pałacu Młodzieży przy ul. Krowoderskiej. W 1977 r. ukończył kurs instruktorski judo. W tymże roku zdobywa również instruktora pływania. Od 1970 r. jest członkiem WOPR zdobywając stopnie młodszego ratownika wodnego, ratownika i ostatecznie starszego ratownika. Jest również członkiem „International Life Saving Federation”. Kolejną pasją sportową jest żeglarstwo. W 2002 r. uzyskał uprawnienia instruktora PZZ w żeglarskim. Od 10 lat współpracuje z Yacht Klubem Saltrom szkoląc młodych adeptów sztuki żeglarskiej. Posiada patent jachtowego sternika morskiego. W 1971 r. rozpoczyna się jego przygoda z karate kyokushin. Przez kolejne lata pilnie trenuje będąc światkiem wszystkich ważniejszych wydarzeń w tym pierwszym etapie rozwoju karate. Bierze udział w pierwszym obozie szkoleniowym prowadzonym przez shihana Loeka Hollendera, w pierwszych dużych turniejach o Puchar Wawelskiego Smoka. W kolejnym obozie szkoleniowym zdaje egzamin na stopień mistrzowski I dan. W 1978 r. uzyskuje jako jeden z pierwszych w Polsce, stopień instruktora rekreacji – specjalność karate. W 2004 r. uzyskuje stopień instruktora sportu w dyscyplinie karate kyokushin. W latach 1981-83 i od 1998 r. do chwili obecnej prowadzi Sekcję Karate Kyokushin AZS PK. Zainicjował organizację Ogólnopolskiego Turnieju Szkół Wyższych w Karate Kyokushin. Odbyło się 14 takich turniejów w których zawodnicy AZS ośmiokrotnie zdobywali tytuł najlepszej drużyny. W 1969 r. ukończył studia na Wydziale Mechanicznym PK otrzymując tytuł magistra inżyniera mechanika o specjalności „Technologia Maszyn Przemysłowych”. Pracę rozpoczął na PK 1 kwietnia 1975 r. jako stażysta w katedrze Inżynierii Chemicznej, a od 1 października tego roku został zatrudniony na stanowisko asystenta. W 1975 r. odbył ośmiomiesięczny staż w Instytucie Inżynierii Chemicznej w Tuluzie. W 1977 r. obronił pracę doktorską. W latach 1983-91 pracował na Uniwersytecie Technicznym w miejscowości Bejaia w Algierii. Po powrocie kontynuował pracę naukowo-dydaktyczną w Instytucie Inżynierii Chemicznej i Chemii Fizycznej. Jest autorem i współautorem około 20 patentów i zgłoszeń patentowych za które otrzymał medale i dyplomy w Paryżu, Brukseli, w Zagrzebiu, Pradze, Warszawie, w Katowicach i w Taipei. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Pakuła Lech ur. się 4 12 1930 r. w Kurowie w gminie i powiecie Grodzisk Wlkp. Gdzie ukończył Gimnazjum I Liceum Ogólnokształcące, a następnie kontynuował naukę w Liceum Pedagogicznym w Sulechowie. Po odbyciu służby wojskowej w pułku piechoty w Siedlcach podjął studia geograficzne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, które ukończył w 1958 r. Tytuł doktora uzyskał w 1963 roku, kolokwium habilitacyjne odbył w 1973 r. na Radzie Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi Uniwersytetu Jagiellońskiego. Zainteresowania badawcze dotyczące głównie geografii przemysłu i degradacji środowiska pod wpływem uprzemysłowienia oraz osiągnięcia dydaktyczno-metodyczne zaowocowały nadaniem w 1981 roku profesora nadzwyczajnego w 1994 r. profesora zwyczajnego. W latach 1991-96 pełnił funkcję dziekana Wydziału Geograficzno-Biologicznego WSP w Krakowie. Karierę sportową rozpoczynał w szkole średniej w Grodzisku Wlkp.. W monografii Klubu Sportowego „Dyskobolia” Grodzisk Wlkp. wymieniany jest w składach drużyny piłki nożnej juniorów, z którą zdobył tytuł wicemistrza Wielkopolski. Należał też do wybijających się koszykarzy klubu. Karierę sportową kontynuował w Sulechowie (1949-1952), będąc czołowym zawodnikiem sekcji lekkoatletycznej SKS Liceum Pedagogicznego. Pełnił funkcję przewodniczącego klubu, który w tym okresie należał do czołowych klubów szkolnych ziemi lubuskiej. Profesor Bolesław Hejduk w swojej opowieści biograficznej pt. „Ze wspomnień nauczyciela” pisze o nim jako doskonałym lekkoatlecie, zdobywcą tytułu mistrza Polski Zrzeszenia Sportowego „Ogniwo” w skoku w dal w 1950 w Krakowie. Był mistrzem województwa zielonogórskiego w skoku w dal

(1951), w trójskoku (1952) oraz wicemistrzem w 5-boju lekkoatletycznym (bieg na 100 m, 400 m, skok w dal, skok wzwyż, pchnięcie kulą – 1951). Następnie uprawiał sport w Świebodzinie (1952-53), w Siedlcach (1953-54) i w Krakowie od 1954. Przez pewien okres czasu (1 IX 1951 – 31 VII 1952) był nauczycielem wychowania fizycznego w Liceum Pedagogicznym w Sulechowie, następnie od 1 IX 1952 aż do chwili powołania do służby wojskowej w Siedlcach (8 II 1953) był korespondentem sportowym w Gazecie Zielonogórskiej. Odbывая służbę wojskową zdobył tytuł wicemistrza Wojska Polskiego w skoku w dal przegrywając tylko z mistrzem Polski Zbigniewem Iwańskim, mistrzem Warszawskiego Okręgu Wojskowego w skoku w dal i trójskoku i mistrzem województwa lubelskiego w skoku w dal. W Krakowie należał do czołowych lekkoatletów pierwszoligowego zespołu AZS Kraków, występował w zespole ze słynnymi gwiazdami polskiej lekkiej atletyki: Barbarą Lerczak-Janiszewską, Marią Kusion-Bibro, Urszulą Figwer. Jego rekordy życiowe w skoku w dal (6.78 cm), trójskoku (13,71 m) przez długi okres czasu figurowały w tabeli rekordów Uczelni. Osiągnął wiele sukcesów sportowych w swojej koronnej dyscyplinie skoku w dal – był wicemistrzem województwa krakowskiego (1956), wielokrotnym akademickim mistrzem Krakowa, etatowym triumfatorą Spartakiad Uczelnianych w skoku w dal, skoku wzwyż, trójskoku i w biegu na 100 m. Był również zasłużonym działaczem Klubu Uczelnianego AZS Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie, w latach 1955 – 1956 przewodniczącym Zarządu Klubu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 353. Fot <http://biografik.up.krakow.pl/?p=1303>.

Panek Stanisław (12.05.1916, Lutcza – 10.08.1999, Kraków) siatkarz, koszykarz, instruktor narciarstwa i boksu. W krakowskim AZS od 1936 r. Zawodnik sekcji siatkówki i koszykówki. Niemal natychmiast po uzyskaniu absolutorium w Studium Wychowania Fizycznego UJ w 1939 r. opuścił Kraków i podjął walkę zbrojną z najeźdźcą niemieckim w szeregach Związku Walki Zbrojnej, a następnie Armii Krajowej. W konspiracji przeszedł wszystkie szczeble od szeregowca do oficera - dowódcy oddziału dywersyjnego do specjalnych zleceń przy Inspektoracie Armii Krajowej w Rzeszowie. W 1944 r. swą bohaterską i patriotyczną postawę okupił więzieniem i zsyłką do sowieckich obozów na Syberii. Trzyletnia gehenna życia obozowego nie zdołała złamać Jego osobowości. Wręcz, można sądzić, iż ekstremalne warunki wegetacji utrwaliły walory Jego charakteru i wyznawany przez Niego system wartości. Po powrocie do kraju w 1947 r. z niebywałą pasją oddał się dalszym studiom i pracy naukowo-dydaktycznej. Uzyskawszy w 1949 r. stopień magistra wychowania fizycznego, rozpoczął pracę jako asystent w Zakładzie Antropologii Studium Wychowania Fizycznego UJ. Równocześnie podjął studia biologiczne na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym UJ, które ukończył w 1952 roku. W 1960 r. obronił doktorat na UJ, w 1965 r. tamże habilitował się z zakresu antropologii. W roku 1972 Rada Państwa nadała Mu tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego, zaś w 1983 jako pierwszy spośród krakowskiej uczelni wychowania fizycznego otrzymał tytuł naukowy profesora zwyczajnego. W niezwykle pracowitym życiu i nader owocnej działalności na różnych polach, szczególną rolę odegrała trzykrotna z górą Jego kadencja jako Rektora Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego, a od 1972 r. Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie. Przypadła ona na lata 1968/69 – 1978/79. Mimo wielu obowiązków nie stronił od pracy społecznej, był cenionym działaczem społecznym i sportowym. W latach 1968 – 1978 był prezesem Zarządu Środowiskowego AZS Kraków, członkiem Rady Patronackiej Klubu Sportowego „Wanda” oraz Rady Przyjaciół Ludowych Zespołów Sportowych w Krakowie. Przewodniczącym Rady Koordynacyjnej AZS – SZS Kraków. Będąc rektorem AWF, aktywnie wspierał

utworzenie Klubu AZS – AWF Kraków, w 1992 r. należał do pierwszej grupy członków założycieli Koła Seniorów AZS, Członek Honorowy AZS Kraków (1992). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188
Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 14-15; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s.353. Fot. <http://marula.9com.pl/2018/05/12/klan-rodziny-pankow/>

Pankiewicz, Lech (22 III 1955, Radom), lekkoatleta, absolwent AR Lublin (1981), W AZS od 1973 r., prezes KU AZS AR w Lublinie, członek ZS AZS Lublin (1975-1981), od 1988 działa w ZS AZS Kraków pełniąc funkcję wiceprezesa ds. organizacyjnych i ds. finansowych (1985-1993, 2007-2009), skarbnik AZS Kraków (1993-2007). Członek ZG AZS (1986-1993) i jego Prezydium (1988-1993), prezes AZS Kraków (2009-). Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 353.

Pankowski Kazimierz (7.04.1921, Kraków – 27.06.1997, Kraków) wioślarz, zasłużony działacz sportowy, żołnierz AK ps. „Zawisza” batalionu „Żelbet”, aresztowany przez Gestapo (7.11.1943) przebywał w gestapowskiej katowni przy ulicy Montelupich w Krakowie, w obozach koncentracyjnych w Pustkowie k/Dębicy, Oświęcimiu, i na koniec Sachsenhausen w Oranienburgu. Do Krakowa powrócił jesienią 1945 r. Za służbę w AK oraz wybitne zasługi w działalności sabotażowo – dywersyjnej otrzymał Srebrny Krzyż Orderu Virtuti Militari (1945), Srebrny Krzyż Zasługi z Mieczami i Krzyż Partyzancki, Medal Wojska po raz 1 i 2 (15.08.1948, Londyn), Krzyż AK (20.02.1979), Krzyż Oświęcimski (16.09.1987). W AZS od 1945 r., przystępuje do sekcji wioślarskiej, współorganizator Letnich Obozów Akademickich w Międzyzdrojach i Wisłę (1946-48), był członkiem Komisji Sportowej trzech kolejnych Silesiad organizowanych w Karpaczu (1946-48), od 1949 r. aż do śmierci był naczelnikiem Ośrodka Sportów Wodnych AZS Kraków, był kierownikiem całego cyklu obozów wioślarskiej kadry narodowej w Kruszwicy, Łebie, Sosnowce k/Karpacza. Od 1947 r. był cenionym sędzią bokserskim. Członek Honorowy AZS (1991). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 353.

Papê Adam (21 VII 1895, Lwów – 6 III 1990, Bydgoszcz), szermierz AZS w latach 1921-1928, czterokrotny olimpijczyk (1924, 1928, 1932 i 1936), dwukrotny brązowy medalista (1928, 1932). Szkołę powszechną ukończył we Lwowie. W 1905 r. wraz z rodzicami przeprowadził się do Krakowa (ojciec Fryderyk otrzymał posadę dyrektora biblioteki UJ). W latach 1905-1909 uczęszczał do Gimnazjum św. Anny, a następnie do Gimnazjum Sobieskiego, które ukończył w 1914 r. Absolwent krakowskiej Akademii Handlowej, studiował także na Wydziale Prawa i Administracji UJ, gdzie w 1923 r. uzyskał stopień doktora. Szermierkę zaczął uprawiać w roku 1908, wkrótce zaczął odnosić sukcesy, kilkakrotnie zostając mistrzem krakowskich szkół średnich we florecie i w szabli. Jego pierwszym nauczycielem był Konrad Winkler, późniejszy olimpijczyk z 1924 r. W tym czasie został zawodnikiem Krakowskiego Klubu Szermierzy, gdzie trenował pod kierunkiem znanego fechtmistrza Antoniego Bąkowskiego. W czasie I wojny światowej żołnierz Legionów Polskich, w XI 1914 r. brał udział w bitwie pod Krzywopłotami, a w marcu następnego roku był na froncie nad Nidą w rejonie Jędrzejowa, 16 V został ranny w bitwie pod Konarami. W 1916 r. walczył nad Styrem i Stochodem. Po kryzysie przysięgowym w sierpniu 1917 r. wcielony do armii austriackiej, w listopadzie 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego. W czasie wojny polsko – bolszewickiej w 1920 r. w stopniu podporucznika pełnił służbę wartowniczą w Krakowie. Był jednym z inicjatorów utworzenia sekcji szermierczej AZS w 1921 r. i we Lwowie PZSz w 1922, jego prezes 1925-1929), później wiceprezes do 1933 r. Należało do najwszechstronniejszych polskich szermierzy. Na igrzyskach olimpijskich w 1928

r. w Amsterdamie zdobył wraz z polską drużyną, brązowy medal w szabli, przy czym wystąpił w 5 meczach, w których łącznie wygrał 14 walk. Na igrzyskach w 1932 r. w Los Angeles ponownie zdobył brązowy medal w szabli drużynowo, gdzie wystąpił w 4 meczach, odnosząc 7 zwycięstw. W 1936 r. w Berlinie zajął 4 miejsce w turnieju drużynowym w szabli występując w 5 meczach, w których wygrał łącznie 5 walk. Startował również w szermierczych mistrzostwach Europy w roku 1930 r. zdobywając wraz z polską drużyną brązowy medal w szabli w konkurencji drużynowej. Zdobył 2 srebrne medale na Akademickich Mistrzostwach Świata w 1924 r. w Warszawie w konkurencji drużynowej szabli i floretu. W latach 1909-1914 był zawodnikiem Krakowskiego Klubu Szermierzy, następnie w latach 1921-1929 zawodnikiem AZS Kraków, w latach 1929-1933 Legii Warszawa oraz w latach 1933-1936 zawodnikiem Śląskiego Klubu Szermierczego w Katowicach. Jako zawodnik startował w szermierce do roku 1936 i w tym okresie był czterokrotnie mistrzem Polski w szabli: (1926, 1927, 1929 i 1932) oraz czterokrotnie wicemistrzem Polski: w szabli (1924), we florecie (1924, 1925, 1926). Uczestnik igrzysk Olimpijskich 1924, 1928, 1932, 1936. Dwukrotny brązowy medalista drużynowego turnieju w szabli (1928 i 1932). Na Olimpiadzie w Berlinie (1936) w drużynowym turnieju w szabli zajął czwarte miejsce. Czterokrotnie startował w mistrzostwach Europy (1926, 1930, 1931, 1933) zdobywając w 1930 r. w Liege w drużynowym turnieju w szabli brązowy medal. Był też dwukrotnym drużynowym akademickim wicemistrzem świata z 1924 r. w szabli i florecie. Był nie tylko zawodnikiem, ale i sędzią szermierczą klasy międzynarodowej. Był też działaczem Polskiego Komitetu Olimpijskiego. W okresie międzywojennym pracował w bankowości w Krakowie, Katowicach i w Warszawie. Podczas okupacji niemieckiej przebywał w Warszawie, pracował w Banku Gospodarstwa Krajowego. Brał udział w konspiracji pod pseudonimem Gil, walczył w powstaniu warszawskim. Jesienią 1944 r. wraz z rodziną powrócił do Krakowa. Po wojnie, od 1947 r. zaczął angażować się w działalność organizacyjną na rzecz krakowskiej szermierki. Został trenerem w KS „Budowlani”, a w 1952 r. reanimatorem sekcji szermierki w AZS Kraków. W roku 1966 przeniósł się do Bydgoszczy gdzie został trenerem w KS „Gwiazda” i wiceprezesem Pomorskiego Okręgowego Związku Szermierczego, pełniąc tę funkcję do roku 1977. Dwukrotnie, w 1930 i 1956 r., nadano mu godność honorowego prezesa Polskiego Związku Szermierczego, był członkiem honorowym Polskiej Akademii Olimpijskiej i Akademickiego Związku Sportowego. Opublikował książki wspomnieniowe: Na planszach czterech olimpiad (1956) i Na białą broń (1987). W 1988 r. za całokształt swej działalności na rzecz polskiego sportu otrzymał Nagrodę im. Janusza Kusocińskiego, a w 1989 r. Medal Kalos Kagathos. Poza tym wyróżniono go tytułem „Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej”. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 256; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 195; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 242.

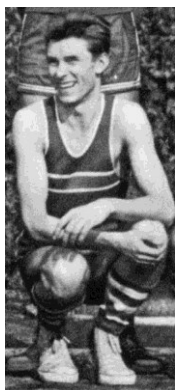
Parpan Tadeusz ur. 16 XI 1919, Kraków - zm. 21 IV 1990, Kraków - piłkarz, wychowanek Łagiewianki Kraków (1934-1939). W czasie okupacji niemieckiej działał w AK, ps. „Moreto”, brał udział w konspiracyjnych rozgrywkach Cracovii, po wojnie wywalczył awans z tym klubem do I ligi (1947), a następnie zdobył z nim tytuł mistrza Polski (1948). 20-krotny reprezentant (Polski (1947 - 51), w tym 16 razy był kapitanem biało-czerwonych. Ukończył studia I stopnia w wieczorowej Szkole Inżynierskiej w Krakowie i uzyskał dyplom inżyniera mechanika 13 III 1954 r. Od 1 VIII 1960 r. do 15 V 1979 r. był pracownikiem naukowo-technicznym Instytutu Materiałów i Konstrukcji Budowla-

nych PK. Czesław Michalski, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 65.

Paryski, Witold Henryk, (10 IX 1909, Pittsburgh, USA - 16 XII 2000, Zakopane), krajoznawca, taternik, sekretarz sekcji taternickiej AZS w latach 1930-1936, przewodnik i ratownik, działacz ochrony przyrody. Od 1922 r. mieszkał w Zakopanem, gdzie zaczął uprawiać turystykę, narciarstwo, taternictwo. Od 1925 r. uczestniczył w licznych pierwszych wejściach, np. Filarem Leporowskiego na Kozi Wierch (1929), na Wyżnią Kozią Przełęcz (1929). Od 1928 r. był członkiem TOPR i pełnił w nim funkcję lekarza, w latach 1945-1946 był jego kierownikiem. Od 1929 r. działał w zarządzie sekcji taternickiej AZS, a w latach 1932-1934 sekcji taternickiej KS „Tatry”. Ukończył studia medyczne na UJ w 1933 r. W sezonie 1936-1937 brał udział w polskiej wyprawie alpinistycznej w Andy, a w latach 1938-1939 do Nikaragui. Dokonał samotnego wejścia na południowy wierzchołek Nevado Tres Cruces, 6630 m n.p.m. (ówczesny polski rekord wysokości samotnego wejścia). Podczas II wojny światowej był więziony, potem przebywał w obozach internowania w Bawarii. Po wojnie powrócił do Zakopanego i prowadził prace nad Tatrami i Podtatrzem. Pisał liczne notatki, artykuły, recenzje. Opracował 24 tomy szczegółowych przewodników po Tatrach Wysokich oraz wraz z żoną Zofią Radwańską-Paryską, Encyklopedię tatrzańską i jej rozszerzone wydanie Wielką encyklopedię tatrzańską. Redagował „Krzesanicę” (1933) i „Taternika” (1947-1949, 1956, 1960-1963). Był instruktorem taternictwa, kierował szkoleniem turystycznym, przewodnickim oraz ratownictwa górskiego w ramach PTT i PTTK. Zajmował się sprawami ochrony przyrody Tatr, był członkiem Rady Naukowej Tatrzańskiego Parku Narodowego, jednym z założycieli Towarzystwa Ochrony Tatr i jego pierwszym prezesem (1983-1985). Otrzymał honorowe obywatelstwo gminy tatrzańskiej (1993) oraz odznaczenia państwowe, w tym Krzyż Komandorski z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 152-153; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 243. Fot; <http://www.nyka.home.pl>

Pasternak-Wilczyńska, Zofia (Kraków), koszykarka, absolwentka AWF Kraków (1979). Zawodniczka AZS (1975-1994), karierę sportową rozpoczęła w 1975 r., brała udział w MP juniorów w 1978. Z reprezentacją Krakowa zdobyła srebrny medal w OSM, srebrna medalistka AMP w Rzeszowie. Przez krótki okres trenerka drużyny AZS Kraków. Nauczycielka wychowania fizycznego (od 1979) i dyrektor szkoły (od 2006). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 354.

Paszkowicz Antoni (3 VIII 1935, Gajlańce pow. Wiłkomierz, Litwa – 29 VII 1997, Kraków), koszykarz. Dzieciństwo spędził na Litwie, w czasie wojny wysiedlony do Jakucka na Syberii. Po zakończeniu wojny zamieszkał w Krakowie. W czasie nauki w II LO należał do czołowych koszykarzy Szkolnego Koła Sportowego „Sobieski”, potem został koszykarzem krakowskiej „Wisły”, z którą trzykrotnie zdobył MP (1954, 1962, 1964), dwukrotnie wystąpił w reprezentacji Polski. W „Wiśle” rozegrał 11 sezonów (1953 – 1963), Ostatnie lata kariery sportowej spędził w drużynie krakowskiego AZS. Studiował na kierunku Technologia ogólna budowy maszyn na Wydziale Mechanicznym PK w latach 1953-1959. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188
Fot. http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=Grafika:Antoni_Paszkowicz.jpg

Patkowski, Józef, (1 VIII 1887, Hrubieszów - 21 VIII 1942, Warszawa), wybitny turysta i krajoznawca, od 1912 r. wioślarz AZS, fizyk, profesor i rektor Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie, prezes AZS Wilno w 1926 r. Uczęszczał do IV Gimnazjum w Warszawie, skąd został wydalony za udział w strajku szkolnym (1905). W 1906 r. ukończył Prywatną Szkołę Handlową Artura Jeżewskiego w Warszawie, a świadectwo dojrzałości otrzymał w Krakowie (1907). Potem studiował fizykę: na UJ (1906-1909), w Monachium u W. Roentgena (1909-1912) i ponownie na UJ (1912-1914). W 1917 r. uzyskał doktorat (Wiedeń). Od 19 września 1919 r. zatrudniony został w Zakładzie Fizyki Uniwersytetu Wileńskiego (w 1921 - profesor nadzwyczajny, w 1935 - profesor zwyczajny). Wieloletni prorektor i rektor (1936/37) tej uczelni. Działacz naukowy i społeczny. Od 1912 r. uprawiał wioślarstwo w AZS Kraków. W okresie międzywojennym aktywny działacz AZS Wilno. W czasie okupacji niemieckiej wykładał fizykę na podziemnym UW i w SGGW, a źródłem jego utrzymania były korepetycje z języka angielskiego. Zginął od bomby w czasie nalotu samolotów sowieckich na Warszawę w nocy z 20 na 21 sierpnia 1942 roku. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 153; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 73. Fot. <https://www.bu.umk.pl/DZS/usb/prof.htm>

Pawelska, Maria, z domu Habas (22 XI 1941, Kraków), lekkoatletka (biegi), absolwentka WSWP (1966). Zawodniczka AZS Kraków (1960-1968), członkini kadry narodowej, wicemistrzyni Polski w sztafecie 4x100 m (1961), wielokrotne medalistka AMP w biegu na 800 m (złoty medal w 1968). Nauczycielka wychowania fizycznego w Krakowskim Szkolnym Ośrodku Sportowym. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 354.

Pawelski Tomasz (21 I 1939, Lwów), narciarz alpejczyk, trener narciarski klasy międzynarodowej PZN, nauczyciel wychowania fizycznego. Absolwent WSWF Kraków (1964). Z PK związany od 1 X 1974 r. Pracował w Studium WFis do 31 XII 2004 r. W 1978 r. ukończył kurs narciarski w Chamonix uzyskując tytuł trenera międzynarodowego. Prowadził treningi sekcji narciarskiej AZS PK w latach 1974-1997. W tym okresie narciarze PK zdobyli trzykrotne mistrzostwo AMP, 5-krotne mistrzostwo MSZW oraz wielokrotnie mistrzostwo LM AZS Kraków. Współpracował z PZN przy organizacji ogólnopolskich mistrzostw instruktorów i trenerów. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Pawlica Władysław (28 05 1886, Kraków – 20 12 1919, Kraków), narciarz, współzałożyciel AZS, instruktor pierwszych kursów narciarskich. W Krakowie należał do pierwszych narciarzy. W lutym 1908 r. wspólnie z W. Goetlem, F. Goetlem, W. Majewskim i J. Nowakiem dokonał pierwszego zimowego przejścia Babiej Góry z Zawoi na Orawę. Wraz z W. Goetlem dokonał pierwszego narciarskiego wejścia na Pilsko z Korbielowa. Wraz z dziewięcioma reprezentantami Krakowa startował 6 lutego 1920 r. w międzynarodowych zawodach narciarskich w Bielsku, gdzie w biegu głównym na dystansie 4,8 km, (którego zwycięzcą został A. Bobkowski), zajął czwarte miejsce. Był to najprawdopodobniej pierwszy start narciarzy polskich w imprezie rangi międzynarodowej. W 1911 r. na II międzynarodowych zawodach narciarskich w Zakopanem w zajął trzecie miejsce w biegu akademickim. Należał do pierwszych członków powstałej 5 IV 1907 r. Sekcji Narciarskiej Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego (pierwotna nazwa Zakopiańskie Towarzystwo Łyżwistów). W organizacji tej udzielał się do końca swego życia. W latach 1918-1919 był członkiem Zarządu Głównego

Polskiego To-warzystwa Tatrzańskiego. Był jednym ze współorganizatorów i najaktywniejszych działaczy utworzonego 29 I 1909 r. Krakowskiego Koła Karpackiego Towarzystwa Narciarzy, które 11 X 1910 r. przekształciło się w samodzielną organizację pod nazwą Tatrzańskie Towarzystwo Narciarzy w Krakowie. Był jednym z głównych inicjatorów utworzenia na Uniwersytecie Jagiellońskim Akademickiego Związku Sportowego. Prace nad tym przedsięwzięciem rozpoczął wspólnie z W. Goetlem, J. Grabowskim, J. Junien-Sarneckim i W. Majewskim późną jesienią 1908 r. Na zebraniu założycielskim AZS Kraków 15 V 1909 r. pełnił obowiązki przewodniczącego. Wspólnie z W. Goetlem i W. Majewskim wypracował założenia ideowe i programowe AZS, które to przez dziesiątki lat nie straciły ze swej aktualności. Należał do najofiarniejszych działaczy Związku w pierwszym (pionierskim okresie jego działalności). Od 15 XI 1909 r. do 26 V 1911 r. pełnił funkcje sekretarza Wydziału, a następnie do 29 XI 1911 r. pierwszego wice-prezesa. W kadencji 29 XI 1911 r. – 5 XII 1912 r. był członkiem sądu honorowego AZS Kraków. Na ostatnim przed wybuchem I wojny światowej zebraniu sprawozdawczo-wyborczym AZS Kraków 5 XII 1913 r. wybrany został członkiem komisji kontrolującej oraz sądu honorowego. Należał do inicjatorów budowy schroniska AZS w Zakopanem; 29 XI 1911 r. wybrany został członkiem „Komitetu Budowy Domu Turystycznego w Zakopanem”. Szczególne zasługi położył w rozwoju akademickiego narciarstwa. Z jego inicjatywy 9 XI 1909 r utworzona została sekcja sportów zimowych (później sekcja narciarska) AZS Kraków. W latach 1909-1910 i 1912-1914 był jej przewodniczącym, wypracował założenia organizacyjne, szkoleniowe i programowe sekcji, w której do 1914 r. dominował kierunek turystyczno-odkrywczy. W okresie zaborów należała ona do najprężniej działających organizacji narciarskich na ziemiach polskich. Z ramienia AZS prowadził liczne kursy narciarskie i zimowe wycieczki zbiorowe. W końcu grudnia 1916 r., pomimo trwających działań wojennych, wspólnie z J. Gadomskim zainicjował wznowienie działalności sekcji narciarskiej AZS Kraków, organizując w Zakopanem kurs narciarski według szkoły norweskiej. Był zapalonym fotografem. Podczas swych wędrówek tatrzańskich wykonał wiele pięknych i unikatowych zdjęć. Zostały one częściowo reprodukowane w wydany w dziesiątą rocznicę jego śmierci albumie pt. W górach. Poprzez swoje osiągnięcia sportowe oraz działalność szkoleniową i organizacyjną. W. Pawlica w znacznym stopniu przyczynił się do rozwoju narciarstwa i taternictwa zimowego w Polsce. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347.

Pawlas Tadeusz: profesor AM w Gdańsku. Długoletni wybitny aktywista AZS Kraków w latach 1918-1939. Jeden z twórców sekcji tenisowej. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347.

Pawłowski, Jerzy (8 IV 1932, Kraków), lekkoatleta (trójskok), absolwent Wydziału Rolniczo-Leśnego UJ (1954) i SGGW Warszawa (1955 - magisterium z entomologii leśnej). Zawodnik AZS Kraków (od 1950), wiceprzewodniczący Rady Koła Seniorów AZS (od 2002), redagował „Zeszyty Historyczne AZS” (1997-2002), autor wielu artykułów historycznych krakowskiego AZS, dokonał wyboru fragmentów, zredagował, opatrzył komentarzami i aneksami Żółtą Księgę AZS z lat 1910-1914 (Kraków 2009). Specjalista nauk przyrodniczych - doktorat na SGGH (1960), habilitacja na UJ (1968), profesor nadzwyczajny (1978), profesor zwyczajny (1993). Praca naukowa: Muzeum Babiogórskiego Parku Narodowego w Zawoi (1958-1964), Stacja Biologiczna PAN w Ojcowie (1965-1977), Instytut Systematyki i Ewolucji Zwierząt PAN w Krakowie (1978-1981). Członek Honorowy AZS Kraków. Studia

ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim w 1954 roku. Doktorat w dziedzinie nauk leśnych obronił w 1960 roku, habilitację na UJ – w 1968 roku, a tytuł profesora uzyskał w PAN w 1978 roku. Był lekkoatletą AZS Kraków Jerzy Pawłowski (w trójskoku uzyskał 12, 68 m!). Potem pełnił nieformalną rolę kronikarza AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 354; J. Pawłowski, O sekcji lekkiej atletyki AZS Kraków, Zeszyty Historyczne ZG AZS 3, 97, s. 26; Jerzy Pawłowski . Fot. Wikipedia.

Pączek, Hubert (20 I 1982, Miechów), badmintonista, absolwent AGH Kraków (2006), zawodnik AZS AGH. W reprezentacji Polski wicemistrz Europy. Trzeci w AMŚ w grze podwójnej mężczyzn. Wicemistrz Polski w grze pojedynczej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 354.

Pelczar, Andrzej, związany z krakowskim AZS-em od jesieni 1951 r., gdy przybył z Gdańska do Krakowa, aby rozpocząć studia matematyczne na UJ. Andrzej Pelczar podpisał deklarację przystąpienia do AZS UJ, a już po roku uczestniczył w treningach środowiskowej sekcji lekkoatletycznej, gdzie jako dobrze zapowiadający się sprinter znalazł się w grupie biegów krótkich pracującej pod opieką trenera-koordynatora Emila Dudzińskiego. W sezonie letnim 1956 r. - jeszcze jako junior - był wyróżniającym się sprinterem AZS-u krakowskiego. Wiosną osiągnął w biegu na dystansie 100 m 11,4 s, a na 200 m - 23,8 s. Dlatego trener Dudziński zdecydował się na wstawienie Andrzeja do składu sztafety 4 x 100 m na VI Akademickich Mistrzostwach Polski w Szczecinie. Był najmłodszym uczestnikiem tego zespołu. /.../ W następnych sezonach lekkoatletycznych Andrzej musiał więcej czasu poświęcić nauce, a treningi traktował bardziej rekreacyjnie. W późniejszym okresie-gdy Andrzej Pelczar zdobywał kolejne stopnie i tytuły naukowe oraz awansował w hierarchii nauczycieli akademickich - to właśnie Wydział Mat-Fiz-Chem. Uniwersytetu był jedynym, na którym wychowa nie fizyczne studentów wprowadzono dla wszystkich roczników, a stało się to w wyniku Jego konsekwentnych starań. Po kilkudziesięciu latach prof. Andrzej Pelczar powrócił do działalności w AZS-ie, popierając czynnie ideę utworzenia Koła Seniorów. Profesor wszedł w skład Rady i został jej przewodniczącym. Podobny przebieg miały wybory przeprowadzane na następnych walnych zebraniach KS - w latach 1996, 1099, 2003, 2000 i tych ostatnich - w styczniu 2010 r. Do najważniejszych inicjatyw Koła Seniorów, którym patronował Andrzej Pelczar jako przewodniczący, były min.: dokumentowanie działalności KS przez gromadzenie archiwaliów i jej bieżące opisy w Kronice (od 1995), ustanowienie tytułu Honorowego członka AZS Kraków (1996) i redagowanie „Zeszytów Historycznych AZS (w latach 1997-2002), włączenie się do przygotowań obchodów jubileuszowych 90-lecia w 1999 r. i stulecia AZS. Szczególnie cenna okazała się pomoc Andrzeja przy organizacji Kongresu FISU w Krakowie w lipcu 2008. Właśnie dzięki Jego staraniom rektor UJ udostępnił bezpłatnie dla przeprowadzenia obrad /.../ Auditorium Maximum; tamże znalazła pomieszczenie okolicznościowa wystawa stulecia AZS. Ostatnia sprawa, załatwienie Prof. Pelczar był bardzo zaangażowany to pomysł przeniesienia pomnika współzałożyciela krakowskiego AZS-u – profesora Walerego Goetla – z przystani wodnej AZS WAF Kraków w bardziej godne miejsce na tereny sportowe kampusu UJ w Pychowicach. /.../ Koło Seniorów traktuje te sprawę jako realizację nieformalnego testamentu Zmarłego Przewodniczącego /.../ Pierwszy, niezapomniany Przewodniczący Koła Seniorów AZS Kraków spoczął na Cmentarzu Rakowickim /.../ Na podstawie: J. Pawłowski, Andrzej Pelczar w AZS-ie krakowskim. Przewodniczący Rady Koła Seniorów AZS Kraków w latach 1993-2010, w: Koło Seniorów AZS Kraków (1992-2012), Kraków 2012, s. 29-30; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 355. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.archiwum.uj.edu.pl/andrzej-pelczar>

Peszyńska-Smerek, Ewa (3 VII 1948, Rzeszów), koszykarka, absolwentka AWF Kraków. Zawodniczka AZS Kraków (1966-1974), należała do najlepszych koszykarek w tym okresie, w XV międzynarodowych AMP (1968) była królem strzelców i uznana została za najlepszą zawodniczkę turnieju, reprezentantka Polski na Uniwersjadzie w Turynie (1970). Nauczycielka wychowania fizycznego UJ (od 1971), zastępca kierownika Studium WFiS ds. dydaktycznych (1992-2005 i ponownie od 2008), trenerka sekcji koszykówki AZS UJ. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 355.

Petecki, Jan Kazimierz, (21 V 1911, Jarosław - 18 IX 1939, Tarnopol), turysta, narciarz, taternik, wioślarz AZS w latach 1930-1936. W latach 1936-1939 był członkiem zarządu Koła Krakowskiego Klubu Wysokogórskiego, a w latach 1937-1939 członkiem ZG PTT i zastępcą jego sekretarza generalnego. Od 1934 r. drukował artykuły w czasopismach (także w „Taterniku” i „Wierchach”) na temat taternictwa, alpinizmu polskiego, turystyki narciarskiej i ochrony przyrody. W kampanii wrześniowej brał udział w walkach najpierw z wojskami niemieckimi aż do 17 września 1939, a następnie z wkraczającymi do Polski oddziałami sowieckimi. Został ciężko ranny i następnego dnia po amputacji ręki i nogi popełnił samobójstwo. Pochowany został w Tarnopolu. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 155.

Piechnik Stefan (29 XI 1930, Kraków), siatkarz, narciarz, pływak, żeglarz, działacz sportowy. Siatkówkę uprawiał w TS „Wisła”, pływanie w KS „Krowodrza”, narciarstwo i żeglarstwo w AZS PK. Przez wiele lat był kuratorem AZS PK z ramienia Senatu PK. Niezwykle aktywny działacz krakowskiego AZS, od 1968 r. członek władz środowiskowych, w latach 1981-1985 prezes AZS Kraków, opracował program rozwoju sportu akademickiego w Krakowie na lata 1980-1985, zatwierdzony

następnie przez Kolegium Rektorów Krakowa. Dwukrotnie przewodniczył Komitetom Organizacyjnym Jubileuszy AZS w Polsce (70-lecia i 75-lecia), współzałożyciel Koła Seniorów AZS Kraków (1992 r.), wyróżniony Medalem 75-lecia AZS oraz godnością członka honorowego AZS Kraków, Z politechniką związany od 1950 roku, kiedy rozpoczął studia na Wydziale Budownictwa Lądowego, na tej uczelni przeszedł wszystkie szczeble kariery akademickiej. Profesorem został w 1971 r., profesorem zwyczajnym w 1982 r. pełnił funkcje dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego PK (1968-1973), dziekana Wydziału Inżynierii Lądowej PK (1984-1990), prorektora PK (1978-1982). Był również wykładowcą na uczelniach zagranicznych w Sztokholmie (1961-1962, 1975), w Grenoble (1991-1992). W swojej działalności kierował się łacińską sentencją rzymskiego poety – satyryka Juwenalisa *Mens sana in corpore sano*. (W zdrowym ciele zdrowy duch). Relacje sport a zdrowie młodzieży akademickiej zawsze były w centrum jego zainteresowań. Uważał, że sport a szczególnie uprawianie narciarstwa ma ogromne znaczenie dla zdrowia i czas studiów jest ostatnim okresem nabycia nawyków i umiejętności sportowych. W latach 1985-89 był inicjatorem tygodniowych zajęć dydaktycznych naukowo-sportowych dla studentów II roku WIL PK, w zimowym ośrodku narciarskim w Żabnicy. Zajęcia te, z założenia, uzupełniały te, zapisane w formalnym programie studiów. Przede wszystkim odbywały się na wspólnej platformie studentów i nauczycieli akademickich. Tych drugich reprezentowali nauczyciele jednego z najtrudniejszych przedmiotów na studiach inżynierskich oraz nauczyciele wychowania fizycznego. Ci ostatni doskonalili lub wdrażali do narciarstwa studentów i inżynierów znakomicie ich integrując. Długie wieczory poświęcone były na konsultacje zawodowe, pierwsze, w tym czasie, spotkania z dydaktycznymi komputerowymi programami wykonanym przez „najtrudniejszych” nauczycieli oraz towarzyskie roz-

mowy. Znakomita większość studentów zaczęła uprawiać ten najzdrowszy sport i wspominają te dni, jako niesłychanie ważne w procesie kształcenia inżynierów. Żona Krzysztofa Piechnik z domu Manugiewicz, pochodząca z miejscowości Żabie (Kresy Wschodnie) jazdę na nartach zaczęła uprawiać na studiach i stała się entuzjastką tego sportu. Trójka dzieci, Beata, Monika i Paweł szybko zdobyły narciarskie i zasilili grono instruktorów narciarskich. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188. Czesław Michalski, Jacek Majka, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 102. APS 05, 336, 2016, s. 5. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 355.

Pietraszewski Antoni. Absolwent Wyższego Studium Handlowego w Krakowie, właściciel piekarni. Wioślarz i narciarz AZS Kraków. Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r. Poległ w czasie walk pod Pszczyną we wrześniu 1939 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 75.

Pietrus, Włodzimierz ur. 30 VII 1963 w Krakowie. Absolwent Akademii Górniczo-Hutniczej, Wydz. Elektrotechniki, Automatyki i Elektroniki, kierunek elektroenergetyka (1989). W 1979 uczestnik grupowego, samowolnego opuszczenia szkoły (Technikum Elektryczne w ZSE nr 2) na mszę papieską w Krakowie-Mogile, następnie przesłuchiwany, groźby rozwiązania klasy. Po 13 XII 1981 uczestnik demonstracji rocznicowych, patriotycznych, protestacyjnych (m.in. w X 1982 po śmierci Bogdana Włosika), happeningów w Krakowie, pielgrzymek papieskich na terenie Polski; 1983-1984 przekazywał telefonicznie relacje z demonstracji zachodnim agencjom prasowym (AFP, Głos Ameryki). Od 1983 organizator nieformalnych grup młodzieżowych uczestniczących w demonstracjach, kolportujących podziemne pisma i książki, malujących antyreżimowe napisy na murach, niszczących tablice ogłoszeniowe i propagandowe, drukował ulotki i plakaty z informacjami o manifestacjach, współorganizator tworzenia struktur w szkołach; współorganizator akcji dokształcania młodzieży szkół średnich przy współpracy nauczycielskiej „S” i Duszpasterstwa Nauczycieli przy klasztorze oo. cystersów w Krakowie-Mogile; współorganizator biblioteki wydawnictw niezależnych; współpracownik (kolportaż) podziemnego pisma „Homo Homini”; uczestnik mszy czwartkowych za Ojczyznę w parafii św. Maksymiliana Kolbego w Krakowie-Mistrzejowicach, pomysłodawca i współwykonawca z Piotrem Sajakiem makiety pomnika poświęconego B. Włosikowi (przy ołtarzu w kaplicy), wspierał działania ks. Kazimierza Jancarza. Od 1984 (obok Zbigniewa Kubiaka, Jerzego Skibińskiego, Cezarego Kuleszyńskiego, Adama Chrzastka) członek Prezydium MKS Nowa Huta (przedstawiciel grup młodzieżowych, następnie NZS i FMW); w NZS AGH, współorganizator (wraz Grzegorzem Fimowiczem i Dariuszem Warpasem) podziemnych struktur NZS na krakowskich uczelniach, członek krakowskiej Rady Koordynacyjnej NZS (wraz G. Fimowiczem i Sławomirem Onyszko), współorganizator demonstracji (m.in. z Krzysztofem Kornasiem, Dariuszem Piekło, Dariuszem Walusiakiem), składania kwiatów na AGH pod tablicą upamiętniającą wydarzenia marcowe 1968. 1984/1985 współorganizator (wraz z przykościelną Grupą Teatralną) spotkań w kościele Arka Pana w Krakowie-Bieńczycach, m.in. z Adamem Macedońskim oraz spektaklu teatralnego na motywach wierszy Ernesta Bryła. 1985-1989 współorganizator FMW w Krakowie (obok Piotra Fugła, Wiktorra Wszółka, Roberta Kubicza, Aleksandra Kopacza, Bogdana Rymanowskiego, Mirosława Janusia, P. Sajaka), członek Krakowskiej Rady Koordynacyjnej FMW, uczestnik posiedzeń Krajowej Rady Koordynacyjnej FMW w Warszawie (m.in. u Wojciecha Ziemińskiego), 1988-1989 przewodniczący FMW w Krakowie; współorganizator struktury wydawniczej FMW (m.in. „ABC Młodych”,

„ABC”, „FBI”, „BMW”, tzw. znaczków i kart pocztowych) we współpracy z J. Skibińskim (MKS Nowa Huta), Grzegorzem Gorczycą (NZS), Michałem Mikiewiczem (FMW), wydawca, redaktor podziemnego pisma „Filatelistyka Podziemna” z fotoreprodukcjami poczty podziemnej; współorganizator struktury kolportażowej FMW; organizator, współorganizator demonstracji rocznicowych i protestacyjnych, uczestnik spotkań organizacyjnych z Maciejem Machem (TKRH) i przedstawicielami MKS Nowa Huta, współorganizator działań koordynujących akcje informacyjne i przebieg demonstracji. V 1988 współorganizator i uczestnik studenckich strajków na uczelniach i Miasteczku Studenckim, akcji solidarnościowych na terenie Krakowa-Nowej Huty. W VIII 1988 organizator (ze Zbigniewem Morawskim) akcji plakatowej na stacjach paryskiego metra informującej o strajkach i „S” w Polsce, uczestnik spotkań z Mirosławem Chojeckim i innymi działaczami w oddziale Biura Koordynacyjnego „S” za Granicą w Paryżu (m.in. z Christophe Jussac z CFTC). Od 1989 członek KO „S” w Krakowie (w 1990 demonstracyjnie zrezygnował wraz z P. Fuglem w związku z nieakceptowaniem podmiotowości FMW); uczestnik tzw. Grupy Krakowskiej (przedstawiciel FMW), w V 1989 współorganizator demonstracji przeciwko obecności wojsk sowieckich w Polsce, akcji solidarnościowych na Rynku Głównym z protestującymi chińskimi studentami, XI-XII 1989 (m.in. z Wojciechem Polaczkiem) demonstracji dot. usunięcia pomnika Lenina w Krakowie-Nowej Hucie, XII akcji solidarnościowych z walczącymi przeciwko reżimowi w Rumunii; 1989-1990 uczestnik zajęcia i okupacji lokali ZSMP i budynku KK PZPR. 1989-1994 specjalista ds. rozruchu w Energoaparaturze S.A. na Siłowni Huty im. Tadeusza Sendzimira w Krakowie, od 1994 dyrektor w Expo-Expert Sp. z o.o. tamże. Wiosną 1990 współorganizator akcji związanej z likwidacją jednej z jednostek ZOMO w Krakowie-Nowej Hucie. 1990-1992 członek Partii Wolności, 1991 Szkoła Podchorążych Rezerwy w Zegrzu, 1992-1998 członek Ruchu Trzeciej Rzeczypospolitej (od 1996 w Komitecie Naczelnym), 1994-1996 Komisji Budżetowej Rady Miasta Krakowa, 1994-1997 zespołu ds. energetyki przy Sejmiku Samorządowym Województwa Krakowskiego, 1995-1997 wiceprzewodniczący Rady Nadzorczej Miejskiego Zakładu Torów, Sieci i Podstacji Trakcyjnych Sp. z o.o., 1996-1997 członek Ruchu Odbudowy Polski (przewodniczący Ogniwa Terenowego Nowa Huta, w Zarządzie Okręgu Krakowskiego), w 2001 członek-założyciel krakowskich struktur PiS (2007-2012 sekretarz Zarządu Okręgu nr 13, od 2012 Zarządu Powiatowego Kraków), w 2004 członek Rady Nadzorczej Krakowskiego Portu Lotniczego Sp. z o.o., 2005-2009 wiceprezes Stowarzyszenia Krakowski Szwadron Ułanów im. Józefa Piłsudskiego, od 2006 radny Miasta Kraków z listy PiS (od 2011 sekretarz Klubu Radnych PiS), od 2007 członek Stowarzyszenia FMW. W l. 80. zawodnik zespołu piłki ręcznej AZS AGH (brązowy medal w Mistrzostwach Polski Szkół Wyższych). J. Podsiadło, S. Chmura, www.encysol.pl/wiki/Włodzimierz_Pietrus Fot. https://www.bip.krakow.pl/?sub_do_k_id=15024

Plawecki, Damian (4 XI 1973, Miedzna), badmintonista, akademicki wicemistrz świata W deblu i mikście, siedmiokrotny mistrz Polski, drużynowy mistrz Polski z AZS AGH (2006). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 356.

Płonka, Zbigniew, (1912, Kraków - 19 IX 1985, Kraków), narciarz wysokogórski, w latach trzydziestych był członkiem i działaczem sekcji narciarskiej AZS w Krakowie. W latach pięćdziesiątych był współorganizatorem Komisji Turystyki Narciarskiej, w 1954 r. jednym z organizatorów wysokogórskich rajdów narciarskich w Tatrach i przez ćwierć wieku ich kierownikiem (komandorem). Od 1949 r. publikował liczne artykuły o różnych aspektach turystyki narciarskiej, m.in.

w „Wierchach” i czasopiśmie „Turysta”. Był cenionym krakowskim zegarmistrzem. Cz. Michalski, Akademycki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 155.

Pobóg Pągowski, Bolesław (11 I 1906, Dukla - 18 IX 1990, Kraków), lekkoatleta, absolwent Studium WF UJ (1934), zawodnik, trener i działacz „Cracovii” (1931-1939), drużynę żeńska doprowadził do tytułu drużynowego wicemistrza Polski w lekkiej atletyce, prowadził dział sportu i turystyki w Polskim Radio W Krakowie (1937-1939). W czasie okupacji niemieckiej jako oficer łączności obsługiwał tajną radiostację, odznaczony Medalem za Udział w Wojnie Obronnej (1982). Nauczyciel wychowania fizycznego w szkolnictwie zawodowym (1950-1951) oraz w Studium WP UJ (1952-1971), członek Komisji WF i Sportu przy Departamencie Studiów Uniwersyteckich i Ekonomicznych Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, prowadził batalię o utrzymanie obowiązkowego wychowania fizycznego w szkołach Wyższych. Do programu wychowania fizycznego wprowadził wioślarstwo, które następnie zostało zorganizowane we wszystkich uczelniach krakowskich. Przez sześć lat był opiekunem AZS UJ, zainicjował Wyjazdy sportowe AZS UJ do uniwersytetów w Cambridge, Kijowa i Pragi. Równocześnie z pracą na uczelni, wykonywał powierzone mu przez Radę Narodową Krakowa stanowisko dyrektora tworzącego się przedsiębiorstwa „Wawel Tourist”. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 356.

Pochwała, Marcin (14.02.1984, Nowy Sącz), kajakarz górski, olimpijczyk, absolwent AWF Kraków (). Zawodnik AZS AWF (2002-04). W MŚ 2003 w Augsburgu zdobył brązowy medal w C-2x3. W IO Ateny (2004) w konkurencji C-2 zdobył dziesiąte miejsce, w Pekinie (2008) zajął ósme miejsce w C-2. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademycka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. Fot. <http://www.ws.edu.pl/presentation/znani-na-wszechnicy.php>

Podgórna Zuzanna z d. Stolarz (30 I 1952, Chrzanów), narciarka alpejska, działaczka AZS PK. W czasie studiów na Wydziale Łądowym PK (1972-1976) aktywnie działała w Zarządzie Klubu Uczelnianego AZS. Uzyskała uprawnienia instruktora narciarskiego PZN i szkoliła studentów w trakcie wyjazdów na narty i obozach naukowo-sportowych w Żabnicy zainicjowanych przez ówczesnego Dziekana Wydziału Budownictwa Łądowego Profesora Stefana Piechnika. Działalność ta spowodowała ogromną popularność narciarstwa na PK. Od początku powstania Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów PZN była instruktorem narciarskim, zaś po otrzymaniu instruktora wykładowcy szkoliła kadrę przyszłych narciarzy. Od 2010 roku pełni funkcję prezesa SITN-PZN. Od 1977r. pracownik dydaktyczny WIL do chwili obecnej. Synowie: Wojciech (biogram sportowy w innym miejscu) i Jurand studiowali na PK i byli dobrymi narciarzami. Jurand) w 1996 roku na MP juniorów zdobył brązowy medal w kombinacji. Będąc studentem WIL PK reprezentował uczelnię w MPSzW w 1999 i 2001 r. zdobywając indywidualnie złoty, srebrny i brązowe krążki zaś drużynowo złoty i brązowy medal. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Podgórný Jurand (30 IV 1978 r., Kraków), narciarz alpejczyk, brązowy medalista MP juniorów. Zawodnik MKN, później KKN i AZS PK. Reprezentował AZS PK na mistrzostwach narciarskich uczelni technicznych i mistrzostwach Polski szkół wyższych osiągając czołowe miejsca. Po zdobyciu uprawnień instruktorskich brał udział w mistrzostwach Polski instruktorów zajmując z dobrymi lokatami. Na PK studiował dwa kierunki. W czasie studiów zdobył uprawnienia instruktorskie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Podgórny Ryszard (16 XII 1953, Słupnice), narciarz, działacz AZS PK. Od pierwszego roku studiów (1972) działał w AZS, pełnił funkcję wiceprezesa. Aktywnie działał w zakresie poszerzenia bazy sportowej. W tym czasie został wybudowany społecznie Klub Pod Przewiązką przy ulicy Bydgoskiej, ścieżki zdrowia i korty tenisowe w Czyżynach. Na ostatnim roku studiów uzyskał uprawnienia instruktora narciarstwa (1977 r.). Po studiach został zatrudniony w Hucie im. Lenina. W 1983 r. założył własne gospodarstwo. W 1989 r. był członkiem założycielem, a następnie działaczem Stowarzyszenia Instruktorów i Trenerów Narciarstwa PZN, prowadził szkolenia narciarskie organizowane przez PZN i obozach naukowo-sportowych PK w Żabnicy. Do zawodu inżyniera powrócił w roku 2006. W tej działalności sportowej i społecznej otrzymywał ofiarną pomoc żony.
http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Podgórny Wojciech (30 VIII 1980, Kraków), narciarz alpejszyk, snowboardzista, mistrz Polski. Członek kadry narodowej (1996-2001), instruktor narciarski, zawodnik KKN Kraków, AZS PK, Fischer Demo Team, wielokrotny mistrz Polski juniorów 1997; GS, SG, SL; 1999 slalom; 2000 SG; mistrz Polski seniorów: 1998 – super gigant i slalom gigant; 2000 – slalom gigant, super gigant; 2001 – super gigant. Już jako junior uczestniczył w MŚ zajmując 17 miejsce, uczestniczył także w MŚ seniorów w 2001 r., zajął wówczas 31 miejsce w slalomie. Brał udział w 111 zawodach FIS, startował 16 razy w Pucharze Europy, wystąpił na Uniwersjadzie w Zakopanem w 2001 r. – 6 m super gigant, 13 m slalom. Trzykrotnie zdobył Carvingowy Puchar Polski w sezonach 2003/04, 2004/05, 2005/06). Mistrz Polski instruktorów: 2009, 2010 Podczas studiów na PK wielokrotnie zwyciężał w MPSzW i w Pucharze AZS - Fischer Winter Cup, zarówno w narciarstwie alpejskim jak i w snowboardzie. Po ukończeniu studiów został instruktorem narciarskim oraz wykładowcą PZN. Został członkiem Pol-Ski Demo-Team. Reprezentuje Polskę na międzynarodowych kongresach narciarskich Interski. Czynnie udziela się w Stowarzyszeniu Instruktorów i Trenerów PZN.
http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Popiel Irena (26 VI 1900, Kraków – 8 VIII 1987, Kraków), od 12 V 1919 w AZS, narciarka, pływaczka, wioślarka, działaczka Wydziału Głównego, naczelnik przystani wioślarskiej. W latach 1919-1924 studiowała na Wydziale Prawa UJ, ukończyła je ze stopniem doktora. W czasie I wojny światowej startowała w zawodach pływackich, organizowanych przez AZS, była jedną z pierwszych polskich sportswomenek, które uprawiały pływanie wyczynowe. W 1923 r. została wicemistrzynią Polski na 400 m stylem dowolnym i w sztafecie 4 x 75 m, w roku następnym zdobyła brązowy medal na 400 m stylem dowolnym, zaś w 1925 r. srebrny medal w sztafecie 4 x 50 m stylem dowolnym. W narciarstwie największe sukcesy odniosła na mistrzostwach Polski w biegu na 5 km zajmując w 1924 r. szóste, a w 1925 r. piąte miejsce. W wioślarstwie największym osiągnięciem było zdobycie drugiego miejsca na akademickich mistrzostwach świata w Warszawie w 1924 r. oraz uzyskanie tytułu króla sezonu w sekcji wioślarskiej AZS Kraków w 1930 r. za przewiosłowanie na wodzie 2552 km. W kwietniu 1924 r. została członkiem Wydziału Głównego AZS, aktywnie uczestniczyła w pracach sekcji narciarskiej i wioślarskiej będąc wielokrotnie sekretarzem, skarbnikiem sekcji i naczelnikiem przystani. Zajmowała się również szkoleniem, głównie młodych adeptów wioślarstwa. Po II wojnie światowej nadal aktywnie działała w sekcji wioślarskiej, była sędzią związkowym. W 1966 r. otrzymała godność członka honorowego AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347; Hanusz H., AZS w Polsce Ludowej, Poznań 2014, s. 78; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 155-156.

Popieluch Katarzyna, ur. 16. 09. 1963 w Nowym Targu. Narciarka, (klasyczny, 15 km, dowolny 30 km), w. 172 cm, c.c. 60 kg. ZIO 1992 Albertville, 38 m.; mistrzyni Polski 1986. Klub AZS Zakopane. Mieszka w Zakopanem. Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 208. Anna Pawlak, *Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994.*, Warszawa 1995, s. 61.

Porada Zbigniew, ur. 5 VII 1946, Rzeszów - lekkoatleta, popularyzator sportu. Z „królową sportu” zetknął się w rzeszowskim MKS. Będąc jeszcze uczniem szkoły średniej zainteresował się tematyką olimpizmu, a zwłaszcza z historią igrzysk olimpijskich. Opublikował wiele książek z tego zakresu: „Starożytne i nowożytne igrzyska olimpijskie” (1980 r.); „Olimpijczycy w 8. Pułku Ułanów im. Księcia Józefa Poniatowskiego” (2003); „Zimowe igrzyska olimpijskie 1924-2006, (2007) za którą otrzymał nagrodę PKOl Wawrzyn Olimpijski; „Nasi olimpijczycy z AGH i Politechniki Krakowskiej” (2009); „Olimpijczycy z Uniwersytetu Jagiellońskiego” (2010). „Olimpijczycy z Politechniki Krakowskiej” (2012 r.); „Olimpijczycy z krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych” (2014). Ponadto brał udział jako współautor wydanych następujących książek; „90 lat na olimpijskim szlaku” (2009); „Olimpijskie Konkury - Sztuki Wawrzyny Olimpijskie” (2012). Od 2000 roku jest członkiem Małopolskiej Rady Olimpijskiej. W 2005 roku został przyjęty w poczet członków Polskiej Akademii Olimpijskiej. W 2007 r. został członkiem International Society of Olympic Historians. Za swoją działalność otrzymał Złoty Medal „Za zasługi dla polskiego ruchu olimpijskiego”. Absolwent Wydziału Elektroniki Górniczej i Hutniczej AGH (1970), stopień naukowy doktora uzyskał w 1978 r., doktora habilitowanego w 1996 r. Pracę zawodową rozpoczął jako asystent na AGH (1970-78). Od 1979 r. został zatrudniony przez PK na etacie adiunkta (do 2001), a od 2001 r. został profesorem Politechniki Krakowskiej. Jest autorem i współautorem ponad 180 publikacji naukowych, w tym dwóch samodzielnych monografii. Prof. dr hab. inż. Zbigniew Porada to znany specjalista w zakresie optoelektroniki. Studiował na AGH, ale od wielu lat jest związany z Politechniką Krakowską. Jego drugą pasją stała się jednakże historia sportu olimpijskiego i akademickiego. Jest twórcą monumentalnej, pierwszej w Polsce i jednej z pierwszych w świecie pozycji książkowej na temat „Starożytnych i nowożytnych igrzysk olimpijskich” (Kraków 1980). Potem opublikował monografię o „Zimowych Igrzyskach Olimpijskich” (nagrodzoną Srebrnym „Wawrzynem Olimpijskim”). Napisał też wiele innych prac, w tym o olimpijczykach z krakowskich uczelni (z AGH i Politechniki Krakowskiej oraz Uniwersytetu Jagiellońskiego). Profesor Porada jest członkiem Polskiej Akademii Olimpijskiej i sekretarzem Małopolskiej Rady Olimpijskiej. *Czesław Michalski, Jacek Majka, 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni*, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 113; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; J. Lipiec, *Przedmowa*, w: Porada Z., *Olimpijczycy z Uniwersytetu Jagiellońskiego*, Kraków 2010, s. 8.

Poraj Madeyski Zbigniew (1930-2008). Zasłużony przewodnik tatrzański, ratownik TOPR, instruktor PZN, sędzia narciarski o najdłuższym stażu w Okręgu Tatrzańskim, a dla przyjaciół po prostu „Bedzio”. Całe swoje życie, od najmłodszych lat, związał z narciarstwem i przewodnictwem. Prowadził aktywne życie i zachował pogodę ducha aż do końca. Urodził się we Lwowie, ale szkoły kończył pod Tatrami – podstawową w Nowym Targu, a liceum w Zakopanem. Wtedy zapisał się do Harcerskiego Klubu Narciarskiego i zaczął jeździć zawodniczo na nartach, startując w konkurencjach alpejskich. Ukończył AWF w Krakowie, specjalizując się w narciarstwie. Już w wieku 19 lat został sędzią narciarskim, potem instruktorem PZN, a następnie trenerem w zakopiańskim AZS.

Pod kierunkiem Jerzego Ustupskiego i Mariana Woyny Orlewicza był przez 10 lat trenerem w Młodzieżowej Szkole Narciarskiej GKKF w Zakopanem. Był aktywnym sędzią przez 55 lat, początkowo sędziował przeważnie konkurencje alpejskie, z biegiem lat klasyczne, a najczęściej skoki narciarskie. Sędziował m.in. na Mistrzostwach Świata FIS w 1962 roku, potem w zawodach Pucharu Świata, Uniwersjadach, Spartakiadach, Mistrzostwach Polski oraz w niezliczonych zawodach niższej rangi. W pierwszej połowie lat 60. zdobył uprawnienia przewodnika tatrzańskiego i podhalańskiego. Odtąd kolejne lata pracy zawodowej były do siebie podobne: latem jako przewodnik oprowadzał grupy, w tym niemieckojęzyczne, zimą uczył jazdy na nartach, m. in. w Tatrzańskiej Szkole Narciarskiej PTTK. Udzielał się w pracy społecznej na rzecz Koła Przewodników Tatrzańskich. Przez dwie kadencje był członkiem zarządu, a w 1980 roku działał w Komitecie Organizacyjnym NSZZ Przewodników Tatrzańskich i Instruktorów Narciarskich „Solidarność”. Przysięgę ratowniczą złożył w 1965 roku. Uczestniczył w kilkunastu wyprawach, pełnił też dyżury na półkach narciarskich. Dopiero na emeryturze miał więcej czasu na ratownicze dyżury informacyjne na Kasprowym Wierchu i w Kuźnicach. W tym okresie pełnił też dyżury w Punkcie Informacyjnym TPN przy rondzie, udzielając fachowych porad turystom i narciarzom, wybierającym się w góry. W jego bogatym życiorysie, poza pracą zawodową, był też czas na poznawanie innych gór. Wyjeżdżał w Alpy, Kaukaz, a także na trekkingi w Himalaje. W ostatnich latach brał czynny udział w spotkaniach Klubu Seniora TOPR, uczestniczył w imprezach, organizowanych wspólnie z seniorami Horskiej służby z Tatr Wysokich i Zachodnich. Za <http://24tp.pl/?mod=news&id=2306>

Potuczek Witold (20 II 1895, Praga – 22 II 1981, Kraków), tenisista AZS od 1912 roku, następnie działacz. Ukończył Wydział Prawa UJ w 1921 roku, w 1924 roku uzyskał stopień doktora prawa. W latach 1916-1918 odbywał służbę wojskową w armii austriackiej. W latach 1921-1924 aplikował w Sądzie Grodzkim i Sądzie Okręgowym w Krakowie. Następnie pracował jako urzędnik w Szaflarach, a od 1930 roku do 1940 w towarzystwach ubezpieczeniowych w Krakowie. W tym czasie był jednym z założycieli Związku Zawodowego Pracowników Ubezpieczeniowych, którego przez trzy kadencje był wiceprezesem. W okresie nauki gimnazjalnej zaczął uprawiać tenis ziemny. W maju 1912 roku wstąpił do sekcji tenisowej AZS Kraków stając się szybko czołowym tenisistą Krakowa i Małopolski. W okresie zaborów i w latach dwudziestych obok W. Szwede i K. Zachara należał do najlepszych zawodników sekcji tenisowej AZS Kraków. W 1926 roku sklasyfikowany był na dziewiątym miejscu na liście klasyfikacyjnej Polskiego Związku Lawn-Tenisowego. W roku następnym grając w barwach AZS Kraków zdobył drużynowe wicemistrzostwo Polski. Był wielokrotnym reprezentantem Krakowa w spotkaniach międzynarodowych i krajowych. Działalność społeczną w ruchu sportowym rozpoczął w roku 1914, kiedy to powierzono mu obowiązki zastępcy skarbnika sekcji tenisowej AZS Kraków. W sekcji tej działał nieprzerwanie, aż do momentu jej rozwiązania w 1938 roku, pełniąc funkcje kierownika sportowego, sekretarza i kierownika technicznego. Był również w latach 1930-1931 członkiem Wydziału Głównego AZS Kraków. W roku 1921 z ramienia AZS Kraków brał udział w pracach komisji statutowej tworzącego się Polskiego Związku Lawn-Tenisowego. Przez cały okres międzywojenny aktywnie uczestniczył w pracach różnych komisji tegoż Związku, a w latach 1926-1929 i 1934-1935 był członkiem jego zarządu. Należał do głównych organizatorów pierwszych międzynarodowych zawodów w tenisie rozgrywanych w Polsce. W 1924 był założycielem Krakowsko-Śląskiego Okręgowego Związku Lawn-Tenisowego, a w 1926 roku Krakowskiego Okręgowego Związku Lawn-Tenisowego. W obu tych instytucjach był pierwszym prezesem budującym podwaliny pod ich właściwy rozwój. Po rozwiązaniu w roku 1938 sekcji tenisowej AZS Kraków działał w sekcji tenisowej „Cracovii”, będąc jej

wiceprzewodniczącym. W okresie okupacji hitlerowskiej i w latach 1945-1949 pracował jako urzędnik w Szaflarach, a następnie w Krakowie. Po wyzwoleniu aktywnie włączył się do odbudowy sportu tenisowego w Polsce. W maju 1945 roku wszedł w skład powstałego w Krakowie Komitetu Organizacyjnego Polskiego Związku Tenisowego. W tymże – w latach 1945-1947 pełnił funkcję wiceprezesa zarządu, a w latach 1948-1950 członka sądu koleżeńskiego. Jednocześnie działał w Krakowskim Okręgowym Związku Tenisowym będąc jego prezesem w latach 1945-1946 oraz w Klubie Tenisowym „Krakus” Kraków. W roku 1946 odznaczony został „Odznaką Honorową dla Zasłu-żonych PZT”. Przed nim to zaszczytne wyróżnienie nadawane, od 1936 roku otrzymało tylko sześć osób. Od roku 1947 pełnił funkcję honorowego prezesa Krakowskiego Okręgowego Związku Tenisa. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Przechewka, Adrian (30 IX 1972, Wrocław), saneczkarz, olimpijczyk, absolwent AWF Kraków (1997). Zawodnik AZS AWF Kraków (1993-1997). Startował głównie w dwójce (partner Leszek Szarejko). W 1992 i 1993 r. zdobyli mistrzostwo Polski. Uczestnicy PŚ: 1993 - 9 miejsce, 1994 - 13, w MŚ w 1994 - 10 miejsce. Na IO w Albertville (1992) - 20 miejsce, w Lillehammer (1994) - 16. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 356; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 209; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Przyborowski Józef Jakub, ur. w 1895 r. Profesor hodowli roślin i doświadczalnictwa Uniwersytetu Jagiellońskiego. Działacz AZS Kraków w okresie międzywojennym. Szczególne zasługi położył dla rozwoju akademickiego wioślarstwa. Uczestnik kampanii wrześniowej 1939 r. Zginął 6 IX 1939 r. pod Janowem Lubelskim. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 75; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 347-348.

Przybylkiewicz, Zdzisław (12 IX 1908, Tarnów - 1 XI 1996, Kraków), mikrobiolog, działacz sportowy i turystyczny. Absolwent Wydziału Medycznego UJ (1933), kierownik Zakładu Bakteriologii UJ (1945-1953), kierownik Katedry Mikrobiologii Lekarskiej (1953-1970), dyrektor Instytutu Mikrobiologii AM (1970-1978), od 1926 r. w sekcji kajakowej i narciarskiej AZS, długoletni kurator AZS AM, członek ZS AZS, jego wiceprezes (1964-1969) i prezes (1975-1980), członek ZG AZS. Członek Honorowy AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 356. Fot. <http://kohasso.neostrada.pl/wjomi/a23fig5.jpg>

Puchta, Marek Jacek, ur. 7 października 1956 r. w Kielcach/. Wioślarz Klubu Wioślarskiego Rejów w Skarżysko - Kamiennej /1970 -1975/ i AZS Uniwersytet Jagielloński w Krakowie/ 1975-1981/. Srebrny medalista III Ogólnopolskiej Spartakiady Młodzieży w dwójce ze sternikiem, partnerzy - Tadeusz Glinka i sternik Marek Tarka /Poznań, 1973/. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 177.

Puszczkowski, Grzegorz, sekcja wioślarska AZS AWF Kraków: (srebrny medal AMŚ (1994) – 4 x ML). Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabas, Krosno 2009, s. 114.

Pyko Dariusz (22 II 1977, Kraków), lekkoatleta (biegi średnie), działacz. Zawodnik PTG Sokół, KS Cracovia, a w czasie studiów AZS PK. Absolwent Krakowskiej Akademii im. A. F. Modrzewskiego. Pracownik Centrum Sportu i Rekreacji PK (od 1999 r., od 2014 r. kierownik hali sportowej przy ulicy Kamiennej). Członek KU AZS od 1996 roku, wiceprezes AZS PK (1997 – 2003 oraz 2005 – nadal), członek Zarządu KU AZS PK (2003-2005), pełnomocnik Dyrektora CSiR ds. KU AZS PK (2003-2007), wiceprezes AZS Kraków ds. Klubów Uczelnianych (1999-2003), wiceprezes AZS Kraków ds. organizacyjnych (2003-2009). Członek Zarządu Głównego AZS oraz członek Rady Upowszechniania Sportu AZS (2001-2005). Inicjator i manager sekcji siatkówki mężczyzn występujących w rozgrywkach II i III ligi (2005-2014). Organizator i współorganizator wielu imprez sportowych m. in. AMŚ w BADMINTONIE (2002), AME w BADMINTONIE (2004), Forum FISU (2008) oraz MPSzW i AMP (1997-2014) organizowanych przez KU AZS PK oraz AZS Kraków (m.in. MPSzW w biegach przełajowych, w snowboardzie, w narciarstwie alpejskim). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 357.

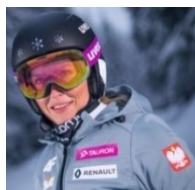
Radkowiak Jacek (12 X 1954, Gdańsk), działacz akademicki, prezes AZS PK. W latach 1977-1979 kierował działalnością Zarządu Klubu AZS PK. Za jego kadencji realizowano program rozwoju sportu wśród studentów PK. Stał na czele Komitetu Organizacyjnego pierwszych biegów Kościuszkowskich. Kontynuował rozbudowę obiektów sportowych zainicjowanych przez poprzedniego prezesa AZS PK na Osiedlu Studenckim w Czyżynach. W latach 1979-1981 pełnił funkcję wiceprezesa organizacyjnego AZS Kraków. Na podstawie egzaminu dyplomowego uzyskał tytuł magistra inżyniera mechanika. Po studiach wraz z kolegą ze studiów i AZS, byłym prezesem AZS Ryszardem Florkiem założył firmę stolarską w Tymbarku. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Radzikowski Wojciech Eliaz, ur. 7 II 1942, Kraków - koszykarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener koszykówki II klasy. Absolwent WSWF Kraków (1969), zawodnik AZS Kraków (1961-1972), Trzykrotny (1964, 1968, 1972) i brązowy (1966) medalista AMP, Po zakończeniu kariery zawodniczej - trener żeńskiej drużyny koszykarek AZS Kraków. 1 III 1973 roku podjął pracę w Studium WFiS PK. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził treningi z koszykarkami I ligi AZS AWF (1977-1981), był też trenerem, koszykarzy AZS PK, z którymi odnosił sukcesy w MP uczelni technicznych (brązowy medal koszykarzy w Poznaniu, 1995) i Lidze Międzyuczelnianej AZS Kraków (zwycięstwo w sezonie 1992/93, 1993/94 oraz 2. miejsce w 1994/95). Był członkiem rady trenerów Zarządu Głównego AZS (1974-1981). Pracował na PK aż do osiągnięcia wieku emerytalnego. Rodzinne tradycje koszykarskie (żona Ewa z d. Dyczkowska, zawodniczka AZS Kraków, trenerka AZS WSE Kraków) kontynuuje ich syn Wojciech Eliaz Radzikowski junior, absolwent UP (2009), zawodnik Wisły (1996-2011), AZS AGH (2011-2013), AZS UP (2004-2009). Od 2011 r. z zespołem AZS PK zdobywał Mistrzostwo Polski uczelni technicznych (2011/12, 2012/2013, 2013/2014), MP klubów AZS (2014). Czesław Michalski, Jacek Majka 70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni, W: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 85; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Rajchel Jadwiga: członek AZS Kraków. W latach 1954-1956 czołowa narciarka Polski w biegach. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 348.

Ramza Tadeusz, pseudonim „Krzesny”, ur. w 1902 r. Inżynier górnik, asystent Akademii Górniczej w Krakowie. Członek sekcji narciarskiej AZS Kraków. Sekretarz generalny Polskiego Związku Narciarskiego. Działacz na polu turystyki. Uprawiał także szybownictwo. W kampanii wrześniowej 1939 r. walczył w stopniu podporucznika rezerwy, następnie, wzięty do niewoli radzieckiej, przebywał w obozie jenieckim w Starobielsku. Rozstrzelany w gmachu NKWD w Charkowie w 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 76.

Ratzko Barbara: czołowa pingpongistka AZS Kraków od roku 1955. Kilkakrotna mistrzyni Polski i reprezentantka barw narodowych w grze pojedynczej i w grach podwójnych. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 348.

Riemen Karolina, ur. 19.08.1988, Zakopane Narciarstwo dowolne. Córką Lesława Jerzego i Jolanty Danuty Karaśkiewicz. Zawodniczka (178 cm, 70 kg, skicross) AZS-AWF Kraków Zakopane (2007), AZS-AWF Katowice (2009). Trenerzy: Ewa Grabowska, Grzegorz Majcher, Mateusz Herda. Na początku kariery uprawiała narciarstwo alpejskie. Od 2006 r. poświęciła się narciarstwu dowolnemu. 3-krotna mistrzyni Polski: 2007 Passo San Pelegrino-Falcade - 1 m. (supergigant), 2009 Szczyrk - 1 m. (sl. gigant), 2010 Jurgów - 1 m. (skicross). Uczestniczka MŚ: 2005 Bardonecchia - 64 m. (supergigant), 65 m. (sl. gigant), PE: 2008 Grasgehren - 8 m., 2009 Sudelfeld - 2 m., 2010 Zwesimmen - 3 i 10 m. (skicross), PS: 2008 Les Contamines - 21 m., Flaine - 22 m., 2009 St. Johann - 18 m., Flaine - 23 m., Cypress Mountain - 22 m., 2010 St. Johann - 22 m. (skicross). 2007 Horni Misecky - zdobywczyni złotego medalu mistrzostw Czech. Olimpijka 2010 Vancouver: skicross, eliminacje - 14 m., ćwierćfinał - 16 m. odpadła z dalszej rywalizacji. Jerzy Szczygielski, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 265-6. Fot. <https://www.goryonline.com/karolina-riemen-zerebecka>

Rojewski Jacek Igor — ur. 29 października 1980 roku w Zakopanem. Jak większość młodych zakopiańczyków, dzieci z Podhala i całej Polski rozpoczął swą karierę narciarską od zawodów „Koziołka Matołka”, organizowanych corocznie przez klub AZS Zakopane. W AZS Zakopane jest zawodnikiem od 1991 roku. Uczestniczył w szeregu zawodów krajowych i zagranicznych w konkurencjach alpejskich, olimpiadach młodzieży, mistrzostwach Polski juniorów i seniorów, zajmując w latach 2001-2003 czterokrotnie 5. miejsce w MP w slalomie, slalomie gigancie, kombinacji alpejskiej. Władysław Gąsienicy Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 124.

Rokossowski, Tadeusz (12 VIII 1925, Wiszenka Mała – 20 II 1996, Kraków). Absolwent WSWP Kraków i AGH. Prezes AZS AGH. Długoletni pracownik i kierownik Studium WF AGH (1966-1981), działacz AZS, prezes (1953-1956) i wiceprezes AZS AGH, działał także aktywnie w ZŚ AZS, wiceprezes ZŚ AZS (1969-1975), KM AZS obdarzony temperamentem i poczuciem humoru, umiejętnie przekazywał swoim studentom zamiłowanie do kultury fizycznej, szczególnie do turystyki górskiej, którą sam uprawiał do końca swoich dni. W czasie II wojny światowej był żołnierzem krakowskich „Szarych Szeregów” i zgrupowania partyzanckiego Armii Krajowej „Kamiennik” obwodu „Murawa”. Członek Honorowy AZS.Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 357. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Tadeusz_Rokossowski Fot. https://historia.agh.edu.pl/wiki/Tadeusz_Rokossowski

Rouppert Leszek Henryk, ur. 28 VI 1913 r. w Krakowie. Prawnik. Członek „Cracovii” i AZS Warszawa. Uprawiał pływanie, piłkę wodną, tenis stołowy, strzelectwo sportowe i gry zespołowe. Czołowy polski pływak na dystansie od 100 m do 1500 m stylem dowolnym w latach 1929-1939. Wielokrotny reprezentant Polski w pływaniu. W czasie okupacji hitlerowskiej przebywał w Raciechowicach na ziemi myślenickiej, gdzie brał udział w konspiracji jako żołnierz AK oddziału „Kamiennik”. Po aresztowaniu w 1943 r. był więziony na Montelupich w Krakowie oraz w Nowym Sączu. Rozstrzelany 12 I 1944 r. we wsi Kłodne gmina Limanowa w grupie 31 osób w odwet za wysadzenie przez partyzantów AK pociągu. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 78. Fot. <https://www.myheritage.pl/>

Rozpendowski, Florian. (23 X 1916, Bochum – 12 XI 1957, Katowice), pseud. Florek – siatkarz, koszykarz, piłkarz ręczny, działacz sportowy. Trenował w klubach: MKS Chorzów, Kolejowe Przysposobienie Wojskowe Katowice (1939), „Pogoń” Katowice (1946), AZS Kraków (1947); jako tenisista stołowy reprezentował Kluby: AKS Chorzów, „Tęcza” Katowice (1948). Był członkiem kadry narodowej w koszykówce na ME (1939). Organizował wychowanie fizyczne w sektorze spółdzielczości. Pełnił funkcję prezesa Śląskiego Okręgowego Związku Piłki Ręcznej (1947). Pochowany na cmentarzu przy ul. Sienkiewicza w Katowicach. <https://www.mhk.katowice.pl/index.php/edukacja/encyklopedia/leksykon-ludzi/401-r-ludzi>

Różyczka, Ludmiła (30 III 1944, Kraków), wioślarka, sędzia wioślarski. Absolwentka prawa UJ (1979), prawnik. Zawodniczka AZS Kraków (1961-1972), mistrzyni Polski w czwórce ze sternikiem (1964, 1969), czwórce podwójnej ze sternikiem (1968, 1969), ósemce (1966), wicemistrzyni Polski w czwórce ze sternikiem (1962, 1965), czwórce podwójnej ze sternikiem (1964, 1967, 1970), ósemce (1964, 1968), brązowa medalistka MP w czwórce ze sternikiem (1967, 1968, 1970), czwórce podwójnej ze sternikiem (1962), wielokrotna medalistka AMP, po zakończeniu kariery zawodniczej sędzia wioślarski, od 1984 r. sędzia związkowy. Wyróżniona Medalem i 75-lecia PZTW. Mąż Leszek Juszczyński był również sędzią związkowym, córka Agata Juszczyńska członkiem kadry narodowej w dwójce i czwórce podwójnej. Członek Honorowy AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 357.

Rudy, Stanisław – pływak, instruktor wioślarstwa, działacz sportowy, twórca pierwszych sukcesów krakowskich sportów wodnych w pocz. XX wieku. Był propagatorem pływania w Krakowie, a przede wszystkim pływania sportowego, skoków do wody i water polo. Należał do pionierów wioślarstwa i pływactwa w krakowskim AZS, był sternikiem i instruktorem wioślarstwa. W okresie I wojny światowej został komendantem Pływalni w Parku Krakowskim, będącej własnością wojska (powstała w 1885 r., była własnością wojska, a jednocześnie pierwszym tego typu obiektem na ziemiach polskich). Stanisław Rudy starał się ożywić ruch sportowy. Znajdował poparcie w sferach sportowców austriackich i czeskich służących w armii w Krakowie. Potrafił też zainteresować pływaniem skupioną wokół AZS młodzież. Treningi w pływaniu i skokach do wody, rozgrywki w piłkę wodną gromadziły w Parku Krakowskim regularnie grupy liczące po kilkadziesiąt osób. Pływano również w Wiśle, gdyż zgodnie z wymogami regulaminowymi każdy kandydat na wioślarza, musiał wykazać się umiejętnością pływania. W tym celu organizowano kursy nauki pływania oraz zawody kontrolne. Z inicjatywy S. Rudego w sierpniu 1915 roku zorganizowano pierwsze zawody pływackie. W ich programie znalazły się wyścigi mężczyzn na dystansie 100 m, wyścig kobiet,

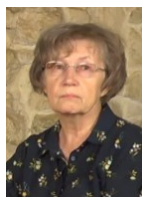
wyścig sztafetowy 3 x 30 m, skoki do wody, nurkowanie na czas i mecz piłki wodnej. Sekcja wioślarska AZS w dużym udziale Rudego urządziła w 1916 r. na pływalni w Parku Krakowskim pierwsze na ziemiach polskich międzynarodowe zawody pływackie, w których startowali zawodnicy z Budapesztu, Lwowa, Pragi i Wiednia stacjonujący w jednostkach wojskowych w Krakowie. Dużą niespodzianką był szereg zwycięstw odniesionych przez członków AZS m.in. przez S. Rudego, który należał wtedy do najlepszych pływaków sekcji. W 1916 r. z inicjatywy AZS S. Rudy (i inni) zostali wysłani do Wiednia w celu nawiązania kontaktów z Austriackim Związkiem Pływackim (Polski Związek Pływacki powstał dopiero w 1922 r.) Delegacja zwiedziła pływalnię zimową oraz zapoznała się z metodami treningowymi. W efekcie jesienią 1917 r. AZS zorganizował pierwsze w Krakowie zawody w pływaniu na długim dystansie – „Wpław przez Kraków”. S. Zaborniak, I. Tabaczek-Bejster, O. Jędrzejczak, Studia i szkice z początków pływania na ziemiach polskich (do 1914 r.), *Scientific Review of Physical Culture*, 2014, 4, 2, s. 115-116; I. Tabaczek-Bejster, O. Jędrzejczak, Wybrane zagadnienia z dziejów piłki wodnej na świecie (do 1939 r.) *Scientific Review of Physical Culture*, 2014, 4, 2, s. 96; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 348.

Rusin, Kazimierz (2 X 1930, Myślenice), siatkarz oraz lekkoatleta (dysk, kula, skok wzwyż), absolwent WSWF Kraków (1952). Zawodnik AZS Kraków I-ligowego zespołu siatkówki (1949-1955), akademicki mistrz Polski w siatkówce (1952), brązowy medalista AMP w rzucie dyskiem (1960). Trener sekcji lekkiej atletyki AZS Kraków (od 1952), wychował wielu czołowych zawodników Polski. Wiceprezes AZS AWF (1983-1987). Laureat Nagrody im. Eugeniusza Piaseckiego (2003). Pracownik naukowo-dydaktyczny AWF Kraków. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie*. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 357; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Rusiniak Krzysztof (18.02.1951, Powroźnik – 02.11.2007, Kraków), judoka, trener judo. Studiował na Wydziale Mechanicznym PK, w 1976 uzyskał tytuł inżyniera mechanika i 1 X 1976 r. rozpoczął pracę w krakowskim Oddziale NOT. W dniu 28 I 1977 otrzymał dyplom magistra inżyniera w zakresie mechaniki, specjalność silniki spalinowe. W latach 1980-86 pracował jako główny specjalista w CUP PK. Od 1974 roku prowadził treningi judo w AZS PK, AZS Kraków, AZS UJ. Od 1 VII 1989 r. został zatrudniony w Studium WFIS UJ. W roku 1998 został laureatem Złotej Księgi Wychowanków PK. Po zakończeniu pracy w PK założył spółkę POLSAD branży ogrodniczej oraz MEKROL branży budowlanej. Na 2,5 hektarowym terenie POLSADU uruchomił hipoterapię i rehabilitację końmi, 4 integracyjne place zabaw oraz łyżworolnię w ramach powstającego Skate Parku. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Rybka Aleksander (25 I 1911, Kraków – 18 V 2003, Kraków), piłkarz ręczny, nauczyciel wychowania fizycznego, działacz sportowy. Startował w pierwszych MP w 11-osobowej drużynie piłki ręcznej w barwach PTG „Sokół” Kraków zdobywając brązowy medal (1930 r.) W latach 1932-48 był kierownikiem sekcji piłki ręcznej „Cracovii”. Uprawnienia sędziowskie uzyskał już w 1928 r., w 1958 r. IHF mianował go sędzią międzynarodowym. W latach 1931-1934 był słuchaczem Studium Wychowania Fizycznego UJ. Po zdobyciu uprawnień nauczyciela w krakowskich szkołach organizował budowę boisk do piłki ręcznej. Był działaczem Krakowskiego i Polskiego Związku Piłki Ręcznej, (aż do roku 1992), przez dziewięć lat prezesował KOZPR. W latach 1951 – 1976 był pracownikiem dydaktycznym Studium WF PK. W latach 1956-57 był prezesem AZS PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Ryczaj Marchewczyk, Krystyna, ur. 27 XI 1951 w Krakowie. Absolwentka Uniwersytetu Jagiellońskiego (1975), w 1981 doktorat z nauk chemicznych. 1970-1973 w ZSP; 1973-1975 w SZSP. 1975-1988 pracownik naukowo-dydaktyczny UJ. 1970-1975 członek i sekretarz sekcji żeglarskiej w AZS UJ. 1975-1988 członek Polskiego Towarzystwa Chemicznego; 1977-1980 Forum Młodych Pracowników Nauki oraz NOT. Od IX 1980 w „S”. Po 13 XII 1981 pomaga w ukrywaniu działaczy podziemnych struktur „S”. 1981-1989 uczestniczka podziemnego ruchu wydawniczego oraz kolportażowego. Od 1982 współpracowniczka zespołu redakcyjnego podziemnego pisma „Hutnik”, m.in. współorganizatorka pierwszych punktów druku i kolportażu; współredaktor „Serwisu Informacyjnego RKS Małopolska” i „Aktualności Serwisu Informacyjnego”. 1988-1990 pracownik Akademii Medycznej w Krakowie; 1993-2000 specjalista public relations w Elektrociepłowni Kraków. 1994-2002 członek Polskiego Stowarzyszenia Public Relations. Od 2001 własna działalność gospodarcza, doradztwo w zakresie komunikacji społecznej. Autorka publikacji w czasopismach fachowych i gazetach zakładowych. Autorka książki *Lubię wyzwania* oraz współautorka książki *Od socjalizmu do normalności. Prywatyzacja elektrociepłowni warszawskich*, 2006; http://www.encysol.pl/wiki/Krystyna_Ryczaj-Marchewczyk Fot. <http://myslinieinternowane.pl/sledztwo-w-sprawie-prl-u/trailer/nagranie-67a-2018>

Ryzek, Zbigniew (8 VII 1963, Kraków), absolwent AWF Kraków (1988), trener koszykówki (1996), trener szermierki (2000), nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1999), trener koszykówki AZS AGH (1992-2006), dwukrotnie zdobył MPP, współzałożyciel sekcji szermierczej przy KS AZS AWF (2000), asystent trenera kadry olimpijskiej w szpadzie (od 2007). Wyszkolił wielu medalistów MP różnych kategorii wiekowych. Największe sukcesy szkoleniowe - drużynowe MP seniorów w szpadzie mężczyzn AZS-AWF (2005), wicemistrzostwo Polski (2004), brązowe medale MP (2003, 2007, 2008 i zespołu kobiet 2007). Jego zawodnicy zdobywali medale olimpijskie, MŚ, ME, MP różnych kategorii wiekowych (R. Zawrotniak, A. Kostka, P. Kruczek, I. Chylaszek, B. Tereba). W plebiscycie „Dziennika Polskiego” uznany za najlepszego trenera Małopolski w 2008 r. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 358. Fot. <http://www.zawrotniak.com/trenerzy/>

Rynkar, Jan (17 III 1935, Jodłowa), siatkarz, absolwent AGH (1962) i PK (1966). Zawodnik AZS Kraków (1958-1966) oraz sekcji siatkarskich na AGH i PK. Uczestnik MP uczelni technicznych. Należał do wybijających się zawodników, co znalazło wyraz w plebiscytach najlepszych studentów sportowców AGH i PK. Doktor nauk technicznych. Wykładowca na Politechnice w Gabes w Tunezji (1982-1992), następnie w Instytucie Górnictwa Naftowego i Gazowniczego w Krakowie. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 358. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

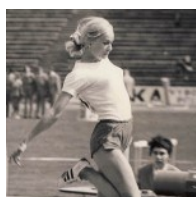
Rzewski, Janusz (30 IX 1938), lekkoatleta (biegi długie). Zawodnik AZS Łódź (1959-1962), AZS Kraków (1963-1966), wicemistrz AMP (1962) w biegu na 5000 m. Uprawiał brydż sportowy (od 1957), niegrający kapitan drużyny AZS I (1973-1977), grający kapitan drużyny AZS (1974-1990), trener II klasy. Zona Halina z domu Stańda (18 IX 1940), lekkoatletka, absolwentka UJ. Zawodniczka AZS Kraków (1955-1966). Wielokrotna medalistka AMP w biegu na 400 m i w sztafetach, reprezentantka Krakowa. Od 1967 r. uprawiała brydż sportowy, wielokrotna mistrzyni okręgu w klasie „mikst”, brązowa. medalistka MP kobiet (1983). Kierownik sekcji lekkiej atletyki i wiceprezes Zarządu AZS AWF. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 358.

Sadowicz, Wiktor (16 XI 1931, Poznań - 13 V 2011, Kraków), hokeista, absolwent Wydziału Prawa UJ (1957). Zawodnik AZS Kraków, członek władz PZHL (od 1957), działał w różnych komisjach i Wydziałach, członek Prezydium PZHL - (od 1970), przez trzy kadencje wiceprezes .PZHL (1996-2000), przewodniczący Komisji Odwoławczej PZHL (od 2008). Prokurator w Bochni, Brzesku i powiecie krakowskim (1959-1964). Przewodniczący WKKF w Krakowie (1964-1967), następnie w Zarządzie Inwestycji Turystycznych „Orbis” w Krakowie. Od 1980 r. adwokat w Krakowie, obrońca wojskowy. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 358. Fot. https://www.wikipasy.pl/Wiktor_Sadowicz

Salamonowicz, Lech (12 VI 1950, Kielce), nauczyciel wychowania fizycznego, trener lekkiej atletyki w AZS Kraków (od. 1974), kadry narodowej (od 2000). Wychował wielu znanych sprinterów, płotkarzy i skoczków, reprezentantów Polski. Jego podopieczni to min. sprinterzy: M. Urbaś, M. Nowak, M. Jurkiewicz, D- Kopeć, K. Jabłoński, G. Zajączkowski, A. Zontek, P. Mitka, L. Dyja, M. Samborski, I. Ciepiera, P. Krzewina, Z. Ryś, płotkarze: M. Bodzek, R. Lis, R. Staniszewski, K. Janecka; skoczkowie: K. Katarzyński, M. Witowski. Przygotowywane przez niego sztafety sprinterskie odniosły wiele sukcesów międzynarodowych min. w MŚ w Helsinkach, ME w Kownie i ME juniorów w Tallinie. W 1999 r. został trenerem roku wybranym przez czytelników „Dziennika Polskiego”. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 359. Fot. <http://www.sport-olimpijski.pl/p/sklad-zespołu-metodycznego>

Sałacińska-Sarna, Mirosława (8 VI 1942, Łódź), lekkoatletka (sprint, skok w dal, pięciobój), olimpijka (1968), mistrzyni Europy. Absolwentka krakowskiego AWF (1965), zawodniczka AZS Kraków (1963-1965) i klubów kieleckich „Budowlani” (1966-1973), AZS Kielce (1973-1978). Siedmiokrotna mistrzyni Polski (1964-1973), rekordzistka Polski. Na 10 w Meksyku (1968) zajęła piąte miejsce w skoku w dal, a rok później w Atenach została mistrzynią Europy w tej konkurencji. Dwukrotna brązowa medalistka HME w Wiedniu (1970) i Rotterdamie (1973). Następnie trenerka, wychowała kilkunastu medalistów MP. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 359; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 383; M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 186. Fot. <http://la.kielce.com.pl/wordpress/?p=2722>

Sarna Paweł (12.06.1984, Nowy Sącz), kajakarz górski, olimpijczyk, absolwent AWF Kraków. Zawodnik AZS AWF (2002-05). W MŚ 2003 w Augsburgu zdobył brązowy medal w C-2x3. W ME U-23 (2004, 2005, 2007) zdobył złote medale w C-2x3 slalom drużynowo. W IO w Atenach w konkurencji C-2 zdobył dziesiąte miejsce. Wielokrotny medalista mistrzostw Polski: C-2 slalom (2004, 2007), C-2x3 slalom (2004), C-2 zjazd (2006-2008), C-2x3 zjazd (2003, 2004, 2007, 2008). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976-2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. Fot. rivent.pl

Satała Mieczysław (5 I 1930, Zakopane -16 I 2014, Zakopane), narciarz alpejski, piłkarz. Zawodnik AZS Zakopane. Reprezentant Polski w AMŚ w Poiana – Rumunia 1953. Wielokrotny medalista akademickich mistrzostw Polski, czołowy piłkarz zakopiańskiego AZS. Studiował od 1950 r. na Wydziale Inżynierii sekcja żelbetony oraz

ekonomię na WSE w Katowicach, którą ukończył w 1955 r. Po studiach kierował firmą budowlaną w Poroninie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Schimscheiner Lucjan ur.12 05 1950 r. w Jaworznie. Studia na Wydziale Geograficzno – Biologicznym Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie odbył w latach 1969 – 1974 roku uzyskując tytuł magistra biologii. Od roku 1974 zatrudniony na stanowisku stażysty, a następnie asystenta i starszego asystenta w Zakładzie Zoologii. W 1983 r. uzyskuje stopień doktora nauk przyrodniczych. Od 1993 r. pełnił funkcję dyrektora Instytutu Biologii. Swoją przygodę sportową rozpoczynał jako reprezentant zespołów w piłce koszykowej i siatkowej LO w Jaworznie. Brał udział w finale mistrzostw szkół średnich w Krakowie. Jednocześnie był zawodnikiem sekcji piłki koszykowej klubu sportowego „Victoria” Jaworzno. Od 1969 r. trenował w sekcji piłki koszykowej Klubu Uczelnianego AZS WSP Kraków. Należał do grona najlepszych zawodników. Reprezentował barwy Uczelni w rozrywkach Ligi Międzyuczelnianej środowiska akademickiego Krakowa, dwukrotnie brał udział w mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych i filii Uniwersytetów (1971 – Siedlce, 1973 – Szczecin) należąc do wyróżniających zawodników. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Segda Władysław (26 V 1895, Przemyśl - 1994, Edynburg), szermierz, trzykrotny olimpijczyk (1928, 1932, 1936); dwukrotny brązowy medalista. Po zdaniu matury w Gimnazjum w Hirtenbergu, studiował na Akademii Wojskowej w Wiener-Neustadt, a po jej ukończeniu, w czasie I wojny światowej służył jako oficer w armii austriackiej. Walczył między innymi na froncie włoskim i tam był ranny. Do armii polskiej wstąpił 1 XI 1918 r. i jako oficer 12. Pułku Piechoty uczestniczył m. in. w walkach o Lwów i Śląsk Cieszyński oraz w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r. W tym okresie był dwukrotnie ranny, a za swoją bojową postawę otrzymał Krzyż Zasługi i awans do stopnia kapitana. Przez cały okres międzywojenny był oficerem służby czynnej z przydziałem do jednostki żandarmerii w Grudziądzu. Szermierkę zaczął uprawiać w roku 1911 w Wiedniu. Jako zawodnik reprezentował barwy AZS Kraków (1922-1928), „Legii” Warszawa (1929-1934) i „Warszawianki” (1934-1939). W roku 1928, będąc wówczas zawodnikiem AZS Kraków, został zakwalifikowany w szermierce do polskiej ekipy olimpijskiej na letnie Igrzyska w Amsterdamie. Tam wraz z partnerami z drużyny (Adam Papee, Kazimierz Laskowski, Jerzy Zabielski, Aleksander Małecki, Tadeusz Friedrich) zdobył brązowy medal w turnieju drużynowym w szabli. Stoczył wówczas 20 walk, z których 8 wygrał. W Amsterdamie startował ponadto w turnieju indywidualnym we florecie, w którym odpadł w walkach eliminacyjnych. W roku 1932 w Los Angeles ponownie wraz z partnerami z drużyny (Władysław Dobrowolski, Adam Papee, Tadeusz Friedrich, Marian Suski, Leszek Lubicz-Nycz) zdobył brązowy medal w turnieju drużynowym w szabli, a w turnieju indywidualnym w tej broni doszedł do półfinału. W turnieju drużynowym wystąpił w 12 walkach, wygrywając 5 z nich. Na następnych igrzyskach w roku 1936 w Berlinie w turnieju indywidualnym w szabli odpadł w półfinałach oraz zajął 4 miejsce w turnieju drużynowym w tej broni (jego partnerami byli: Władysław Dobrowolski, Marian Suski, Adam Papee, Antoni Sobik, Teodor Zaczyk). W konkurencji drużynowej szabli wystąpił w 20 walkach, z których 11 zakończył zwycięstwem. Ponadto startował też w szermierczych mistrzostwach Europy będąc w latach 1930 i 1934 brązowym medalistą w turnieju drużynowym w szabli. W roku 1934 w mistrzostwach Europy zajął 6 miejsce w turnieju indywidualnym w tej

broni, a wraz z drużyną szpadzistów zajął 4 miejsce w roku 1930. Był również trzynastokrotnym indywidualnym mistrzem Polski w szermierce we wszystkich trzech broniach (we florecie w latach: 1925, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931; w szabli – 1933, 1935, 1937, 1938, 1939; w szpadzie – 1932, 1933), także kilkakrotnie był wicemistrzem, między innymi w 1926 r. we florecie, w 1927 i 1928 – w szpadzie oraz w 1929 r. w szabli. Ponadto był również drużynowym mistrzem Polski w szabli w 1934 r. Był również działaczem Polskiego Związku Szermierczego pełniąc funkcje członka zarządu, sekretarza oraz od roku 1933 – kapitana związkowego. W latach 1935-36 był także członkiem Polskiego Komitetu Olimpijskiego. We wrześniu 1939 r. walczył w stopniu majora, a po klęsce wrześniowej przedostał się przez Rumunię do Francji, gdzie został żołnierzem Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Po rozwiązaniu Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie, zamieszkał na stałe w Wielkiej Brytanii i był m in. fechtmistrem w Scottish Fencing Club w Edynburgu. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 225; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 349; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 304; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 368. Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-3011-3.jpg

Seroczyński, Marek (25 IV 1951, Chojnice), lekkoatleta, sprinter, absolwent AWF Kraków (1974). Zawodnik AZS Olsztyn (1968-1969), AZS Kraków (od 1969), nauczyciel wychowania fizycznego AE Kraków (od 1974), zastępca kierownika Studium WFiS AE (1978-2009), następnie kierownik (od 2009), wieloletni opiekun KU AZS AE, trener piłki nożnej, z zespołem odniósł wiele cennych sukcesów, w tym mistrzostwo Polski uczelni ekonomicznych. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 359.

Sieprawska-Pytlak, Maria (29 III 1943, Kraków), wioślarka, absolwentka AWF Kraków. Zawodniczka AZS (1962-1972), członek kadry narodowej. Sześciokrotna mistrzyni Polski W czwórce (1964, 1969), czwórce podwójnej (1968, 1969) i w ósemce (1966, 1972). Siedmiokrotna wicemistrzyni Polski w czwórce (1968), czwórce podwójnej (1964, 1965, 1970, 1972) oraz W ósemce (1969, 1971). Brązowa medalistka MP W czwórce (1970, 1971, 1972, 1974) i W czwórce podwójnej (1977). Uczestniczka ME W Grunau (NRD). Nauczycielka Wychowania fizycznego UJ (1974-2003), trenerka uczelnianej sekcji wioślarskiej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 360.

Sięka, Ewa (18 VII 1945, Nowy Sącz), wioślarka, absolwentka AR Kraków (1970). Zawodniczka AZS Kraków (1966-1972), członek kadry narodowej. Pięciokrotna mistrzyni Polski: W dwójce bez sternika (1971), W czwórce podwójnej ze sternikiem (1968, 1969), w czwórce ze sternikiem (1969) i W ósemce (1972). Pięciokrotna wicemistrzyni Polski: w dwójce bez sternika (1972), w czwórce podwójnej ze sternikiem (1967, 1970) oraz W ósemce (1969, 1971). Pięciokrotna brązowa medalistka MP: W czwórce ze sternikiem (1967, 1968, 1970, 1971, 1972). Wielokrotna medalistka AMP. Uczestniczka ME w Grunau (NRD). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 360.

Siudut Stanisław ur. się 6 marca 1953 r. w Zakopanem, gdzie też ukończył liceum ogólnokształcące im. Oswalda Balzera. W 1972 r. podjął studia matematyczne na UJ – sekcja numeryczna. W czerwcu 1973 obronił pracę napisaną pod kierunkiem prof. Stanisława Sędziwego, za którą otrzymał dyplom z wyróżnieniem. Następnie podjął pracę w Instytucie Matematyki na WSP Kraków jako stażysta asystent i starszy asystent. 11.11.1986 r. obronił pracę doktorską pod kierunkiem prof. Romana Taberskiego na Wydziale Matematyki i Fizyki Uniwersytetu Poznańskiego. Za dok-

torat otrzymał nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Narciarstwem zajmował się amatorsko nie należąc do żadnego klubu. Tajników techniki jazdy nauczył go starszy brat Marian Siudut, który uprawiał narciarstwo alpejskie w zakopiańskim „Starcie” i Akademickim Związku Sportowym. Zawodniczo zaczął startować dopiero w klubie uczelnianym AZS WSP za namową trenerki sekcji narciarskiej klubu, Barbary Langiewicz stając się liderem narciarskiej sekcji. Do jego najważniejszych sukcesów sportowych należą: I miejsca w slalomie, slalomie gigancie i dwuboju slalomowym na I Mistrzostwach Polski WSP I Filii Uniwersytetów w narciarstwie alpejskim, Lubomierz (1978); I miejsce w slalomie gigancie w punktacji pracowników w zawodach o puchar prezesa ZŚ AZS w Krakowie, Krynica (1978); I miejsce w slalomie gigancie i II miejsce w slalomie specjalnym w punktacji pracowników w zawodach o puchar prezesa ZŚ AZS w Krakowie, Krynica (1979); III miejsce w slalomie, II miejsce w slalomie gigancie i I miejsce w dwuboju slalomowym na II Mistrzostwach Polski WSP I Filii Uniwersytetów w narciarstwie alpejskim, Szczyrk (1980); III miejsce XII zawodach o puchar Zakopanego w grupie I (puchar Zakopanego – zawody narciarskie dla byłych zawodników do lat 30 odbywające się w cyklu kilkunastu zawodów, po kilka slalomów specjalnych, slalomów gigantów i biegów zjazdowych); I miejsce w slalomie gigancie w XI Mistrzostwach Wyższych Szkół Pedagogicznych, Zakopane (1983); I miejsca w slalomie specjalnym i dwuboju slalomowym na XIV Mistrzostwach Polski Wyższych Szkół Pedagogicznych w narciarstwie alpejskim. Wiele cennych sukcesów poza wymienionymi odnosił w lidze międzuczelnianej środowiska krakowskiego zdobywając niezwykle cenne punkty dla klubu uczelnianego AZS oraz w wielu zawodach organizowanych przy okazji Memoriału Bolesława Czecha i Heleny Marusarzówny. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Skarbak-Malczewski, Rafał. Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w 2006 r. w Turynie; snowboardzista. Rafał Jerzy Skarbak-Malczewski urodził się 7 października 1976 r. w Krakowie w rodzinie Krzysztofa, z zawodu przedsiębiorcy budowlanego i Barbary z domu Hebda. Wkrótce zamieszkał wraz z rodzicami w Zakopanem i tam też uczęszczał do szkoły podstawowej, a później do Społecznego Liceum Ogólnokształcącego, gdzie w 1995 r. zdał egzamin maturalny. Jak większość jego rówieśników w Zakopanem, zimą jeździł na nartach, próbując także jazdy na desce snowboardowej, ale wówczas nie traktował tego jako wyczynowe uprawianie sportu. Po zdaniu egzaminu maturalnego zaczął studiować na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej i w tym czasie rozpoczął też swoją karierę zawodniczą jako snowboardzisty w AZS Zakopane, a później AZS AWF Kraków/Zakopane, gdzie jego trenerem klubowym był Michał Sitarz. W roku 2000 Rafał Skarbak-Malczewski odniósł swój pierwszy międzynarodowy sukces sportowy, zajmując 3 miejsce w konkurencji snowboardcrosu na zawodach w Szczyrku rozgrywanych w ramach Pucharu Europy. W następnym roku podczas mistrzostw Polski w Krynicy zajął jednak dość odległe 18 miejsce w konkurencji halfpipe (rynna), a w 2002 r., też w snowboardowych zawodach o mistrzostwo Polski, był 24 w konkurencji slalomu giganta równoległego, 19-ty w slalomie równoległym oraz 10-ty w snowboardcrosie. W roku 2001 Rafał Skarbak-Malczewski ukończył studia na Politechnice Krakowskiej, uzyskując tytuł magistra inżyniera architekta i podjął pracę w firmie budowlanej swojego ojca „FACH BUD” w Zakopanem, jednocześnie nadal kontynuując karierę sportową snowboardzisty. W 2003 r. został już wicemistrzem Polski w konkurencji snowboardcrosu, a ponadto w tymże roku i w tej konkurencji zajął 7 miejsce na zawodach w Krynicy rozgrywanych w ramach Pucharu Europy. W sezonie 2002/03 pierwszy raz wystartował też w zawodach z cyklu Pucharu Świata (w Arosa w Szwajcarii), w których zajął liczące się 29 miejsce (punkty do klasyfikacji zdobywają zawodnicy zajmujący miejsca 1-30). Także

w roku 2003 w Piancavallo we Włoszech Skarbek -Malczewski wziął udział w Zimowej Uniwersjadzie zajmując tam 19 miejsce (odpadł w 1/8 finału) w snowboardcrossie oraz 30 miejsce w slalomie gigancie. W 2004 r. Rafał Skarbek-Malczewski pierwszy raz w swej karierze został mistrzem Polski w snowboardcrossie (wicemistrz i najlepszy z Polaków w międzynarodowych mistrzostwach Polski), a w zawodach z cyklu Pucharu Świata dwukrotnie zajął 24 miejsce (też w snowboardcrossie). W listopadzie tegoż roku Rafał uległ groźnemu wypadkowi doznając rozcięcia mięśni uda prawej nogi, co groziło mu nawet koniecznością zakończenia kariery sportowej. Po udanej operacji przeprowadzonej przez austriackich lekarzy, już po 3 miesiącach powrócił jednak do uprawiania sportu i w sezonie 2004/05 drugi raz w swej karierze zdobył tytuł wicemistrza Polski w snowboardcrossie, a w zawodach z cyklu Pucharu Świata w Lake Placid (USA) zajął liczące się 26 miejsce. Kolejny sezon 2005/06 był dla niego szczególnie ważny, gdyż w lutym 2006 r. odbywały się Zimowe Igrzyska Olimpijskie w Turynie. W cyklu zawodów przeprowadzanych w ramach Pucharu Świata czterokrotnie w snowboardcrossie zajmował miejsca w pierwszej 30-ce, w tym najlepsze jego miejsce to 15 uzyskane w styczniu 2006 r. w Kronplatz i dzięki temu został zakwalifikowany do startu w Igrzyskach w Turynie. Tam w konkurencji snowboardcrossu w końcowej klasyfikacji zajął 22 miejsce (w kwalifikacjach był 16-ty z czasem 1.22,07 min; odpadł w eliminacjach finału). Zaraz po Igrzyskach 2006 r. zdobył trzeci swój tytuł wicemistrza Polski w snowboardcrossie, a w końcowej punktacji Pucharu Świata w tej konkurencji został sklasyfikowany na 42 miejscu w mistrzostwach świata rozegranych w 2007 r. w Arosa w Szwajcarii zajął 33 miejsce w swej koronnej konkurencji. Oprócz snowboardu Rafał Skarbek-Malczewski uprawia również inne dyscypliny sportu, a mianowicie windsurfing oraz motocross, traktując je jako sporty uzupełniające. Rafał Skarbek-Malczewski jest żonaty (żona Ewa) i ma córkę Anię, która jak na swój wiek, już znakomicie jeździ na nartach. Porada Z., Nasi Olimpijczycy z Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Krakowskiej, Kraków 2008, s. 57-8. Weekendy na desce. *Rafał Skarbek-Malczewski zdobył tytuł architekta i olimpijczyka*, w: Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 142-4. Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015.

Skowroński, Andrzej (16 XI 1953, Kraków), wioślarz, olimpijczyk, absolwent AWF Poznań. Zawodnik AZS-AWF Kraków, trener A. Gablankowski, wielokrotny mistrz Polski w czwórce podwójnej (1976-1979), w dwójce podwójnej (1977-1978), akademicki mistrz świata w nieoficjalnych AMŚ w Mediolanie (1981) w sprincie i dystansie klasycznym, uczestnik MŚ w Bled (1979) - 8 miejsce i IO w Moskwie - 7 miejsce w czwórce podwójnej. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 360. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 231.

Skowroński, Zbigniew (25 IX 1925, Przemyśl - 24 II 1992, Krynica), saneczkarz i bobsleista, absolwent Wydziału Prawa UJ (1952). Zawodnik AZS Kraków (1947-1951). Wraz ze swym partnerem]. Dombrowskim w r. 1949 zdobył tytuł mistrza Polski w konkurencji dwójek saneczkowych, a w roku następnym z tym samym partnerem tytuł wicemistrzowski. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 360.

Słabowski, Stanisław (22 II 1940, Janowice, pow. Miechów - 17 V 2012, Kraków), siatkarz, lekkoatletyka (skok wzwyż), absolwent historii WSP Kraków (1965). Zawodnik AZS WSP i AZS Kraków (od 1961.), trener siatkówki (od 1966), sekretarz ZS AZS (1967-1968). Pracę szkoleniową prowadził z uczelnianymi zespołami siatkarzy WSP (mistrzostwo Polski WSP w 1973), PK. (Wi-

cemistrzostwo Polski uczelni technicznych) oraz KM AZS a następnie KS AZS-AWF Kraków (1969-1980). Trenował wielu zawodników, którzy później odnosili sukcesy szkoleniowe z kadrą narodową i zespołami ligowymi min. Ireneusza Mazura, Józefa Gawędę, Józefa Wetulę. Pracownik administracji WSP Kraków (1969-1973), Krakowskiego Przedsiębiorstwa Turystycznego „Wawel Tourist” (1973-1979), Wydziału Kultury Fizycznej i Turystyki Urzędu Miasta Krakowa: zastępca (1979-1984) i dyrektor (1984-1990). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 360.

Smoluchowski Marian (28 V 1872, Vorderbrühl k. Wiednia – 5 IX 1917, Kraków), narciarz, taternik, alpinista, mecenas sportu akademickiego, wybitny fizyk. Studiował fizykę na uniwersytecie w Wiedniu (1890-1894, uzyskując doktorat), Paryżu, Glasgow, Berlinie (do 1897). Jako student należał w latach 1891-1894 do czołowych alpinistów w Alpach Wschodnich. W latach 1900-1912 był profesorem Uniwersytetu Lwowskiego, Lwowskiego latach 1913-1917 profesorem UJ. Taternictwo uprawiał w latach 1910-16. Od 1908 był członkiem sekcji turystycznej Towarzystwa Tatrzańskiego, a w latach 1911-12 jej prezesem. Zaliczał się do najwybitniejszych narciarzy sekcji narciarskiej AZS, był także działaczem w organizacjach narciarskich. Został upamiętniony przez Międzynarodową Unię Astronomiczną nazwaniem jego nazwiskiem jednego z kraterów na Księżycu. W dniu 14 lipca 1918 r. podczas uroczystego otwarcia przystani wioślarskiej nadano jej imię profesora M. Smoluchowskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 349.

Sobieraj Michał (9.09.1981, Kraków), szermierz, trener W. Ryczek. Wychowanek KKSz., w AZS AWF od 2000 r., srebrny medalista MŚ juniorów w drużynie szpady (do lat 20), złoty medal drużynowo w ME, brązowy medal indywidualnie w ME w tej samej kategorii wiekowej. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Sobotta, Piotr. Olimpijczyk Igrzysk Letnich w 1960 r. w Rzymie; lekkoatleta, skoczek wzwyż. Piotr Jurgen Sobotta urodził się 12 listopada 1940 r. w Gliwicach w rodzinie Ottona i Elżbiety z Noglików. Do szkoły podstawowej, a później Liceum Ogólnokształcącego uczęszczał w swym rodzinnym mieście i tam też w 1958 r. zdał egzamin maturalny. Będąc jeszcze uczniem liceum uprawiał już lekką atletykę, skupiając się głównie na skoku wzwyż i w roku 1955 pokonał wysokość 1,675 m, co było wówczas 7 wynikiem w kategorii młodzików w Polsce. Piotr Sobotta był wtedy zawodnikiem AZS Stalinogród (od 1956 r. Katowice). W roku 1957 startował już w kategorii juniorów w barwach AZS Gliwice i z wynikiem 1,78 m zajmował 17 miejsce na liście krajowej w tej grupie wiekowej, a w roku następnym był na 2 miejscu wśród juniorów w Polsce z wynikiem 1,90 m. Po zdaniu matury, za namową rodziców w 1958 r. rozpoczął studia na Wydziale Ogrodniczym Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, lecz ten kierunek studiów nie był zgodny z jego zainteresowaniami. Po zaliczeniu pierwszego roku nauki udało mu się przekonać rodziców, aby zgodzili się na jego rezygnację z tych studiów i w 1960 r. zmienił uczelnię rozpoczynając jesienią 1960 r. studia na Wydziale Architektury Politechniki Krakowskiej. Wcześniej jednak został powołany do polskiej reprezentacji olimpijskiej i w lipcu 1960 r. wystąpił na XVIII Igrzyskach Olimpijskich w Rzymie, zajmując tam 13 miejsce w skoku wzwyż z wynikiem 2,00 m wśród 32 zawodników reprezentujących 23 kraje. Podstawą jego kwalifikacji olimpijskiej było zdobycie przez niego w tymże roku pierwszego w karierze tytułu mistrza Polski w skoku wzwyż, a także udany start, też pierwszy w jego karierze, w reprezentacji Polski w meczu lekkoatletycznym z drużyną NRD (Niemiecka

Republika Demokratyczna), w którym zwyciężył w skoku wzwyż z wynikiem 2,01 m. W następnym roku, gdy był już studentem Politechniki Krakowskiej, Piotr Sobotta został zawodnikiem AZS Kraków i w barwach tego klubu startował już do końca swej kariery sportowej. W 1962 r. został rekordzistą Polski w skoku wzwyż z wynikiem 2,09 m, a także ponownie zwyciężył w tej konkurencji podczas lekkoatletycznych mistrzostw Polski. Te osiągnięcia spowodowały, że został powołany do reprezentowania Polski na lekkoatletycznych mistrzostwach Europy, rozgrywanych w tymże roku w Belgradzie. Nie był to jednak udany dla niego start, gdyż zajął tam dopiero 18 miejsce, po pokonaniu wysokości 1,95 dalekiej od jego rekordu życiowego. Rok 1963 był ostatnim sezonem jego startów w reprezentacji Polski (łącznie 10 razy reprezentował nasze barwy), a sezon ten zakończył wynikiem 2,03 m dającym mu 5 miejsce w Polsce. W roku następnym poświęcił już mniej czasu na treningi i najlepszy jego wynik - 1,91 m, był dopiero 30 rezultatem w Polsce, a w roku 1965 uzyskał zaledwie 1,90 m. Był to ostatni jego sezon startów w lekkiej atletyce, gdyż w połowie 1965 roku wyjechał do Włoch i pozostał już na stałe zagranicą. Nie ukończył też studiów na Politechnice Krakowskiej mimo, że w tym czasie był już studentem V roku Architektury. W późniejszych latach Piotr Sobotta wyjechał z Włoch do Francji i tam mieszka do chwili obecnej. Piotr Jurgen Sobotta od 1962 r. był mężem Barbary Janiszewskiej z domu Lerczak, trzykrotnej olimpijki (1956, 1960, 1964) i brązowej medalistki olimpijskiej, która zmarła w 2001 r. Porada Z., Nasi Olimpijczycy z Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Krakowskiej, Kraków 2008, s. 59-60. Jerzy Szczypiński, Olimpijczycy województwa śląskiego (1924-2010), Racibórz 2010, s. 296. A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 236. H. Marzec, Ze Śląska na olimpijskie areny. Leksykon olimpijczyków śląskich, Katowice 2011, s. 120.

Sokalski Kazimierz (4.03.1909, Zakopane - 20.03.1968, Kraków), działacz sportu akademickiego, wieloletni kurator AZS PK z ramienia Senatu Akademickiego PK, rektor PK. Członek Prezydium Zarządu Środowiskowego AZS Kraków w latach 1967-68, przewodniczący Komitetu Organizacyjnego Jubileuszu 60-lecia AZS. Studia ukończył na Wydziale Inżynierii Lądowej Politechniki Lwowskiej, uzyskując w 1934 r. dyplom inżyniera budowy dróg i mostów, gdzie pracował w Katedrze Budowy Dróg i Tuneli. Po wyzwoleniu organizował w Krakowie zakłady maszyn drogowych, w latach 1949-55 sprawował funkcje dyrektora Centrali Maszyn Drogowych. Równolegle podjął pracę naukowo-dydaktyczną w Politechnice Wrocławskiej, skąd został powołany na kierownika Katedry Dróg i Ulic Wydziału Budownictwa Lądowego PK w 1956 r. Funkcję tę pełnił przez 12 lat, aż do śmierci. W 1958 r. uzyskał stopień doktora nauk technicznych a w 1962 r. nominację na profesora nadzwyczajnego budowy dróg. W latach 1958/59 do 1964/65 pełnił funkcję dziekana Wydziału Budownictwa Lądowego. W 1965 r. został mianowany rektorem PK. Zmarł nagle w marcu 1968 r. Pozostawił bogaty dorobek zawodowy i naukowy. Sympatyk sportu i przyjaciel młodzieży. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 361.

Sokołowska Urszula (), wioślarka, absolwentka (). Zawodniczka AZS Kraków (1962 – 72), członek kadry narodowej. Siedmiokrotna mistrzyni Polski: w dwójce podwójnej bez sternika (1971), w czwórce podwójnej ze sternikiem (1968, 1969), w czwórce ze sternikiem (1964, 1969) i w ósemce (1966, 1972). Dziewięciokrotna wicemistrzyni Polski w dwójce bez sternika (1972), w czwórce ze sternikiem (1962, 1965), czwórce podwójnej ze sternikiem (1964, 1967, 1970) oraz w ósemce (1964, 1969, 1971). Siedmiokrotna brązowa medalistka MP w czwórce ze sternikiem (1963, 1967, 1968, 1970, 1971, 1972) i w czwórce podwójnej ze sternikiem (1962). Wielokrotna medalistka AMP. Uczestniczka ME Grunau (NRD). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Sokołowski Adam (12 IX 1898, Zakopane – 1 II 1984, Kraków), taternik, wiceprezes (1930-1931) i prezes sekcji taternickiej AZS (1932-1936), alpinista. Taternictwo uprawiał głównie w pierwszych latach okresu międzywojennego i był wtedy jednym z czołowych taterników i najlepszych wspinaczy. Po Tatrach chodził w towarzystwie swego brata Mariana, Stefana Makowskiego oraz Jana K. Dorawskiego i Kazimierza Piotrkowskiego. W latach 1925-27 był członkiem zarządu sekcji turystycznej PTT, potem jednym z głównych działaczy sekcji taternickiej AZS w Krakowie i jej ostatnim prezesem. Lekarz (UJ 1926 – doktor, 1947 – docent, 1956 – profesor). W I wojnie światowej służył w armii austriackiej na froncie w Albanii (1917 – 18), w 1918 uczestniczył w obronie Lwowa, w armii polskiej do 1921. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 159

Sokołowski Marian (22 II 1894, Wiedeń – 18 I 1939, Warszawa), taternik, współzałożyciel i pierwszy prezes sekcji taternickiej AZS w latach 1924-1928, alpinista, działacz ochrony przyrody. Zabiegał o ochronę przyrody Tatr i o utworzenie Tatrzańskiego Parku Narodowego, był jednym z głównych wskrzesicieli polskiego taternictwa po I wojnie światowej. Od 1934 roku profesor SGGW Warszawie. Po zjednoczeniu polskich organizacji taternickich w 1935 r. został pierwszym prezesem Klubu Wysokogórskiego. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 159. Fot. *Profesor Stanisław Sokołowski, ok. 1971 r. Ze zbiorów rodzinnych w: Józef Chowaniec PROFESOR STANISŁAW SOKOŁOWSKI – ODKRYWCA WÓD TERMALNYCH (GEOTERMALNYCH) NA PODHALU* Technika Poszukiwań Geologicznych Geotermia, Zrównoważony Rozwój nr 1/2018

Soltysik, Stefan (27 III 1929, Zakopane), lekkoatleta, siatkarz, absolwent AM Kraków (1953). Przygodę ze sportem rozpoczął od lekkiej atletyki w „Górniku” Zabrze (1946-1948). Zawodnik AZS Kraków w siatkówce (1949-1953). Występował w drużynie, która należała Wówczas do czołowych akademickich zespołów w Polsce, zdobył z drużyną złoty medal w AMP W Warszawie (1952), brązowy medal w AMP w Krakowie (1953). Asystent w Katedrze Fizjologii AM Kraków (1953-1956), następnie pracownik naukowy w Instytucie Biologii Doświadczalnej PAN i w Instytucie Psychoneurologicznym w Tworzech. Profesor dr hab. Uniwersytetu Kalifornijskiego w Los Angeles (od 1976). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 361.

Sowa, Barbara, z domu Owczarek (10 XII 1939, Pabianice), lekkoatletka, pięcioboistka, absolwentka WSWP Kraków (1965). Zawodniczka AZS Gliwice i AZS Kraków (1961-1965), mistrzyni Polski W sztafecie 4 x 100 m (1963), srebrna medalista MP w sztafecie 4 x 100 m oraz brązowa medalistka w skoku wzwyż (1962), wielokrotna medalistka AMP. Nauczycielka wychowania fizycznego na Uniwersytecie Śląskim. (1965-1993). Mąż, Stefan, piłkarz ręczny AZS Katowice. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 361.

Spieszny, Michał, dr. hab., dyrektor Zakładu Teorii i Metodyki Piłki Ręcznej Wydziału Wychowania Fizycznego i Sportu AWF, prezes zarządu KS AZS-AWF. Przygodę z piłką ręczną zaczynał w V klasie szkoły podstawowej, gdy trafił do klasy sportowej o specjalności piłka ręczna i stał się zawodnikiem Pałacu Młodzieży Tarnów. Trenował tam do końca nauki w liceum, a zaraz po maturze dostał się na AWF w Krakowie, gdzie zasilili szeregi uczelnianego AZS-u. Grał w II i III lidze, odpowiedniku obecnej I i II. Po zdobyciu dyplomu przestał występować na parkiecie i został trenerem AZS-u Środowisko Kraków, a następnie AZS-u AWF Kraków. Potem szkolił juniorów Hutnika Kraków i pierwszoligowy żeński zespół Cracovii w ostatnim roku funkcjonowania tej sekcji. Zajął się działalnością społeczną i orga-

nizacyjną w sporcie, ale najbardziej zaczęła go jednak pochłaniać praca naukowa. Od 2013 roku jest prezesem zarządu Klubu Sportowego AZS-AWF, pełni też funkcję wiceprezesa Małopolskiego Związku Piłki Ręcznej. Co roku można go spotkać na zawodach o puchar Rektora AWF. Lubi narty i żeglarstwo. Zawsze bierze też udział w rywalizacji pracowników w wyciskaniu sztangi leżąc podczas Święta Sportu w AWF. Na podstawie wywiadu, rozm. Olga Kostecka, „Puls AWF Kraków” 44, 2013, s. 12. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 361. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Sporny Maksymilian, ur. około 1890 r. Doktor chemii. Członek sekcji wioślarskiej AZS Kraków i AZS Warszawa. Długoletni działacz Polskiego Związku Towarzystw Wioślarskich. Sędzia wioślarski z uprawnieniami międzynarodowymi. Sędziował regaty olimpijskie w 1936 r. W czasie okupacji hitlerowskiej przebywał w Warszawie, gdzie został aresztowany i 23 II 1942 r. osadzony na Pawiaku. Zginął w obozie koncentracyjnym na Majdanku w 1942 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 81.

Springwald Maria (30 VII 1991, Kraków) wioślarka, brązowa medalistka olimpijska. Przypadek zdecydował, że zaczęła uprawiać wioślarstwo. W roku 2003 r., nauczycielka szkoły podstawowej nr 4 w Krakowie Anna Król odbyła wycieczkę z dziećmi na przystań wioślarską AZS AWF Kraków. Niezwykle predyspozycje do uprawiania wioślarstwa dostrzegła trenerka sekcji AZS AWF Kraków Iwona Wójcik-Pietruszka, która od samego początku szkoli utalentowaną zawodniczkę, najpierw w Uczniowskim Klubie Sportowym 1993 Kraków, w czasie studiów na AGH w sekcji wioślarskiej Klubu Uczelnianego AZS AGH, a od 2010 r. w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków. Po uzyskaniu dyplomu na Wydziale Inżynierii Materiałowej AGH rozpoczęła studia na Wydziale Ochrony Środowiska UJ. Już w pierwszych regatach, w których startowała (mistrzostwa Polski młodzików) zdobyła złoty medal w czwórce podwójnej. Pracowitość i konsekwentne wypełnienie założeń szkoleniowych trenerki I. Wójcik-Pietruszki sprawiły, że już po trzech latach startu zakwalifikowała się do reprezentacji młodzieżowej. Potem były kolejne medale na krajowych i międzynarodowych regatach, które zdobywała w krakowskiej osadzie – dwójka bez sternika – ze swoją partnerką i przyjaciółką Jolantą Jazgar. W roku 2008 w Tampere (Finlandia) Polki zajęły pierwsze miejsce zdobywając Puchar Bałtyku oraz wygrały Coupe de la Jeunesse. W 2012 r. w Trokach (Litwa) reprezentowała Polskę w młodzieżowych mistrzostwach świata w czwórce podwójnej. Polki w finałowym biegu prowadziły przez większość dystansu, na ostatnich metrach przed metą dały się wyprzedzić rywalkom i zdobyły czwarte miejsce. W następnym sezonie polskie wioślarki w czwórce podwójnej zostały młodzieżowymi wicemistrzami świata na regatach w Linzu oraz uplasowały się na piątej pozycji w mistrzostwach Europy w Sewilli. W 2014 roku kobieca czwórka podwójna na mistrzostwach Europy seniorów zdobyła brązowe medale w Belgradzie i zajęła ósme miejsce w mistrzostwach świata w Amsterdamie. W 2015 roku mistrzostwa Europy seniorów odbyły się w Poznaniu, gdzie polska czwórka podwójna zdobyła brązowe medale, zaś na mistrzostwach świata zajęła czwarte miejsce. Do największych osiągnięć utalentowanej wioślarki zaliczyć należy zdobycie w sezonie 2016 brązowego medalu olimpijskiego w czwórce podwójnej w Rio de Janeiro. W tymże sezonie w Brandenburgu wywalczyła srebrny medal w czwórce podwójnej na mistrzostwach Europy oraz dwukrotnie zwyciężyła na zawodach Pucharu Świata. W 2016 r. Koło Seniorów AZS Kraków uhonorowało Ją Złotym Gryfem AZS – statuetką wręczaną za wybitne osiągnięcia sportowe. Przez całą karierę miała tylko jedną trenerkę klubową, której szkoleniowo bardzo wiele zawdzięcza

– Iwonę Wójcik-Pietruszkę. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.pztw.pl/szkolenie/zawodnicy/gwiazdy/12-szkolenie/190-gwiazdy-polskiego-wioslarstwa-maria-springwald>

Staniszewski Michał kajakarstwo górskie. Ur. 16.09.1973 Opoczno. Kluby: Gerlach Drzewica 1979-1998, AZS AWF Kraków 1998-2000. Kluby na igrzyskach: Gerlach Drzewica (Barcelona 1992, Atlanta 1996), AZS AWF Kraków (Sydney 2000). Trenerzy: Kazimierz Kuropeska, Robert Korzeniewski. Trenerzy na igrzyskach: Wojciech Gawroński (Barcelona 1992), Robert Korzeniewski (Atlanta 1996, Sydney 2000). IO Barcelona 1992, kanadyjki C-2, slalom: 10. Polska 133,75 (Krzysztof Kołomański, Michał Staniszewski). IO Atlanta 1996, kanadyjki C-2, slalom: 7. Polska 169,95 (Krzysztof Kołomański, Michał Staniszewski). IO Sydney 2000, kanadyjki C-2, slalom, srebrny medal: 2. Polska 243,81 (Krzysztof Kołomański, Michał Staniszewski). Po dwóch eliminacyjnych przejazdach z notą 295,94, będąc szóstym wynikiem zawodów, zakwalifikowali się do finału. Po pierwszym przejeździe finałowym zajmowali 7 miejsce 124,19. Drugi przejazd przepłynęli najszybciej z finałowej ósemki 119,62 awansując na drugą pozycję z wynikiem 243,81 pkt. Mistrzostwa świata: Nottingham 1995 (złoty medal, C-2 slalom górski oraz 5, sztafeta C-2x3), Tres Coroos 1997 (4, C-2), La Seu d'Urgell 1999 (srebrny medal, C-2 slalom górski). Mistrzostwa Europy: Augsburg 1996 (srebro, sztafeta C-2 x 3 - srebro, C-2 slalom górski oraz brąz C-2, Val di Sole 2000 (brąz, C-2 slalom górski). Kajakarstwo było dla niego sportem rodzinnym. Uprawiali je dwaj jego bracia, bliźniacy Grzegorz i Wojciech, którzy w 1989 podczas mistrzostw świata w Savage River zostali na stałe w USA. Michał też wsiadł do kajaka, a ponieważ bał się pływać sam, zaproponował stworzenie osady swojemu przyjacielowi z dzieciństwa Krzysztofowi Kołomańskiemu. Urodzili się dokładnie w odstępie miesiąca w tym samym szpitalu w Opocznie (Krzysztof 16 sierpnia, a Michał 16 września 1973), chodzili razem do przedszkola, a później do tej samej podstawówki w Drzewicy i trafili do tego samego trenera Kazimierza Kuropeski. Absolwent Technikum Mechanicznego w Drzewicy (1996). W 1998 przeniósł się do Krakowa, a w 2001 wyjechał do Kanady, gdzie osiadł na stałe. Trener reprezentacji Kanady i klubu w Ottawie. Marek Kondraciuk, M. Łopiński, Olimpijczycy z Łodzi regionu. Paryż 1924 – Rio 2016, Łódź 2017, s. 306, s. 57; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 362. Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. <https://dziennikpolski24.pl/osobowosc-mistrza/ar/1550956>

Stanuch Agnieszka (21.11.1971, Lubań Śląski) Kajakarka górską, olimpijka 2004 Ateny, 2008 Pekin. Wychowanka SKS Start Nowy Sącz, a następnie Klubu Sportowego AZS AWF Kraków (od 1998). Absolwentka AWF Kraków (fizjoterapia 2003). Największe sukcesy sportowe: pierwsze miejsce w ME juniorek w K-1×3 (1997), czwarte miejsce w ME seniorów w K-1×3 (2000); piąte miejsce w młodzieżowych ME (2002); siódme miejsce AMŚ (2002); 10 w PŚ w Atenach (2004); 13 miejsce w IO w Atenach (2004); 13 miejsce w ME (2005); ósme miejsce w PŚ w Atenach (2005); 14 miejsce w ME (2006); 15 miejsce ME (2007); 15 miejsce w MŚ (2007), piąte miejsce w IO w Pekinie (2008). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113.

Starostka, Adam (ur. 1957) - polski lekkoatleta, olimpijczyk. Były mistrz Polski na dystansie w biegu na 400 m w 1980. Startował na Igrzyskach Olimpijskich w 1980 w Moskwie w sztafecie 4 x 400 m. Wielokrotnie wystąpił w meczach międzypaństwowych, w sztafecie 4 x 400 m. M.in. w Londynie (drużyny: Wielka Brytania, Polska, RFN), Tokio (8 najlepszych drużyn światowych), Warszawie (Polska, RFN Węgry), Ostrawie, Lipsku. Rekord życiowy Starostki na 400 m wynosi 46,47 s. Były zawodnik Unii Tarnów i SZS-AZS Kraków. Jest absolwentem AWF w Krakowie. https://pl.wikipedia.org/wiki/Adam_Starostka file:///C:/Users/ICom/Desktop/Myszkowskie-Biogramy.pdf. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 362; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 241; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113.

Starowicz, Maciej (16 VIII 1959, Kraków), koszykarz, absolwent AWF Kraków (1982). Karierę zawodniczą rozpoczął w Kielcach w 1970 r., reprezentował województwo na Igrzyskach Młodzieży Szkolnej (1974), potem grał w kieleckiej „Tęczy”, która występowała w III i II lidze, następnie w II lidze. Po powrocie do rodzinnego Krakowa w 1978 r. studiował na AWF i przez cztery sezony występował w AZS. Po skończeniu studiów został trenerem zespołu kobiet AZS AWF (II liga), potem szkolił dziewczęta „Hutnika” (II liga), „Polonii” Warszawa (I liga) oraz męskie drużyny „Wisły” (I liga), „Hutnika” (I liga) i tarnowskiej „Unii” (II liga). Pracownik naukowy krakowskiej AWF (od 1991), komentator telewizyjny. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 362. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Starowieyski, Franciszek (Franciszek Andrzej Bobola Starowieyski), ps. Jan Byk (ur. 8 lipca 1930 roku w Bratkówce koło Krosna. Zmarł 23 lutego 2009 w wieku 79 lat w Warszawie. Był wybitnym grafikiem, malarzem, rysownikiem i scenografem. Niewielu amatorów sztuki z jednej strony, z drugiej równie mało znawców dziejów sportu wie, że w trakcie studiów w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie w latach 1949-1952 Franciszek Starowieyski był zawodnikiem AZS Kraków. Jako lekkoatleta wystąpił na pierwszych po wojnie Akademickich Mistrzostwach Polski we Wrocławiu (1-5 lipca 1949 r.). Wziął udział w rywalizacji w trójskoku i w biegu przez tzw. wysokie płotki. J. Pawłowski, O sekcji lekkiej atletyki AZS Kraków, Zeszyty Historyczne ZG AZS 3, 97, s. 25; Cz. Michalski, AZS w Krakowie, cz. II. 1945-2009, Kraków 2012, s. 189; <https://culture.pl/pl/tworca/franciszek-starowieyski> Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Franciszek_Starowieyski

Starzak Marcin (20.10.1985, Kraków) lekkoatleta, skoczek w dal, olimpijczyk z Pekinu 2008. Student AWF Kraków, podopieczny trenera Piotra Bory. Karierę sportową zaczynał w krakowskim Wawelu, od 2007 w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków. 3-krotny mistrz Polski na stadionie (2006, 2007, 2008) i 4-krotny w hali (2006-2009), brązowy medalista halowych ME (2009) oraz 6 miejsca w halowych ME. 7 miejsce w halowych mistrzostwach świata (2008), współrekordzista Polski seniorów 8,01 (2004) i rekordzista kraju młodzieżowców 8,21 (2007), brązowy medalista Uniwersjady (2009). W IO w Pekinie odpadł w eliminacjach uzyskując wynik poniżej oczekiwań (7,62), podczas halowych ME (2009) dwa razy poprawił własny halowy rekord Polski (8,10 i 8,18) i zdobył brązowy medal, brązowy medalista Uniwersjady (2009). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T.

II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113. Fot. https://pl.wikipedia.org/wiki/Marcin_Starzak

Starzewski Maciej, ur. 7 VI 1891 r. w Krakowie. Prawnik, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego. Członek sądu koleżeńkiego AZS Kraków w latach 1932-1933. Aresztowany przez gestapo 6 XI 1939 r. wraz z grupą naukowców UJ i osadzony kolejno w więzieniach na Montelupich i we Wrocławiu, a następnie zesłany do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, gdzie przebywał do 8 II 1940 r. Po powrocie do Krakowa, pomimo bardzo złego stanu zdrowia, włączył się do akcji tajnego nauczania studentów. Zmarł 14 XII 1944 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 82.

Stawiarski, Władysław (7 V 1922, Ciężkowice – 26 XI 2007, Kraków) lekkoatleta, piłkarz ręczny, absolwent Studium WP UJ (1948), trener klasy mistrzowskiej w piłce ręcznej. Był min. trenerem AZS Kraków, męskiej reprezentacji Polski (1954-1955), a następnie żeńskiej reprezentacji Polski (1958-1960). W tej roli prowadził on 28 spotkań międzypaństwowych, kapitan związkowy, przewodniczący Rady Trenerów i Wydziału Szkoleniowego ZPPR (1957-1976). Członek Zarządu KM AZS, a później AZS AWF Kraków (do 1992). Nauczyciel akademicki krakowskiej AWF (od 1952). Wychowawca wielu trenerów kadry narodowej, min. E. Surdyki, B. Pulary, Z. Barnasia, S. Majorka i J. Uzarowicza. Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 362; Na podstawie: Koło Seniorów AZS Kraków (1992-2012), Kraków 2012, s. 18; Piłkarze ręczni AZS Kraków w latach 1958-1969; „Zeszyty Historyczne Akademickiego Związku Sportowego” 1998, nr 1/5, s. 27-31; http://historiawisly.pl/wiki/index.php?title=W%C5%82adys%C5%82aw_Stawiarski http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Stefanów, Mieczysław (26 VIII 1930, Tarnów) piłkarz i tenisista stołowy, absolwent geografii WSP Kraków (1954). Od 1951 r. w AZS Kraków. Od 1953 r. kierownik sekcji siatkówki i piłki ręcznej AZS Kraków, wiceprezes KM AZS Kraków (1962-1968). Członek Koła Seniorów AZS Kraków (od 1992). W latach 1968-1972 przewodniczący Krakowskiego Komitetu Kultury Fizycznej, następnie nauczyciel i dyrektor V LO (1972-1992). Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 363.

Sternbach Leon, ur. 2. VII. 1864 r. w Drohobyczu. Filolog, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego, członek czynny Polskiej Akademii Umiejętności. Mecenasek sekcji wioślarskiej AZS Kraków w początkowym okresie jej istnienia. Aresztowany przez gestapo 6. XI. 1939 r. wraz z grupą naukowców UJ i osadzony kolejno w więzieniach na Montelupich i we Wrocławiu. Następnie zesłany do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, gdzie zginął 22. II. 1940 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego

Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 83. Fot. <http://stowarzyszeniehitorykowstarozynosci.edu.pl/portfolio/leo-sternbach/>

Stopka Czesława, ur. 12. 12. 1937 w Zakopanem. Narciarka (5 km, 10 km, 3 x 5 km). ZIO 1964 Innsbruck, 24. 23. 7 m.; Mistrz Sportu, odzn. złotymi odznaką AZS i plakietką Znicza Olimpijskiego. Klub AZS Zakopane. Kariera sportowa 1953-21. Wykształcenie zasadnicze zawodowe, tkaczka, rencistka. Działaczka sportowa. Hobby: sportowe wydawnictwa i programy w TV. Mieszka w Zakopanem. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 245; Anna Pawlak, Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994., Warszawa 1995, s. 69.

Straszyńska-Kossek Danuta - wybitna polska lekkoatletka, sprinterka i plotkarka, dwukrotna olimpijka igrzysk w latach 1968 i 1972, złota medalistka lekkoatletycznych mistrzostw Europy (1966) w sztafecie 4 x 100 m, absolwentka Uniwersytetu Jagiellońskiego, magister fizyki (1967), w roku akad. 1967/68 pracowała jako asystentka w Instytucie Fizyki na Politechnice Krakowskiej. Po zakończeniu kariery sportowej w 1973 r. wyjechała do Republiki Federalnej Niemiec i tam przez 4 lata pracowała w firmie komputerowej. Nadal jednak była związana z kulturą fizyczną i sportem i w 1980 r. uzyskała stopień doktora nauk o kulturze fizycznej w Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu na podstawie rozprawy zatytułowanej *Analiza kinematyki biegu kobiet na dystansie 100 metrów*, a jej promotorem był prof. dr hab. Zdobychaw Stawczyk. W 1969 r. wyszła za mąż za Zbigniewa Kosska, z zawodu dziennikarza sportowego, z którym ma dwóch synów. Aktualnie mieszka w Warszawie i po uzyskaniu uprawnień instruktorskich od 15 lat prowadzi zajęcia z dziećmi, ucząc ich podstaw łyżwiarstwa figurowego. Od wielu lat jest też działaczką w Polskim Komitecie Olimpijskim. Za swoje osiągnięcia sportowe dr Danuta Straszyńska została odznaczona m.in. Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, złotym, srebrnym i brązowym Medalem za wybitne osiągnięcia sportowe oraz otrzymała tytuł „Mistrzyni Sportu”. Laureatka medalu Kalos Kagathos w roku 2013. Czesław Michalski, Jacek Majka, *70 wybitnych sportowców w 70-leciu naszej uczelni*, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 216; Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 245; Anna Pawlak, *Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994.*, Warszawa 1995, s. 71; Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 363; A. Rak, *Sylwetki sportowe polskich olimpijczyków urodzonych na Kielecczyźnie*, Prace Naukowe Akademii im. Jana Długosza w Częstochowie. Seria: Kultura Fizyczna 2011, X, s. s. 185-6, W. Gaczkowski i in., *Encyklopedia (statystyczna) polskiej lekkiej atletyki 1919-1994*, s. 170, 176, 191, 232, 233, 253, 256, 258; Z. Głuszek, *Leksykon polskich olimpijczyków*, s. 334; tegoż, *Polscy olimpijczycy 1924-1984*, s. 389; *Świętokrzyscy olimpijczycy*, s. 28; A. Pawlak, *Olimpijczycy: polscy sportowcy w latach 1924-1998*, s. 245; B. Tuszyński, *Polscy olimpijczycy XX wieku*, t. 2, s. 231; B. Tuszyński, H. Kurzyński, *Od Chamonix i Paryża do Vancouver...*, s. 482; http://www.olimpijski.pl/pl/subpages/displayfid/294_2298.html; http://pl.wikipedia.org/wiki/Danuta_Straszy%C5%84ska; <http://www.sportsreference.com/olympics/athletes/st/danutastraszynska-1.html>; http://insp.waw.pl/index.php?option=com_content&task=view&id=80&Itemid=41.

Strugałło Jacek (13 II 1960, Kraków), pływak, prezes AZS PK. Zawodnik sekcji pływackiej AZS PK, medalista mistrzostw Polski uczelni technicznych indywidualnie i drużynowo, W latach 1984-1986 prezes AZS PK. Kontynuował organizację tradycyjnych imprez sportowych, organizator biegu 24 godzinnego, ciesząc się dużą popularnością giełdą narciarską na Wydziale Chemii. Członek Zarządu Środowiskowego AZS Kraków i Głównej Komisji Rewizyjnej AZS. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Stupka, Bronisław (1 VI 1935, Brzezinka Oświęcim), narciarz, kajakarz. Absolwent WSWP Kraków (1957). Zawodnik AZS Zakopane (1950-1954), AZS Kraków (1953-1960). Trener I klasy w kajakarstwie i zawodnik w AZS (1963-1971). Asystent w Zakładzie Gimnastyki WSWF Kraków (1957-1961), instruktor, a następnie kierownik Działu Gimnastyki Leczniczej w Szpitalu Kolejowym w Krakowie (1961-1997). Prowadzi własny Gabinet Leczenia Laserem Biostymulującym (od 1992). Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s.363.

Styrna-Nawrocka, Jadwiga (25 II 1932, Lwów), siatkarka, koszykarka, absolwentka ASP. Zawodniczka AZS Kraków (1953-1963). W siatkówce wicemistrzyni Krakowa (1953) w dwójkach mieszanych (z siatkarzem. AZS Stefanem Sołtysikiem). W koszykówce należała wówczas do czołowych zawodniczek AZS, uczestniczyła w pięciu turniejach AMP zdobywając srebrny (1957) i brązowy medal (1956), wywalczyła z drużyną awans do I ligi (w sezonie 1957/58), potem grała w II lidze po bezskutecznej walce o wejście do I ligi (1963), kontynuowała karierę zawodniczą w I- i II-ligowej „Koronie” (1963-1965), „Hutniku” (1966) oraz w niemieckim TV Post Trewir. Karierę sportową zakończyła jako trenerka AZS AWF Kraków (1985/86). Konserwator malarstwa i dzieł sztuki. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 363. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Sudol Grzegorz (26.08.1978, Nowa Dęba), lekkoatleta, chodźarz, olimpijczyk. Zawodnik AZS AWF od 2000 r. Absolwent krakowskiej AWF. Najważniejsze sukcesy sportowe: wielokrotny mistrz Polski w chodzie na 20 km (2003) i 50 km (2002, 2007, 2008), w hali na 5 km (2005, 2006, 2007, 2008); uczestnik ME (1997, 2002, 2006); uczestnik MŚ (2003, 2005, 2007, 2009 – czwarte miejsce w chodzie na 50 km). W IO w Atenach (2004) zajął siódme miejsce w chodzie na 50 km. W tej samej dyscyplinie w IO w Pekinie (2008) zajął dziewiąte miejsce, wielokrotny akademicki mistrz Polski. Pracownik naukowy Zakładu Lekkiej Atletyki AWF. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Kot, J., Sportowcy AWF, „Puls AWF” (AWF Kraków) 52, 2016, s. 4-5; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademska kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113.

Sumara, Mariusz (8 I 1965, Tarnów) piłkarz ręczny, absolwent AWF Kraków (1989). Zawodnik AZS AWF Kraków (1984-1993), nauczyciel wychowania fizycznego AE (od 1990), trener piłki ręcznej, instruktor pływania, piłki nożnej, koszykówki, siatkówki. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 364.

Surdyka, Edward (24 III 1930, Kraków), absolwent WSWP Kraków (1953), trener piłki ręcznej kadry narodowej szczypiornistek (1957-1965), występował 3-krotnie w MŚ, 10-krotnie zdobywał tytuły mistrza Polski z piłkarkami „Cracovii”, pracownik Studium WF PK i jego kierownik orędownik rozwoju sportu akademickiego na PK i rozbudowy bazy sportowej PK. Dzięki jego inicjatywom powstały piękne obiekty sportowe w Czyżynach i przy ul. Kamiennej. Wspólnie z J. Żurkiem i P. Jeżem oraz działaczami AZS PK zorganizował dla uczczenia 30-lecia PK Bieg Kościuszkowski - imprezę lekkoatletyczną, która nieprzerwanie co roku odbywa się wczesną wiosną, 24 marca, w dniu złożenia przysięgi przez Naczelnika na Rynku w Krakowie. J Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 364. Fot. <https://es-la.facebook.com/azspk/photos/>

Sypowski Józef. Członek sekcji kajakowej AZS Kraków od sierpnia 1939 r. Poległ jako żołnierz w czasie walk pod Pszczyną we wrześniu 1939 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 85.

Szarejko, Leszek (30 III 1972, Augustów), saneczkarz, mistrz Polski, olimpijczyk (1992, 1994). Zawodnik AZS AWF Kraków (1993-1997). Trzykrotny mistrz Polski w jedynekach (1993) i w dwójkach z A. Przechewka, (1992-1993). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków

2012, s. 364. . Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 50. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Szarliński, Jan (21 VIII 1931, Kęty), siatkarz, absolwent PK (1954). Zawodnik AZS Kraków (1953-1959), reprezentant Polski AZS, wystąpił w AMŚ w Paryżu zdobywając z drużyną srebrny medal, zdobył też brązowy medal MP (1957), brązowy medal AMP (1953), srebrny medal AMP (1956), występował w II reprezentacji Polski (1956-1959). Pracownik naukowo-dydaktyczny PK na Wydziale Budownictwa Lądowego i Wydziale Budownictwa Wodnego. Profesor tytularny (1990). Projektant wielu znaczących obiektów budowlanych min. Stalowni w Hucie Warszawa, zapory wodnej w Besku na Wisłoku, mostu na Wiśle w Krakowie na stopniu wodnym Kościuszkowski, kościoła w Krakowie na Dąbiu oraz wykonawca licznych budowli lądowych i hydrotechnicznych. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 364. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Szczepański, Jan Alfred, (9 XI 1902, Kraków - 20 III 1991, Warszawa), taternik, wiceprezes sekcji taternickiej AZS (1928 i 1930-1931), dziennikarz i literat. Studia polonistyczne odbył na UJ (1921-1925). Był współzałożycielem i ideologiem grupy taternickiej „Syfonów” (1926/27). Od roku 1925 działacz sekcji taternickiej AZS, a następnie sekcji taternickiej PTT i KW PTT. Prowadził wybitną działalność eksploracyjną w Tatrach: ok. 130 nowych dróg. Jego praca publicystyczna to: setki artykułów na tematy górskie w czasopismach, stała współpraca z „Taternikiem” (od 1925) i „Wierchami” (od 1927). W latach 1931-1936 był redaktorem naczelnym „Taternika”. Wydał cenne prace z zakresu historii taternictwa i alpinizmu. Jego książki o tematyce górskiej to: W śniegach i w słońcu Afryki (1935), Wyprawa do księżycowej ziemi (1954 i 1957), Przygody ze skały, dziewczyny i śmierci (1956), Siedem kręgów wtajemniczenia (1959). Publikował również eseje teatralne i filmowe w czasopismach specjalistycznych. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 159. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188h

Szczerba, Zdzisław (31. V. 1935, Dobranowice), lekkoatleta (sprinter), absolwent WSWP w Krakowie (1961). Zawodnik AZS Kraków (1958-1962; 1965-1966). Srebrny medalista MP w sztafecie 4 x 100 m (1959), dwukrotny brązowy medalista MP w sztafecie 4 x 100 m (1960, 1964), sześciokrotny finalista MP, uczestnik Uniwersjady w Sofii (1961). Startował w biegu na 100 i 200 m oraz w sztafecie 4 x 100 M, która w finale zajęła 6 miejsce. Nauczyciel wychowania fizycznego AF. Kraków (od 1961), trener sekcji uczelnianych. wieloletni nauczyciel wychowania fizycznego, wybitny zawodnik lekkoatleta, trener lekkoatletyki w AZS i innych klubach sportowych Krakowa, w przeszłości organizator i koordynator sportu inwalidzkiego w Krakowie. Aktywny i zasłużony członek Koła Seniorów AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 365.

Szeląg, Andrzej (5 X 1942, Maków Podhalański - 17 VI 2006, Kraków), jeden z najbardziej znanych telewizyjnych komentatorów sportowych, absolwent filologii polskiej UI. Uprawiał narciarstwo i hokej, ale wyczynowo interesował się futbolem („Podhale”, „Cracovia”). Pracę w Ośrodku TVP Kraków rozpoczął w 1969 r., a od 1977 został kierownikiem utworzonej Redakcji Sportowej. Jego debiut na antenie ogólnopolskiej odbył się w 1972 r., kiedy to wraz z Tomaszem Hopferem prowadził studio olimpijskie (Monachium). Od 1975 r. był komentatorem piłkarskim i hokejowym (debiut hokejowy podczas MŚ w Katowicach w 1976). Relacjonował min. przebieg piłkarskich MŚ w Hiszpanii (1982), Meksyku (1986), Igrzysk Olimpijskich w Moskwie (1980), Albertville (1992),

Uniwersjady (Zakopane 1991). Był autorem wielu reportaży telewizyjnych, w tym o krakowskim AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 365.

Szlachta Marek (11 VII 1981, Kraków), narciarz, prezes AZS PK. Zawodnik AZS PK (od 2000 r.), kierownik sekcji narciarskiej (2001-2009), prezes AZS PK (2005-2009), medalista mistrzostw Polski uczelni technicznych, wiceprezes AZS Kraków (2009-nadal), członek Zarządu Głównego AZS (2012-nadal) korespondent Akademickiego Przeglądu Sportowego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 365.

Szmatloch, Eugeniusz (2 IV 1931, Ruda Śląska), siatkarz, absolwent AM Kraków (1957). Zawodnik AZS Kraków (1951-1957), brązowy medalista MP (1957), złoty medalista AMP (1952), srebrny (1956), brązowy medalista AMP (1953, 1956), lekarz sportowy Polskiego Związku Kolarskiego. Od 1987 r. prezes ZS AZS w Szczecinie. Inicjator budo wy obiektów sportowych Pomorskiej Akademii Medycznej. Prof. zw. dr hab. nauk medycznych PAM, kierownik Kliniki Chorób Wewnętrznych PAM (1985-2011). Członek Honorowy AZS, po 25 latach prezesowania AZS Szczecin otrzymał godność Honorowego Prezesa AZS Szczecin. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 365.

Szpyt (Czeczółka) Barbara (10 X 1929 Limanowa), siatkarka, zaw. AZS i Wisły Kraków, 2-krotna medalistka MŚ, 2-krotna medalistka ME, MP (1959), wielokrotna repr. Polski (1954-62); Zasł. mistrz. sportu. MS 1956: 3 m., 1960: 4 m., 1962: 3 m.; ME 1955: 3 m., 1958: 3 m. Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 519.

Sztolf, Andrzej Maria Olimpijczyk Igrzysk Zimowych w Innsbrucku w 1964 r., narciarz. Urodził się 9 czerwca 1941 r. w Przeworsku w rodzinie Tadeusza i Łucji Sztolfów. Rodzice jego byli z zawodu nauczycielami wychowania fizycznego, a ponadto ojciec Andrzeja był też działaczem i sędzią klasy międzynarodowej w lekkiej atletyce. Początkowo, po zakończeniu II wojny światowej Andrzej Sztolf mieszkał z rodzicami w Krakowie i tam rozpoczął naukę w szkole podstawowej kończąc 2 klasę, lecz w roku 1949 jego rodzina przeniosła się do Szklarskiej Poręby, gdzie kontynuował dalszą naukę w stopniu podstawowym. W Szklarskiej Porębie zaczął też uprawiać skoki narciarskie, jako zawodnik miejscowej „Unii” i tam na małej skoczni z drewnianym rozbiegiem uzyskiwał odległości około 27 m. W roku 1954 rozpoczął naukę w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Suchej Beskidzkiej i w tym czasie został zawodnikiem KKS Babia Góra, nadal uprawiając skoki narciarskie zimą, latem zaś występował w roli lekkoatlety skacząc wzwyż i o tyczce. W 1956 r. po zwycięstwie w konkursie skoków narciarskich pionu „Kolejarz”, został powołany do kadry narodowej juniorów, ale w sezonie letnim nadal uprawiał lekką atletykę i w 1957 r. z wynikiem 3,20 m był sklasyfikowany na 30 miejscu wśród juniorów w skoku o tyczce. W międzyczasie w czerwcu 1958 r. zdał egzamin maturalny w Państwowym Liceum Ogólnokształcącym w Suchej i jesienią tegoż roku rozpoczął studia na Wydziale Mechaniczno-Energetycznym Politechniki Śląskiej w Gliwicach, lecz po zaliczeniu 1 semestru przerwał studia, a następnie w 1961 r. przeniósł się na wydział Mechaniczny Politechniki Krakowskiej. Wówczas to jako lekkoatleta startował w barwach AZS Gliwice, gdy studiował w na Politechnice Śląskiej, a później od roku 1961 w barwach „Cracovii”. W roku 1959 był wśród juniorów 13 w skoku o tyczce z wynikiem 3,50 m, w roku następnym 14 z rezultatem 3,62 m w skoku o tyczce oraz na 71 miejscu w skoku wzwyż z najlepszym swym wynikiem 1,70 m. w roku

1961 Andrzej Sztolf zaliczał się już do kategorii seniorów i z wynikiem 3,82 był na 42 miejscu w Polsce, a w roku następnym został nawet mistrzem Okręgu Krakowskiego w skoku o tyczce. Studia na Politechnice Krakowskiej ukończył w roku 1971 uzyskując dyplom magistra inżyniera mechanika. Będąc już studentem Politechniki Krakowskiej, w roku 1961 Andrzej Sztolf został powołany do kadry narodowej skoczków narciarskich, a w roku następnym gdy był już zawodnikiem AZS Zakopane, na narciarskich mistrzostwach świata FIS w Zakopanem wystąpił w roli przedskoczka. W 1963 r. zdobył swój pierwszy medal podczas mistrzostw Polski w skokach narciarskich, po zajęciu 3 miejsca w konkursie na średniej skoczni, a w roku 1964 wywalczył brązowy medal w skokach narciarskich na Uniwersjadzie w Szpindlerowym Młynie i został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na Zimowe Igrzyska Olimpijskie rozgrywane w tymże roku w Innsbrucku. Tam wystąpił tylko w skokach na dużej skoczni zajmując 26 miejsce wśród 52 konkurentów. Andrzej Sztolf uzyskał wówczas następujące odległości: 85, 82 oraz 79,5 m (zwycięzca miał 93,5 i 90,5 m). W 1965 r. został podwójnym mistrzem Polski wygrywając zarówno konkurs skoków na średniej jak i na dużej skoczni, a w roku następnym znowu wystąpił w skokach narciarskich na Zimowej Uniwersjadzie rozgrywanej w szwajcarskim Villar. Tam zajął 2 miejsce ulegając tylko znakomitemu Japończykowi Yukio Kasai, późniejszemu mistrzowi olimpijskiemu (z 1972 r.). W tymże roku wystąpił również w tradycyjnym „Turnieju 4 skoczni” zajmując wysokie 10 miejsce w konkursie w Bischofshofen. Tuż przed wyjazdem na Uniwersjadę Andrzej Sztolf miał przykry incydent w Jordanowie, gdyż wdał się tam w bójkę, w wyniku której pobił komendanta miejscowej milicji i po powrocie z Uniwersjady wszczęto przeciwko niemu postępowanie karne. To spowodowało, że nie pojechał na narciarskie mistrzostwa świata FIS do Oslo. W roku następnym został jeszcze wicemistrzem Polski w skokach na dużej skoczni i sukces ten powtórzył w 1968 r., ale startując już w barwach SNPTT Zakopane. Po ukończeniu studiów w roku 1971, Andrzej Sztolf zakończył również swoją karierę sportową i zajął się pracą zawodową. Między innymi w latach 1998 - 2000 był kierownikiem bazy wyciągowej Górniośląskiego Ośrodka Narciarskiego w Szczyrku, a później zamieszkał na stałe w Zakopanem i aktualnie jest tam właścicielem małej firmy instalującej rolety. Andrzej Sztolf jest żonaty i ma dwoje dzieci. Porada Z., Nasi Olimpijczycy z Akademii Górniczo-Hutniczej i Politechniki Krakowskiej, Kraków 2008, s. 67-8; D. Pyko (oprac.), 50 Mistrzostwa Politechniki Krakowskiej w Narciarstwie Alpejskim. Centrum Sportu i Rekreacji 1953-2003, Kraków 2003, s. 41; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 256; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Szwarńóg Agnieszka jest absolwentką Politechniki Krakowskiej, magistrem inżynierem architektem. Zarazem czołową polską zawodniczką w chodzie sportowym, olimpijką z Londynu. Bardzo wysoko ceni 8. miejsce na 20 km na Uniwersjadzie w chińskim Shenzhen, startowała w gronie czołowych chodziarek świata, a także 8. miejsce drużynowo w Pucharze Świata w Meksyku w 2010 r. Jest dwukrotnie srebrną (lata 2006 i 2012) medalistką mistrzostw Polski na 20 km, ponadto zdobyła brąz. W hali w Spale w krajowym czempionacie na 3000 m wywalczyła srebro (2009) oraz brąz (2010). Zdobywała miejsca na podium w kategoriach młodzieżowej i juniorskiej, wśród senierek była wicemistrzynią Austrii i Niemiec. Szczególnym przeżyciem był występ na igrzyskach olimpijskich w Londynie w 2012 r. - *Do tej pory nie uczestniczyłam w mistrzostwach świata ani Europy, toteż olimpijski start był dla mnie absolutnym debiutem w najważniejszych imprezach globu – mówi Agnieszka Szwarńóg. - Moje marzenie się spełniło, zostałam olimpijką. Wiele czasu wraz z trenerem Wacławem Mirkiem poświęciliśmy na przygotowania do wyjazdu na igrzyska, wywalczyłam minimum PZLA i pojechałam nad Tamizę. W swym debiucie zajęłam na dystansie 20 km 22. miejsce, dla mnie satys-*

fakcjonujące, bo to była premiera w tak szczególnej imprezie. A wystartowało 67 chodziarek. Ważne, że doszłam do mety, wytrwałam na dystansie i zdobyłam cenne doświadczenia. Na kolejnej wielkiej imprezie będę już obyta z podobną atmosferą, jaka panowała w Londynie. Moim celem są kolejne igrzyska, które 2016 roku odbędą się w Rio de Janeiro. Początki i rozwój sportu na Politechnice Krakowskiej, w: Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015, s. 150.

Szwede Władysław: członek AZS Kraków. Jeden z najlepszych polskich tenisistów w pierwszych latach po wojnie światowej. Reprezentant Polski w pierwszym meczu w Pucharze Davisa przeciw Anglii w 1925 r. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350.

Szydłowska – Żelazny, Barbara - ur.16 lutego 1937 r. w Płocku. Koszykarka Tęczy Kielce / 1952 – 1954, 3 - krotna mistrzyni okręgu/, AZS Kraków /1955-1956/ i Wisły Kraków /1956 - 1965/. 48 występów w reprezentacji Polski /debiut w 1956 r. / 3 - krotna uczestniczka Mistrzostw Europy: 5 miejsce w Łodzi /1958/, 4 miejsce w Sofii/1960/, 6 miejsce w Miluzie /1962/ 3 - krotna mistrzyni Polski w latach 1963, 1964 i 1965. Półfinalistka Klubowego Pucharu Europy /1965/. Zasłużona Mistrzyni Sportu /tytuł nadany w 1964 r./. Absolwentka Politechniki Krakowskiej. M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s. 213; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 <http://www.kronika.sportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Szymczyk Jerzy ur. się 30 września 1942 r. w Piotrkowie Trybunalskim. Karierę sportową rozpoczął w Klubie Sportowym „Piotrcovia” jako lekkoatleta i koszykarz. W 1958 odniósł pierwszy znaczący sukces sportowy, został mistrzem Polski młodzików w trójboju lekkoatletycznym. W latach 1958-1959 grał w piłkę siatkową w klubie „Lechia” Tomaszów Mazowiecki, zdobywając z zespołem tytuły mistrza i wicemistrza Polski juniorów. Po ukończeniu liceum ogólnokształcącego rozpoczął studia na AWF Warszawa, które ukończył w 1964 roku. W okresie studiów grał w piłkę siatkową w zespole AZS AWF Warszawa, zdobywając dwukrotnie tytuł mistrza Polski i trzykrotnie wicemistrza Polski. Po ukończeniu studiów przeprowadził się do Krakowa rozpoczynając pracę nauczyciela wychowania fizycznego w szkole podstawowej 102 i jednocześnie był trenerem młodzików i juniorów Hutnika Kraków. Równocześnie grał przez kolejne 10 sezonów w zespole Hutnika Kraków zdobywając dwukrotnie tytuł mistrza Polski. Od 1959 roku był reprezentantem Polski juniorów, w pierwszej reprezentacji Polski zadebiutował w 1961 roku w meczu z Japonią. W 1961 roku grał w reprezentacji Polski na Uniwersjadzie w Sofii zdobywając 4 miejsce. W 1965 roku rozgrywany był w Polsce Puchar Świata, reprezentacja Polski, w której występował zdobyła 2 miejsce za Związkiem Radzieckim. Na mistrzostwach świata w Pradze wraz z polskimi siatkarzami uzyskał 6 miejsce. Na mistrzostwach Europy w Istambule zdobywając brązowy medal zakwalifikował się wraz z reprezentacją Polski na Igrzyska Olimpijskie w Meksyku, które odbyły się w następnym roku. Reprezentacja Polski zdobyła tam 5 miejsce. Występując na mistrzostwach świata w Sofii w 1970 roku ponownie zajęła 5 miejsce. Z powodu kontuzji kolana od 1970 roku przerywa karierę zawodniczą na kilka miesięcy. Po wznowieniu treningów wyjechał do Włoch jako zawodnik i trener. Do reprezentacji Polski niestety już nie wrócił. Rozegrał w niej 135 meczy międzypaństwowych. Po powrocie do kraju w 1981 roku podejmuje pracę w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu. Opiekował się żeńską piłką siatkową Klubu Uczelnianego AZS WSP, zdobywając z sekcją 5 krotnie tytuł akademickiego mistrza Krakowa. Jednocześnie trenował pierszoligowy zespół Hut-

nika Kraków (1982-1984), WKS Wawel (1985-1994). W latach 1991-1992 był trenerem młodzieżowej reprezentacji Polski. Grał z takimi tuzami polskiej siatkówki jak Tadeusz Szlagor, Zbigniew Rusek, Zdzisław Ambroziak, Edward Skorek, Stanisław Gościński czy aktualny trener reprezentacji Zbigniew Bosek. Za swoje osiągnięcia sportowe odznaczony w 1972 roku tytułem Zasłużony Mistrz Sportu. Żona Teresa jest absolwentem Instytutu Geografii WSP Kraków. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 366.

Ślusarczyk, Ewa (14 VI 1963, Kraków), lekkoatletka (400 m ppł.), absolwentka AWF (1986), zawodniczka AZS Kraków (1982-1987), następnie trenerka, wychowała wielu utalentowanych zawodników, m.in. M. Urbaś, M. Witowski, M. Samborski, I. Ciepiela, I. Rybak, K. Bławat. Nauczycielka wychowania fizycznego w Zespole Szkół Ogólnokształcących. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 366. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Ślusarczyk-Latos, Józefa (8 I 1956, Pępice k. Kielc), lekkoatletka, poetka. Zawodniczka AZS Kraków (1974), Wychowanka trenera S. Zaparta, należała do czołowych zawodniczek w kraju w skoku wzwyż. Debiut poetycki w „Echu Krakowa” (1990). Jej pierwszy tomik poezji „Krzyk jastrzębia” ukazał się w 1993 r. Laureatka wielu konkursów i turniejów poetyckich. Sport jest obecny w jej twórczości. Jest członkiem Małopolskiej Rady Olimpijskiej PKOl i Koła Seniorów AZS. Laureatka Honorowej Nagrody Prezydenta Krakowa „Przyjaciel Sportu” za rok 2000. Tomik wierszy Przeskoczyć ziemię był nominowany do prestiżowej nagrody „Wawrzyn Olimpijski” przyznawanej przez PKOl (2002). Z okazji jubileuszu 100-lecia AZS wydała tomik „Płomień Zeusa. W 100-lecie AZS” (2008). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 366.

Ślusarek Piotr (8 II 1975, Kraków), koszykarz, działacz sportowy. Swoją przygodę sportową związał z Klubem Uczelnianym AZS PK 1997 – 2001 r. Wiceprezes AZS PK ds. marketingu i sponsoringu w latach 1999 – 2001 Zawodnik sekcji koszykówki na PK. Pomysłodawca Turniej Basketu mieszanego. Równocześnie działacz URSS PK i z jej ramienia współorganizator Rajdów PK w latach 1998-2001. Studiował i ukończył Wydział Budownictwa Lądowego PK w specjalizacji Technologia i Organizacja w latach 1994 -2000. Jeszcze na studiach w 1998 r. założył z przyjacielem z osiedla Prądnik Czerwony Marcinem Szopą firmę realizującą eventy i konferencje Concept Music Art. Prezes Zarządu i Dyrektor Generalny grupy kapitałowej CONCEPT MUSIC ART w latach 1999-2014 r. Firmy, która w zakresie supportu technicznego i organizacji wszelkiego rodzaju eventów, konferencji, kongresów, targów oraz koncertów i imprez plenerowych osiągnęła z pulą rocznych obrotów 10 tysięcy złotych w roku 1999, 15 mln złotych w 2014 roku na rynku polskim i europejskim. Aktualnie: Prokurent / współwłaściciel / udziałowiec oraz Ambasador Marki grupy kapitałowej CONCEPT MUSIC ART SP. Z O.O., Prezes Zarządu pięciu spółek córek w grupie kapitałowej CONCEPT MUSIC ART. Z O.O., Przewodniczący Rady Fundacji „In Servito Es”. W dalszym ciągu utrzymuje żywe kontakty z Uczelnią sponsorując sport studencki na PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Środa, Włodzimierz Artur /ur. 8 września 1959 r. w Kielcach/. Koszykarz Korony Kielce /1974 - 1975, III liga/, Tęczy Kielce /1976 -1978 , III liga/, AZS Kraków /1979 - 1982, II i III liga/, Zagłębia Sosnowiec /1982 - 1989, I liga, Wustenrot Salzburg /1989 -1990, II liga/ Victorii Sosnowiec /1990 - 1992, I liga/, Baildonu Katowice /1993 - 1994, II liga/, Pogoni Sosnowiec /1994- 1995, II liga/. 2- krotny mistrz Polski w barwach Zagłębia Sosnowiec w 1985 i 1986 r., brązowy medalista Mistrzostw Polski w 1988 r. Absolwent Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie, trener

koszykówki. Od 1999 r. szkoleniowiec Zagłębia Sosnowiec. Wyróżniony odznaką „Zasłużony dla województwa katowickiego” /1985 r./ M. Michniak, A. Pawłowski, Świętokrzyski leksykon sportowy, Kielce 2002, s.215.

Śrutowska Grażyna (), siatkarka, nauczyciel wychowania fizycznego, trener. Absolwentka krakowskiej AWF (). Po studiach pracowała w Szkole Sportowej oraz w klubie TS „Wisła”. W 1996 r, objęła opieką trenerską sekcję piłki siatkowej kobiet AZS PK. W dniu 1 IX 1897 r. została zatrudniona w Studium WFiS PK mając 20-letni staż pracy z młodzieżą. Oprócz zajęć dydaktycznych prowadzi nadal zespół siatkarek, który uzyskuje coraz lepsze wyniki w Małopolskiej Lidze Akademickiej i mistrzostwach Polski uczelni technicznych W 2002 roku uplasowały się na 5 miejscu, a w 2004 r. w Radomiu zdobyły srebrny medal mistrzostw Polski. Zawodniczki sekcji reprezentowały uczelnię w mistrzostwach Polski uczelni technicznych w piłce plażowej zdobywając cenne punkty do klasyfikacji drużynowej. Stale podnosi swoje kwalifikacje zawodowe uczestnicząc w licznych kursach szkoleniowych. Zdobyła uprawnienia do prowadzenia zajęć z aerobiku, tenisa, siłowni i nordic walkig. Matka Agnieszki wielokrotnej medalistki mistrzostw Polski w piłce siatkowej w barwach „Muszynianki” i „Chemika” Police oraz Mateusza zawodnika i trenera II ligowej sekcji AZS PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Śrutowski, Andrzej (59 l.). Ur. w 1953, długoletni trener lekkoatletyczny AZS AWF Kraków i pracownik naukowy krakowskiej AWF. Jego wychowankami byli m.in.: Piotr Klimczak – reprezentant Polski, dwukrotny olimpijczyk (Ateny 2004 i Pekin 2008), srebrny medalista halowych mistrzostw świata w Moskwie (2006), dwukrotny brązowy medalista halowych mistrzostw Europy (2007 Birmingham, 2009 Turyn), Ziemowit Ryś – medalista mistrzostw świata i Europy juniorów, Mariusz Ozimek (aktualny dziekan AWF Kraków) – uczestnik Uniwersjady 1987. Zmarł 16 lipca w Krakowie. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Świerz Mieczysław (1891- 5 VII 1929), wybitny taternik, współzałożyciel sekcji narciarskiej AZSi jej pierwszy prezes 1910-1912. Dr filozofii (studia polonistyczne w UJ w latach 1909-13), nauczyciel szkół średnich w Zakopanem. Syn znanego działacza, sam wniósł ogromny wkład w rozwój polskich organizacji górskich. Był współzałożycielem klubu Kilimandżaro (1907), w zarządzie sekcji taternickiej Towarzystwa Tatrzańskiego (później ST PTT) pracował od r. 1909, w latach 1920-28 na stanowisku prezesa. W 1920 r. był współzałożycielem i pierwszym prezesem PZN. Najwybitniejszy taternik okresu I wojny światowej. Dokonał przeszło 50 pierwszych wejść. Jako publicysta górski debiutował w r. 1908 w Taterniku. Ogłosił ok. 80 artykułów, w tym cenne eseje z zakresu historii taternictwa (Staszic w Tatrach, taternictwo kobiece itp.). W latach 1912-27 wydał 4 wersje popularnego przewodnika po Tatrach. Wspólnie z J. Chmielowskim napisał przewodnik wspinaczkowy Tatry Wysokie (1925-26). W r. 1911 wszedł do Komitetu Redakcyjnego Taternika, a w latach 1913-28 był jego redaktorem naczelnym. Zginął tragicznie na zachodniej ścianie Kościelca. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 632; Hądzalek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 534; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350.

Świerz Witold. Doktor medycyny. Taternik i narciarz. Członek AZS Kraków od 1910 r. W 1912 r. uczestniczył w pierwszym narciarskim wejściu zimowym na Szeroką Jaworzyńską. Od 1912 r.

członek STPTT, następnie Klubu Wysokogórskiego PTT. Zmarł w Krakowie w 1941 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 86.

Świszczowski Adam: członek AZS Kraków w latach dwudziestych. Pierwszy mistrz Polski w skokach do wody (1922). Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350.

Tabor, Ryszard (8 XI 1959, Bochnia), piłkarz ręczny, absolwent AWF Kraków (1984), zawodnik AZS Kraków, trener klasy mistrzowskiej w piłce ręcznej, szkoleniowiec sekcji piłki ręcznej AZS Kraków (1985-1986), sekcji piłki ręcznej kobiet AZS AWF (1990-1991) oraz ponownie AZS Kraków (1993-1996), również trener „Garbarni”, BKS Bochni i „Kusego” Kraków. Nauczyciel akademicki AWF Kraków (od 1984), wykładowca w Katedrze Teorii i Metodyki Gier Sportowych i Rekreacyjnych oraz w Zakładzie Teorii i Metodyki Piłki Ręcznej. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 366. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://mosir.bochnia.pl/2019/06/10/ryszard-tabor>

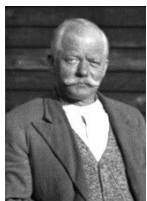
Targosz Leszek (7 VIII 1941, Sucha Beskidzka), narciarz, lekkoatleta, średniodystansowiec, reprezentant Polski. Wychowanek KS Babia Góra Sucha Beskidzka (1950-1962), zawodnik AZS Kraków (1962-1967), mistrz i wicemistrz okręgu krakowskiego w grupach wiekowych od A do C w narciarstwie, wicemistrz województw Polski południowej, wielokrotny srebrny i brązowy medalista AMP w biegach na 800 i 1500 m oraz w sztafecie 4×400 m, uczestnik Uniwersjady w Budapeszcie (1965) – 5-te miejsce w biegu na 800 m w eliminacjach, reprezentant Polski w akademickich spotkaniach z NRD (1964, 1965) i Bułgarią (1966, 1967), Absolwent krakowskiej WSWF (1966), nauczyciel wychowania fizycznego, trener I klasy w la, instruktor narciarski i tenisa stołowego. Pracownik dydaktyczny w Studium WFiS PK (1975 – 2013). Oprócz zajęć dydaktycznych prowadził sekcje AZS PK: lekkiej atletyki (1975 – 1982) i tenisa stołowego AZS PK (1992-2013), na MP uczelni technicznych jego podopieczni zdobyli brązowe medale w tenisie stołowym (Wrocław 1995). Trenował również lekkoatletów „Hutnika” (1967 – 2013) i WKS „Wawel” (1972 – 1983), Jego podopieczny Jerzy Włodarczyk wywalczył srebrny medal na ME w Pradze w sztafecie 4 x 100 m i brązowy medal MP seniorów w biegu na 400 m. Był organizatorem ogólnopolskich imprez sportowych m.in. MP szkół technicznych w tenisie stołowym (2001), AMP w tenisie stołowym (2007/08). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Tarłowski, Kazimierz, (właściwie Mustyl) (25 II 1915, Kraków - 31 VII 1944, Kraków), tenisista AZS w latach 1933-1934, mistrz Polski. Ze sportem zetknął się we wczesnych latach szkolnych w krakowskim „Sokole”. Oprócz tenisa uprawiał gimnastykę przyrządową i hokej na lodzie. Do roku 1932 był zawodnikiem „Sokoła”, następnie AZS Kraków, a od 1935 r. „Pogoni” Katowice. Jego pierwszym liczącym się sukcesem było zdobycie w 1932 r. mistrzostwa Polski juniorów w grze indywidualnej. W latach następnych należał do ścisłej czołówki tenisistów Polski. Do największych jego osiągnięć zaliczyć trzeba mistrzostwo Polski w grze indywidualnej (1937), w grze podwójnej z W. Bratkiem (1935, 1937) i J. Hebdą (1936). Zdobył wicemistrzostwo Polski w grze indywidualnej (1934, 1935, 1936) i w grze podwójnej z W. Bratkiem (1934) oraz grze mieszanej z G. Jacobsenową (1936), a także drużynowe mistrzostwo Polski (1936). W międzynarodowych mistrzostwach Polski w 1935 zajął drugie, a w 1936 r. pierwsze miejsce w grze indywidualnej. Był wielokrotnym

reprezentantem Polski. Pięciokrotnie występował w rozgrywkach o Puchar Davisa (1935, 1936, 1937, 1938, 1939), w których na osiem rozegranych spotkań odniósł cztery zwycięstwa. W latach 1934-1936 sklasyfikowany był w pierwszej trójce na liście Polskiego Związku Lawn-Tenisowego. W 1939 r. grając w zespole „Dębu” Katowice zdobył mistrzostwo Polski w hokeju na lodzie. W hokejowej reprezentacji narodowej rozegrał jeden mecz międzypaństwowy. Po wybuchu II wojny światowej jako ochotnik brał udział w kampanii wrześniowej, walczył m.in. w obronie Warszawy. Następnie powrócił do Krakowa. W grudniu 1939 r. został aresztowany i osadzony w więzieniu na Montelupich. Został zwolniony, gdy zachorował na gruźlicę w kwietniu 1940 r. Po wyjściu z więzienia pracował pod przymusem jako trener tenisistów niemieckich. Jednocześnie angażował się w podziemny ruch sportowy. W latach 1943-1944 prowadził schroniska górskie na Turbaczu i Hali Pisanej. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 160-161. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 87. Fot. [https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Tar%C5%82owski#/media/Plik:Kazimierz_Tar%C5%82owski_\(1940\).JPG](https://pl.wikipedia.org/wiki/Kazimierz_Tar%C5%82owski#/media/Plik:Kazimierz_Tar%C5%82owski_(1940).JPG)

Teodorowicz, Konstanty (1 I 1923 - 14 VIII 1984, Gliwice), wioślarz, absolwent ASP Kraków (1953). Zawodnik AZS Kraków (1951-1955), mistrz Polski w czwórce ze sternikiem (1953), dwukrotnie w dwójce bez sternika w osadzie z Z. Adamikiem (1954 i 1955), wicemistrz Polski w czwórce ze sternikiem (1951) oraz brązowy medalista MP w dwójce ze sternikiem w osadzie z Z. Adamikiem i sternikiem I. Bartoniczkiem. Artysta malarz, grafik. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 367.

Thoma Józef: w latach 1918-1950 kierownik przystani AZS w Krakowie. Konstruktor łodzi. Wielki przyjaciel młodzieży akademickiej. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-S-3297-1.jpg

Thomas, Romuald (18 VI 1922, Kojry - 1998, Carmichael, USA), wioślarz, olimpijczyk, absolwent WSE Kraków (1952). Zawodnik AZS Kraków (1951-1955) w dwójce ze sternikiem wraz z C. Lorencem i sternikiem Z. Michalskim. W tym składzie wystąpił na IO w Helsinkach (1952) odpadając w repasażu. Zdobyl akademickie mistrzostwo świata (Berlin 1951) i akademickie wicemistrzostwo świata. Trzykrotny mistrz Polski w dwójce ze sternikiem (1951, 1954) i czwórce ze sternikiem (1953), trzykrotny wicemistrz Polski w dwójce ze sternikiem (1952, 1955) i czwórce ze sternikiem (1952). Po zakończeniu kariery sportowej wyjechał z kraju, obejmując funkcję trenera m.in. w Rodezji i USA. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 367; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 350-351.

Tokarczyk Andrzej (6 VII 1942, Kraków), koszykarz, nauczyciel wychowania fizycznego, trener koszykówki II klasy. Zawodnik WKS Wawel (1955-1960), w 1961 roku rozpoczął studia na WSWF Kraków. Dyplom magistra wychowania fizycznego uzyskał 20 VI 1966. Pracował w Studium WFiS PK w latach 1973-2011, prowadził sekcję koszykówki AZS PK, trenował również koszykarzy KS „Korona” (1867-1967), KS „Cracovia” (1970-1971), ponownie KS „Korona” (1972-1978), KS

„Hutnik” (1980-1983). Z zespołem koszykarek AZS PK dwukrotnie zdobył MP uczelni technicznych (1985, 1993), wicemistrzostwo Polski (1987, 1991), przez szereg lat wygrywał ligę międzyuczelnianą AZS Kraków. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot; Sport na PK: 70 lat Politechniki Krakowskiej Najważniejsze wydarzenia sportowe, olimpijczycy, mistrzowie i medaliści, zasłużeni ludzie kultury fizycznej, rozwój bazy naszej uczelni, Kraków 2015

Tokarczyk Zofia, ur. 17. 04. 1953 w Nowym Sączu. Łyżwiarka (500 m, 1000 m., 1500 m), w. 158 cm, c.c. 55 kg. ZIO 1984 Sarajewo, 14 m.; ZIO 1988 Calgary, 18. 13. 17 m.; jedenastokrotna mistrzyni Polski 1983-92; Mistrz Sportu, odzn. Srebrnym Medalem za Wybitne Osiągnięcia Sportowe. Klub AZS Zakopane. Wykształcenie wyższe wf., AWF Kraków, trenerka. Mieszka w Nowym Targu. Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 265. Anna Pawlak, Miniatury czyli filigranowe portrety wielkich dam polskiego sportu. Polskie olimpijki z lat 1924-1994., Warszawa 1995, s. 77. Fot. PKOL

Tokarz Małgorzata z domu Habzda ur. się 28 stycznia 1949 roku w Makowie Podhalańskim. Karierę sportową rozpoczęła w szkole podstawowej w piłce ręcznej, gimnastyce i lekkiej atletyce. Do Liceum Ogólnokształcącego uczęszczała w Suchej Beskidzkiej, w której wychowanie fizyczne stało na wysokim poziomie dzięki pracy znanego małżeństwa sportowego Sztolfów. Tam doskonaliła swój talent w Szkolnym Klubie Sportowym w rzucie oszczepem i w biegu na 80 m przez płotki. Bardzo dobre wyniki jakie osiągała w sporcie zdecydowały, że wybrała studia w Wyższej Szkole Wychowania Fizycznego w Krakowie. Po zdaniu egzaminów wstępnych w maju 1967 roku wstąpiła do klubu AZS Kraków, gdzie rozpoczęła systematyczne treningi pod okiem znakomitego trenera Emila Dudzińskiego. Pierwsze poważniejsze sukcesy osiągnęła na Ogólnopolskiej Spartakiadzie w Chorzowie w 1967 roku, które jednocześnie były mistrzostwami Polski. Osiągnięte przez nią rezultaty w biegu na 80 m ppł. – 12,2 sek. i w rzucie oszczepem – 33,80 m były wśród najlepszych wyników zawodników województwa krakowskiego. Od tej pory należała do czołowych zawodniczek AZS Kraków startując w kilku konkurencjach: bieg przez płotki, skok w dal, rzut oszczepem, sztafeta 4 x 100 m, pięciobój. W biegu przez płotki w krakowskim AZS rywalizowała z uczestniczką Igrzysk Olimpijskich w Meksyku Danutą Straszyńską. W 1970 roku należała do ścisłej czołówki krajowej w biegu na 100 i 200 m przez płotki. Jej wynik na 100 m ppł. – 14,2 sek. był trzecim wynikiem w historii rekordu na tym dystansie, przez wiele lat był rekordem okręgu krakowskiego, pobiła go dopiero w 1975 roku jej siostra Hanna Habzda. Rekord życiowy w biegu na 80 m ppł. ustanowiła w 1968 roku – 11,6. W latach 1969 – 1970 była wicemistrzynią okręgu krakowskiego na 100 m ppł. W pięcioboju (100 m ppł., 200 m, skok w dal, skok wzwyż, i pchnięcie kulą) wynikiem 3724 pkt uplasowała się na czwartej pozycji w okręgu. 22 czerwca 1971 roku obroniła pracę magisterską, którą pisała pod kierunkiem doc. Emila Dudzińskiego i uzyskała tytuł trenera II klasy w lekkiej atletyce. W październiku 1971 roku podjęła pracę jako nauczyciel wychowania fizycznego w Studium Wychowania Fizycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie. Przez dwa lata oprócz zajęć wychowania fizycznego prowadziła sekcję piłki koszykowej kobiet, a od 1973 roku do chwili obecnej sekcję lekkiej atletyki kobiet. Z sekcją zdobyła wiele sukcesów, prawie z każdego mistrzostw Polski szkół pedagogicznych przywoziła medale, przez cały czas sekcja należy do najlepszych akademickich sekcji w Krakowie. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 367

Tokarz Marian Ignacy ur. 13 stycznia 1942 roku w Zabełczu, w 1961 roku ukończył Technikum Kolejowe w Nowym Sączu. Karierę sportową zaczynał od piłki nożnej, był członkiem kadry woje-

wódzkiej juniorów, w roku 1958 występował jako piłkarz w KS „Sandecja” Nowy Sącz, od 1959 w tym klubie rozpoczął również treningi w sekcji lekkoatletycznej. W 1971 roku zostaje przyjęty na studia do Wyższej Szkoły Wychowania Fizycznego w Krakowie i przeniósł się do AZS Kraków, który posiadał wówczas pierwszoligową drużynę w lekkiej atletyce. Po uzyskaniu w 1965 roku tytułu magistra wychowania fizycznego, tytułu trenera II klasy lekkiej atletyki i ratownika wodnego WOPR podjął pracę nauczyciela w szkole w Kielcach, jednocześnie był trenerem KS „Budowlani”. Po powrocie do Krakowa pracuje w latach 1966 – 1969 jako trener w AZS Kraków i nauczyciel wychowania fizycznego w Technikum Geodezyjnym w Krakowie. Od 1967 roku podejmuje pracę w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Krakowie. Dzięki posiadaniu różnych specjalności – instruktora koszykówki (1969), trenera pływania II klasy (1971), instruktora narciarstwa (1975), instruktora tenisa ziemnego (1997) – prowadził szereg sekcji sportowych Klubu Uczelnianego AZS: sekcji koszykówki kobiet i mężczyzn, lekkiej atletyki kobiet i mężczyzn, piłki nożnej, piłki siatkowej mężczyzn, tenisa ziemnego, pływania kobiet i mężczyzn i badmintona, odnosząc z wychowankami wiele sukcesów sportowych, zarówno na arenie ogólnopolskiej, jak i w środowisku krakowskim. Będąc zawodnikiem pierwszoligowej sekcji lekkiej atletyki AZS Kraków sam uzyskał wiele osiągnięć sportowych. Był mistrzem okręgu kieleckiego w biegu na 1500 m i 1500 m z przeszkodami (1966), międzynarodowym mistrzem Krakowa na 3000 m z przeszkodami (1967), mistrzem Krakowa na 3000 m z przeszkodami (1969) oraz wicemistrzem okręgu krakowskiego na 1500 m (1967), brązowym medalistą mistrzostw okręgu na 1500 m z przeszkodami. Był w roku 1965 rekordzistą okręgu kieleckiego w biegu na 3000 m z przeszkodami rezultatem 9.02, posiadał drugi rezultat w tabeli rekordów okręgu krakowskiego oraz rekord AZS Kraków na tym dystansie 8.59,0. Jego rekordy życiowe to 3.56,6 na 1500 m, 4.11,46 na 1500 m z przeszkodami, 8.40 na 3000 m i 8.52 na 3000 m z przeszkodami, 14.58 na 5000 m. Przez szereg kadencji był członkiem Zarządu Środowiskowego, Komisji Rewizyjnej i Sądu Koleżeńskiego AZS Kraków. Posiada m.in. złotą odznakę AZS i odznaczenie „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 367.

Toporowicz Kazimierz (24.01.1931 r., w Laskach w powiecie Kępno w dawnym województwie poznańskim. Lekkoatleta (biegi średnie), absolwent WSWF Kraków i Uniwersytetu Jagiellońskiego. Pracownik naukowo-dydaktyczny Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie. Na krakowskiej Akademii przeszedł wszelkie szczeble kariery naukowej, Był kierownikiem Zakładu, a następnie Katedry Historii i Organizacji Kultury Fizycznej Prof. dr hab. AWF Kraków, był jej prorektorem w latach 1970-78 i rektorem w latach 1978-81. Pedagog i wychowawca wielu pokoleń studentów Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej. Z AZS związany od 1955 roku. Wcześniej reprezentował barwy krakowskiej Wisły. Prezes KM AZS (1971-1974), prezes KS SZS – AZS (1974-1976) i prezes KS AZS-AWF (1976-1983, 1987-1999), członek ZG AZS (1972-1978). Laureat nagrody im. Eugeniusza Piaseckiego (1990). Honorowy członek AZS Kraków (1995). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 78; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 368.

Trnka, Teofil, (12. VII 1905, Kraków – II 1945, Gross-Rosen), lekkoatleta AZS. W latach dwudziestych należał do czołowych zawodników sekcji, biegał na średnich dystansach, był rekordzistą i mistrzem okręgu krakowskiego. Był również działaczem sekcji i członkiem Wydziału AZS, pro-

wadził szkolenie zawodników. W wojnie obronnej 1939 r. walczył w stopniu kapitana. W czasie okupacji działał w konspiracji okręgu krakowskiego Armii Krajowej pod pseudonimem „Marian Laszczak” awansowany do stopnia majora. Aresztowany w wyniku prewencyjnej łapanki sierpniowej 1944 r. (po wybuchu powstania warszawskiego) zginął w obozie koncentracyjnym w Gross-Rosen. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 161.

Trybalski, Kazimierz (14 II 1947, Góra Grabowiec), lekkoatleta, absolwent AGH (1973). W AZS (od 1966), przewodniczący Koła Wydziałowego AZS, wiceprezes oraz prezes AZS AGH (1973-1975), członek ZS AZS (1973-1990), jego wiceprezes ds. sportowych (przez dwie kadencje) i wiceprezes ds. finansowych, członek ZG AZS (1976-1990, 2007-2009) i jego Prezydium (1976-1981), przewodniczący Komisji Nagród i Wyróżnień ZG AZS (1980-1991), członek GKR (1996-2007), prezes AZS Kraków (2007-2009), członek Rady Koła Seniorów AZS Kraków (od 1992). Członek Komitetów Organizacyjnych jubileuszy AZS w Polsce: 70-, 75-, 80-, 90- i 100-lecia. Nauczyciel akademicki AGH: kierownik katedry (2002-2006), prodziekan Wydział Górnicztwa i Geoinżynierii, prof. AGH. Członek Honorowy AZS Kraków, Członek Honorowy AZS. Jego synowie: Łukasz i Maciej w okresie studiów byli również członkami i zawodnikami AZS AM i CM UJ - reprezentowali uczelnię w MP uczelni medycznych, a Maciej był medalista tych mistrzostw. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 368. http://czeslaw.michalski.pl/?page_id=188

Trybus Stanisław, Zasłużony Mistrz Sportu, kierownik studium Doskonalenia Kadr AWF Kraków. Urodzony 6 stycznia 1929 roku. Magister wychowania fizycznego /1957/, doktor nauk o wychowaniu fizycznym /1973/. Trener klasy mistrzowskiej. Dyrektor Instytutu Wychowania Fizycznego i Sportu /1978 - 85/, adiunkt w Zakładzie Piłki Siatkowej w Katedrze Teorii i Metodyki Gier Sportowych. Prezes Akademickiego Związku Sportowego AWF /1981-87/, członek Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego. Mistrz Sportu /1957/, Zasłużony Mistrz Sportu /1969/. Odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Złotą Odznaką za Zasługi dla Ziemi Krakowskiej, Krakowskiej Rady Związków Zawodowych, Polskiego Związku Piłki Siatkowej, AZS, Odznaką 100-lecia Sportu Polskiego, Złotymi Odznakami m. Krakowa, ZNP, Brązowym Medalem Za Zasługi dla Obronności Kraju, Za Zasługi dla woj. Nowosądeckiego, Zasłużonego Działacza Kultury Fizycznej, Medalem 70-lecia AZS, Za Zasługi dla Rozwoju Sportu Szkolnego oraz Odznaką 30-lecia SZS. Anna Pawlak, Kto jest kim '88. AWF Kraków. Nauka, kształcenie, sport, Kraków 1988, s. 61.

Trzeźniak, Krzysztof. „Krzys Trzeźniak prawie natychmiast został członkiem naszego klubu. Rozwijał swój talent wspaniale w poszczególnych kategoriach narciarskich, kompletował medale mistrzostw Polski, coraz śmielej podejmował rywalizację w gronie seniorów, aby wreszcie zakwalifikować się do kadry narodowej i zdobyć tytuł mistrza Polski i członka reprezentacji kraju w zawodach o Puchar Świata w konkurencjach alpejskich. Reprezentował Polskę również na Uniwersjadzie 1975 w Livigno (Włochy). Z tym startem wiąże się przygoda. Na slalom specjalny w poprzedni wieczór taksówką z zawodów Pucharu Świata mieli przyjechać Krzysiek i Romek Dereziński, ale do czasu startu o 9:00 nie było ich, a noc minęła przy obfitym opadzie śniegu i mocnym wietrze. Były pretensje jury, że zablokowaliśmy numery startowe w I grupie, a nie ma zawodników. O 9:15 jednak przyszli na nartach zjazdowych, ubrani w dresy i płaszcze cywilne. Pokonali 18 km od miejsca, gdzie zasypała ich lawina puchowa na przełęczy alpejskiej. Byli krańcowo wyczerpani, głodni i spragnieni. Poratowani jedzeniem i piciem, w wypożyczonych ubraniach udali się na start na nieposmarowanych nartach. W pierwszym przejeździe R. Dereziński był drugi, a Krzysiek ósmy,

w drugim Krzysiek nie wytrzymał, wypadł z trasy, a Roman spadł na 4. miejsce. Wieczorem do hotelu zgłosiła się cała ekipa Francji; przywieźli kompletne stroje ich reprezentacji i złożyli wyrazy szacunku dla bohaterskich Polaków. To był wyczyn ponad wyobrażenia tych czasów. W gigancie Krzysztof był 9. Potem startował w zawodach Pucharu świata, studiował na AWF-ie w Krakowie, przygotowując się do zawodu trenera. Po zakończeniu sezonu 1980 r. jechał autem z narzeczoną. W okolicy Chęcina w Świętokrzyskim wypadek samochodowy przerwał jego życie, narzeczoną szczęśliwie przeżyła, straciliśmy sympatycznego, pełnego nadziei na dalsze życie w lepszych warunkach i perspektywicznego kandydata na szkoleniowca wysokiej klasy”. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz, red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 139-140.

Trzyna, Aleksander (28 IV 1939, Warszawa), wioślarz i narciarz (biegi), absolwent WSWF Kraków. Zawodnik AZS Kraków, mistrz Polski juniorów, trener sekcji wioślarskiej (1967-1995), a następnie jej kierownik (1995-2004), naczelnik przystani wioślarskiej (1997-2004). Nauczyciel wychowania fizycznego UJ (1971-2005), trener uczelnianych sekcji AZS: narciarskiej (1971-1995), wioślarskiej, piłki ręcznej i pływackiej. Od 1992 członek Koła Seniorów AZS Kraków. Wyróżniony godnością „Zasłużony dla Wioślarstwa” (1982), Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 368.

Urbaś Marcin (17.09.1976, Kraków), lekkoatleta, olimpijczyk (2000, 2004), zawodnik AZS AWF Kraków (1992-2001, 2003-2008). Podopieczny L. Salamonowicza. Rekordzista Polski na 200 m – 19,8 (1998). W IO w Sydney (2000) zdobył ósme miejsce w sztafecie 4 x 100 m. W IO w Atenach (2004) w tej samej dyscyplinie zajął piąte miejsce. Brązowy medalista ME w Madrycie (2005). Mistrz Uniwersjady (Pekin 2001). Mistrz Polski w biegu na 200m w latach 1998-2001 i 2004. W 1999 i 2004 zdobył złote medale MP w sztafecie 4 x 100 metrów. Siedmiokrotnie zdobywał tytuł mistrza Polski w hali (60 m – 2002, 200 m – 1998-1999, 2003-2005, 2008). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Mariusz Ozimek, *Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976-2008)*, w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne*, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 112-113. Fot. <https://alchetron.com/Marcin-Urba%C5%9B>

Ustupski Jerzy (1 IV 1911, Zakopane – 25 X 2004, Zakopane), narciarz, taternik, wioślarz, olimpijczyk (1936 r.), brązowy medalista w konkurencji dwójek podwójnych. W latach 1926-1929 w Zakopanem, a następnie w Krakowie (1929-1932) kształcił się w zawodzie drukarza. W latach 1937-1939 studiował w Centralnym Instytucie Wychowania Fizycznego w Warszawie. W 1945 r. uzyskał w Studium Wychowania Fizycznego UJ stopień mgr. Wychowania fizycznego. Podczas II wojny światowej brał czynny udział w konspiracji w strukturach ZWZ – AK na terenie m. in. Krakowa, Kielc, Góry Kalwarii i Warszawy. Podczas powstania warszawskiego obsługiwał radiostację na Żoliborzu. Od dziecka jeździł na nartach, należał do Sekcji Narciarskiej PTT w Zakopanem, uprawiając tam narciarstwo biegowe i zjazdowe. W 1936 r. został akademickim mistrzem Polski w biegu na 16 km. Zakwalifikował się do reprezentacyjnej sztafety 4x10 km na Igrzyska Olimpijskie w 1936 r. jednak nie wziął w nich udziału z powodu kontuzji. W 1928 r. wstąpił do Sekcji Taternickiej krakowskiego AZS. W tym czasie był też instruktorem wspinaczki górskiej i jazdy na nartach na kursach prowadzonych dla słuchaczy Studium Wychowania Fizycznego przy Uniwersytecie Jagiellońskim. Jesienią 1929 r. po raz pierwszy zetknął się ze sportem wioślarskim dzięki Stanisławowi Facherowi, który wprowadził go do sekcji wioślarskiej krakowskiego AZS. Tam w 1931 r.

poznał Rogera Vereya, późniejszego swojego partnera w osadzie wioślarskiej. Wiosną 1932 wygrał kontrolny wyścig eliminacyjny z Jakubem Merunowiczem i został wówczas partnerem Rogera Vereya w dwójce podwójnej. W tymże roku podczas mistrzostw Polski, osada krakowskiego AZS po raz pierwszy zdobyła tytuł mistrzowski i tym samym została zakwalifikowana do udziału w wioślarskich mistrzostwach Europy odbywających się w Belgradzie, gdzie zdobyła brązowy medal. Na mistrzostwach Europy w 1935 w Berlinie wraz z R. Vereyem zdobywa złoty medal. Na igrzyskach olimpijskich w Berlinie wraz z R. Vereyem zdobył brązowy medal w dwójce podwójnej. Jerzy Ustupski z Rogerem Vereyem zdobył mistrzostwo Polski w konkurencji dwójek podwójnych, w latach 1932, 1935, 1936, 1939, 1949. W 1937 r. tytuł mistrzowski zdobył wraz z Marianem Balickim, zaś w 1934 r. wicemistrzostwo Polski wraz z W. Masłowskim, reprezentując w tym sezonie – z uwagi na odbywaną służbę wojskową – warszawski AZS. Po zakończeniu II wojny światowej praktycznie nie uprawiał już wioślarstwa. Jedynie w 1956 r. ostatni raz w swej karierze wystąpił w zawodach wioślarskich, a były to zawody dla oldbojów i znowu popłynął w dwójce podwójnej z dawnym partnerem Rogerem Vereyem. Od początku 1946 r. przebywał w Karpaczu, będąc przez dwa lata dyrektorem Uzdrowiska, a następnie powrócił do Zakopanego. Wówczas został wybrany burmistrzem Zakopanego i po dwóch latach sprawowania urzędu, na krótko wyjechał do Warszawy, aby po powrocie w rodzinne strony, prowadzić schronisko „Murowaniec” na Hali Gąsienicowej. Dzięki jego inicjatywie wkrótce w Zakopanem powstał też Centralny Ośrodek Sportu, którego dyrektorem był on przez 18 lat (1950-68). Był też działaczem wielu organizacji sportowych i turystycznych (m.in. PZN, PKOL, GOPR i innych) oraz autorem książek: Turystyka (1952) i Poradnik turysty narciarza (1953). Za swoją działalność był on odznaczony m.in. Krzyżem Walecznych, Krzyżem Powstańczym, Krzyżem Kawalerskim i Komandorskim oraz Krzyżem Komandorskim z Gwiazdą Orderu Odrodzenia Polski, także niebieskim krzyżem Górskiego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego, medalem „100 lat polskiego wioślarstwa”, odznaką Zasłużony dla Wioślarstwa, medalem 80-lecia i godnością członka honorowego PZTW, Złotą Odznaką AZS i złotym medalem za zasługi dla Polskiego Ruchu Olimpijskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Pawlak A., Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 273; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 351; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 588-9; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 385; https://pl.wikipedia.org/wiki/Jerzy_Ustupski; <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/> Fot.https://pl.wikipedia.org/wiki/Jerzy_Ustupski

Uzarowicz, Jerzy (11 VII 1945, Lipno), siatkarz, absolwent AWF Kraków. Zawodnik AZS Kraków (od 1969), trener klasy mistrzowskiej w siatkówce, szkoleniowiec drużyn męskich i żeńskich (1978-2000). Drugi trener reprezentacji Polski kobiet (1974-1977), która w tym czasie wywalczyła na MŚ w Meksyku (1974) - 9 miejsce, na ME w Jugosławii (1975) - 6, na ME w Finlandii (1977) - 4. Nauczyciel akademicki AWF Kraków. Żona Maria, z domu Zabajewska, zawodniczka sekcji koszykówki „Korony” Kraków, nauczycielka Wychowania fizycznego UJ (od 1979), trenerka uczelnianej sekcji AZS koszykówki kobiet. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 369. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Verey, Roger Roland (ur. 14 marca 1912 w Lozannie, zm. 6 września 2000 w Krakowie) - polski wioślarz, medalista olimpijski i mistrz Europy. Wychował się we Francji, a od 1929 (po śmierci ojca) mieszkał w Krakowie. Był zawodnikiem sekcji wioślarskiej AZS Kraków. Startował w jedynkach i dwójkach podwójnych. Zdobył brązowy medal olimpijski w Berlinie 1936 w dwójkach podwójnych w osadzie z Jerzym

Ustupskim. W jedynkach, po wygraniu wyścigu eliminacyjnego, wycofał się w półfinale z powodu przemęczenia wywołanego startami w dwóch różnych konkurencjach. Był trzykrotnym mistrzem Europy. Zwyciężył w jedynkach w 1933 w Budapeszcie, a dwa lata później w 1935 w Berlinie zdobył złote medale w jedynkach i w dwójkach podwójnych (z Ustupskim). Dwukrotnie był wicemistrzem Europy w jedynkach (Lucerna 1934 i Mediolan 1938), zdobył też brązowy medal w jedynkach (Amsterdam 1937) i dwójkach podwójnych (Belgrad 1932 z Ustupskim). Startował też w powojennych mistrzostwach Europy w Lucernie w 1947 (jako jedyny Polak) i w Amsterdamie w 1949, ale odpadł w repasażach. W 1939 zajął 2. miejsce w jedynkach w Królewskich Regatach w Henley-on-Thames nad Tamizą o „Diamentowe Wiosła”. Zdobyl dwadzieścia dwa tytuły mistrza Polski: jedynki: 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1945, 1946, 1947, 1948 i 1949; dwójki podwójne: z Jerzym Ustupskim: 1932, 1935, 1936 i 1939; z Dezső Csaba: 1945, 1946, 1948 i 1949. Po zakończeniu kariery w 1950 był trenerem i sędzią wioślarskim. Został wybrany najlepszym sportowcem Polski w Plebiscycie „Przeglądu Sportowego” 1935. Wielokrotnie był też w pierwszej dziesiątce: w 1933 był trzeci, w 1937 dziesiąty, w 1938 siódmy, w 1948 także siódmy, a w 1949 ósmy. Laureat Wielkiej Honorowej Nagrody Sportowej za rok 1935. Opublikował wspomnienia 40 000 kilometrów na skifie (Kraków 1957). Pochowany 12 września 2000 na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie, kwatera IVA. https://pl.wikipedia.org/wiki/Roger_Verey; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 353; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 386; Hądzelek, K. i in. (red.), Mała encyklopedia sportu, L-Ż, Warszawa 1984, s. 591; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Voise, Jerzy (14 III 1926, Lwów - 7 VI 2010, Kraków), narciarz, absolwent Studium WP UJ (1949, dyplom magistra - Wrocław), trener sekcji narciarskiej AZS Kraków (1951-1971), pracownik WKKF (1972-1974), członek założyciel Klubu Sportowego AZS Kraków (1956), nauczyciel wychowania fizycznego U). Kierownik Studium WFiS UJ (1974-1980). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 369.

Walczyk, Lidia. Zawodniczka, reprezentantka Polski, wieloletnia trenerka AZS AWF Kraków, jedna z legend krakowskiego handballu, trenerka klasy mistrzowskiej. Urodziła się 2 stycznia 1947 roku w Opatkowicach koło Krakowa. Zaczynała jako oszczepniczka (z sukcesami), ale szybko zaczęła bronić bramki grała w MKS Krakus W latach 1959-1965, zdobywając mistrzostwo Polski młodzików. W 1965 roku trafiła do „Wandy” Nowa Huta, w której spędziła aż 10 lat. W reprezentacji Polski występowała w latach 1966-1973, rozgrywając 46 meczów. W 1975 roku przeszła do AZS AWF Kraków, który wprowadziła do II ligi. W roku 1973 roku rozpoczęła studia na AWF. Ukończyła je w 1977 roku i otrzymała asystenturę w Zakładzie Piłki Ręcznej. Pracowała w niej do 2012 roku. Przez prawie trzydzieści lat była trenerką AZS AWF (1977 - 2006). Największe sukcesy szkoleniowe (szkoliła też młodzież w Cracovii i Hutnika Kraków) Lidii Walczyk to trzecie miejsce w sezonie 1998/99, brązowy medal w 2000 r. w AMP w Koszalinie, drugie miejsce w II lidze w sezonie 2001/02 oraz awans do I ligi w kwietniu 2005 r. W tym właśnie roku zawodniczki AZS AWF sprawiły awansem prezent swojej trenerce, która obchodziła piękny jubileusz - 30-lecie w barwach klubu (5 lat jako zawodniczka i ćwierć wieku jako trenerka). Awans w imponującym stylu (komplet punktów we wszystkich 12 meczach i zdecydowane pierwsze miejsce w II lidze) wywalczyły: bramkarki - Dorota Jakubowska, Katarzyna Król i Beata Kornecka; rozgrywające - Jolanta Cięciwa, Mariola Kalinowska, Agnieszka Sojka, Ewa Studzińska, Anna Wiącek i Sylwia Zięba, skrzydłowe Ewa Ciężyńska, Agata Kłak, Sylwia Stępień, Iwona Wandas

i .Katarzyna Wilk; kołowe Małgorzata Daniszewska, Sabina Salamon i Sylwia Wójcik. Za pracę szkoleniową Lidia Walczak otrzymała wiele wyróżnień, m. in. Diamentową Odznakę ZPRP (1993), czy statuetkę Małopolskiej Solidarności „Solidarni w sporcie” (2002). Cz. Michalski, AZS w Krakowie, cz. II. 1945-2009, Kraków 2012, s. 252; <https://dziennikpolski24.pl/lidia-walczak-trenerska-legenda/ar/10583458#!>; http://czeslawmichal-ski.pl/?page_id=188

Walker Ryszard: wieloletni działacz AZS Kraków, członek Głównej Komisji Rewizyjnej w latach 1957-1959, członek Zarządu Głównego AZS. Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 351.

Walkosz, Władysław. Związany z historią zakopiańskiego harcerstwa, członek założyciel AZS Zakopane, wieloletni wiceprezes, skarbnik oraz kierownik finansowo-gospodarczy Klubu, a od 1966 do 1974 roku - prezes AZS Zakopane. Członek Sekcji Narciarskiej GK KF. W latach 1957-1958 sprawował funkcję prezesa Tatrzańskiego Okręgu Narciarskiego PZN, a w latach 1947-1973 członka zarządu PZN. Z organizacyjną działalnością sportową zetknął się już w 1936 r. Jako podharcemistrz W. Walkosz został członkiem HKN, w którym był gospodarzem i finansistą, a następnie pełnił funkcję skarbnika HKS - HKN Zakopane. Podczas I wojny światowej zdał egzamin Polaka-patrioty. Tuż po wojnie, w 1945 roku wspólnie z Ludwikiem Fischerem, reaktywował klub HKN-HKS. Zajmował się w nim sprawami finansowymi oraz gospodarowaniem sprzętem narciarskim. W 1949 roku, od momentu utworzenia klubu AZS Zakopane, pełnił funkcję wiceprezesa finansowego, a później również prezesa. Był najstarszym sędzią narciarskim FIS w Klubie. Z ramienia PZN wielokrotnie pełnił funkcję sędziego orzekającego w międzynarodowych konkursach skoków, a także sędziego głównego w licznych imprezach narciarskich. Swoje umiejętności i doświadczenie przekazywał młodym ludziom. Był wychowawcą wielu sędziów. Miał duże umiejętności w organizacji narciarskich imprez sportowych. Kilkakrotnie reprezentował AZS jako kierownik ekipy w międzynarodowych zawodach narciarskich, np. podczas V Zimowej Uniwersjady w Innsbrucku w 1968 roku. Zawodowo związany był ze spółdzielczością. Budował organizacyjne struktury Gminnej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” w Zakopanem, był jej prezesem. Wielki społecznik. Był konsekwentny i ideowy, a każde jego starania miały znamiona realizmu oraz rzeczowości. - *Lata 1956-1962 to wytężona praca społeczna - wspominał - ale pełna satysfakcja z wyników, jakie osiągnęliśmy.* Był w życiu człowiekiem uśmiechniętym, dającym sobie radę z wieloma trudnościami, które napotykał w latach, w jakich przyszło mu pracować i działać. Wyrazem uznania za pracę zawodową oraz działalność społeczną otrzymał wiele odznaczeń państwowych oraz sportowych. XII Zjazd AZS w 1985 roku nadał mu godność Członka Honorowego AZS. Zmarł 1 XI 1996 r. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s.133. [APS 7, 1961, s. 15-16]; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 351.

Wallisch, Karol, (30 X 1901, Pukaczów, woj. lwowskie - 3 II 1934, Kraków), taternik, sekretarz sekcji taternickiej AZS w latach 1927-1929. Studia botaniczne odbył na UJ, uzyskując w 1929 r. stopień doktora. W latach 1927-1929 był jednym z najaktywniejszych działaczy w sekcji taternickiej AZS i jednym z najlepszych wspinaczy. Zmarł po krótkotrwałej chorobie w 33. roku życia. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 163.

Walter Kazimierz (1910-1989), ekonomista, prezes Centrali Akademickich Związków Sportowych w Polsce. Z AZS Kraków związał się w końcu lat dwu-

dziestych ubiegłego stulecia. Uprawiał szermierkę i wioślarstwo. Szczególnie pociągała go jednak praca organizacyjna. Na początku lat trzydziestych był sekretarzem zarządu, następnie wiceprezesem, a w roku akademickim 1938/39 prezesem AZS Kraków. W wojnie 1939 r. brał udział w walkach pod Pszczyną. Następnie prowadził działalność: konspiracyjną w strukturach ZWK-AK. W marcu 1945 r. przystąpił do reaktywowania działalności AZS Kraków, którego prezesem był do 1948 r. Jednocześnie w latach 1945-1948 był prezesem Centrali AZS. W 1947 r. był kierownikiem reprezentacji Polski na zimowych akademickich mistrzostwach świata w Davos. Położył duże zasługi w rozwoju sportu akademickiego w Polsce w pierwszych latach powojnia. W 1966 r. otrzymał godność członka honorowego AZS. Do ostatnich lat życia był aktywny w Komisji Historycznej AZS oraz Kole Seniora AZS Kraków. R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 634; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 371; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Wasztyl, Ryszard (7 II 1943, Czołchany k. Doliny), lekkoatleta, absolwent historii WSP Kraków (1965), prezes AZS WSP (1961-1965), członek ZS AZS Kraków (1961-1965), KM AZS, wiceprezes KOZLA. Nauczyciel akademicki AWF Kraków (od 1978), profesor nadzwyczajny AWF, zastępca dyrektora ds. naukowych w Instytucie Nauk Humanistycznych, kierownik Katedry Historii i Organizacji Kultury Fizycznej AWF. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 369.

Welpa, Konrad (10 IX 1974, Opoczno), piłkarz, działacz sportowy, prawnik, absolwent UJ (2000), w AZS od 1993 r., prezes AZS UJ (1995-1997, 1999-), prezes AZS Kraków (2005-2007). Animator sportu w UJ, inicjator rozgrywek futsalu w środowisku akademików krakowskich, organizator imprez sportowych zarówno krajowych, jak i międzynarodowych, pełnomocnik rektora UJ ds. Forum FISU w Krakowie, które w lipcu 2008 r. rozpoczynało obchody jubileuszu 100-lecia AZS w Polsce. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 369.

Weyssenhoff Jan Wergiliusz (27 XI 1889, Warszawa – 11 VIII 1972, Kraków), tenisista AZS Kraków w latach 1911-1921, wybitny działacz sportowy Krakowa i Wilna. Odbił studia z fizyki i matematyki na UJ (1907-1913), a następnie z fizyki teoretycznej na uniwersytecie w Zurychu, uwieńczone w 1916 r. doktoratem. Był asystentem w katedrze Fizyki Teoretycznej w Genewie, na politechnice w Zurychu, adiunktem i docentem w Katedrze Fizyki Teoretycznej UJ. Wszechstronny sportowiec, tenisista w AZS, (należał do najlepszych tenisistów, odniósł szereg sukcesów w grze podwójnej w parze ze Stefanem Łapińskim), piłkarz „Czerwonych” (1905-1906), „Wisły” (1907-1920), okresowo w „Cracovii” (1910, 1913-1914, 1921). W latach 1919-1920 wiceprezes PZPN. Po uzyskaniu habilitacji na UJ, wyjechał do Wilna, gdzie został profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Katedry Fizyki Teoretycznej Uniwersytetu Stefana Batorego. Był współzałożycielem AZS Wilno, w klubie tym uprawiał tenis, piłkę nożną i hokej na lodzie. Autor podręcznika Sztuka gry w piłkę nożną (1926). W 1935 r. wrócił na UJ, został profesorem zwyczajnym. W czasie okupacji wykładał fizykę na Politechnice Lwowskiej (1939-1941) i brał udział w tajnym nauczaniu w Krakowie (1941-1944). Po wojnie pracował na UJ do 1961, był członkiem PAU, a potem PAN (1945-1972). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot.NAC.

Winkler, Konrad Sebastian, (1882 - 1962). Olimpijczyk Letnich Igrzysk Olimpijskich w 1924 roku w Paryżu - szermierka. Urodził się 20 I 1882 roku w Warszawie, w rodzinie o polskich tradycjach patriotycznych. Jego dziadek walczył w powstaniu listopadowym (1830 - 1831) , a ojciec Ignacy był uczestnikiem powstania styczniowego (1863-1864). Jego matką był a Zofia z domu Bursztyńska. Po ukończeniu szkoły podstawowej kontynuował naukę w Gimnazjum w Nowym Sączu, gdzie jako członek TG Sokół brał czynny udział w ruchu wolnościowym. Podczas nauki w nowosądeckim gimnazjum poznał Tytusa Czyżewskiego, z którym połączył a go wieloletnia przyjaźń. Znajomość z Czyżewskim zaowocowała późniejszą współpracą artystyczną w ramach działań grupy Ekspresjonistów Polskich. Konrad Winkler zdał egzamin maturalny w Gimnazjum w Nowym Sączu, ale wkrótce po śmierci rodziców był zmuszony podjąć pracę zarobkową i przez kilka lat pracował jako urzędnik skarbowy. Dopiero w roku 1907, w wieku 25 lat, rozpoczął studia z historii sztuki na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie, uczyć się m. in. na wykłady wygłaszane przez prof. J. Bołoz-Antoniewicza. Jesienią 1909 roku przerwał studia i przyjechał do Krakowa, ale czas spędzony na Uniwersytecie Jana Kazimierza nie poszedł na marne, gdyż po opuszczeniu Lwowa Konrad Winkler posiadał już gruntowną wiedzę z zakresu historii sztuki. W Krakowie próbował kontynuować swoje studia na Uniwersytecie Jagiellońskim, lecz ostatecznie w 1916 roku podjął inne studia w zakresie malarstwa na Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie, w pracowni prof. Ignacego Pieńkowskiego, a także u prof. Józefa Pankiewicza. Studiów tych jednak nie ukończył. Szermierkę zaczął uprawiać jeszcze w czasie studiów i w okresie przed I wojną światową był już czołowym szermierzem Krakowa. W roku 1910 zorganizował sekcję szermierczą przy Krajowym Związku Turystycznym i wspólnie z J. Bielawskim i T. Wołkowskim założył Krakowski Klub Szermierczy W latach 1910-1914 był zawodnikiem oraz fechtmistrem w tym klubie (klub ten istniał do roku 1914). Prowadził również naukę szermierki w gimnazjach krakowskich. Jego uczniem był m.in. późniejszy olimpijczyk Adam Papee, wówczas uczeń Gimnazjum św. Anny. W roku 1911 Konrad Winkler odniósł swój największy sukces sportowy, zajmując 3 miejsce w konkurencji indywidualnej w szabli w wielkim międzynarodowym turnieju w Wiedniu (pokonał tam m.in. mistrza Węgier, dr. Totha) oraz został sklasyfikowany na 4 miejscu w turnieju floretowym. W czasie I wojny światowej wstąpił jako ochotnik do Legionów Polskich. Wkrótce po zakończeniu tej wojny w listopadzie 1918 roku zostało ogłoszone powstanie niepodległego państwa polskiego, ale zaraz też doszło do walk o jego granice, w tym do wojny polsko-bolszewickiej. Konrad Winkler uczestniczył w tej wojnie w latach 1920-1921, służąc w 2 Pułku Ułanów Legionowych. Po zawarciu pokoju w 1921 roku wystąpił z wojska i zajął się malarstwem, został także współzałożycielem sekcji szermierczej AZS Kraków, w której występował jako zawodnik i fechtmistrz. Był też jednym ze współtwórców Polskiego Związku Szermierczego utworzonego we Lwowie w roku 1922. W roku 1924 podczas I Mistrzostw Polski w Szermierce rozegranych we Lwowie Winkler został mistrzem Polski we florecie i w szabli oraz wicemistrzem w szpadzie. Po tych mistrzostwach zakwalifikowano go do reprezentacji Polski na VIII Igrzyska Olimpijskie odbywające się w Paryżu w roku 1924, w których wystartował w turnieju indywidualnym we florecie (odpadł w eliminacjach, nie odnosząc żadnego zwycięstwa) oraz w turnieju drużynowym w szabli. Polska drużyna, w skład której oprócz Winklera wchodził Alfred Ader, Adam Papee, Aleksander Małecki i Jerzy Zabielski, po porażkach 0:16 z Holandią - i 4:12 z USA (Winkler wygrał 1 walkę) odpadła z dalszych rozgrywek. Po tych igrzyskach Winkler wycofał się z czynnego uprawiania szermierki i poświęcił się działalności malarskiej, podejmując dalsze studia malarskie w Paryżu. Wcześniej już należał do malarskiej Grupy Formistów utworzonej w 1917 roku w Krakowie (najpierw jako Ekspresjoniści Polscy). W latach

1919-1921 redagował wraz z Tytusem Czyżewskim i Leonem Chwistkiem pismo „Formiści”, które powstało w celu propagowania nowego kierunku w sztuce i literaturze - formizmu. Lata 1924-1927 spędził w Paryżu. Po powrocie do Polski zamieszkał w Warszawie. Działalność artystyczna Konrada Winklera była dość wszechstronna. Nie tylko malował obrazy, ale też zajmował się krytyką literacką oraz publicystyką. Napisał wiele artykułów i opracowań dotyczących sztuki, będąc też autorem takich dzieł jak *Formizm na tle współczesnych kierunków w sztuce*, monografii *Formiści polscy* (1927) oraz książki *Formizm jubilatem. Na 30-lecie formizmu* (1948). Ponadto był również teoretykiem, a później także historykiem i dokumentatorem osiągnięć grupy artystycznej Formiści. W 1936 roku odbyła się w Warszawie wystawa jego malarskiego dorobku, obejmującego prace od okresu formistycznego po najnowsze - mniej odrealnione pejzaże i martwe natury, które posiadały cechy naturalizmu. Jego obrazy były pokazywane też na wielu innych wystawach, m.in. w Paryżu (1937) i Nowym Jorku (1939). W czasie II wojny światowej Konrad Winkler przebywał w Warszawie, a podczas powstania warszawskiego utracił prawie cały swój dorobek malarski. Po II wojnie światowej wrócił do Krakowa i aktywnie włączył się w działalność mającą na celu reaktywowanie krakowskiej szermierki. W roku 1946 został kierownikiem sekcji szermierczej TG Sokół w Krakowie, przekazując młodszym swe bogate doświadczenia. Po rozwiązaniu tej sekcji w 1947 roku zajął się głównie malarstwem, nie tylko jako artysta malarz, lecz również jako krytyk i historyk sztuki. W 1959 roku miał w Krakowie swoją jubileuszową - zorganizowaną z okazji 50-lecia pracy twórczej – indywidualną wystawę. Konrad Sebastian Winkler zmarł w Krakowie 16 I 1962 roku i został pochowany 19 I tegoż roku na cmentarzu Rakowickim. Jego obrazy znajdują się w galeriach sztuki polskiej XX wieku m.in. w Muzeum Narodowym w Krakowie oraz w Muzeum Narodowym w Kielcach. Do najbardziej charakterystycznych obrazów malowanych przez Winklera w okresie formistycznym należy przede wszystkim *Portret żony*. Wizerunek kobiety jest w dużym stopniu zdominowany przez formę - jej sylwetka została rozczłonkowana na części, z których każda nawiązuje swym kształtem do konkretnej figury geometrycznej. Porada, Zbigniew, *Olimpijczycy z Krakowskiej Akademii Sztuk Pięknych*, Kraków 2014, s. 113-116. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 283; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 352.

Winnicki Janusz (17 VII 1939, Nadwórna), koszykarz, działacz sportowy. Karierę sportową rozpoczął w LO im. Jana Kochanowskiego, kontynuował ją w zespole „Startu” z którym wywalczył dwukrotnie MP juniorów (1956. 1957). Po fuzji „Cracovii” i „Startu” grał w jej barwach, najpierw w II, a potem w I lidze (1957 – 1962), rozegrał w niej ponad 250 zawodów. Karierę zawodniczą zakończył w krakowskim AZS (1962-1967), zdobywając z drużyną koszykówki tytuł akademickiego mistrza Polski (1964), brązowy medal AMP (1966), zaś w sezonie 1964/65 grał w I lidze. Był menadżerem i kierownikiem zespołu oldboyów, jednym z inicjatorów odbudowy koszykówki w „Cracovii” i prezesem Autonomicznej Sekcji Koszykówki „Cracovii”, zaś w latach 2000 – 2002 prezesem MKS „Cracovia”. Studiował na Wydziale Budownictwa Wodnego w latach 1956-1963, prowadził wiele inwestycji energetycznych w kraju i zagranicą. Bezpośrednio kierował budową Elektrociepłowni w Sierszy (1964 – 1971), Elektrociepłowni w Połańcu (1973 – 1979), w Stalowej Woli i ostatnio w Bełchatowie. Uczestniczył w budowie 7 elektrowni jądrowych. Dzięki wiedzy jaką zdobył na PK uzyskał wysokie uznanie na budowach w których uczestniczył zarówno w kraju i zagranicą. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Wislocki Adam, ur. około 1885 r. na Polesiu. Prawnik. Członek AKT Lwów i AZS Kraków przed 1914 r. oraz AZS Lwów. Działacz na polu turystyki narciarskiej i wodnej. Członek zarządu Polskiego Związku Kajakowego w 1934 r. oraz Okręgowego Związku Lekkiej Atletyki we Lwowie. Zamordowany w obozie koncentracyjnym w Mauthausen w kwietniu 1943 r. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 89.

Wisnios Stanisław (1934 – 2002) Zginął tragicznie 14 sierpnia 2002 roku w wypadku samochodowym w Piasecznej Górcie pod Kielcami. Urodzony 13 lipca 1934 roku w Lisowie powiat Busko Zdrój. Po ukończeniu szkoły średniej od 23 sierpnia 1955 roku podjął pracę w zakładzie gazowniczym w Krakowie, w którym przepracował do 31 sierpnia 1977 roku, początkowo na stanowisku inspektora szkolenia zawodowego, a następnie przez ostatnie pięć lat pracy w zakładzie na stanowisku kierownika kadr i szkolenia. W trakcie pracy zawodowej podjął studia zaoczne na Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie, którą ukończył w 1966 roku na podstawie rozprawy magisterskiej „Porównanie sprawności fizycznej ogólnej i technicznej w judo na różnych poziomach zaawansowania”. Od 1 sierpnia 1977 roku do 31 sierpnia 1979 roku pracował w charakterze nauczyciela wychowania fizycznego w Zespole Szkół Zawodowych Ministerstwa Górnictwa w Krakowie. Od 1 września 1979 roku został zatrudniony w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu W Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie. Wcześniej (od roku akademickiego 1974/1975) pracował w naszej uczelni na godzinach zleconych jako trener sekcji judo Klubu Uczelnianego AZS. Judo było dyscypliną sportu, której poświęcił się bez reszty. Był trenerem I klasy, działaczem i sędzią międzynarodowym. W latach 1957 – 1973 prowadził treningi w sekcji judo w AZS Kraków, w latach 1973 – 1977 był trenerem sekcji judo w Klubie Uczelnianym AZS Politechniki Krakowskiej, a od 1974 do 1999 roku w Klubie Uczelnianym AZS WSP. W 1972 roku uzyskał uprawnienia sędziego międzynarodowego w judo. Był sędzią na wielu poważnych imprezach sportowych m.in. na Uniwersjadach, Akademickich Mistrzostwach Świata w Kobe (Japonia), Mistrzostwach Europy Juniorów we Wrocławiu. Pełnił funkcje wiceprezesa Krakowskiego Okręgowego Związku Judo, członka Głównej Komisji Sędziowskiej Polskiego Związku Judo, członek Komisji Judo Zarządu Głównego AZS. Za tę owocną działalność otrzymał odznaczenie „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej”, złotą odznakę AZS, złotą odznakę Polskiego Związku Judo, Zasłużony dla Ziemi Krakowskiej; Zasłużony dla polskiego judo. W trakcie pracy w Studium Wychowania Fizycznego i Sportu naszej Uczelni prezentował dużą fachowość i wysokie morale. Od 1 września 1981. Do 31 sierpnia 1984 pełnił funkcję zastępcy kierownika Studium Wychowania Fizycznego i Sportu do spraw sportowych. Przez cały czas pracy w naszej Uczelni prowadził treningi sekcji judo mężczyzn i kobiet osiągając wiele cennych sukcesów szkoleniowych, czego wyrazem było wychowanie wielu medalistów mistrzostw Polski Szkół Pedagogicznych. Jego sekcja odnosiła wiele cennych sukcesów w Lidze Międzyuczelnianej środowiska krakowskiego. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 370.

Wiśniewski, Andrzej (7 XI 1941, Kraków), absolwent WSWP- Kraków (1965), wieloletni trener piłki ręcznej i nauczyciel wychowania fizycznego AR Kraków (od 1974), wiceprezes Klubu AZS WSR ds. sportu (1974-1985), trener piłki ręcznej, jego podopieczni Wielokrotnie zdobywali medale w MP uczelni rolniczych (złote w 1978, 1985; srebrny W 1988, brązowe W 1974, 1980, 1990), odnosili również sukcesy w LM AZS Kraków i na arenie międzynarodowej w licznych kontaktach z uczelniami rolniczymi. Organizator cyklicznego międzynarodowego Turnieju o Puchar Rektora

Uczelni w piłce ręcznej, pełnił też funkcję zastępcy kierownika Studium WP (1974-1982). Jednocześnie W latach 1983-1993 był asystentem trenerów młodzieżowej reprezentacji Polski, a także asystentem trenera B. Fulary w I-ligowym „Hutniku” Kraków, z którym zdobył trzykrotnie mistrzostwo Polski, a jako samodzielny trener „Hutnika” wywalczył Puchar Polski (1983). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 370; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Włodarczyk Mirosław (24.02.1959, Oświęcim), lekkoatleta (skok wzwyż), absolwent AWF Kraków. Zawodnik AZS AWF Kraków. Brązowy medalista HME w Budapeszcie (1983), piąty w HME w Goteborgu (1984). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Włodarczyk, Mirosław, ur. 24.02.1959 r. w Oświęcimiu, lekkoatleta (skok wzwyż), absolwent AWF Kraków. Zawodnik AZS AWF Kraków. Brązowy medalista HME w Budapeszcie (1983), piąty w Halowych Mistrzostwach Europy w Goteborgu (1984)

Włodek Ignacy (26 VI 1907, Drohobycz – 6 III 1991, Kraków), piłkarz i narciarz, absolwent historii UJ (1930). W AZS Kraków od 1926 r., od 1957 r. wiceprezes Klubu Sportowego AZS Kraków jego prezes w latach 1958-59. Po reorganizacji sportu akademickiego w 1959 r. prezes Zarządu Środowiskowego AZS Kraków i jednocześnie prezes nowo utworzonego Klubu Międzyuczelnianego AZS Kraków (1959-1969), wiceprezes ZŚ AZS Kraków (1960-1970). Członek Zarządu Głównego AZS (1959-1969), pełnił funkcję skarbnika, przez dwie kadencje stał na czele Głównego Sądu Koleżeńskiego. Kierował pracami przy organizacji jubileuszu 50-lecia powstania AZS w Polsce (1958) i 60-lecia AZS (1968). Stał na czele Komitetu Organizacyjnego Akademickich Mistrzostw Świata w szachach (Kraków 1964). Był kwestorem, a następnie dyrektorem administracyjnym Akademii Górniczej (1945-54) i dyrektorem administracyjnym UJ (1955-68). Decyzją Zjazdu AZS został uhonorowany członkostwem honorowym AZS W Polsce. AZS. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 370; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 352; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Włodek Jan (31 VIII 1885, Dąbrowica k. Bochni - 19 II 1940, Kraków), narciarz AZS, członek stowarzyszenia „Dom turystyczny młodzieży w Zakopanem”, dyplomata, polityk. W 1904 r. ukończył studia rolnicze na Uniwersytecie Wrocławskim, w latach 1904-1906 studiował we Fryburgu w Szwajcarii, a w 1906-1908 w Akademii Rolniczej w Berlinie, gdzie w 1911 r. uzyskał doktorat. W latach 1911-1914 pracował jako asystent w Gospodarstwach Doświadczalnych UJ w Mydlnikach. Był czynnym członkiem sekcji narciarskiej AZS i działaczem Towarzystwa Tatrzańskiego. Od jesieni 1914 r. oficerem łącznikowym w komendzie Legionów Polskich. W latach 1916-1917 przebywał w Holandii, zajmował się aktywizacją i organizacją emigrantów polskich, a także informowaniem tamtejszej opinii i prasy o sprawach polskich. Został wyznaczony na delegata rządu polskiego w Hadze i pełnił tę funkcję od 1919 do 1920 r. Po powrocie do kraju kontynuował pracę naukową (w 1922 uzyskał habilitację, w 1923 został profesorem nadzwyczajnym i kierownikiem Zakładu Uprawy Roli i Roślin Wydziału Rolnego UJ, w 1936 profesorem zwyczajnym i dziekanem Wydziału Rolnego UJ 1936/37). Podczas okupacji niemieckiej aresztowano go wraz z innymi profesorami w Collegium Novum (6 XI 1939) i wywieziono do obozu koncentracyjnego w Sachsenhausen, zwolniono 8 lutego 1940. Zmarł w Krakowie wskutek wyczerpania organizmu 11 dni później. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 166; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 90.

Włodek, Józef (65 l.). Ur. w 1946, kajakarz, zawodnik klubów krakowskich: KKW 29, AZS i Nadwiślana, oraz poznańskich: Posnani i Warty, wielokrotny medalista MP. Kadrowicz z grupy „Wiatraki” trenera Andrzeja Niedzielskiego. Zmarł 3 lutego w Krakowie. <http://www.kronikasportu.pl/wydarzenia/odeszli-od-nas/>

Włodek-Skowron Magdalena (10 VI 1982, Kraków), kajakarka górską, wioślarka., mistrzyni Polski. Zawodniczka AZS AWF Kraków. Przygodę ze sportem rozpoczęła w 1994 r. W latach 1999-2003 zdobywała tytuły mistrza Polski w wioślarstwie i była reprezentantką Polski. Po ukończeniu studiów na AWF Kraków została trenerką sekcji wioślarskiej AZS AWF (2005-2013). Współzałożycielka Uczniowskiego Klubu Sportowego Salwator NPS, gdzie trenują osoby niepełnosprawne. Obecnie jej trzech zawodników jest w reprezentacji Polski przygotowujących się do Igrzysk Paraolimpijskich. Od roku 2010 prowadzi zajęcia ze studentami PK, którzy z sukcesami startują w rozgrywkach akademickich mistrzostw Polski oraz akademickich mistrzostwach Polski na ergometrze wioślarskim. Magdalena Włodek-Skowron swoją przygodę ze sportem od kajakarstwa górskiego zawodniczka AZS AWF w wioślarstwie w latach 1999 – 2003. Zdobywała tytuły mistrza Polski i była w reprezentacji Polski, Po ukończeniu studiów AWF w Krakowie została trenerką została trenerką sekcji wioślarskiej AZS AGH (2005 – 2013). Jest także współzałożycielką Uczniowskiego Klubu Sportowego Salwator NPS, gdzie trenują osoby niepełnosprawne. Obecnie jej trzech zawodników jest w reprezentacji Polski, przygotowujących się do Igrzysk Paraolimpijskich. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Wojciechowski, Kazimierz (7 X 1947, Tarnów), siatkarz, absolwent AWF Kraków (1970). Zawodnik AZS AWP Kraków (1967-1970), kierownik sekcji siatkówki AZS, trener AZS Kraków, nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1971), zastępca kierownika Studium WFiS AGH ds. sportu (od 2005). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 371.

Wolański, Adam (ur. 16 czerwca 1969 r. w Krakowie) – bramkarz czołowych zespołów piłki ręcznej w kraju, grał w najlepszym okresie największych sukcesów „Warmii Traveland” Olsztyn. Wychowanek Młodzieżowego Klubu Kusy Kraków, przez kilka sezonów występował w zespołach niższych klas, takich jak: Hutnik Kraków, AZS, Czuwaj Przemyśl i Unia Tarnów. Wreszcie trafił do MMTS Kwidzyn, gdzie przez wiele sezonów był wiodącym zawodnikiem. Jego największy sukces to brązowy medalista mistrzostw Polski Odszedł z klubu w 2006 roku i przeniósł się do „Warmii Traveland” Olsztyn. Przez kilka sezonów był pierwszym bramkarzem drużyny. Po spadku Warmii z superligi podpisał kontrakt ze Stalą Mielec, z którą w 2012 roku zdobył brązowy medal. encyklopedia.warmia.mazury.pl/index.php/Adam_Wolański

Wolf, Janusz (22 VI 1938, Kraków), lekkoatleta (sprinter i płotkarz), absolwent WSWF Kraków. Zawodnik Olszy (Kolejarz) Kraków (1956-1960) i AZS Kraków (1961-1964). Wicemistrz i mistrz Polski juniorów W biegu na 400 m, sztafecie 4 x 100 m i 400 m ppł. (1956 i 1957), złoty medalista AMP (1962) W biegu 400 m ppł. i w sztafecie, uczestnik Uniwersjady w Sofii (1961) w biegu 110 i 400 m ppł. Trener I klasy w AZS Kraków (1960-1964). jego wychowankami byli min. czołowi płotkarze kraju na 400 m: Leszek Komorowski, Edward Sądecki, Marek Klimek. Nauczyciel wychowania fizycznego UJ, zastępca kierownika Studium WFiS (1972-1980), kierownik Studium WFiS UJ (1980-1993). Wiceprezes AZS UJ ds. sportu (1968-1980). Trener uczelnianych sekcji AZS UJ w lekkiej atletyce, pływaniu i koszykówce kobiet. Członek Honorowy AZS, Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 371.

Wójcicka, Katarzyna. Urodzona 1 stycznia 1980 r. w Sanoku, polska łyżwiarka szybka, dwukrotna olimpijka. Jest wychowanką sanockiego klubu. W tym mieście od lat funkcjonuje tor sztucznie chłodzony, więc istnieją dobre warunki dla rozwoju jej talentu. W poszukiwaniu wysokiej klasy szkoleniowca, będąc już członkinią kadry, trafiła pod opiekę Krzysztofa Niedźwiedzkiego i do klubu AZS Zakopane. Uczestniczyła w igrzyskach w Salt Lake City 2002, gdzie zajęła dwa razy 26. miejsce (na dystansach 1500 m i 3000 m). Lepsze wyniki uzyskała cztery lata później w Turynie 2006, gdzie zajęła 8. miejsce na 1000 m, 11. na 1500 m, 10. na 3000 m i 16. na 5000 m. Uczestniczyła w mistrzostwach świata i osiągnęła następujące wyniki: 2000 - 1000 m, 23. miejsce; 3000 m, 19. Miejsce; 2001 - 3000 m, 20. miejsce; 5000 m, 15. Miejsce; 2004 - 1500 m, 10. miejsce; 3000 m, 13. Miejsce; 2005 - 1500 m, 9. miejsce; 3000 m, 9. miejsce; 5000 m, 10. Miejsce; 2008 - 1500 m, 8. Miejsce; 2009 - 1500 m, 5. Miejsce. W Mistrzostwach Europy w wieloboju najwyższe 8. miejsce zajęła w 2008 w Kołomnie. Na Zimowej Uniwersjadzie w 2005 (Innsbruck) zdobyła brązowy medal w biegu na 1000 m oraz 4. miejsce na 1500 m. W Uniwersjadzie w 2007 r. (Turyn) zdobyła złoty medal na 1500 m, srebro na 3000 m oraz brązowy na 1000 m. W barwach zakopiańskiego AZS zdobyła 16 tytułów mistrzyni Polski, 1 srebrny i 1 brązowy medal. Ten zestaw medali świadczy o zdecydowanej hegemonii na torach krajowych, a lista jest bogatsza o wcześniejsze z Sanoka i kolejne, które zdobywa, reprezentując L K S „Poroniec” z Poronina. Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 118; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci*, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114.

Wójcik, Kazimierz (12 X 1931., Szczawnica - 10 XI 1985, Nowy Sącz), narciarz, lekkoatleta, absolwent WSWF Kraków (1960). Zawodnik AZS Zakopane i AZS Kraków (1955-1960). Trzykrotny medalista AMŚ. Złoty medal w sztafecie 4 x 8 km (1957), dwa srebrne medale: w biegu na 15 km i w sztafecie 4 x 8 km (1956, 1957), brązowy medalista Uniwersjady (1960) w sztafecie 4 x 8 km, medalista MP w biegu na 10 km (1957, 1958) i w sztafecie 4 x 10 km. Po zakończeniu kariery zawodniczej pracował jako przewodniczący PKKP W Żywcu, a następnie został naczelnikiem miasta Szczawnica i Krościenka. Wypadek i choroba przyczyniły się do przedwczesnego odejścia jednego z najlepszych polskich biegaczy narciarskich na długich dystansach. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie*. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 371.

Wójs Andrzej (5.12.1979, Nowy Sącz), kajakarz, olimpijczyk. Członek AZS AWF Kraków w latach 2000-2005. Na IO w Sydney (2000) zajął szóste miejsce w C-2. Dwukrotny brązowy medalista MŚ (2002, 2003). Zdobył PŚ w slalomie w 2001. Mistrz Polski w C-2 slalom (2001-2003), C-2x3 (2000, 2002, 2003), C-2 zjazd (2005). http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: *Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci*, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 113.

Wróbel Barbara – ur. 10 października 1951 r. w Kwidzynie. Koszykarka MKS Znicz Sandomierz /1964 - 1969/, AZS AWF Kraków /1969-1973, II liga/, Staru Starachowice /1973 - 1982, II i III liga/. Absolwentka Akademii Wychowania Fizycznego w Krakowie /1973 /, nauczycielka wychowania fizycznego, trenerka koszykówki. Praca szkoleniowa z zespołami koszykówki w Starze Starachowice /1973-1984/, w UKS LO Nr 1 w Starachowicach /od 2001 r./. Odznaczenia: srebrna i złota honorowa odznaka Polskiego Związku Koszykówki /1980, 1984/, złota honorowa odznaka SKS Star Starachowice, odznaka WKKFiT Kielce „Za zasługi w sporcie”. M. Michniak, A. Pawłowski, *Świętokrzyski leksykon sportowy*, Kielce 2002, s. 236.

Zabielski, Jerzy Feliks, (28 III 1897, Warszawa - 19 XI 1958, Warszawa), szermierz, olimpijczyk z 1924, 1928 r., brązowy medalista olimpijski. Po zdaniu matury w 1916 r., podjął studia na Wydziale Prawa UW. W listopadzie 1918 r. wstąpił do Wojska Polskiego, w 1919 r. mianowany został podporucznikiem. Po zakończeniu wojny polsko-bolszewickiej, studiował na Wydziale Prawa UJ (1921-1923). W tym okresie awansowano go do stopnia porucznika i wtedy też został zawodnikiem sekcji szermierczej AZS Kraków, pozostając jej członkiem do końca 1928 r. W pierwszym zarządzie reaktywowanej sekcji pełnił funkcję skarbnika. Z ramienia AZS Kraków brał udział w dniu 28 maja 1922 r. we Lwowie w zebraniu założycielskim PZSz, został członkiem jego pierwszego zarządu. Jego pierwszym istotnym sukcesem było zdobycie w 1923 r. tytułu mistrza Wojska Polskiego w szabli oraz wicemistrza we florecie. Na rozegranych w Warszawie (17-24 IX 1924) pierwszych akademickich mistrzostwach świata zdobył srebrne medale w drużynowych turniejach w szabli i florecie. Podczas pierwszych szermierczych mistrzostw Polski (Lwów 29-31 V 1924) wywalczył trzecie miejsce w turnieju szablowym i został zakwalifikowany do reprezentacji Polski na Igrzyska Olimpijskie w Paryżu. Tam w turnieju drużynowym, polscy szabliści odpadli w eliminacjach. Drugi raz uczestniczył w roku 1928 w Igrzyskach Olimpijskich w Amsterdamie, zdobywając tym razem medal brązowy w turnieju drużynowym w szabli, a jego partnerami w drużynie byli: Adam Papee, Kazimierz Laskowski, Władysław Segda, Aleksander Małecki i Tadeusz Friedrich. Trzykrotnie startował w mistrzostwach Europy (1930, 1933, 1934). W 1930 r. na mistrzostwach Europy w Liège w drużynowym turnieju szabli wywalczył brązowy medal. W tym samym roku na wojskowych mistrzostwach Europy w Ostendzie w drużynowym turnieju szabli zdobył ponownie brązowy medal. Był czterokrotnie brązowym medalistą mistrzostw Polski: w szabli (1924, 1926, 1927) i szpadzie (1929). W roku 1929 r. przeniósł się do Warszawy, gdzie po ukończeniu Wyższej Szkoły Wojennej w latach trzydziestych zajmował eksponowane stanowisko w intendencji wojskowej. Jako szermierz został wówczas zawodnikiem WKS „Legia” Warszawa. Do 1935 r. należał do czołówki polskich szermierzy, karierę sportową zakończył w 1938 r. Ponadto zajmował się również publicystyką sportową i był cenionym karykaturzystą. We wrześniu 1939 r. walczył w stopniu kapitana. Po klęsce wrześniowej udało mu się przedostać do Wielkiej Brytanii i tam był żołnierzem Polskich Sił Zbrojnych na Zachodzie. Po II wojnie światowej zamieszkał w Anglii, gdzie był trenerem szermierki. W roku 1958, gdy polscy szermierze wracali z mistrzostw świata z USA statkiem m/s „Batory”, który po drodze zawinął do portu w Anglii, spotkał się z nimi i wówczas postanowił wrócić do ojczyzny. Po powrocie zamieszkał w Warszawie, lecz dnia 19 listopada tegoż roku zmarł nagle. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 166-167; R. Wryk, Sport akademicki w relacjach i wspomnieniach. Wybór i opracowanie, Poznań 2009, s. 636; Pawlak A., Olimpijczyki polscy w latach 1924-1998, Kraków 2000, s. 293; Lis J., Polscy medaliści olimpijscy, Białystok 1985, s. 412; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 353; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. https://audiovis.nac.gov.pl/i/PIC/PIC_1-M-787-2.jpg

Zachwatowicz-Wajda, Krystyna Anna (ur. 16 maja 1930 roku w Warszawie) - polska aktorka, reżyser, scenograf, teatralny i filmowy, profesor sztuk plastycznych (2005), reprezentantka AZS Warszawa i Zakopane w sportach zimowych. W czasie okupacji jako członkini Szarych Szeregów w roli sanitariuszki i łączniczka harcerskiej poczty brała udział w powstaniu warszawskim. Po wojnie ukończyła Liceum Sztuk Plastycznych w Warszawie (1949). Początkowo studiowała historię sztuki na Uniwersytecie Warszawskim. Studia te kontynuowała w Krakowie na Uniwersytecie Ja-

giellońskim. Po uzyskaniu dyplomu (1952) zaczęła kolejne studia w Akademii Sztuk Pięknych w Krakowie (dyplom w 1958 roku). Podjęła pracę scenografa w Teatrze im. Aleksandra Fredry w Gnieźnie. Współpracowała też z Teatrem Zagłębia w Sosnowcu (1958-1960), Teatrem Nowym w Zabrzu (1961) i Studenckim Teatrem Gliwice przy Politechnice Gliwickiej. Później Zachwatowicz pracowała w wielu polskich teatrach: Teatr Polski w Warszawie (1962-1964), Teatr Polski we Wrocławiu (1965-1969, 1972-1974), Teatr im. Juliusza Słowackiego w Krakowie (1970-1971), Teatr im. Stefana Jaracza w Łodzi (1971-1974). Przygotowywała także oprawę plastyczną do spektakli wielu innych polskich teatrów (m.in. w Nowej Hucie, Gdańsku). Współpracowała z wybitnymi reżyserami: Konradem Swinarskim, Jerzym Jarockim, Jerzy Krasowskim, Krystyną Skuszą, Andrzejem Wajdą. Wiele scenografii przygotowała za granicą we Francji, Niemczech, Argentynie, Rosji, Szwajcarii, Stanach Zjednoczonych, Bułgarii, Izraelu i Japonii. W sumie jest autorką ponad 150 projektów scenografii i kostiumów. Jako autor scenografii i kostiumów pracowała przy niemal wszystkich teatralnych realizacjach A. Wajdy. Jeszcze w czasie studiów w Krakowie debiutowała jako aktorka w Cricot-2 w teatrze Kantora (1956). Występowała także w kabarecie, od 1958 roku do lat 70. była aktorką krakowskiej „Piwnicy pod Baranami” (wykreowała tu legendarny wizerunek "pierwszej naiwnej"). Zagrała także kilka ról w filmach Andrzeja Wajdy (m.in. w Człowieku z marmuru” (1976), Człowieku z żelaza (1981), Pannach z Wilka (1979), Kronice wypadków miłosnych (1985). Projektowała kostiumy do wielu filmów polskich i zagranicznych. Krystyna Zachwatowicz angażowała się w działalność społeczną i polityczną. Od 1980 roku do wprowadzenia stanu wojennego brała udział w pracach Zespołu do spraw Kultury w Regionie Mazowsze NSZZ „Solidarność” oraz w Sekretariacie Funduszu Społecznego „Solidarności”. W czasie stanu wojennego działała w Prymasowskim Komitecie Pomocy Więźniom. A w wolnej Polsce, razem w Andrzejem Wajdą, założyła Centrum Sztuki i Techniki Japońskiej „Manggha” w Krakowie. W oficjalnych biogramach na ogół pomija się fakt, że Krystyna Zachwatowicz-Karpiel Wajda była narciarką alpejską, reprezentantką AZS Warszawa i AZS Zakopane. Wspomina o tym w jubileuszowych pracach dotyczących dziejów AZS Zakopane: „Miałam prawdziwe szczęście, że mogłam te najczarniejsze lata spędzić w górach z ludźmi, którzy do komuny mieli najlepszy stosunek: zupełnej obojętności i o ile to było możliwe – ignorowali ją (...) Lata 1948-1956 to stalinowski terror w Polsce, a równocześnie dla mnie także lata moich narciarskich fascynacji. Zimą 1947/1948 spędziłam w Zakopanem jako rekonwalescentka po przebytych w lecie zapaleniu płuc i zamiast w szkole - zawzięcie uczyłam się jeździć na nartach, żeby dorównać wspaniałemu jeżdżącemu warszawiakom – Jankowi Rodowiczowi i grupie jego przyjaciół z „Parasola” z AK. (...) Po maturze w 1949 roku zdałam na studia na Uniwersytecie Warszawskim. W czasie zimowych ferii w Zakopanem w styczniu 1950 roku ktoś z AZS zaproponował mi start w mistrzostwach Warszawy, slalom gigant z Gubałówki. (...) Tak połączyłam bakcylię zawodnictwa i zaczęłam jeździć na nartach w klubie AZS. (...) Studiowałam historię sztuki - bez wielkiego przekonania (wydział filozofii, na który zdałam egzamin wstępny - został całkowicie podporządkowany marksizmowi, więc z niego zrezygnowałam) - całą jesień i zimą spędzając w Zakopanem na obozach treningowych już w klubie AZS Zakopane”. Zakopiański klub darzyła szczególnym sentymentem i z tego powodu pojawiła się osobiście na jubileuszu jego 50 - lecia: „...nie mogłam sobie odmówić spotkania z ludźmi z AZS. To najważniejsze lata mojego życia, które udało mi się spędzić tutaj, w Zakopanem, w gronie tak wspaniałych ludzi.... Obcowanie z tak fantastycznymi ludźmi w Zakopanem dało mi absolutną izolację. Co prawda mieliśmy w trakcie obozów kadrowych w schronisku na Kalatówkach szkolenia ideologiczne, ale zazwyczaj nie chodziłam na nie albo je przesypiałam. Żałuję, że nie notowałam. Wykłady o wyższości nart socjalistycznych nad kapitalistycznymi byłyby niemal gotowcem do kabaretu”. M. Mokrzy-

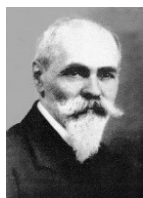
LUDZIE AZS-u

ka-Pokora, Krystyna Zachwatowicz-Wajda <https://culture.pl/pl/tworca/krystyna-zachwatowicz-wajda>; K. Zachwatowicz, Wspomnienia z przed 50 lat, w: 50 lat Akademickiego Związku Sportowego w Zakopanem, red. S. Dziedzic, J. Kobyłański i in., Nowy Targ 1999, s. 266-267; W. Gąsienica Roj, H. Hanusz, Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009, Zakopane 2010, s. 68-69.

Zajączkowski Leszek (12.01.1940, Kraków), narciarz, żeglarz, prezes AZS PK w latach 1966-1968. Był pomysłodawcą i współorganizatorem wielu imprez promujących AZS i sport, w tym narciarstwo, sporty motorowe i żeglarstwo. Za jego prezesury rozwinęło się obozownictwo AZS i rajdy motorowe. Dzięki zakupieniu łodzi żaglowej, którą zacumowano na Jeziorze Niegocin w ośrodku AZS w Wilkach latem corocznie organizowano tam obozy żeglarskie AZS, zimą zaś obozy narciarskie AZS w Kuźnicach. Mimo trudnej sytuacji organizacyjnej i finansowej dzięki jego zaangażowaniu i zdolnościom organizacyjnym AZS dorobił się własnego lokalu „Pod schodami” przy ul. Bydgoskiej, własnej łodzi żaglowej i mocnej pozycji AZS na uczelni, Sam jednak twierdzi, że to zasługa ówczesnego kuratora AZS profesora Kazimierza Sokalskiego, sympatyka sportu i przyjaciela młodzieży. Studiował na Wydziale Budownictwa Lądowego PK (od 1958 r.), dyplom magistra inżyniera budownictwa o specjalności konstrukcje betonowe uzyskał 11.05.1965 r. Został zatrudniony w Katedrze Organizacji i Mechanizacji Budowy Wydziału Budownictwa Lądowego PK od 01.10.1965 r. W 1977 r. uzyskał tytuł doktora nauk technicznych. Był członkiem Komitetu Nauk Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa, członkiem Stowarzyszenia Nieruchomości oraz Komisji Rzeczoznawców Majątkowych. Na PK pracował do 30.09.2005 r. Będąc nauczycielem akademickim również brał czynny udział w życiu sportowym uczelni, wygrywał mistrzostwa Politechniki w narciarstwie w kategorii pracowników. W 1972 r. wraz z Januszem Łabęckim założył Klub Narciarski Dzieci Pracowników PK. Klub ten organizował przez 21 lat otwarte mistrzostwa narciarskie, obozy narciarskie w Szczyrku, w Zwardoniu, w Żabnicy, a nawet wyjazdy na narty dla dzieci pracowników w Dolomity. Był piłkarzem drużyny, która brała udział w mistrzostwach TKKF Krakowa i należała do czołowych zespołów piłkarskich Krakowa, zdobywając nawet tytuł mistrza Krakowa. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Zapart, Stanisław (15 VI 1944, Tyniec), lekkoatleta, absolwent WSWF Kraków (1967). Trener specjalizujący się w skokach. jako szkoleniowiec klubów AZS AGH i AZS AWF oraz kadry AZS wychował wielu znanych zawodników, min. M. Włodarczyka -brązowego medalistę ME w hali (1983) w skoku wzwyż, D. Jabłońską, dwukrotne, młodzieżową mistrzynię Polski w tej konkurencji, S. Kuźmę, wielokrotnego medalistę MP, A. Komorowska, mistrzynię Polski juniorów, a ostatnio niezwykle utalentowaną zawodniczkę K. Błazej (rekord życiowy 1,91). Przygotowywał uczestników Uniwersjady, min. W. Włodarczyka w skoku w dal i S. Kuźmę w skoku wzwyż, sam też uczestniczył w Uniwersjadzie jako trener (Edmonton 1983) i ME młodzieżowców w Turku. Nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1974), zastępca kierownika Studium WFiS ds. dydaktycznych (1981-2008). Laureat rankingu AZS trenerów lekkiej atletyki za lata 1988-2000. Członek Honorowy AZS Kraków, Zasłużony Trener PZLA. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 371; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Zaremba, Stanisław Krystyn, (15 VIII 1903, Kraków – 14 I 1990, Aberystwyth, Walia), taternik i alpinista, członek zarządu sekcji taternickiej AZS. Wybitny taternik i działacz, skarbnik sekcji AZS (1927-1928, w zarządzie do końca 1930), w latach 1927-1930 również we władzach PTT, 1930-1937 wiceprezes Oddziału PTT w Wilnie.

BIOGRAMY

Od 1928 r. był członkiem zespołu redakcyjnego „Taternika”, a w latach 1929-1930 jego redaktorem naczelnym. W Tatrach odkrył ok. 30 nowych dróg, m.in. na Rysy od północnego zachodu (1926), północno-zachodnią ścianą Wielickiego Szczytu (1926), północną ścianą Małego Koziego Wierchu (1926, 1927). Jako jeden z pionierów sportowego taternictwa zimowego dokonał wielu ważnych pierwszych wejść, m.in. na Grań Hrubego od Małego Ogrodu (1928, samotnie), na Mały Kozi Wierch od północy (1929, samotnie), na Jaworowy Szczyt od południowego zachodu (1930, samotnie), na Łomnicę od północy całością ściany (1933), na Kaczy Szczyt północną grzędą (1935 - z trawersowaniem). Wyjeżdżał w Alpy; od r. 1933 był członkiem GOPR. W czasie wojny wejścia w góry Azji (m.in. w Ałtaju i Elbrusie). Po wojnie mieszkał w Wielkiej Brytanii i tam był profesorem matematyki. Realizował wędrowki po górach zachodniej Europy i wspinaczki w Wielkiej Brytanii. Prowadził rozległą działalność popularyzatorską: liczne odczyty i pogadanki, artykuły i relacje z wypraw m.in. w „Wierchach” i „Taterniku”. Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. I. (1909-1945), Kraków 2007, s. 167; R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 92; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://lubimyczytac.pl/autor/124267/stanislaw-krystyn-zaremba>

Zawrotniak, Radosław, (ur. 2 września 1981 w Krakowie) – polski szpadzista, srebrny medalista igrzysk olimpijskich w Pekinie w szpadzie drużynowo, szermierz AZS AWF Kraków. Na MP we Wrocławiu w 2005 r. indywidualnie wywalczył brązowy medal w szpadzie. Na MP w 2006 r. w Gliwicach z kolei zdobył srebrny medal w szpadzie indywidualnej W ME w Gandawie R. Zawrotniak z drużyną zajął 2 miejsce, zaś w turnieju indywidualnym - 12. Wystąpił również w MŚ seniorów w Petersburgu zajmując indywidualnie 13 miejsce. Bardzo udany był dla niego sezon 2008 r. Na Igrzyskach Olimpijskich w Pekinie zdobył srebrny medal w drużynowym turnieju szpadzistów, w turnieju indywidualnym zajął 6 miejsce. Był jedynym medalistą olimpijskim z Małopolski, sukces ten docenili czytelnicy „Dziennika Polskiego” wybierając go najlepszym sportowcem w dorocznym plebiscycie „10 Asów Małopolski” w 2008 r. Po IO na MP seniorów we Wrocławiu drużyna w składzie z R. Zawrotnikiem wywalczyła brąz. Jednak sukces olimpijski R. Zawrotniaka miał niewątpliwie wpływ na popularyzację szermierki w środowisku studenckim i wzrost poziomu sportowej sekcji, czego dowodem są sukcesy sportowe w różnych kategoriach wiekowych. R. Zawrotniak na MŚ w Antalyi w Turcji zdobył brązowy medal z drużyną reprezentacyjną w turnieju szpady. Reprezentacja polskich szpadzistów pokonała reprezentację Niemiec dzięki wygranej przez R. Zawrotniaka w decydującej, ostatniej walce. Startował on również w ME seniorów zdobywając 4 miejsce drużynowo, a w turnieju indywidualnym był 15. Był to pierwszy taki sukces szpadzistów polskich na imprezie tej rangi. Zawodnik krakowski wystąpił w reprezentacyjnej drużynie, która zajęła 4 miejsce w zawodach drużynowego Pucharu Świata w Doha i 3 miejsce w Sztokholmie (III 2009). Od 2009 roku jest żołnierzem zawodowym, służy w grupie sportowej 3 Batalionu Zabezpieczenia Dowództwa Wojsk Lądowych w Warszawie. W 2010 w Wenezueli zdobył tytuł Wojskowego Indywidualnego i Drużynowego Mistrza Świata. Dzięki tym sukcesom został wybrany najlepszym sportowcem Wojska Polskiego w roku 2010. Jego trenerem prowadzącym jest Zbigniew Ryczek, a wspomagającym Piotr Hammer. Cz. Michalski, AZS w Krakowie, cz. II. 1945-2009, Kraków 2012, s. 282; Kot, J., Sportowcy AWF, „Puls AWF” (Kraków) 52, 2016, s. 4-5; Mariusz Ozimek, Sport w Klubie Sportowym AZS AWF Kraków (1976–2008), w: Akademicka kultura fizyczna na przełomie stuleci, T. II – uwarunkowania historyczno-socjologiczne, red. E. Zadarko, Z. Barabasz, Krosno 2009, s. 114; <http://www.zawrotniak.com/biografia/> http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188; Fot. <http://www.zawrotniak.com>

Ludzie AZS-u

Zdechlikiewicz, Adam (9 XII 1941, Kraków), koszykarz, absolwent WSWF (1964). Karierę sportową rozpoczął w 1954 r. w krakowskim AZS od 11-osobowej piłki ręcznej, następnie koszykarz. „Wawelu” (1958-1964) i AZS (1964-1981), przez wiele sezonów należał do grona najlepszych zawodników, trzykrotny akademicki mistrz Polski (1964, 1968, 1972), trener juniorów AZS (1964-1966). Nauczyciel wychowania fizycznego AGH (od 1966) oraz trener uczelnianych sekcji AZS, został uznany najlepszym trenerem Ligi Międzyuczelnianej AZS (1981/82), był także cenionym sędzią ligowym. Inicjator założenia w Krakowie zespołu koszykarzy poruszających się na wózkach inwalidzkich, wielokrotnie wygrywał z nimi walkę o krajowy prymat. Zona Ewa Kaznowska również czołowa koszykarka „Wawelu” i AZS Kraków, reprezentantka Polski juniorów (1962-1964). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 372.

Zemanek, Włodzimierz /1912-1959/, prawnik; działacz Krakowskiego Oddziału Akademickiego Związku Sportowego w okresie międzywojennym; 1953-59 członek Zarządu Sekcji Narciarskiej i Wioślarskiej; po 1945 inicjuje reaktywowanie Polskiego Związku Wioślarskiego, do 1958 członek Zarządu Okręgu Krakowskiego PZZ; członek Rady Tatrzańskiego Parku Narodowego; od 1951 kierownik Biura Oddziału Krakowskiego PTTK; 1954-57 sekretarz i 1957-58 wiceprezes Zarządu Oddziału, 1956-58 także sekretarz Oddziałowej Komisji Turystyki Górskiej. Słownik biograficzny prekursorów turystyki raz działaczy PTT, PTK i PTTK, Warszawa 1988, s. 92.

Zielonacki, Janusz (7 IV 1944, Zakopane) narciarz, żeglarz, absolwent AE Kraków (1969). Zawodnik AZS Zakopane (ok. 1957 wygrał Zawody Koziołka Matołka). W czasie studiów zawodnik i działacz AZS AE Kraków (1964-1969), mistrz świata dziennikarzy w narciarstwie alpejskim (1976). W związku z wygraniem konkursu na komentatora telewizyjnego (1971) przerwał studia doktoranckie i rozpoczął pracę w TVP Kraków. Dziennikarz telewizyjny i prasowy. Zrealizował kilkadziesiąt filmów dokumentalnych, w tym i o krakowskim AZS (z okazji jubileuszu 70-lecia AZS). Był też komentatorem narciarskim (konkurencje alpejskie) najważniejszych imprez sportowych (IO, MŚ, PŚ, Uniwersjady), popularyzator narciarstwa i żeglarstwa akademickiego. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 372.

Zięba Iwona z d. Wawrzeń (03.07.1970), lekkoatletka, sprinterka, wychowanka KS „Hutnik”. Od roku 1989 zawodniczka AZS AWF Kraków. Dwukrotna brązowa medalistka mistrzostw Polski (1989) w sztafecie 4 x 100 m (47.59) i w sztafecie 4 x 400 m (3:46,27). W 1987 r. na Igrzyskach Przyjaźni zdobyła srebrny i brązowy medal na igrzyskach Przyjaźni w Hawanie (1987 r.) Rekordzistka Polski juniorów młodszych – do dziś jest rekordzistką Polski w biegu na 300 m ppł. (41,52). Absolwentka krakowskiej Akademii Wychowania Fizycznego. Pracownik dydaktyczny Centrum Sportu i Rekreacji PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.csir.pk.edu.pl/kadra-dydaktyczna/>

Ziętkiewicz Władysław, ur. 23 V 1892 r. w Dembnie koło Bochni. Pułkownik Wojska Polskiego. Członek AZS Kraków. Narciarz, taternik, turysta wodny. Pierwszy dowódca, utworzonej w 1919 r. z inicjatywy AZS Kraków, Kompanii Wysokogórskiej. Działacz Polskiego Związku Narciarskiego, Polskiego Towarzystwa Tatrzańskiego, Polskiego Związku Gier Sportowych, Związku Strzeleckiego i ZHP. W latach 1936 - 1937 wicedyrektor Państwowego Urzędu Wychowania Fizycznego i Przysposobienia Wojskowego. Autor prac metodyczno- szkoleniowych z zakresu narciarstwa. Po kampanii wrześniowej 1939 r. znalazł się we Francji, gdzie zdobył sobie rozgłos poprzez zgłoszenie

propozycji, aby oficerowie polscy zrzekli się swych poborów na rzecz skarbu narodowego na emigracji i przeszli na żołd szeregowca. Poległ 21 VI 1940 r. jako dowódca 2 Pułku Grenadierów Wielkopolskich pod Raon L'Etape we Francji. R. Wryk, Straty osobowe Akademickiego Związku Sportowego w latach II wojny światowej 1939-1945, Poznań 1991, s. 92-3; Cz. Michalski, Akademicki Związek Sportowy w Krakowie, cz. 1. (1909-1945), Kraków 2007, s. 168; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188 Fot. <http://www.audiovis.nac.gov.pl/obraz/77614/904ead3994b25a56f3f0498d029c2c31/>

Złotkowska, Luiza. Urodzona 25 maja 1986 r. w Warszawie. Polska łyżwiarka szybka. Należy do klubu AZS Zakopane. Na co dzień mieszka w Zielonce. Waży 52 kilogramy i mierzy 160 centymetrów wzrostu. Do Zakopanego przybyła do szkoły Mistrzostwa Sportowego, w której prawidłowo rozwijała swój talent. Trzykrotna medalistka Zimowej Uniwersjady w Harbinie 2009 (3000 m, 5000 m, sztafeta kobiet - wraz z Natalią Czerwonką i Ewelina Przeworską). Bogaty jest dorobek zawodniczki z mistrzostw Polski seniorów, w których zdobyła 6 złotych, 18 srebrnych medali i 2 brązowe - razem 26. W kategoriach juniorskich jest ich jeszcze więcej. Tak filigranowa bardzo młoda zawodniczka na koniec sezonu 2008/09 miała wyśrubowane rekordy życiowe: 500 metrów - 41.27, 1000 metrów - 1:21.71, 1500 m - 2:01.18, 3000 m - 4:16.39, 5000 m - 7:20.43, wielobój sprinterski 168.555, wielobój mały 178.417, wielobój duży 179.426. Z początkiem zimy 2009/10 pobijają znacząco swoje następne osiągnięcia i jest zdecydowana kandydatką na reprezentantkę Polski w Igrzyskach Olimpijskich 2010, a potem w następnych. Igrzyska olimpijskie i uniwersjada brąz, Vancouver 2010 – bieg drużynowy kobiet na dystansie 2400 m (wraz z Katarzyną Bachledą-Curuś i Katarzyną Woźniak), srebro Soczi 2014 – bieg drużynowy kobiet na dystansie 2400 m (wraz z Katarzyną Bachledą-Curuś, Katarzyną Woźniak i Natalią Czerwonką) Władysław Gąsienica Roj, Halina Hanusz red., *Akademicki Związek Sportowy w Zakopanem 1949-2009*, Zakopane 2010, s. 119; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., *Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty*, Warszawa 1962, s. 353; Pawlak A., *Olimpijczycy polscy w latach 1924-1998*, Kraków 2000, s. 297. 25 lat AZS Zakopane 1949-1974, red. Zbyszewski, Michał, Z. Derezińska, L. Fischer, J. Kamiński, St. Woźniczka, Kraków 1974, s. 79-80.

Zuba, Edward (18 III 1937, Starachowice), piłkarz ręczny, absolwent WSWF Kraków (1960). Zawodnik AZS Kraków (1955-1967), rozegrał ponad 700 meczów w I lidze, w tym dwa w akademickiej reprezentacji Polski. Od 1960 r. nauczyciel wychowania fizycznego UJ. Mając zaledwie 23 lata został trenerem I-ligowej drużyny piłkarek ręcznych „Cracovii” (1961-1968), z którą trzykrotnie zdobył wicemistrzostwo Polski i trzykrotnie mistrzostwo Polski. W 1961 r. jego podopieczne zakwalifikowały się do półfinału rozgrywek o Puchar Europy. Trener piłkarek ręcznych AZS AWF Kraków w sezonie 1978/79. W 1968 r. przerwał z przyczyn. od niego niezależnych działalność sportową. Żona Irena z domu Szczurek uprawiała gimnastykę sportową w AZS Kraków, była brązowa medalistką AMP (1959), nauczycielką wychowania fizycznego UJ. Cz. Michalski, *AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009*, Kraków 2012, s. 372; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Źródłowski, Zdzisław (23 III 1933, Sędziszów Małopolski), żeglarz, absolwent WSR/AR (1957/1975). Zawodnik AZS Kraków w żeglarskim (morskim i śródlądowym) oraz lodowym (bojery). Uczestniczył w wielu regatach okręgowych, krajowych i zagranicznych, zdobywając min. czołowe miejsca. Sekretarz, przewodniczący Zarządu sekcji żeglarskiej AZS (1957-1966). Jachtowy kapitan żeglugi Wielkiej. Uczestnik wielu rejsów pełnomorskich min. dwukrotnie na s/y „Krzyż Południa” (1958), dwukrotnie na s/y „Szkwał” (1959), dwa rejsy na s/y „Joseph Conrad” po Bałtyku (1960 i 1962) oraz w wyprawie naukowej również na s/y „Joseph Conrad” (1965) do Narwiku i na Szpicberg (bez wejścia), a także na Wyspy Owcze pod dowództwem znanego kapitana Bogu-

LUDZIE AZS-u

miła Pierożka z udziałem żeglarzy krakowskiego AZS (Władysław Mindur, Leszek Szafran). Członek Centralnej Komisji Egzaminacyjnej PZZ dla okręgu krakowsko-katowickiego na wyższe stopnie kapitańskie w żeglarstwie (1974-1977), członek Komisji Kapitanów PZZ w zakresie bezpieczeństwa na morzu. Nauczyciel akademicki AR Kraków w zakresie technologii żywności (1978-1998), w programach współpracy z zagranicą, również wykładowca w wielu uczelniach w takich krajach, jak Grecja (Ateny, Larissa, Saloniki), Dania, Hiszpania, Belgia oraz Nigeria (1983-1986). Ostatnio nauczyciel w Krakowskiej Akademii im. A. Prycza Modrzewskiego (od 2005). Doktor nauk leśnych (1975). Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 373.

Żelazny, Mirosław (21 VIII 1929, Kielce - 21 XI 2009, Warszawa), działacz AZS, absolwent WSH Kraków (1949). Od 1949 r. członek i działacz AZS Kraków, przewodniczący ZO AZS w Krakowie (1954-1956). Sekretarz KŚ AZS Kraków (1957-1959), sekretarz ZŚ AZS Kraków (1959-1969) oraz członek władz ZG AZS (1966-1968). W 1969 r. przeniósł się do Warszawy w związku z powołaniem na sekretarza generalnego AZS (1969-1974), następnie pracował w Ministerstwie Oświaty, pozostając działaczem ZG AZS, pełnił funkcje przewodniczącego GKR AZS (1993-1997), przewodniczącego Konwentu Członków Honorowych AZS; członek Komisji Historycznej AZS XI Zjazd AZS w 1983 r. nadał mu godność Członka Honorowego AZS, Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 373; Wojciech Szkiela, Bogdan Tuszyński, Zygmunt Weiss red., Pół wieku AZS. Sukcesy, cyfry, fakty, ludzie, porażki, wspomnienia i anegdoty, Warszawa 1962, s. 353.

Żmuda Andrzej (23 VII 1940, Kraków), wioślarz, mistrz Polski i wielokrotny reprezentant kraju. Zawodnik AZS Kraków (1957-1966). Już jako junior, zdobył tytuł mistrza Polski w czwórce ze sternikiem (1957) oraz tytuł akademickiego mistrza Polski w dwójce podwójnej juniorów. W 1958 r. został międzynarodowym akademickim mistrzem Polski juniorów w jedynce wygrywając w Krakowie regaty zorganizowane w ramach jubileuszu 50-lecia AZS. W kategorii seniorów należał do ścisłej czołówki krajowej. W 1960 zdobył brązowy medal AMP w jedynce, brązowy medal mistrzostw Polski w dwójce podwójnej oraz szereg medali w regatach centralnych. Od 1960 r. specjalizował się w dwójce podwójnej będąc członkiem kadry narodowej i olimpijskiej. W 1962 r. wraz ze swoim partnerem Andrzejem Gablankowskim reprezentował Polskę na ME w Kopenhadze oraz startował w licznych regatach międzynarodowych zwyciężając m. in. w Trokach k/Wilna pokonując finalistów ME. W 1963 zdobył wraz A. Gablankowskim tytuł mistrza Polski w konkurencji dwójek podwójnych. Po przerwie w treningach spowodowanej kontuzją startował w dwójce podwójnej ze znakomitym wioślarzem Zdzisławem Adamikiem zdobywając m. in. brązowy medal na MP i tytuł mistrzowski na AMP w 1966 r. na zakończenie kariery zawodniczej. Studia na Wydziale Mechanicznym PK (1957-1962) ukończył wynikiem bardzo dobrym zdobywając dyplom magistra inżyniera. W latach 1975-76 ukończył studia podyplomowe na AE w Krakowie w zakresie metod zarządzania. W 1981 r. obronił pracę doktorską uzyskując tytuł doktora nauk technicznych. Przez 23 lata pracował w Krakowie – głównie w budownictwie przechodząc kolejne szczeble zarządzania od mistrza do dyrektora naczelnego Krakowskiego Zjednoczenia Budownictwa. W latach 1978 do 1985 pełnił funkcje wiceprezydenta m. Krakowa nadzorując gospodarkę. Z racji pełnionej funkcji współodpowiadał m. in. za organizację wizyt Ojca Świętego Jana Pawła II w Krakowie w 1978 r. i 1983 r. „Pomyślny przebieg odwiedzin i ich klimat jest chyba największym wyrazem uznania”. Tymi słowami dziękował Franciszek Kardynał Macharski Arcybiskup Metropolita Krakowski w liście dniu

27 czerwca 1983r. Od września 1985r organizował i prowadził w Niemczech działalność czołowej polskiej firmy Exbud (od 2001r Skanska) aż do momentu przejścia na emeryturę (31 XII 2007 r). Pozostawił po sobie dobrze prosperującą w Niemczech od ponad 25 lat polską firmę. Za swoje osiągnięcia uhonorowany został wieloma odznaczeniami m. in. Krzyżem Kawalerskim OOP oraz Krzyżem Komandorskim OOP (1997). Wybrani ludzie sportu na Politechnice Krakowskiej – 70 sylwetek spośród nauczycieli akademickich, trenerów, działaczy i sympatyków zasłużonych dla rozwoju sportu na Jubileusz 70-lecia PK. http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Żurek, Jan (20 XII 1926, Kojkovice, Zaolzie), lekkoatleta, siatkarz, absolwent dziennikarstwa Wydziału. Humanistycznego UJ (1952), członek AZS (od 1949), kierownik sekcji lekkiej atletyki (od 1950), instruktor (od 1952), trener sekcji lekkiej atletyki (od. 1952), działacz KM AZS (od 1952), wiceprezes KM AZS (od 1957), sekretarz AZS AWF (1983-1991), członek ZG AZS (1985-1987) i jego Prezydium (1985-1987), inicjator i współzałożyciel Koła Seniorów AZS Kraków (1992), sekretarz Rady Koła Seniorów AZS (od 1993). Działacz KOZLA (od 1951), członek Zarządu, trener koordynator, wiceprezes (1990-1994) i prezes KOZLA (1973-1975 oraz 1985-1987), członek Zarządu PZLA. Inicjator wielu imprez lekkoatletycznych w Krakowie min. Biegu Kościuszkowskiego PK (1976), Memoriału im. S. Walasiewicz (1988), reaktywowania Biegu Nadwiślańskiego (1958). Członek Honorowy AZS (1993), Członek Honorowy AZS Kraków. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 374; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188

Żylka – Żebracki, Janusz (12 VIII 1979, Limanowa), kajakarz, absolwent AWF Kraków (2002). Zawodnik AZS AWF (1999-2002). Wielokrotny medalista MP w zjeździe i slalomie. Startując w AMŚ (2000) wywalczył 7 miejsce. W 2002 r. został asystentem trenera Z. Miązka, a następnie samodzielnym trenerem AZS AWF Kraków. jego debiut trenerski - 12 medali na MP. W AMŚ (2003) jego podopieczni zdobyli pięć medali. Został powołany do współpracy z kadrą olimpijską, uczestniczył w IO w Atenach (2004), pod jego opieką szkoleniową byli: Agnieszka Stanuch, Marcin Pochwała i Paweł Sarna. Trenerem prezentacji polskiej juniorów od 2005 r. Cz. Michalski, AZS w Krakowie. Cz. II., 1945-2009, Kraków 2012, s. 374; http://czeslawmichalski.pl/?page_id=188